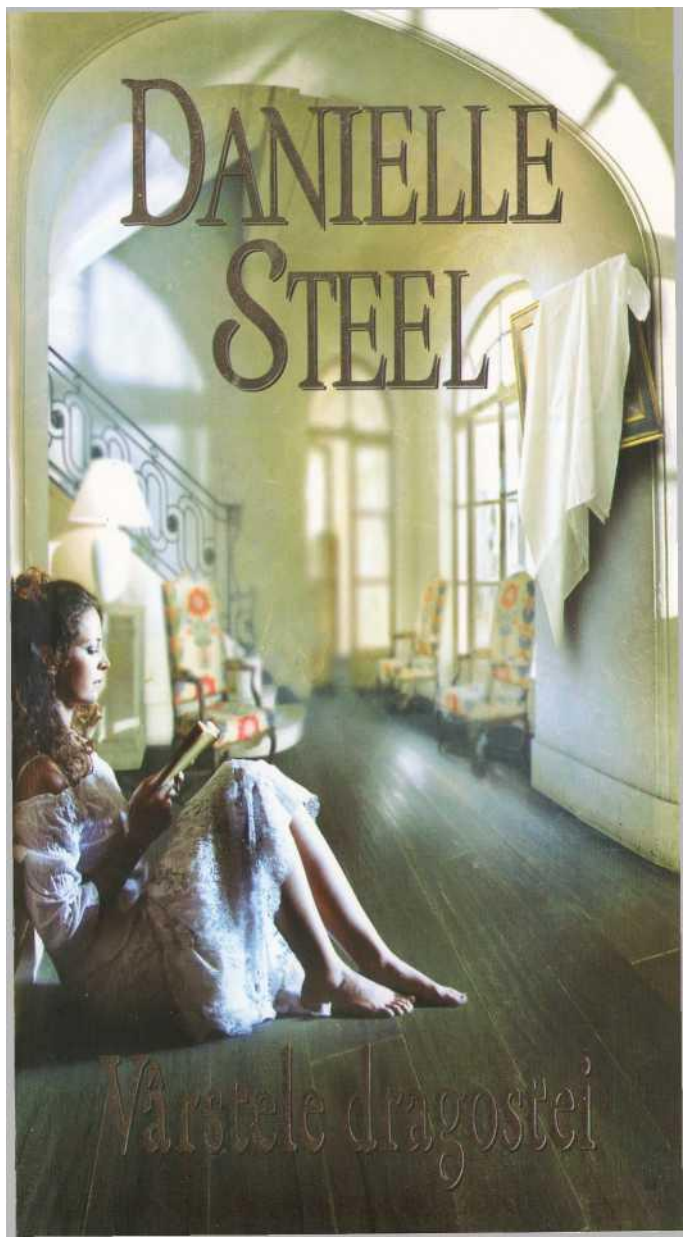
DANIELLE
STEEL
Vârstele dragostei

Sasha Boardman ştie că este o răsfăţată a sorţii: are doi copii minunaţi, prestigioase galerii de artă în Paris şi New York, trei case de lux şi o căsnicie de invidiat - până când soţul ei este victima unui atac de cord fatal. Distrusă, Sasha se îngroapă în muncă, însă viaţa i-a rezervat încă multe surprize. întâlnirea cu Liam, un pictor nonconformist, al cărui comportament impulsiv i-a făcut viaţa personală un dezastru, nu pare să aducă altceva decât o simplă colaborare profesională. Firile lor atât de deosebite şi diferenţa de nouă ani dintre ei sunt motive puternice împotriva unei relaţii de dragoste - şi totuşi, miracolul artei le apropie sufletele pe neaşteptate. Efortul lor de a ţine secretă această relaţie considerată de mulţi oarecum scandaloasă este reuşit până când o tragedie familială îi dă lui Liam viaţa peste cap - şi cere un sacrificiu la care nici unul dintre ei nu s-ar fi gândit.

Cu o cunoaştere desăvârşită a sufletului omenesc, Danielle Steel aduce cititorilor în Vârstele dragostei o poveste extraordinară de iubire, în care acceptarea compromisurilor, asumarea riscurilor şi iertarea greşelilor sunt tot atâţia paşi spre fericire.

590 de milioane de cărţi vândute în 47 de ţări!
Cel mai vândut autor în viaţă din toate timpurile!

Află mai mult pe: $

www.liratiQoks.rQ

ISBN 978-606-21-0024-7

9 786062 100247

Lira

DANIELLE STEEL

Vârstele dragostei

Impossible
Danielle Steel
Copyright © 2005 Danielle Steel

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

Vârstele dragostei
Danielle Steel
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarț
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României STEEL, DANIELLE
Vârstele dragostei / Danielle Steel; trad.: Ileana Iorga. - Bucureşti: Litera Internațional, 2012 ISBN 978-606-21-0024-7 I. Iorga, Ileana (trad.) 821.111(73)-31=135.1

Vârstele dragostei

Traducere din limba engleză

Ileana Iorga

Dedic această carte copiilor mei iubitori şi absolut minunaţi: Beatrix, Trevor, Todd, Nick, Samantha, Victoria, Vanessa, Maxx şi Zara, care nu numai că au făcut ca viaţa mea să fie posibilă, ci mi-au umplut-o de bucurie, fericire şi iubire. Sunt atât de binecuvântată şi de norocoasă să vă am, cu râsul, dragostea voastră şi momentele dragi de care ne bucurăm din plin. Mă mândresc cu voi, vă mulţumesc şi vă preţuiesc mai mult decât aş putea-o spune vreodată. Vă doresc ca, într-o zi, să fiţi şi voi la fel de binecuvântaţi ca şi mine cu copii asemenea vouă.

Cu toată dragostea mea,

Mama

Ce înseamnă - „a îmblânzi"?

E un lucm care prea e dat uitării...

înseamnă a-ți crea legături.

Tu nu eşti încă pentru mine decât un băieţaş, aidoma cu o sută de mii de alţi băieţaşi. Iar eu nu am nevoie de tine. Şi nici tu n-ai nevoie de mine...

Dar dacă tu mă îmblânzeşti, vom avea nevoie unul de altul. Tu vei fi, pentru mine, fără seamăn pe lume. Eu voi fi, pentru tine, fără seamăn pe lume...

Dacă tu mă îmblânzeşti, viaţa mi se va însenina. Voi cunoaşte sunetul unor paşi deosebiţi de-ai tuturora. Paşii altora mă fac să intru sub pământ. Al tău mă va chema din vizuină, ca o melodie... Va fi, de aceea, minunat, când tu mă vei fi îmblânzit!

Te rog... îmblânzeşte-mă!

Nu cunoaştem decât ceea ce îmblânzim... nu există neguţători de prieteni... Dacă vrei să ai un prieten, îmblânzeşte-mă...

Ce trebuie să fac?

Trebuie să ai foarte multă răbdare... la început, te vei aşeza ceva mai departe de mine, uite-aşa, în iarbă. Eu te voi privi cu coada ochiului, iar tu nu vei rosti nici un cuvânt. Graiul e izvor de neînţelegeri, însă vei putea, pe zi ce trece, să te aşezi din ce în ce mai aproape de mine...

Voi încă nu sunteţi nimic. Pe voi nimeni nu v-a îmblânzit, precum nici voi n-aţi îmblânzit pe nimeni... Eu însă mi-am făcut din el un prieten, iar el acum nu are-n lume seamăn.

Antoine de Saint-Exupery, *Micul prinţ* (traducere adaptată după Benedict Corlaciu)

dacă tu mă îmblânzeşti,
şi eu te îmblânzesc,
nu-ţi vei pierde
sălbăticia
şi frumuseţea,

libertatea
sau aerul pe care-l inspiri,
nu vor fi pierdute
ci regăsite,
odată îmblânziți
şi uniți
împreună
în tăcere,
tu mă vei descoperi
pe mine,
şi eu te voi fi
găsit
în sfârşit
pe tine.

capitolul 1

Galeria Suvery din Paris era găzduită de o clădire impresionantă, o vilă somptuoasă din secolul al XVIII-lea, de pe strada Faubourg St. Honore. Colecționarii erau primiți aici doar în urma unei programări, pătrunzând în curte numai după ce treceau de porțile enorme de bronz. Drept înainte se afla galeria principală, în stânga, birourile lui Simon de Suvery, proprietarul galeriei, iar în dreapta, aripa contemporană - completarea adusă galeriei de către fiica sa. In spatele casei se afla o grădină mare, elegantă, plină de sculpturi, care aparțineau în special lui Rodin. Simon de Suvery locuia aici de mai mult de patruzeci de ani. Tatăl său, Antoine, fusese unul dintre cei mai importanți colecționari de artă din Europa, iar Simon, înainte de a deschide galeria, fusese un discipol al picturii Renaşterii şi al maeştrilor olandezi. In prezent era consultant pentru muzeele din toată Europa, colecționarii particulari îl priveau cu venerație, fiind admirat şi deseori temut de toți cei care îl cunoşteau.

Simon de Suvery avea o alură intimidantă, era înalt, bine făcut, cu trăsături aspre şi ochi întunecați ce priveau direct în sufletul tău. Nu se grăbise să se căsătorească. In tinerețe fusese

prea preocupat să-şi consolideze afacerea pentru a-şi pierde timpul cu dragostea. La patruzeci de ani se căsătorise cu fiica unui colecţionar american important. Fusese o uniune reuşită şi fericită. Marjorie de Suvery nu se implicase niciodată direct în treburile galeriei, înfiinţată cu mult timp înainte ca Simon să o ia de soţie. Ea era doar fascinată de arta pe care o găzduia şi admira eforturile soţului ei. îl iubea profund şi arăta un interes pasionat pentru orice făcea el. Marjorie era

şi ea o artistă, dar nu se simţise niciodată confortabil să-şi arate lucrările. Pictase peisaje rafinate şi portrete, şi deseori le dăruise prietenilor ei. Pe drept cuvânt, lui Simon îi plăceau lucrările ei, dar nu fusese niciodată impresionat de acestea. In ceea ce privea galeria, era necruţător în alegeri şi nimic nu-i putea influenţa deciziile. Avea o voinţă de oţel, o minte ascuţită ca un diamant, un simţ ager în afaceri şi, ascunsă adânc, foarte adânc, bine tăinuită în orice moment, o inimă mare. Sau cel puţin aşa afirma Marjorie, în ciuda faptului că nimeni nu îi împărtăşea această opinie. Era corect cu angajaţii săi, onest cu clienţii şi necruţător în atingerea scopurilor pe care şi le propusese pentru galerie. Uneori treceau ani până reuşea să achiziţioneze o anumită pictură sau sculptură, însă nu se lăsa până nu o deţinea. Cam în aceeaşi manieră o curtase şi pe soţia sa, înainte de căsătorie. Şi odată cucerită, o păstrase ca pe o comoară - mai mult pentru sine. Socializa doar atunci când considera că trebuie, întreţi- nându-şi clienţii într-una dintre aripile casei.

Se hotărâseră târziu să aibă copii. De fapt fusese decizia lui Simon, şi aşteptaseră zece ani ca să devină părinţi. Cunoscând aspiraţia arzătoare a lui Marjorie de a fi mamă, Simon îi satisfăcuse în sfârşit dorinţa, fiind doar într-o oarecare măsură dezamăgit când aceasta născu o fetiţă, şi nu un băiat. Simon avea cincizeci de ani când se născu Sasha, iar Marjorie — treizeci şi nouă. Sasha deveni numaidecât lumina ochilor mamei sale. Erau în permanenţă împreună. Petreceau ore întregi alături, chicotind şi şuşotind, jucându-se în grădină. Marjorie aproape intră în depresie când Sasha începu şcoala şi trebuiră să se despartă. Un copil frumos şi iubitor, Sasha moştenise trăsături de la ambii părinţi, formând o combinaţie interesantă. De la tatăl său luase aspectul oacheş, iar de la mamă blândeţea eterică. Marjorie era o blondă cu ochi albaştri şi aer angelic, părând o madonă dintr-o pictură italiană. Sasha moştenise trăsăturile delicate ale mamei, şi părul şi ochii negri ai tatălui, însă, spre deosebire de ambii părinţi, era fragilă şi minionă. Tatăl său obişnuia să o tachineze cu blândeţe

spunându-i că părea miniatura unui copil. Dar sufletul Sashei nu avea nimic mărunt în el. Poseda tăria şi voinţa de fier a lui Simon, căldura şi blândeţea tandră a mamei, şi francheţea pe care o învăţase de timpuriu de la tatăl ei. Fetiţa avea vreo patru sau cinci ani când el îşi dădu seama de toate acestea, şi de atunci nu mai discută cu Ca decât despre artă. în timpul liber cutreiera galeria împreună cu ea, identificând picturi şi maeştri, arătându-i lucrările lor în albumele de artă şi aşteptând de la ea să le repete numele şi chiar să le spună pe litere, atunci când fu îndeajuns de mare să scrie. în loc să se revolte, ea îşi însuşi cu pasiune totul şi reţinu fiecare fărâmă de informaţie împărtăşită de tatăl ei. La rândul său, acesta era foarte mândru de ea, şi chiar şi mai îndrăgostit de soţia sa, care se îmbolnăvi la trei ani după naşterea Sashei.

Boala lui Marjorie fu un mister la început, punându-i în încurcătură pe toţi doctorii lor. Simon bănuia în secret că aceasta era de natură psihosomatică. Cum el nu avea răbdare cu nimic din ceea ce ţinea de boală sau de slăbiciune, considera că orice afecţiune fizică poate fi biruită sau depăşită. însă în loc să o învingă, Marjorie deveni, cu timpul, din ce în ce mai slăbită. Trecu un an întreg până primiră un diagnostic la Londra şi o confirmare a acestuia la New York. Marjorie suferea de o boală rară degenerativă, ce îi ataca nervii şi muşchii, şi care urma să-i afecteze într-un final plămânii şi inima. Simon refuză să accepte prognosticul, iar Marjorie înfruntă totul cu curaj, plângându-se puţin, făcând tot ceea ce mai era capabilă să facă, petrecând cât mai mult timp împreună cu soţul şi cu fiica ei, atâta timp cât mai avu forţa necesară, şi odihnindu-se cât mai mult în perioadele libere. Boala nu îi distruse spiritul, însă, în cele din urmă, aşa cum 1 se prezisese, corpul ei cedă. Pe când Sasha avea şapte ani, ea deja nu se mai putea ridica din pat, şi muri la puţin timp după ce aceasta împlini nouă. în ciuda tuturor avertismentelor date de doctori, Simon avu un şoc. Şi la fel şi Sasha. Nici unul dintre părinţii ei nu o pregătiseră pentru moartea mamei. Sasha şi Simon se obişnuiseră ca Marjo- rie să fie interesată de

tot ceea ce făceau ei şi să fie activă în viețile lor, chiar şi în perioada în care stătuse numai în pat. înțelegerea bruscă a faptului că ea dispăruse din lumea lor îi lovi pe amândoi ca o bombă, şi făcu legătura dintre ei mai puternică decât fusese vreodată. In afara galeriei, Sasha deveni atunci centrul vieții lui Simon.

Sasha crescu mâncând, bând, dormind şi iubind arta. Arta era tot ceea ce cunoştea, tot ceea ce făcea şi tot ceea ce iubea, cu excepția tatălui ei, căruia îi arăta un devotament egalat doar de cel al acestuia față de ea. Chiar copil fiind, ea cunoştea la fel de multe despre galerie, despre afacerile ei complicate şi fascinante, precum oricare angajat al acesteia. Şi uneori, se gândea Simon, chiar şi la o vârstă fragedă, era mai ageră şi mult mai creativă decât oricare dintre angajați. Singurul lucru care îl sâcâia, şi nu-şi făcea nici un scrupul în a-l ascunde, era pasiunea ei crescândă pentru arta modernă şi contemporană. Lucrările contemporane îl iritau în mod deosebit, şi nu ezitase niciodată să le numească „de doi bani", în particular sau în public. El iubea şi respecta Marii Maeştri, şi nimic altceva.

Ca şi tatăl ei, Sasha îşi făcuse studiile la Sorbona şi îşi luase licența urmată de un masterat în Istoria Artelor. Şi, aşa cum îi promisese mamei sale că va face, îşi obținu şi doctoratul la Universitatea Columbia, în New York. Apoi, petrecu doi ani lucrând ca stagiar la Muzeul Metropolitan de Artă, completându-şi astfel educația, în tot acest timp, reveni frecvent la Paris, uneori doar pentru un sfârşit de săptămână, iar Simon o vizită la New York cât de des putu. Astfel avea posibilitatea de a-şi vizita şi clienții, precum şi muzeele şi colecționarii din State. De fapt, tot ceea ce îşi dorea era să o vadă pe Sasha şi se folosea de orice scuză pentru a ajunge la ea. Ceea ce îşi dorea mai mult decât orice era ca Sasha să se întoarcă acasă. In timpul anilor petrecuți de ea la New York, el fu extrem de iritabil şi de nerăbdător.

Singurul lucru la care Simon nu se aşteptase fu apariția în viața Sashei a lui Arthur Boardman. Se întâlniră în prima săptămână a studiilor ei de doctorat la Columbia. Avea pe

atunci douăzeci şi doi de ani şi, în ciuda protestelor necontenite ale tatălui ei, şase luni mai târziu se şi căsători. La început, Simon fu îngroziţ la gândul că ea se căsătorise atât de tânără, şi singurul lucru care îi domoli mânia şi îl făcu să îşi dea consimţământul fu promisiunea lui Arthur că atunci când Sasha îşi va termina studiile şi stagiatura la New York, el se va muta cu ea la Paris şi vor trăi amândoi acolo. Simon aproape că îl făcuse să-şi pună propria viaţă zălog pentru respectarea promisiunii, însă nu putu să nu observe cât de fericită era Sasha. Intr-un final, recunoscu că Arthur Boardman era un bărbat bun şi soţul potrivit pentru ea.

Arthur avea treizeci şi doi de ani, cu zece ani mai mult decât Sasha. Urmase studiile la Princeton şi obţinuse un MBA la Harvard. Ocupa o poziţie respectabilă într-o bancă de investiţii de pe Wall Street, care, în mod convenabil, avea şi un sediu la Paris, pentru conducerea căruia începu, aproape imediat după căsătorie, să discute cu şefii lui. Un an mai târziu, se născu fiul lor Xavier. La doi ani după aceea, se născu şi Tatianna. în ciuda acestor evenimente, Sasha nu pierdu nici o clipă contactul cu studiile. în mod miraculos, ambii copii veniră pe lume vara, imediat după terminarea cursurilor. Apoi, angajă o dădacă, să o ajute atunci când mergea la şcoală şi când lucra la muzeu. învăţase deja cum să jongleze cu mai multe activităţi deodată urmărindu-l pe tatăl ei cum conducea galeria, pe vremea când ea era doar un copil. îi plăcea viaţa ei ocupată, şi îi adora pe Arthur şi pe cei doi copii. Şi chiar dacă Simon fu un bunic puţin cam timid

la început, se obişnui destul de repede cu acest rol. Nici nu se putea altfel cu doi copii atât de încântători.

Sasha îşi petrecu alături de ei fiecare moment liber, cântând aceleaşi cântece şi atrăgându-i în aceleaşi jocuri pe care le învăţase de la mama sa. De fapt, Tatianna semăna atât de mult cu bunica ei, încât îl sperie pe Simon la început, însă pe măsură ce copila creştea, lui ajunse să-i placă pur şi simplu să stea şi să o privească, gândin- du-se la draga sa soţie. Era ca şi cum o vedea renăscută într-o fetiţă.

Ţinându-şi promisiunea, când Sasha termină cei doi ani de stagiatură la Muzeul Metropolitan de Artă din New York, Arthur se mută cu întreaga familie la Paris. Banca de investiţii îi oferea conducerea filialei din Paris, la doar treizeci şi şase de ani, acordându-i întreaga încredere, asemenea Sashei. Aici, ea urma să fie chiar mai ocupată decât la New York, unde lucrase doar part-time la muzeu şi îşi petrecuse restul timpului având grijă de copii. La Paris, urma să lucreze în galerie alături de tatăl său. Acum era pregătită pentru asta. Simon fu de acord să o lase să încheie programul la ora trei în fiecare zi, pentru a putea petrece ceva timp şi cu copiii. Iar ea ştiu că va mai avea de plănuit şi multe modalităţi de amuzament pentru soţul ei. Se reîntorsese la Paris victorioasă, educată, entuziasmată şi neînfricată, şi încântată că este iar acasă. Şi la fel simţea şi Simon la gândul că o are iar lângă el şi că în sfârşit lucrează împreună. Aşteptase douăzeci şi şase de ani acel moment şi, în sfârşit, acesta venise, spre bucuria nespusă a amândurora.

încă mai părea sever ca atunci când ea era copil, însă chiar şi Arthur observă, după ce se mută la Paris, că Simon se îmblânzea aproape imperceptibil odată cu înaintarea în vârstă. Din când în când, stătea chiar şi de vorbă cu nepoţii săi, deşi de obicei, atunci când venea în vizită, prefera doar să îi observe. Nu se simţise niciodată în largul său în prezenţa copiilor, nici măcar cu Sasha când aceasta era mică. Simon avea deja şaptezeci şi şase de ani când Sasha reveni la Paris, dar puteai spune că viaţa ei atunci începuse cu adevărat.

Prima lor decizie era legată de noua locuință, şi Simon îi surprinse rezolvând această dilemă pentru ei. Sasha plănuia de ceva timp să caute un apartament pe Rive Gauche. Mica lor familie era deja prea mare pentru apartamentul oferit de bancă în al XVI-lea arondisment. Aşa că Simon se oferi să se mute din aripa pe care o ocupa din casă, clădirea somptuoasă de trei etaje unde locuise pe durata întregii sale căsnicii, şi în anii de dinainte şi de după. Insistă spunând că era prea mare pentru el şi îl dureau genunchii de la atâtea scări de urcat, chiar dacă Sasha nu îl crezu în întregime. Tatăl ei încă mai mergea pe jos kilometri întregi fără nici o problemă. Simon se oferi să se mute de cealaltă parte a curții, la ultimul etaj al aripii folosite mai demult pentru birouri suplimentare şi depozit. Se apucă imediat să renoveze camerele, montând ferestre fermecătoare în forma de *oeil de boeuf* ce răsăreau de sub un acoperiş mansardat, şi instală şi un scaun motorizat, mic şi amuzant, ce gonea în sus şi în jos pe scări, încântându-i pe nepoții săi atunci când îi lăsa să îl folosească. El urca scările pe lângă ei, în timp ce aceştia ţipau de plăcere. Sasha îl ajută să decoreze şi avu brusc

0 idee, pe care el nu o agreă la început. Era vorba despre un plan pe care ea îl avea de ani întregi, şi la care visase de când se ştia. Sasha îşi dorea să extindă galeria pentru a include şi artiştii contemporani. Aripa de clădire ce fusese inițial folosită pentru depozitare era perfectă pentru planul ei. Era localizată în partea cealaltă a curții, vizavi de birourile lor şi de noua locuință a tatălui ei. Cu siguranță că transformarea parterului într-o altă aripă a galeriei ar fi restrâns mult depozitele, dar ea discutase deja cu un arhitect, în vederea construirii la etaj a unor rafturi care

1 Deschizătură rotundă sau ovală (n.tr.)

ar fi optimizat mult folosirea spaţiului. Prima dată când ea deschise subiectul comercializării unor lucrări de artă contemporană, Simon se enervă îngrozitor. Nu avea de gând să distrugă celebritatea galeriei şi să-i păteze numele venerabil vânzând porcăriile care-i plăceau Sashei, create de artişti necunoscuţi despre care el susţinea cu tărie că nu au pic de talent. Sasha avu nevoie de aproape un an să îl convingă, aducându-i argumente peste argumente.

Doar atunci când ameninţă să părăsească galeria şi să-şi deschidă una proprie, Simon cedă în sfârşit - deşi cu destulă ranchiună şi o cantitate enormă de bombăneli. Dar chiar dacă păstra delicateţea moştenită de la mamă, Sasha era la fel de dură ca şi el şi îşi susţinuse punctul de vedere. Odată agreat planul, ea nici măcar nu îndrăznea să stabilească întâlnirile cu noii artişti la sediul central, de teamă că tatăl ei se va arăta nepoliticos cu ei. Insă Sasha era la fel de încăpăţânată ca şi el. La un an de la întoarcerea la Paris, ea deschise cu surle şi trâmbiţe şi mult stil Suvery Contemporary, aripa de artă contemporană a galeriei. Şi, spre marea surprindere a tatălui ei, ajunse să primească în mod constant cronici foarte favorabile, nu doar pentru că era Sasha de Suvery, ci pentru că avea un ochi format pentru arta contemporană serioasă şi de calitate, exact cum avea şi tatăl ei pentru arta tradiţională.

In mod remarcabil, Sasha menţinu contactul cu ambele lumi. Cunoştea foarte bine piesele vândute de el, la fel cum se dovedea competentă şi strălucitoare în noua ei activitate. Când ajunse la treizeci de ani, la trei ani de la deschiderea aripii Suvery Contemporary, aceasta devenise cea mai importantă galerie de artă contemporană din Paris şi poate şi din Europa. Şi nu credea că se mai distrase atât de bine în toată viaţa ei. La fel gândea şi Arthur. Ii plăcea ceea ce făcea ea şi o sprijinea în orice acţiune, orice decizie, orice investiţie, chiar mai mult decât tatăl ei, care rămăsese neîncrezător, deşi respecta în final realizările ei legate de arta contemporană. De fapt, Sasha dăduse un aer de actualitate galeriei lui, şi nu oricum, ci cu fast.

Lui Arthur îi plăcea contrastul dintre vieţile lor profesionale. Iubea caracterul jucăuş al artei preferate de ea,

precum şi nebunia artiştilor ei, în contrast cu bancherii cu care intra el în contact. Călătoreau frecvent împreună în alte oraşe, atunci când ea trebuia să se întâlnească cu noi artişti, şi îi plăcea să o însoţească la târgurile de artă. Aproape că transformaseră aripa lor de clădire cu trei etaje într-un muzeu de artă contemporană realizată de artişti în plină ascensiune. Iar lucrările pe care ea le vindea la Suvery Contemporary erau mult mai accesibile din punct de vedere financiar decât picturile impresioniş- tilor şi ale Vechilor Maeştri vândute de tatăl ei. Afacerea le pria amândurora.

Sasha conducea deja partea ei de afacere de opt ani când se confruntară cu prima lor problemă cu adevărat serioasă. Arthur devenise partener cu câțiva ani înainte de a începe insistențele ca el să se întoarcă şi să conducă afacerea de pe Wall Street. Doi dintre parteneri muriseră în urma prăbuşirii unui avion privat şi toată lumea insista că Arthur era cea mai potrivită alegere pentru a conduce sediul principal al băncii. De fapt el era singura alegere. Arthur nu putea refuza cu nici un chip această ofertă, nu fără a-şi simți conştiința încărcată. Cariera lui era importantă pentru el, şi nici banca nu-i dădea pace. Aveau nevoie de el la New York.

Sasha plânse îndelung când îi explică situația tatălui ei, şi până şi lui îi veni să plângă. în toți cei treisprezece ani de căsătorie, Arthur o sprijinise în totalitate şi în orice aspect al carierei ei, iar acum ea ştia că trebuia să facă acelaşi lucru pentru el şi să se mute la New York. Ar fi fost prea mult să-i ceară sau să se aştepte ca el să renunțe la carieră în favoarea ei, pentru ca ea să lucreze în continuare cu Simon la galerie, cu toate că, mai presus de orice îndoială, tatăl ei îmbătrânea. Sasha avea deja treizeci şi cinci de ani şi, chiar dacă nu-şi arăta vârsta cu adevărat, Simon avea optzeci şi cinci. In plus, faptul că Arthur putuse să locuiască la Paris pentru atâta timp fără a-i afecta cariera, fusese un mare noroc pentru ei. Insă acum era timpul ca el să se întoarcă acasă, iar Sasha să plece împreună cu el.

In stilul ei caracteristic, Sasha avu nevoie de exact şase

săptămâni pentru a veni cu o idee strălucită. Mai aveau o lună şi erau nevoiţi să se mute înapoi la New York. Mai întâi ideea îl uimi pe tatăl său şi apoi îl îngrozi. Se opuse total, la fel ca atunci când ea sugerase să înceapă să vândă artă contemporană. Insă de această dată nu-l mai amenință, ci îl imploră. Ceea ce voia de fapt Sasha era să deschidă o filială a galeriei lor la New York, atât pentru arta tradițională, cât şi pentru arta contemporană. Bătrânul consideră ideea de-a dreptul nebunească. Galeria Suvery era cea mai respectabilă galerie din Paris. Americanii îi contactau zilnic pentru achiziţii importante, precum şi muzeele din toată lumea. Nu aveau deloc nevoie să deschidă o filială la New York, numai că Sasha avea să locuiască acolo, iar ea voia să lucreze în continuare pentru tatăl ei şi pentru galeria pe care o iubea, aşa cum făcea de nouă ani.

Era un adevărat moment de răscruce pentru ei. Arthur se gândi că era o idee strălucită şi îi oferi tot sprijinul său. în final, tot el îl convinse şi pe tatăl ei, cu toate că Simon continuă să insiste, chiar şi atunci când plecară, că este o idee nebunească. Sasha hotărî să investească singură în acest proiect, iar Arthur fu alături de ea. însă, la sfârşit, tatăl ei nu o dezamăgi, ca întotdeauna. Imediat ce ajunse la New York, Sasha găsi un apartament pentru ei în Park Avenue şi o casă din cărămidă pe Sixty-fourth Street, între Madison Avenue şi Fifth Avenue, pentru Suvery New York. Şi ca de obicei, atunci când Sasha îşi punea mintea la lucru, dacă era susținută de o cantitate incredibilă de energie şi de muncă, ideea se dovedea până la urmă a fi una strălucită, ceea ce se întâmplă şi de această dată. Tatăl

său veni în vizită de mai multe ori şi recunoscu fără nici o tragere de inimă că spaţiul era perfect pentru ei, la un nivel mai mic, bineînţeles. Şi, nouă luni mai târziu, când veni la deschiderea oficială a galeriei de la New York, era deja numai zâmbet. Sasha devenise obiectul admiraţiei lumii artistice din New York. La treizeci şi cinci de ani, ea era unul dintre cei mai importanţi comercianţi de artă din lume, aşa cum şi tatăl ei fusese la rândul său şi încă mai era, şi, în plus, Sasha tocmai se alăturase şi consiliilor de conducere ale Muzeelor Metropolitan şi de Artă Mo- demă, o onoare nemaipomenită pentru ea.

Xavier şi Tatianna aveau doisprezece şi, respectiv, zece ani la acea vreme. Lui Xavier îi plăcea să deseneze, iar Tatianna apuca orice cameră foto pe care putea pune mâna şi le făcea cele mai incredibile şi mai amuzante fotografii adulţilor luaţi prin surprindere. Tatianna arăta ca o mică zână blondă, pe când Xavier semăna mai mult cu tatăl lui, păstrând doar părul negru al mamei şi al bunicului său. Erau amândoi copii frumoşi şi iubitori şi vorbeau două limbi străine. Sasha şi Arthur hotărâră să îi înscrie la Liceul Francez din New York, însă Tatianna vorbea întruna despre dorinţa ei de a se întoarce la Paris. Ii lipseau prietenii de acolo. In schimb, Xavier decise aproape instantaneu că prefera oraşul New York.

In următorii doi ani, Sasha conduse cu multă plăcere galeria din New York. Călătorea frecvent la Paris, de obicei de două ori pe lună. Din când în când zbura şi cu Concorde pentru a ajunge la unele întâlniri importante împreună cu tatăl ei, întorcându-se în aceeaşi zi la Arthur şi la copiii ei, la New York. Vara, mergea întotdeauna cu cei mici în Franţa. îşi petrecea timpul şi cu tatăl ei în casa pe care o închiriaseră de ani întregi în St. Jean Cap Fer- rat, şi stătea şi cu copiii la Eden Roc. Chiar dacă Simon îi iubea nespus, nepoţii îl iritau atunci când petrecea prea mult timp împreună cu ei. Şi chiar dacă Sasha nu voia să o recunoască, tatăl ei îmbătrânea pe zi ce trecea. Avea deja optzeci şi şapte de ani şi, încetul cu încetul, îşi încetinea ritmul de altădată.

Cu mult regret, fură nevoiți să discute despre ce va face ea când va trebui să conducă afacerea singură. Nu-şi putea imagina acest lucru, însă el da. Avusese o viață lungă şi nu se temea să se ducă unde-i era locul. Mai mult, îşi pregătise bine oamenii. în timp, ea ar fi putut să locuiască fie la New York, fie la Paris, şi să aibă alături oameni capabili pe care să se bazeze în oricare dintre aceste două locuri. Trebuia să petreacă timp în ambele galerii, desigur, şi să călătorească regulat, însă alegerea oraşului unde avea să locuiască îi aparținea. Datorită competenței şi a capacității de anticipare a tatălui ei, aveau manageri excelenți în ambele locații şi, chiar dacă îi plăcea să locuiască şi să lucreze la New York, Parisul încă mai reprezenta căminul pentru ea. în ceea ce îl privea pe Arthur, în acel moment era prea imlplicat în activitatea băncii pentru a putea locui în altă parte decât la New York. Iar ea ştia că era nevoită să locuiască acolo până când soțul ei avea să se pensioneze. însă cum el avea doar patruzeci şi şapte de ani, pensionarea era departe. Norocul ei era că tatăl său, la optzeci şi şapte de ani, încă mai conducea afacerea de la Paris. Simon era remarcabil, chiar dacă îşi mai încetinise aproape imperceptibil ritmul. în ciuda acestui fapt, sau poate chiar din cauza acestuia, Sasha fu luată prin surprindere când el muri brusc, la optzeci şi nouă de ani. Se aştepta să trăiască pentru totdeauna. Simon muri exact aşa cum şi-ar fi dorit - făcu un atac cerebral fatal pe când se afla la birou. Doctorii îi spuseră că nu suferise, se dusese într-o fracțiune de secundă, imediat ce încheiase o afacere importantă cu un colecționar din Olanda.

Chiar în acea noapte, Sasha luă avionul spre Paris, într-o stare de şoc, şi se plimbă prin galerie fără vreo direcție anume, incapabilă să creadă că el se dusese. înmormântarea fu demnă şi memorabilă. Participă şi preşedintele Republicii Franceze, precum şi ministrul Culturii. Orice persoană importantă în lumea artei veni să aducă un ultim omagiu, la fel şi prietenii săi, clienții, Arthur şi copiii. Era o zi rece de noiembrie, ploioasă, când îl înmormântară la cimitirul Pere Lachaise, în al

XX-lea arondisment, în partea estică a Parisului. înconjurat de personalităţi ca Proust, Balzac şi Chopin, era locul de odihnă potrivit pentru el.

După înmormântare, Sasha petrecu următoarele patru săptămâni în Paris, discutând cu avocaţii, organizând afacerile, punând deoparte documentele şi lucrurile personale ale tatălui ei. Stătu acolo mai mult decât ar fi avut nevoie, dar pur şi simplu nu suporta gândul de a pleca chiar atunci. Pentru prima dată de când părăsise Parisul, voia să stea acasă şi să fie aproape de locurile unde ţatăl ei trăise şi lucrase. O lună mai târziu, când zbură în sfârşit acasă la New York, se simţi ca o orfană. Magazinele şi străzile decorate de Crăciun păreau un afront după pierderea pe care tocmai o suferise. Urmă un an greu pentru ea, însă, în ciuda dificultăţilor, ambele galerii înfloriră. Următorii ani fură liniştiţi, fericiţi şi prolifici. îi lipsea tatăl ei, dar încet-încet prinse rădăcini în New York, pe măsură ce şi copiii ei crescură. încă se mai întorcea la Paris de două ori pe lună, pentru a supraveghea activitatea în galeria de acolo.

La opt ani după decesul tatălui ei, ambele afaceri erau puternice şi la fel de prospere. Arthur se gândea să se pensioneze pe la cincizeci şi şapte de ani. Cariera sa fusese respectabilă şi productivă, însă recunoştea doar în faţa Sashei că se plictisise. Xavier avea douăzeci şi patru de ani, trăia şi picta la Londra, şi îşi expunea lucrările într-o galerie mică din Soho. Şi chiar dacă Sasha iubea picturile lui, nu se simţea încă pregătit să o lase pe ea să le expună. Dragostea ei pentru el nu îl împiedica să vadă progresul pe care încă îl mai avea de făcut. Era talentat, însă ca artist nu se maturizase încă. Era pasionat de munca lui, iubea tot ceea ce ţi'ea de lumea artei din care făcea parte

în Londra, şi Sasha era mândră de el. Era convinsă că într-o bună zi va fi un mare artist şi, în timp, spera să îi poată expune creaţiile.

Tatianna absolvise cu patru luni în urmă Universitatea Brown, obţinând o diplomă în Arte Frumoase şi Fotografie, şi abia începuse să lucreze ca al treilea asistent al unui fotograf renumit din New York, ceea ce însemna de fapt că îi mai schimba din când în când filmul din aparat, îi aducea cafeaua şi mătura podelele. Mama sa o asigură că aşa se muncea la început. Nici unul dintre copiii ei nu manifesta vreun interes de a lucra împreună cu ea la galerie. Gândeau că tot ceea ce făcea ea era minunat, însă îşi doreau să-şi urmeze propria cale în viaţă şi în muncă. Sasha îşi dădu astfel seama cât de preţioase fuseseră şansa de a învăţa toate acele lucruri de la tatăl ei, oportunitatea pe care acesta i-o oferise şi educaţia neprețuită pe care o primise crescând odată cu afacerea lui, şi îi păru rău că nu putea face şi ea acelaşi lucru pentru copiii ei.

Se întrebă dacă într-o bună zi Xavier şi-ar dori să lucreze la galerie cu ea, însă părea foarte puţin probabil să se întâmple acest lucru, măcar pentru moment. Acum că Arthur se gândea să se pensioneze, se simţea de parcă s-ar fi apropiat din nou de rădăcinile ei din Paris. Oricât ar fi iubit freamătul din New York, viaţa îi păruse dintot- deauna mai plăcută când era acasă. Parisul rămăsese încă „acasă" pentru ea, în ciuda dublei naţionalităţi, datorate mamei ei şi primilor şaisprezece ani din viaţă, petrecuţi la New York. In adâncul sufletului ei era încă franţuzoaică. Arthur nu se împotrivea ideii de a locui din nou la Paris, odată pensionat, şi din acea toamnă începură să discute din ce în ce mai mult despre asta.

Era octombrie, ultima răbufnire de căldură a anului, într-o după-amiază însorită de vineri. Sasha inspecta rapid câteva picturi pe care plănuiau să le vândă unui muzeu din Boston. Vechii Maeştri şi lucrările mai tradiţionale le ţineau la ultimele două etaje ale clădirii de cărămidă, iar arta contemporană, pentru care erau de asemenea faimoşi, se situa la primele două nivele. Biroul Sashei era pitit pe un culoar din spate, la

etajul întâi.

După ce făcu turul etajelor superioare, puse câteva hârtii în servietă şi aruncă o privire spre grădina cu sculpturi din spatele biroului ei. Ca cea mai mare parte a lucrărilor contemporane, şi aceasta reflecta gustul deosebit al Sashei. Ii plăcea mult să admire piesele din grădină, în special atunci când ningea. Insă mai erau încă două luni până dădea zăpada, gândi ea luându-şi în mână servieta bombată. Săptămâna următoare va lipsi din galerie. Pleca duminică dimineaţă la Paris, să verifice şi lucrurile de acolo. încă mai făcea o vizită de rutină din două în două săptămâni, aşa cum se obişnuise de la moartea tatălui ei, cu opt ani în urmă. Era un dealer implicat, în ambele oraşe, şi se obişnuise de-acum să călătorească destul de des. Nu i se părea dificil. Reuşise să îşi facă o viaţă, prieteni, precum şi clienţi în ambele oraşe, şi se simţea în largul ei atât la Paris, cât şi la New York.

Când sună telefonul, reflecta la weekendul care o aştepta şi tocmai se pregătea să plece de la birou. Era Xavier, sunând din Londra, şi, aruncând o privire la ceasul de mână, îşi dădu seama că acolo era aproape miezul nopţii. Zâmbi când îi auzi vocea. îşi iubea la nebunie ambii copii, dar cumva în multe privinţe se simţea mai apropiată de Xavier. Cu el se înţelesese dintotdeauna mai uşor. Tatianna era mai apropiată de tatăl ei şi, într-un fel, semăna mult şi cu tatăl Sashei. Avusese întotdeauna o atitudine severă şi critică, şi era mai puţin înclinată să facă vreun compromis decât fratele ei mai mare. Xavier şi mama lui erau suflete pereche în multe privinţe, la fel de tandri, la fel de blânzi, întotdeauna dispuşi să ierte persoanele iubite sau un prieten. Tatianna avea o părere strict delimitată în ceea ce priveşte oamenii şi viaţa.

—Mă temeam că ai plecat deja, spuse Xavier cu un zâmbet şi un căscat.

închizând ochii şi gândindu-se la el, ea aproape că îi putu vedea faţa. Fusese mereu un copil frumos şi acum devenise un tânăr atrăgător.

-Tocmai voiam să ies. M-ai prins la fix. Ce-i cu tine acasă

vineri noaptea?

Xavier avea o viaţă socială activă în cadrul scenei artistice londoneze şi o slăbiciune pentru femeile frumoase. Multe femei frumoase. Acest lucru o amuza pe mama sa întotdeauna şi obişnuia să îl tachineze frecvent pe acest subiect.

— Abia am intrat, explică el, apărându-şi reputaţia.

-Singur? Mă dezamăgeşti, îl tachină ea în continuare. Te-ai distrat?

-Am fost la inaugurarea unei galerii împreună cu un prieten şi apoi am luat cina. Toţi s-au îmbătat şi lucrurile au luat-o puţin razna, aşa că m-am gândit să ajung acasă înainte să ne aresteze pe toţi.

-Sună interesant. Sasha se aşează la birou şi se uită în grădină, gândindu-se cât de mult îi lipsea fiul. Ce-aţi făcut de aţi riscat să fie arestaţi?

în ciuda slăbiciunii lui pentru femei, mare parte din aventurile lui Xavier erau inocente şi destul de inofensive. Era doar un tânăr căruia îi plăcea să se distreze, şi care, în anumite momente, se mai comporta încă asemenea unui băieţel, cu mintea numai la trăsnăi. Sora lui pretindea că este mult mai respectabilă decât el şi credea că femeile cu care ieşea el erau dezgustătoare. Nu pierdea niciodată ocazia să atragă atenţia asupra acestui lucru, nu numai mamei ei ci şi fratelui, care la rândul său le apăra cu ardoare, oricine ar fi fost ele sau oricât de lipsite de pudoare.

-Am fost la inaugurare cu un artist pe care-l cunosc. E nebun de legat, dar un artist al naibii de bun. Vreau să-l cunoşti şi tu odată. Liam Allison. Face nişte picturi abstracte fantastice. Evenimentul din această seară a fost destul de bun, chiar dacă el e de altă părere. S-a plictisit

şi s-a îmbătat. Apoi s-a îmbătat şi mai tare când am luat cina la pub.

Lui Xavier îi plăcea să o sune şi să-i povestească despre prietenii lui. Avea puţine secrete faţă de ea, iar povestirile despre aventurile lui o amuzau întotdeauna. Ii era dor de el încă de când plecase de acasă.

-Când spun fermecător mă refer la faptul că s-a îmbătat.

Presupuse că prietenul lui era cam de aceeaşi vârstă cu el. Doi băieţi purtându-se puţin necuviincios, totul în numele distracţiei.

-De fapt, să ştii că aşa a şi fost. El e foarte amuzant. Şi-a scos pantalonii în timp ce ne aflam la bar. Partea cea mai amuzantă a fost că nimeni nu şi-a dat seama, până ce n-a invitat o fată la dans. Cred că uitase şi el deja, până când a ajuns pe ringul de dans în boxeri şi o femeie mai în vârstă l-a lovit cu poşeta. Aşa că a întrebat-o dacă dansează şi s-a învârtit cu ea de câteva ori. A fost cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut vreodată. Ea avea un metru douăzeci înălţime şi îl lovea încontinuu cu poşeta. Era ca o scenă din Monty Python. Iar el e un dansator nemaipomenit. Sasha râdea ascultându-l, imaginându-şi scena, cu artistul în boxeri, dansând cu o bătrână în timp ce aceasta îl loveşte cu geanta. A fost foarte politicos cu ea şi toată lumea râdea în hohote, dar barmanul a spus că sună la poliţie, aşa că l-am dus acasă la soţia lui.

-E căsătorit? Sasha păru uimită de această frântură de informaţie. La vârsta ta?

-Nu e de vârsta mea, mamă. Are treizeci şi opt de ani şi trei copii. Sunt drăguţi copiii. Şi nevasta, cumsecade.

—Şi ea unde era atunci?

Deja i se strecura dezaprobarea în voce.

—Nu-i place să iasă cu el, răspunse Xavier ca fapt divers.

Liam Allison devenise unul dintre prietenii lui cei mai apropiaţi din Londra. Era un artist bun, care privea viaţa cu optimism, şi care avea un simţ al umorului deosebit de dezvoltat şi o slăbiciune pentru glume, năzbâtii şi păcăleli.

-E uşor să-mi dau seama de ce soţiei sale nu-i place să iasă cu el, comentă Sasha la adresa prietenului fiului ei. Nu cred că m-aş simţi bine cu un soţ care îşi scoate pantalonii în public şi invită bătrâne la dans.

-Cam aşa a zis şi ea când l-am dus acasă. El adormise deja pe canapea, aşa că am băut cu ea un pahar de vin şi apoi am plecat. E o femeie cumsecade.

-Ar trebui să fie, ca să suporte toate astea. El este alcoolic?

Sasha păru serioasă pentru un moment, întrebându-se cu ce tip de oameni umbla el pe acolo. Prietenul lui Xavier nu părea a fi compania ideală, sau cel puţin nu părea a avea o influenţă bună asupra lui.

—Nu, nu este alcoolic, râse Xavier. Doar se plictisise şi a pus pariu cu mine că nu va observa nimeni timp de o oră că şi-a scos pantalonii în pub. Şi a câştigat. Nimeni nu a observat până nu a început să danseze.

-Ei bine, sper că tu ţi i-ai ţinut pe tine, spuse ea, vorbind exact ca o mamă, în timp ce Xavier râse.

O adora pur şi simplu.

-De fapt chiar aşa am făcut. Liam a fost de părere că am fost destul de laş. A pus pariu că va plăti dublu sau nimic dacă mi-i scoteam şi eu. Dar n-am făcut-o.

—Mulţumesc, dragul meu. Mă simt uşurată să aud asta. Aruncă o privire spre ceas. Ii promisese lui Arthur că se vor întâlni la ora şase şi era deja şase şi zece. îi plăcea să stea de vorbă cu fiul ei. Urăsc să fac asta, dar i-am promis tatălui tău că mă întâlnesc cu el acasă acum zece minute. După cină, mergem cu maşina până în Hamptons.

-M-am gândit eu că aşa veţi face. Voiam doar să dau un semn de viaţă.

-Mă bucur că ai făcut-o. Ceva planuri speciale pentru acest sfârşit de săptămână?

îi plăcea să ştie ce mai făceau şi el, şi Tatianna, chiar dacă aceasta dădea telefon mult mai rar. Ea era în perioada când începea să-şi întindă aripile, şi mai degrabă l-ar fi sunat pe Arthur în acele zile, decât pe mama ei. Sasha nu vorbise cu ea

toată săptămâna.

-Nu fac nimic. Vremea a fost îngrozitoare. Cred că voi picta.

-Bine. Vin la Paris duminică. Te sun când ajung acasă. Ai timp săptămâna asta să treci pe la mine?

-Poate. Mai vorbim duminică seara. Weekend plăcut! Transmite-i tatei dragostea mea.

-Aşa voi face. Te iubesc... şi spune-i prietenului tău să-şi ţină pantalonii pe el data viitoare. Mare noroc că n-aţi ajuns amândoi la poliţie - pentru scandalizarea clienţilor respectabili, sau pentru atentat la pudoare, sau pentru că v-aţi distrat prea mult sau ceva de genul ăsta.

Xavier se distra întotdeauna bine oriunde s-ar fi aflat, şi se pare că la fel şi prietenul lui, Liam. îi mai pomenise de el înainte şi spusese mereu că ar fi vrut ca mama lui să-i vadă lucrările. într-una dintre aceste zile poate o va face, chiar dacă nu avea niciodată timp îndeajuns. Era mereu pe fugă, şi atunci când mergea la Londra trebuia să viziteze artiştii pe care îi reprezenta deja şi, în plus, voia să îl vadă şi pe Xavier. îl rugase pe acesta să-i spună lui Liam să trimită instantanee cu lucrările lui, dar el nu o făcuse niciodată, ceea ce îi dăduse de înţeles fie că nu îşi dorea acest lucru cu adevărat, fie că încă nu se simţea pregătit să i le arate. Oricum ar fi fost, părea a fi un tip destul de imoral. Fusese deja reprezentantul câtorva artişti asemănători şi nu era sigură că ar mai fi vrut încă unul, oricât de amuzant ar fi crezut Xavier că poate fi. Era mai uşor să lucrezi cu artişti care-şi priveau cu seriozitate carierele şi se comportau ca oamenii maturi. Bărbaţii de aproape patruzeci de ani cu un comportament indecent şi care îşi scoteau hainele în public erau o mare bătaie de cap, iar ea nu avea nevoie de încă una în plus.

-Atunci mai vorbim duminică.

—Te sun la Paris. Pa, mamă, spuse Xavier voios, şi închise.

Şi Sasha zâmbi ieşind în grabă din birou. Nu voia să-l facă pe Arthur să aştepte, şi mai trebuia să pregătească şi cina pentru amândoi. Dar era bucuroasă că vorbise cu fiul ei.

Făcu tuturor cu mâna în timp ce părăsi în grabă biroul şi chemă un taxi pentru o cursă scurtă până la apartament, gândindu-se încă la Xavier. Ştia că Arthur o aştepta, nerăbdător să părăsească oraşul. Traficul era întotdeauna îngrozitor vinerea, cu toate că, dacă aşteptau până după cină se mai liniştea puțin. Vremea fusese minunată, şi cu toate că era octombrie, era încă însorit şi cald afară. Se relaxă pe bancheta din spate a taxiului pentru un minut şi închise ochii. Fusese o săptămână lungă şi era obosită.

Apartamentul pe care-l considera „acasă" era singurul lucru din viața lor pe care-l simțea că devenise prea mare pentru ea. Locuiseră acolo timp de doisprezece ani, încă de când se mutaseră de la Paris, şi acum, când copiii plecaseră, părea prea mare pentru ei. Tot încercase să-l convingă pe Arthur să îl vândă şi să se mute într-un apartament mai mic pe Fifth Avenue, cu vedere spre parc. Dar dacă urmau să se mute înapoi la Paris atunci când el se pensiona, căzuseră de acord să aştepte până când planurile lor s-ar fi confirmat. Dacă se mutau la Paris, la New York nu mai aveau nevoie decât de un mic refugiu. Era unul din momentele rare când simțea că viața lor era în permanentă schimbare. Şi îi tot păruse aşa de când Tatianna terminase şcoala şi se mutase în propriul apartament. Uneori, Sasha îşi simțea viața pustie de când plecaseră copiii. Arthur o tachina legat de asta de fiecare dată când ea aducea vorba şi îi reamintea că ea era una dintre cele mai active femei de afaceri din New York sau de oriunde. Insă oricum ar fi fost, le simțea lipsa. Ei reprezentaseră o parte esențială din viața ei şi se simțea uneori tristă, insignifiantă şi mai puțin utilă, acum că ei plecaseră de acasă. Era recunoscătoare pentru faptul că şi ei, şi lui Arthur le plăcea să călătorească şi să-şi petreacă timpul împreună. Dacă se putea

spune aşa, acum erau mai apropiaţi decât fuseseră vreodată şi chiar şi mai îndrăgostiţi unul de celălalt. Cei douăzeci şi cinci de ani nu diminuaseră cu nimic dragostea şi pasiunea pe care o simţeau unul pentru celălalt. Mai mult, familiaritatea şi timpul adăugaseră între ei o legătură ce îi aducea şi mai aproape odată cu trecerea anilor.

Arthur o aştepta la apartament când ajunse acasă şi îi zâmbi când o zări. încă mai era îmbrăcat cu cămaşa albă pe care o purtase la birou, şi îşi suflecase mânecile. Haina o aruncase neglijent pe spătarul unui scaun. Pusese deja câteva lucruri în geantă pentru weekendul pe care urmau să îl petreacă la casa lor din Southampton. Ea plănuia să facă repede o salată, pe care să o aşeze pe un platou alături de nişte pui rece. Le plăcea să plece după ce traficul se mai liniştea; era îngrozitor să conduci vara şi în weekendurile de toamnă.

- Cum ai petrecut ziua? o întrebă el, sărutând-o uşor undeva pe creştet.

Ea îşi aranjase părul negru într-un coc la spate, aşa cum o făcuse toată viaţa. în weekenduri, în Hamptons, şi-l lăsa pe spate într-o coadă lungă împletită. îi plăcea să poarte haine vechi, jeanşi, pulovere uzate sau tricouri decolorate. Era o relaxare să nu trebuiască să se îmbrace aşa cum o făcea în fiecare zi la galerie. Lui Arthur îi plăcea să joace golf şi să se plimbe pe plajă. în tinereţea sa, fusese un navigator pasionat, la fel ca şi copiii lor, şi îi plăcea şi să joace tenis împreună. La sfârşit de săptămână, de cele mai multe ori, ea se ocupa cu grădinăritul sau se cuibărea undeva şi citea o carte. încerca să nu lucreze în aceste momente, chiar dacă îşi aducea uneori câteva documente cu ea.

Ca şi apartamentul din oraş, casa din Hamptons era acum prea mare pentru ei, dar nu o deranja atât de tare.
îşi putea imagina uşor nepoţii acolo Intr-o zi şi, în plus, copiii o foloseau deseori şi îşi aduceau şi prietenii. Casa din Hamptons îi păruse întotdeauna vie, poate datorită vederii spre ocean. Apartamentul din oraş părea acum pentru ea singuratic şi lipsit de viaţă.

-îmi pare rău de întârziere, se scuză ea şi se grăbi în bucătărie, după ce îl sărută. După toţi aceşti ani, încă se mai iubeau şi se simţeau bine împreună. Xavier a sunat tocmai când ieşeam pe uşă.

-Ce mai face?

-Era puţin ameţit, cred. Fusese prin oraş împreună cu un prieten foarte necuviincios.

—O femeie? întrebă Arthur cu interes.

-Nu. Un artist. Şi-a scos pantalonii într-un pub.

—Xavier şi-a scos pantalonii?

Arthur păru şocat, în timp ce Sasha amestecă salata.

—Nu, prietenul lui a făcut-o. Un alt artist nebun.

Clătină din cap a dezaprobare şi puse puiul pe un platou.

Arthur îi ţinu companie şi sporovăiră, în timp ce ea pregăti cina pentru amândoi şi o aşeză pe masa din bucătărie, cu şervete din pânză şi şerveţele, şi farfurii frumoase. îi plăcea să facă astfel de lucruri pentru Arthur, iar el observa întotdeauna şi o complimenta.

—Sasha, servieta cu care ai venit acasă este destul de încărcată, spuse el, aruncându-i o privire în timp ce îşi lua puţină salată, arătând relaxat şi fericit.

îi plăceau weekendurile lor pe plajă. Erau sacre pentru amândoi. Nu permiteau niciodată nici unui lucru să le întrerupă relaxarea sfârşiturilor de săptămână, cu excepţia unor boli mai serioase sau cine ştie cărui eveniment pe care nu-l puteau evita. Altfel, în fiecare vineri, pe ploaie sau senin, iarnă sau vară, în jur de şapte seara, ei plecau la drum spre Southampton.

-Plec la Paris duminică, îi reaminti ea în timp ce-şi mâncau salata şi îl servi cu o bucată din puiul pe care menajera îl lăsase pentru ei.

-Am uitat. Cât timp stai?

-Patru zile. Poate cinci. Mă voi întoarce acasă până la sfârşitul săptămânii.

în rest, pălăvrăgiră ca de obicei, ca doi oameni căsătoriți de o eternitate şi obişnuiți unul cu celălalt. Nu discutară nimic important, doar le făcu plăcere să fie împreună. El îi povesti despre cineva care se pensiona, o chestiune minoră care nu se desfăşurase conform planului. Ea îi spuse despre un artist nou cu care semnaseră un contract, un pictor tânăr foarte talentat din Brazilia. Şi mai pomeni şi de faptul că Xavier spusese că va încerca să ajungă la Paris să o vadă săptămâna următoare. De obicei se ținea de cuvânt şi, de asemenea, îşi făcea singur propriul program, spre deosebire de Tatianna, care era la mila fotografului pentru care lucra. Şeful ei avea un program prelungit, iar ei îi plăcea să-şi petreacă restul de timp liber împreună cu prietenii. Dar să nu uităm că era cu doi ani mai tânără decât fratele ei şi încă se mai lupta să-şi câştige independența.

-Cine este fata săptămânii? întrebă Arthur cu o privire amuzată.

îşi cunoştea bine fiul, la fel ca şi Sasha. Şi ea, întorcân- du-i privirea cu un zâmbet, observă, aşa cum o făcea deseori, cât de atrăgător mai era încă. înalt, suplu, în formă, cu trăsături cizelate şi o bărbie puternică. îl iubise din primul moment în care îl cunoscuse. Şi, de fapt, acum mai mult decât oricând. Era conştientă cât de norocoasă era. Multe dintre prietenele ei din New York erau divorțate, una sau două erau văduve şi nici una dintre ele nu păruse capabilă să-şi găsească un bărbat. Nu încetau niciodată să-i spună cât de norocoasă era, dar ea o ştia oricum. Arthur fusese dragostea vieții ei din ziua în care se întâlniseră.

-Ultima dată când am întrebat era un model al unui artist pe care-l întâlnise la cursul de desen, răspunse Sasha cu o grimasă. Printre prietenii săi şi în familie, Xavier era faimos pentru şirul de admiratoare permanent în schimbare care se aflau la picioarele sale. Era extrem de atrăgător şi, mai mult decât atât, era o persoană cumsecade, iar femeile îl găseau întotdeauna irezistibil. Jn aceeaşi măsură, nici el nu le putea rezista. Nici nu-l mai întreb cum le cheamă, spuse Sasha, strângând masa, în timp ce soţul ei îi zâmbi admirativ.

Puse vesela murdară în maşina de spălat vase. Zilele acestea duceau un stil de viaţă mai relaxat, cu toate că atunci când copiii erau încă acasă, cinele petrecute împreună în fiecare seară erau mult mai încărcate. Acum, el şi Sasha mâncau seara o cină uşoară, nimic sofisticat, ceea ce era mai simplu pentru ei.

-Nu l-am mai întrebat de ani de zile pe Xavier cum le cheamă pe prietenele sale, râse Arthur la comentariul ei. De fiecare dată când îi spuneam uneia pe nume, descopeream că el mai avusese alte cinci de atunci, aşa că m-am învăţat minte.

Se schimbă în nişte pantaloni kaki şi într-un pulover vechi, confortabil, iar Sasha făcu la fel.

Douăzeci de minute mai târziu erau gata şi plecară cu maşina break a Sashei. O păstrase şi după ce plecaseră copiii, pentru că era utilă când ridica lucrările artiştilor tineri. Mai avea în portbagaj câteva cumpărături şi o geantă uşoară cu câteva lucruri pentru fiecare. Hainele de plajă şi le ţineau în Southampton, astfel încât nu trebuiau să ia multe cu ei. Avea cu ea şi valiza pentru Paris şi servieta bombată de care îi amintise el. Plănuia să meargă la aeroportul din Southampton duminică dimineaţa şi urma să plece de acolo aproape la răsărit, pentru a ajunge la Paris la o oră decentă, spre seară. Atunci când avea nevoie, lua zborul de noapte, dar nu avea nimic urgent
de făcut şi i se părea firesc să ia zborul de zi, cu toate că ura să piardă o duminică cu Arthur.

Ajunseră în Southampton la zece noaptea, şi Sasha îşi

dădu seama cu surprindere că era obosită. Ca întotdeauna, Arthur condusese, iar ea aţipise uşor pe drum şi era mai mult decât doritoare să se bage în pat alături de el înainte de miezul nopţii. Stătură puţin pe terasă înainte de a merge la culcare şi priviră oceanul în lumina lunii. Vremea era caldă şi înmiresmată, cerul senin. Odată urcaţi în pat, adormiră de cum puseră capul pe pernă.

Aşa cum făceau deseori când veneau aici, dimineaţă când se treziră făcură dragoste. După aceea, rămaseră întinşi în pat, îmbrăţişaţi. Dragostea lor nu fusese afectată de plictiseală de-a lungul anilor, ba chiar crescuse în intensitate odată ce se obişnuiseră unul cu celălalt, devenind mai profundă. Apoi merseră amândoi în baie, iar ea se îmbăie în timp ce el făcu un duş. Ii plăceau dimineţile lor leneşe din Southampton. După aceea, coborâră în bucătărie, unde ea pregăti micul dejun şi se plimbară îndelung pe plajă. Fu o zi minunată, călduroasă şi însorită, şi de-abia dacă se simţi adierea vântului. Era prima săptămână de octombrie şi în curând toamna avea să se facă simţită, însă nu chiar atunci. Vara părea să mai zăbovească puţin.

Sâmbătă, Arthur o scoase pe Sasha la cină într-un mic restaurant italienesc ce le plăcea amândurora. Apoi zăboviră pe terasa casei, bând vin şi vorbind. Viaţa părea uşoară şi liniştită. In acea noapte, merseră la culcare devreme, pentru că a doua zi Sasha trebuia să se trezească devreme şi să meargă la aeroport pentru a prinde zborul spre Paris. Nu-i plăcea să-l părăsească, dar acesta era deja un aspect ce făcea parte din vieţile lor; să stea despărţiţi patru sau cinci zile nu era nimic neobişnuit. Se ghemui lângă el în acea noapte şi îl luă strâns în braţe, rămânând cu trupul lipit de al lui, şi adormiră aşa împreună. Trebuia să se trezească pe la patru şi să plece la cinci, ca să fie la aeroport pe la şapte şi să poată lua avionul la ora nouă dimineaţa. Ar fi ajuns la Paris pe la nouă seara, ora Parisului, şi acasă pe la unsprezece noaptea, ora locală, şi ar fi apucat să doarmă de ajuns înainte de a merge la lucru a doua zi.

Când pomi alarma ceasului la ora patru, o auzi şi o opri repede, îl ţinu pe Ârthur în braţe puţin mai mult şi se ridică din pat cu regret. Fără să aprindă lumina, merse pe vârfuri până la baie şi se îmbrăcă în blugi şi un pulover negru. Purta o pereche veche şi confortabilă de mocasini Hermes ce păreau să fi cunoscut şi zile mai bune. Dar renunţase de mult să se mai îmbrace elegant când pleca cu avionul pentru un zbor mai îndelungat. Confortul părea să fie mult mai important. De obicei dormea în avion. Rămase în loc şi îl privi pe Arthur îndelung înainte de a pleca, apoi se aplecă asupra lui şi îl sărută tandm pe creştet, cu grijă să nu-l trezească. El se mişcă oricum, aşa cum făcea mereu şi zâmbi în somn. Puţin mai târziu, îi amncă o privire somnoroasă printre gene şi zâmbetul îi deveni şi mai larg, în timp ce întinse mâna spre ea şi o trase aproape de el.

-Te iubesc, Sash, şopti el somnoros. Vino acasă repede. îmi va fi dor de tine.

Spunea întotdeauna lucruri de genul acela, iar ea îl iubea şi mai mult pentru ele. II sărută pe obraz după ce îi spuse asta şi apoi îl înveli aşa cum obişnuia să facă atunci când copiii erau mici.

-Şi eu te iubesc, şopti ea. Dormi în continuare. Te sun când ajung la Paris.

Aşa făcea întotdeauna. Ştia că îl va prinde tocmai înainte de a se întoarce în oraş şi îşi dori să rămână acolo cu el.

Va fi frumos când se va pensiona şi va putea călători oriunde împreună cu ea. îi plăcu această idee mai mult ca orice, când închise uşor uşa dormitorului în urma ei şi apoi ieşi din casă. Sunase şi programase un taxi cu o noapte înainte. Şoferul o aştepta afară şi nu sunase la uşă, aşa cum solicitase ea. îi spusese ce linie aeriană şi ce, avion trebuie să ia şi privi pe fereastră tot drumul, zâmbind în sinea ei. Era perfect conştientă că fusese binecuvântată. Era o femeie norocoasă cu o viaţă norocoasă, cu un soţ pe care îl iubea şi care o iubea la rândul lui, cu doi copii minunaţi şi două galerii care îi aduseseră numai bucurii şi o viaţă îmbelşugată în

întregime. Nu îşi mai putea dori nimic altceva şi nu mai era nimic altceva ce ar fi putut avea. Sasha de Suvery Boardman ştia că avea totul.

capitolul 2

Zborul spre Paris se desfăşură fără evenimente. Sasha luă prânzul, privi un film, dormi timp de trei ore şi se trezi tocmai când aterizau pe aeroportul Charles de Gaulle. Ii cunoştea aproape pe toţi însoţitorii de zbor şi pe ste- wardul-şef şi, ştiindu-i obiceiurile, aceştia nu o deranjară. Era un pasager comod şi o persoană plăcută, care nu bea nimic altceva decât apă pe durata zborului. De atâta timp, se familiarizase cu regulile legate de evitarea efectelor decalajului de fus orar. Mâncă puţin, dormi, bău apă şi imediat ce ajunse acasă merse la culcare ştiind că dimineaţă se va simţi bine, fără efecte secundare ale schimbării de fus orar. Doar făcuse naveta între Paris şi New York timp de doisprezece ani.

Vremea la Paris era răcoroasă şi ploioasă. Cu toate că la New York era o vară târzie, aici se instalase deja iama. îşi adusese un şal de caşmir pe care-l puse peste jachetă când aterizară şi, ca de obicei, o maşină cu şofer o aştepta. Sporovăiră despre vreme şi despre zbor în timpul drumului prin Paris şi apoi ajunse în sfârşit acasă, în clădirea cufundată în tăcere. Menajera, care venise în fiecare zi în timpul săptămânii, lăsase mâncare în frigider, ca întotdeauna. De cum intră pe uşă, îl sună pe Arthur. Pentru el era cinci după-amiaza şi păru încântat să o audă. Tocmai încuia vila din Southampton şi voia să se îndrepte spre casă.

-Mi-e dor de tine, spuse el, după ce ea îi vorbi despre vremea din Paris. Uneori ea uita cât de deprimante puteau fi iernile acolo. Poate ar trebui să deschizi o galerie în Miami, o tachină el. Ştia că, în ciuda vremii urâte, în adâncul sufletului ea voia să se mute înapoi la Paris, iar el era dispus să facă acest lucru împreună cu ea în anul următor, după pensionare. Ii plăcuse şi lui să locuiască acolo în primii ani ai căsniciei lor.

Ii plăcuseră, de fapt, ambele oraşe, şi tot ceea ce conta pentru el era să îşi împartă viaţa cu ea.

-Mă duc la Bruxelles joi, să văd un artist nou şi să-l vizitez pe unul dintre artiştii noştri consacraţi, men- ţionă Sasha.

-Doar să fii acasă în weekend.

Aveau planuri să meargă la ziua de naştere a uneia dintre prietenele ei cele mai bune. Sărbătorita rămăsese văduvă cu un an înainte şi ieşea acum cu un bărbat pe care nimeni nu părea să-l suporte. In ultimul an, se întâlnise cu mai mulţi bărbaţi, nici unul dintre ei neavând succes la prietenele ei. Tuturor le era foarte dragă şi sperau ca şi noua ei cucerire să dispară curând din peisaj. Fostul ei soţ fusese unul dintre prietenii cei mai apropiaţi ai lui Arthur şi murise după o luptă lungă şi lentă cu cancerul. Avea cincizeci şi cinci de ani atunci, iar soţia lui era de aceeaşi vârstă. Acum ea făcea glume nesărate, comentând cât de deprimant putea fi să ieşi iar pe piaţă după douăzeci şi nouă de ani de căsnicie. Lui Arthur şi Sashei le părea rău pentru ea, aşa că îi suportau toate întâlnirile nepotrivite. Din conversaţiile avute cu ea, Sasha ştia mai bine decât oricine cât de singură se simţea.

-Voi încerca să vin acasă joi, dacă nu, vineri. Vreau să îl văd şi pe Xavier şi depinde de ziua când va putea veni el, îl informă Sasha privind planurile ei.

-Transmite-i toată dragostea mea, răspunse Arthur şi mai sporovăiră timp de câteva minute.

După ce terminară convorbirea, îşi făcu o salată, studie câteva hârtii pe care managerul galeriei le lăsase pentru ea şi îşi deschise corespondenţa primită la Paris - câteva invitaţii la petreceri, o mulţime de anunţuri de expoziţii de artă şi o scrisoare de la o prietenă. Mergea rareori la petreceri la Paris, cu excepţia celor date de clienţi

importanți, unde se simțea cumva obligată să se ducă. Nu-i plăcea să meargă fără Arthur şi îi plăcea viața liniştită pe care o duceau, atunci când nu mergeau la evenimentele de artă sau la cinele cu prietenii apropiați.

Il sună pe Xavier, aşa cum promisese, şi nu-l găsi acasă. Ii lăsă un mesaj pe robot. Pe la miezul nopții era deja în pat, adormi imediat după aceea şi, dimineață, se trezi la ora opt, la auzul alarmei. Afară ploua şi era ceață, şi arăta de parcă ar fi fost în mijlocul iernii. Pe la nouă şi jumătate îşi puse impermeabilul şi străbătu cu paşi rapizi curtea până la galerie, unde se întâlni cu managerul ei pe la ora zece. Galeria era închisă lunea, ceea ce le oferea o zi liniştită la muncă. Ea şi Bemard, managerul, puseră la punct planurile pentru expoziții şi programul publicității pentru anul următor.

Mâncă la birou şi după-amiaza trecu într-o clipită. Era aproape şase când secretara îi spuse că fiica ei o suna de la New York. Xavier îi telefona mult mai des decât Ta- tianna şi vorbise cu el de două ori în acea zi. Venea la cină miercuri, pentru ca ea să se poată întoarce la Arthur joi. Sasha ridică receptorul cu un zâmbet, anticipând un nou val de nemulțumiri legate de fotograful pentru care lucra Tatianna. Spera doar ca tânăra să nu-şi fi dat demisia. Putea fi uneori încăpățânată şi nu-i plăcea să fie subordonată altor persoane sau tratată incorect, şi îi spusese de multe ori Sashei că şeful nu se poartă bine cu ea. Cu o diplomă în Arte Frumoase de la Brown, ea se aştepta să facă mai multe decât să-i toarne lui cafeaua şi să mătur studioul după plecarea lui.

– *Bonjour, chirie,* răspunse Sasha în franceză fără să vrea şi fu surprinsă să audă doar tăcere la capătul celălalt al firului. Se gândi că poate legătura se întrerupsese şi că Tatianna va suna înapoi. Era cât pe-aici să închidă când auzi în receptor un sunet gutural, ce părea să vină mai mult de la un animal decât de la un om. Tați? *C'est toi1* Tu eşti? Draga mea, ce s-a întâmplat?

îşi putu da seama că fiica ei plângea, suspinând în telefon. Trecu ceva timp până când aceasta putu vorbi.

-Mami... vino acasă...

în ciuda atitudinii sofisticate din ultima vreme, ea păru dintr-odată să nu aibă mai mult de cinci ani.

—Ce s-a întâmplat? Te-a dat afară?

Era singurul lucrti la care Sasha se putu gândi în momentul acela că ar putea-o aduce în acea stare. Tatianna nu avea un iubit în acel moment, aşa că nu putea fi vorba de un dezastru sentimental.

-Taţi... spuse ea şi izbucni din nou în plâns, în timp ce inima Sashei se zbătu puternic şi aproape că îi ieşi din piept.

Ce Dumnezeu se întâmplase cu el?

-Tatianna, spune-mi ce s-a întâmplat. Repede! Mă sperii!

-El... m-au sunat de la birou acum câteva minute...

Era aproape ora prânzului la New York. Sasha ştiu că dacă ar fi avut vreun accident cu maşina pe drumul spre oraş, cineva ar fi sunat-o deja noaptea trecută. El avea întotdeauna numerele ei de telefon cu el, la fel şi ea pe ale lui.

-Este bine? Sasha îşi simţi pieptul strâns ca într-o menghină când puse întrebarea Tatiannei, în timp ce aceasta continua să plângă incontrolabil.

—A avut o criză de inimă... la birou... au chemat salvarea...

-Dumnezeule!... Sasha închise ochii strâns ascultând-o, aşteptând continuarea, în timp ce mâna îi tremură strângând receptorul.

-Mami... tati a murit.

întreaga lume se opri pentru Sasha când Tatianna spuse asta. Camera se întoarse cu susul în jos. Fără să-şi dea seama, cu o mână ţinu receptorul şi cu cealaltă se prinse de biroul care fusese cândva al tatălui ei, ca şi cum ar fi vrut să-şi ţină echilibrul. Se simţea de parcă ar fi căzut în gol.

—Nu a murit. E o greşeală, spuse Sasha, ca şi cum ar fi putut nega sau împiedica cu puterea voinţei ca acel lucru să se întâmple. Nu este adevărat! strigă ea, şi lacrimile îi izvorâră din ochi.

Se simţea ca şi cum fiecare fibră a corpului ei primise un şoc electric aproape fatal, şi nu putea să mai respire.

-E adevărat, hohoti Tatianna îngrozitor. Doamna Jen- kins m-a sunat. L-au dus la spital, dar el era deja mort. Mami... vino acasă...

-Acum vin, zise ea şi se ridică în picioare cu o privire panicată, uitându-se de jur împrejur în cameră, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se materializeze cineva şi să o ajute, să-i spună că nu era adevărat. Insă nu veni nimeni. Era singură în cameră. Unde eşti?

-Sunt la lucru.

-Du-te acasă... nu, nu te duce acasă. Mergi la galerie. Nu vreau să fii singură. Spune-le ce s-a întâmplat. Ei vor înțelege. Tatianna nu putu decât să plângă în timp ce o asculta pe mama ei. Sasha ştiu că avea un zbor spre New York la ora nouă şi ar fi ajuns acolo şapte ore mai târziu. Iar New Yorkul era cu şase ore în urmă. Ar fi ajuns în oraş pe la unsprezece în acea noapte, ora New Yorkului, ora cinci dimineața a Parisului. Ştia că asistenta ei credincioasă ar fi luat-o pe Tatianna în apartamentul părinților ei. Mai bine, Taţi, rămâi acolo. O voi ruga pe Marcie să vină să te ia. Marcie lucra pentru Sasha încă de când deschiseseră galeria. Era o femeie cumsecade, de vreo patruzeci de ani, care nu se măritase niciodată, nu avea copii şi o iubea pe Sasha ca şi cum ar fi fost copilul ei. Şi apoi, ca un gând întârziat după această lovitură şi în tot acest haos: Te iubesc, Taţi. Voi ajunge acasă cât de repede pot.

Sasha tremura din cap până în picioare când puse receptorul în furcă. Şi într-un moment de nebunie totală, formă numărul celularului lui Arthur. Secretara lui, doamna Jenkins, îi răspunse. Tocmai încercase să o sune pe Sasha, însă Tatianna i-o luase înainte. Intr-o clipă de nebunie, Sasha îşi dorise să creadă că Arthur îi va răspunde la telefon. O făcu însă secretara lui. ,

—îmi pare nespus de rău, doamnă Boardman... îmi pare atât de rău... a fost atât de brusc. N-am ştiut... nici măcar nu m-a strigat... îl văzusem cu cinci minute înainte. M-am dus la el ca să-mi semneze nişte documente, iar el era prăbuşit peste

birou. Deja murise. Ei au încercat... dar nu au mai putut face nimic. O scuti pe Sasha de scena îngrozitoare când încercaseră să îl resusciteze şi nu reuşiseră. Plângea şi ea. Voi face tot ce pot. Pot suna pe cineva? La spital? La firma de pompe funebre? îmi pare atât de rău...

-Voi face eu totul când voi ajunge acasă.

Sau o va face Marcie. Nu voia ca altcineva să ia decizii legate de soţul ei. Nu voia nici măcar să le ia ea însăşi. Şi, în primul rând, trebuia să-l sune pe fiul lor.

Sasha îi spuse repede lui Eugenie, secretara ei din Paris, ce se întâmplase, o rugă să îi rezerve un bilet de avion şi să meargă alături pentru a-i împacheta lucrurile. Secretara fu şocată. Nu îi veni să creadă la început, dar când îi văzu chipul Sashei, ştiu că era adevărat. Sasha era albă ca varul şi arăta de parcă ar fi fost în stare de şoc. Eugenie îi privi mâinile tremurând ca nişte frunze când ridică receptorul pentru a-l suna pe Xavier.

Părăsi camera apoi, şi se întoarse un moment mai târziu cu o ceaşcă de ceai şi dispăru imediat pentru a face aranjamentele pentru avion. Când reveni, Sasha plângea la telefon, în timp ce Xavier era la fel de afectat ca şi ea. Se oferi să ia avionul până la Paris pentru a se întâlni şi a zbura apoi împreună acasă. însă dacă zborul lui avea întârziere, ea ştia că nu ar fi apucat să se întâlnească, îi spuse deci să meargă direct la New York, chiar în acea noapte dacă putea. Nu că ar fi contat prea mult pentm tatăl lui acum, dar <_ra important pentm ea şi Tatianna.

Xavier plângea încetişor când terminară convorbirea. Restul nopţii şi-l putea aminti cu greu.

Eugenie îi făcuse bagajele Sashei aşa cum o rugase şi îi anulă planurile pentru restul săptămânii. Excursia ei la Bruxelles trebuia să mai aştepte. întreaga ei viaţă tocmai fusese distrusă într-un singur moment. Sasha nici nu era în stare să-şi clarifice gândurile şi nici nu voia să încerce. Secretara şi managerul ei de galerie o însoţiră în maşină spre aeroport şi, după ce stârniră pe lângă ea ca nişte părinţi îngrijoraţi, o urcară în avion. Explicară discret agentului de la poartă ce se întâmplase, după ce aceasta se îmbarcă. Le era amândurora teamă de felul în care va reacţiona în timpul zborului. Bemard, managerul ei, se oferise să meargă cu ea, dar Sasha refuzase curajoasă, lucru pe care-l regretă de îndată ce decolă avionul. Se simţi copleşită de un val de panică atât de puternic, încât îi fu frică să nu facă şi ea un atac de cord. Unul dintre însoţitorii de zbor îi spuse unui coleg de-al său că Sasha se făcuse pur şi simplu verde la faţă şi începuse să transpire abundent. O acoperiră amândoi cu pături, îl rugară pe pasagerul de lângă ea să se mute pe un alt loc şi comisarul de navă rămase împreună cu ea pentru câtva timp. O întrebară dacă are ceva calmante cu ea, iar ea le răspunse că nu, şi că nu lua niciodată. Dar niciodată înainte nu-şi pierduse soţul. Nu se simţise astfel când murise tatăl ei, cu toate că şi atunci suferise un adevărat şoc. însă el avusese optzeci şi nouă de ani şi o avertizase de multe ori că se va întâmpla într-o zi, aşa că se aştepta la asta. Mai mult sau mai puţin, fusese pregătită. Insă nu şi de această dată. Nu pentru Arthur. Abia-i spusese că o iubeşte cu o zi înainte. II lăsase adormit în pat, în Southampton şi acum nu mai era. Nu era posibil. Aşa ceva nu era adevărat... Numai că era. Singura dată când îşi aminti să se fi simţit aşa, complet lipsită de control şi speriată, fusese atunci când murise mama ei, pe când avea nouă ani. Acum se simţea din nou ca un copil. Un orfan. Plânse tot drumul spre New York. Şi după ce primi un telefon de la Bemard din Paris, Marcie veni la aeroport şi era acolo aşteptând-o pe Sasha când

aceasta trecu de controlul vamal. O lăsase pe Tatianna, împreună cu o prietenă, în apartamentul ei.

Marcie nici măcar nu o întrebă cum se simte. Nici nu avea nevoie. Sasha de-abia dacă putea vorbi. Era cea mai capabilă femeie pe care Marcie o cunoscuse vreodată şi acum arăta pur şi simplu distrusă. Marcie îşi puse braţele încet în jurul ei, o strânse puternic şi o conduse afară din aeroport, în timp ce Sasha plânse şi străinii le priviră curioşi. Se urcară în maşină un moment mai târziu şi şoferul se grăbi să pornească spre New York. Sasha era prea înnebunită de durere ca să poată vorbi, şi apoi, cam pe la jumătatea drumului, începu să îngaime, punând întrebări, la care nici unul dintre răspunsuri nu mai conta acum. Nu mai conta nici cine, nici cum, nici unde, nici când. Arthur se dusese. Fără nici un avertisment. Fără nici un sunet. Fără a-şi lua la revedere de la copiii săi sau de la soţie. Dus.

O jumătate de oră mai târziu, la apartament, întâlnirea dintre Sasha şi Tatianna fu extrem de dureros de privit. Marcie doar stătu în tăcere şi plânse. Simţindu-se de prisos, le făcu sendvişuri, dar nici una nu mâncă. Le turnă apă şi cafea, dar nici una nu bău nimic. încercă să o convingă pe Sasha să bea ceva, dar aceasta o refuză categoric. Şi pe la două dimineaţa ajunse şi Xavier de la Londra. Sunase un prieten să îl ia de la aeroport. Când intră pe uşă, unul dintre prietenii lui tineri artişti era chiar în spatele lui, iar el merse drept spre mama sa. îşi puse braţele în jurul ei şi al Tatiannei, şi toţi trei rămaseră aşa îmbrăţişaţi şi plângând. Aproape că o distruse pe Marcie să vadă asta. Rămaseră de vorbă aproape toată noaptea. Singurul care mâncă ce pregătise Marcie fu prietenul lui Xavier. Ceilalţi nu mâncară şi nu băură nimic.

Iar dimineaţă realitatea îşi ceru drepturile. Sasha merse la spital şi insistă să-şi vadă soţul. Dori să fie singură cu el, iar când ieşi din cameră, arăta ca o fantomă, însă nu mai plângea. Arăta de parcă fusese lovită de un fulger. îşi luase rămas-bun de la el. După aceea merseră la pompele funebre şi stabiliră toate aranjamentele. Preotul veni să o vadă la apartament, iar

Marcie stătu cu ea tot timpul, în timp ce Xavier merse cu Tatianna la apartamentul ei. După ce plecă preotul, ea se întoarse spre Marcie şi o privi.

—Chiar se întâmplă toate astea? Nu-mi vine să cred. Tot aştept să vină cineva să-mi spună că este o glumă proastă. Dar nu este, nu-i aşa?

Marcie clătină din cap.

Trecu şi ziua aceasta, cu Sasha arătând şi simţindu-se ca un zombi şi încercând să-şi consoleze copiii. în acea noapte, mâncară în sfârşit pizza şi nimic altceva. Tatianna merse la culcare în vechiul ei dormitor, Xavier ieşi cu prietenii şi se întoarse acasă beat. Sasha rămase în camera de zi cu privirea fixată în gol. Nu putea suporta să meargă în camera lor, îl voia doar pe Arthur înapoi. Şi când în sfârşit merse la culcare în acea noapte, prea obosită ca să mai poată dormi, îi putu simţi mirosul de parfum pe pernă şi îşi cufundă faţa în ea, trăgând adânc aer în piept. Marcie rămase şi dormi pe canapea, ca o prietenă credincioasă. Ore întregi în acea noapte îi sunase pe prietenii lor şi le spusese de înmormântare. Sunase şi la galeria de la Paris. Toată lumea de acolo venea.

Marcie comandă florile, Sasha alese muzica. Prietenii începură să apară şi să-şi ofere ajutorul. Aleseră din rândul partenerilor şi al prietenilor foarte apropiaţi ai lui Arthur pe cei care să-i poarte coşciugul. Sasha simţi că moare când trebui să-i aleagă hainele. Dar, cumva, reuşiră să ajungă cu toţii la înmormântare, la timp şi îmbrăcaţi corespunzător. Apoi oamenii veniră acasă. Şi mult timp după aceea, Sasha recunoscu faptul că nu-şi mai amintea absolut nimic. Nici muzica sau florile, nici oamenii care fuseseră acolo. Nu avea nici o amintire legată de persoanele care veniseră la apartament. Păruse normală

şi sănătoasă, şi pe cât posibil conştientă. însă, psihic, era în stare de şoc. Şi la fel erau şi copiii ei. Se agăţau unul de celălalt ca oamenii care părăsesc o barcă ce se scufundă, şi se îneacă. Şi aşa se simţea şi Sasha. Şi cu toate acestea partea cea mai dificilă dintre toate veni de-abia a doua zi. Viaţa adevărată, fără Arthur. Oroarea zilnică de a trăi fără el. Durerea nici nu putea fi imaginată. Ca-ntr-o operaţie fără anestezie, Sasha nu-şi putea imagina cum era să se trezească în fiecare zi ştiind că nu-l va vedea, şi nici nu avea să-l mai vadă vreodată de atunci înainte. Tot ceea ce îi păruse cândva drag, şi minunat, şi uşor acum era extrem de dificil, aproape de agonie. Nu existau recompense pentru zilele peste care reuşea să treacă fără el, nici un motiv să se trezească dimineaţa, nimic pentru care să spere, nici un motiv pentru care să trăiască, cu excepţia copiilor.

Xavier se întoarse la Londra după două săptămâni. O suna pe mama sa destul de des. Tatianna se întoarse la lucru după o săptămână. Sasha o suna zilnic şi, în majoritatea timpului, Tatianna plângea numai auzind vocea mamei ei. Singura consolare pe care o găsi Sasha, alta decât compasiunea discretă a angajaţilor ei şi sprijinul necondiţionat al lui Marcie, fu să discute cu prietenii care trecuseră prin aceeaşi experienţă. Ura să le vorbească şi de cele mai multe ori o deprimau, dar cel puţin îi spuneau cu onestitate la ce să se aştepte. Şi nici una dintre păreri nu suna prea bine.

Alana Applebaum, al cărei soţ fusese prietenul lui Arthur, şi la a cărei zi de naştere nu mai ajunseseră pentru că înmormântarea lui Arthur fusese cu o zi înainte, îi mărturisise că primul an fusese o adevărată tortură de la început şi până la sfârşit. Şi câteodată încă mai simţea asta. însă după ce se împlinise un an, făcuse un efort să se mobilizeze şi să iasă cu alţi bărbaţi. Recunoştea şi ea că mare parte dintre ei erau nişte ticăloşi şi că nu întâlnise încă un bărbat cumsecade, dar cel puţin nu mai stătea acasă, singură şi plângând. Principiul ei era că oricât de rău ar fi putut fi un bărbat cu care ieşea, era oricum mai bine decât să fie singură.

Una dintre prietenele foarte apropiate ale Sashei, de la Paris, care îşi pierduse soţul cu trei ani înainte intr-un accident la schi în Val d'Isere, vedea lucrurile complet diferit. Ea spunea că prefera să fie singură decât cu vreun nenorocit. Avea patruzeci şi cinci de ani, rămăsese văduvă pe când avea patruzeci şi doi şi spunea că nu există bărbaţi cumsecade disponibili, toţi cei buni fiind deja luaţi. Ceilalţi erau nişte nemernici sau mai rău. Ea insista că era mai fericită singură. Dar Sasha îşi dăduse seama că în ultimul an sau chiar de vreo doi ani încoace, ea începuse să bea puţin mai mult decât ar fi trebuit. Şi deseori când o suna pe Sasha ca să o consoleze, uitând de diferenţa de fus orar, era deja băută şi nici nu ştia să se controleze prea bine.

—Poate că singurul mod în care pot supravieţui este să devin o beţivă, comentă Sasha în faţa lui Marcie legat de discuţiile cu ei.

Era deprimant să-i asculţi pe toţi. Şi nici toate divorţatele pe care le cunoştea Sasha nu erau mai bune. Nu aveau vreo durere extraordinară cu care să trăiască în suflet şi se puteau ascunde în spatele urii pe care o simţeau pentru foştii lor soţi, mai ales dacă fuseseră părăsite pentru alte femei mai tinere. Era înfricoşător să le asculţi pe toate. Prin urmare, Sasha începu să le evite, se izolă de lume şi încercă să se concentreze numai pe muncă. Uneori îi era de ajutor. In marea parte a timpului însă, asta nu schimba cu nimic realitatea.

Primul Crăciun fără Arthur veni şi trecu cu o serie de mari şi mici agonii. Xavier şi Tatianna petrecură noaptea de Ajun împreună cu ea şi, pe la miezul nopţii, deja stăteau toţi în camera de zi, suspinând. Nici unul dintre ei nu dori să desfacă vreun cadou, cu atât mai puţin Sasha. Tatianna îi dăruise o eşarfă groasă de caşmir, pentru că Sashei părea să-i fie frig mai tot timpul, probabil pentru că nici nu prea mânca şi nici nu prea dormea. Şi Xavier îi dăduse o colecţie de cărţi de artă pe care ştia că şi le dorea. Insă fără Arthur nu simţeau că era Crăciunul.

A doua zi, ambii copii merseră să schieze cu prietenii lor.

Ea luă un somnifer pe la opt seara în noaptea de revelion şi se trezi pe la două după-amiaza a doua zi, recunoscătoare că trecuse. Ea şi Arthur nu făcuseră niciodată ceva extraordinar de revelion, dar măcar fusese întotdeauna acolo împreună cu ea.

Deja venise luna mai când începu din nou să se simtă cât de cât ca o ființă umană. Trecuseră şapte luni de la moartea lui Arthur şi tot ce făcuse de atunci fusese să călătorească la Paris o dată pe lună, unde noaptea stătea chircită şi înfrigurată în casă, iar ziua îşi termina cât mai repede posibil sarcinile, pentru a zbura înapoi la New York. Pe parcursul acestor luni, delegă din sarcini pe cât posibil ambilor manageri de galerie şi fu recunoscătoare pentru ajutorul lor. Fără ei, ar fi fost complet pierdută şi aproape că şi fu aşa. Duminicile erau cele mai urâte zile pentru ea, în oricare dintre oraşe, pentru că nu putea merge la serviciu. Nu mai fusese în casa din Hamptons de când murise el. Nu voia să se întoarcă fără el, şi nici nu voia să o vândă. O lăsă doar aşa cum era şi le spuse copiilor că o puteau folosi oricând doreau, pentru că ea nu avea să o facă. Nu avea nici cea mai mică idee despre ce va face cu restul vieții ei. Nimic altceva decât muncă, şi nici asta nu-i mai făcea plăcere acum, reprezentând doar singura soluție salvatoare la îndemână. Restul îi apărea ca un pustiu, o viață plină de disperare. Niciodată în viață nu se mai simțise atât de pierdută sau de lipsită de speranță.

Ambii manageri de galerie şi chiar şi Marcie o îndemnau cu ardoare să iasă cu prietenii. De luni de zile nu mai sunase pe nimeni înapoi, cu excepția celor care o contactau cu treburi care priveau galeria. Şi până şi aceste apeluri le pasase altora de fiecare dată când putuse. Nu mai voia să vorbească cu nimeni de când Arthur murise.

în mai, în sfârşit, se simţi puţin mai bine. Şi spre marea ei surprindere, în iunie, acceptă o invitaţie la cină din partea Alanei şi îi păru rău imediat după aceea. Regretă şi mai mult când veni seara cu pricina. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se gătească şi să iasă. Marcie îi spusese că Arthur şi-ar fi dorit ca ea să iasă în oraş. Ar fi fost distrus dacă ar fi văzut-o în starea în care era. Slăbise aproape zece kilograme. Persoanele care nu o cunoşteau prea bine spuneau că arată minunat şi nu ştiau absolut deloc de ce. Pentru ei, să slăbeşti din durere era la modă şi elegant.

Aşa că, într-o seară inevitabilă de iunie, ieşi pentru prima oară. Se îmbrăcă cu un costum din mătase din două piese, format din jachetă şi pantaloni, îşi puse tocuri înalte şi îşi prinse părul la spate într-un coc. Cerceii cu diamante pe care îi purta fuseseră un cadou de Crăciun de la Arthur, înainte de a muri. Plânse când şi-i puse la urechi. Hainele atârnau pe ea; era îngrozitor de slabă şi tot ceea ce avea de îmbrăcat devenise dintr-odată prea mare.

Petrecerea la care merse începu mult mai plăcut decât se aştepta, iar majoritatea feţelor de acolo erau familiare. Alana avea deja un alt iubit şi acesta părea surprinzător de decent. Sporovăi cu Sasha câtva timp şi ea descoperi că era un colecţionar de artă contemporană şi că fusese clientul galeriei ei o dată sau de două ori. Agonia Sashei începu când descoperi că Alana îl rugase să vină cu un prieten, care i se prezentă Sashei înainte de cină. Era inteligent şi ar fi fost probabil interesant, doar că începu să o supună pe Sasha unui interviu, de parcă s-ar fi înscris pe vreunul dintre site-urile de socializare, lucru pe care ea nu-l făcuse şi nici nu avea vreo intenţie să-l facă nici acum, nici altădată. Ştia că Alana cunoscuse de nenumărate ori bărbaţi prin intermediul intemetului. Numai gândul de a face asta o oripila pe Sasha. Nu voia să iasă cu nimeni, nici cu acest bărbat şi nici cu altul. Intenţiona să-l plângă pe Arthur pentru totdeauna.

-Şi câţi copii ai acasă? o întrebă el fără nici un fel de introducere, înainte de a se aşeza la masă, în timp ce Sasha se

întreba dacă nu ar putea inventa o migrenă bruscă pentru a dispărea.

însă ştia că Alana se va simţi insultată. Ştia că gazda ei avea intenţii bune, dar nu era ceea ce îşi dorea Sasha. Tot ceea ce voia era să fie lăsată în pace. Rănile ei erau încă larg deschise. Şi nu avea nici o intenţie să-l înlocuiască pe Arthur. Niciodată.

-Am doi copii mari, răspunse Sasha sumbră.

-Asta e bine, spuse el uşurat. Ea ştia că era agent de bursă şi că spunea în,dreapta şi în stânga că era divorţat de aproximativ paisprezece ani. Arăta de aproape cincizeci de ani, cu doi ani mai în vârstă decât Sasha.

-De fapt, nu este bine, zise ea sinceră, zâmbindu-i cu tristeţe. Amândoi şi-au luat zborul. îmi este dor de ei la nebunie şi îmi doresc să fi fost mai mici şi încă acasă.

El păru destul de deranjat de răspunsul ei.

-Sper că nu plănuieşti să mai ai şi alţii, nu-i aşa?

Ea avu senzaţia că el bifa o listă de verificare şi urmărea o ordine prestabilită a unor întrebări.

-Mi-ar plăcea, dar sunt văduvă.

Pentru ea, afirmaţia răspundea complet întrebării. El nu fu de aceeaşi părere.

-Probabil că te vei remărita până la urmă.

Hârşti! Dintr-o singură mişcare, îl ştersese pe Arthur şi trecuse direct la următorul. Sasha n-o făcuse.

-Nu mă voi remărita, răspunse ea, încăpăţânată.

Apropiindu-se de masă descoperi cu disperare că el se aşezase alături de ea. Alana, cu siguranţă, avea un plan.

-Câţi ani ai fost căsătorită? întrebă el cu interes reînnoit-

Femeile care îşi căutau bărbaţi nu erau ceea ce şi-ar fi dorit. în cazuri de genul ăsta, mai bine nu iei startul şi nu primeşti cei două sute de dolari, ca la Monopoly.

-Douăzeci şi cinci de ani, zise ea cu afectare, în timp ce se aşezară.

El nu pierdu ritmul sau şirul întrebărilor nici măcar o secundă.

—Ei bine, pot să-mi dau seama de ce nu vrei să te recăsătoreşti. Devine plictisitor, nu-i aşa, după atâţia ani? Eu am fost căsătorit timp de unsprezece ani şi mi-a ajuns.

Sasha se uită la el cu oroare şi trecu ceva timp până îi răspunse.

-Pe mine nu m-a plictisit căsătoria mea, zise ea ferm. Mi-am iubit foarte mult soţul.

-Foarte rău, spuse el, începând să mănânce din felul întâi. Fu singura pauză pe care o primi Sasha de la el. Probabil că o idealizezi. Majoritatea persoanelor văduve suferă de un fel de deziluzie. Toate cred că au fost căsătorite cu sfinţi, după ce aceştia mor. Dar cât timp au fost împreună, nu au fost atât de înnebunite după ei.

-Te asigur, răspunse Sasha, privindu-l cu aroganţă, dorindu-şi foarte mult să poată arunca ceva înspre el, că mi-am iubit la nebunie soţul. Este un fapt şi nu o deziluzie. Tonul ei era glacial.

-Bine, bine, cum vrei tu, zise el, arătând încurcat. Te cred pe cuvânt. Deci cu câţi bărbaţi te-ai mai întâlnit de când a murit?

Alana tocmai se uita înspre ei în acel moment, văzu expresia de pe faţa ei şi îşi dădu seama că întâlnirea nu mergea prea bine. Sasha era albă la faţă de mânie.

—Nu am ieşit cu nimeni, nici nu intenţionez să ies cu nimeni. Niciodată. Soţul meu a murit acum opt luni şi aceasta este prima invitaţie de a ieşi pe care am acceptat-o.

Partenerul ei de cină o privi fix, surprins.

-Oh, Dumnezeule, eşti o virgină.

Păru să considere asta mai întâi ca o ciudăţenie, apoi privind-o mai mult, cu interes, ca pe o provocare. Insă îşi găsise naşul cu Sasha.

-Nu, nu sunt o virgină, sau cum vrei să-i spui. Şi nici nu intenţionez să fiu deflorată. Sunt o văduvă de patruzeci şi opt de ani care şi-a iubit foarte mult soţul.

Şi spunând acestea, se întoarse cu spatele la el şi vorbi cu vecinul de masă din partea cealaltă, un bărbat pe care ea şi Arthur îl cunoscuseră bine. Era căsătorit, iar Arthur şi ea ţinuseră mult la el şi la soţia lui.

-Te simţi bine?

Vechiul ei prieten o privi îngrijorat când ea se întoarse cu privirea fulgerând. îi vorbi încet şi ochii ei se umplură de lacrimi în timp ce încuviinţă din cap. Bărbatul din stânga ei fusese nu numai insultător, ci şi deprimant. Iată ce o aştepta de acum înainte ca văduvă. începu să se întrebe dacă în viitor n-ar fi fost mai bine să spună persoanelor pe care le întâlnea că era căsătorită. Nu îşi dorea să fie „virgina" nimănui. Se simţea prădată de orice urmă de demnitate şi respect de care se bucurase în timpul mariajului cu Arthur. Nu numai că îl şi pierduse bărbatul pe care îl iubea, dar îşi dădea seama că devenise peste noapte ruşinos de vulnerabilă şi pierduse protecţia socială a unui soţ iubitor şi scutul sigur, confortabil, al căsătoriei.

-Sunt bine, îi răspunse încet vecinului de masă.

-îmi pare rău, Sasha, răspunse el compătimitor, atingând-o uşor pe mână, gest ce-i aduse un nou val de lacrimi în ochi şi pe obraji şi o făcu să se caute prin poşetă după o batistă.

Nu-şi mai putea permite să nu aibă o batistă în geantă şi, ştergându-şi nasul, se simţi patetică şi stânjenită.

Tot restul cinei mâncă de ici, de colo din felurile de pe farfurie şi dispăru cu cât de multă stăpânire de sine putu să adune, în timp ce toţi ceilalţi merseră în camera de zi pentru a servi cafeaua. Nu avu puterea nici măcar să-i spună Alanei şi îşi promise că o va suna dis-de-dimineaţă.

Nici nu fu nevoie să facă asta. Alana o sună la birou. Era sâmbătă, dar ca de obicei în ultimele luni, Sasha era la galerie şi lucra. Nu mai mergea în weekenduri în Hamptons, un lucru pe care îl făcea cu plăcere înainte, cu Arthur, dar pe care nu se

mai îndura să-l facă singură acum.

-Ce s-a întâmplat? Alana păru tânguitoare. E un tip foarte drăguț când ajungi să-l cunoşti. Şi lui i-a plăcut de tine. A fost de părere că eşti grozavă!

Veştile îi părură Sashei şi mai deprimante.

-Foarte drăguț din partea lui. Alana, nu voiam o întâlnire. Am vrut doar să vin la cină.

-Nu poți sta singură pentru totdeauna. Sasha, mai devreme sau mai târziu, trebuie să ieşi în lume. Eşti o femeie tânără. Şi, uite, realist vorbind, nu mai sunt atât de mulți țipi decenți prin preajmă. Acesta este unul dintre cei buni.

Sau cel puțin aşa gândea Alana. Insă dovedise de-a lungul ultimului an că judecata îi era îngrădită de disperare.

-Nu vreau unul bun, răspunse Sasha trist. Ii plăcea de prietena ei, sau îi plăcea în mare parte, însă ura ceea ce ea devenea. Bunul ei gust, inteligența şi demnitatea ei păreau să fi dispărut în momentul în care devenise văduvă. Sasha era sigură că nu toate văduvele erau ca ea. De asemenea, Alana avusese şi câteva probleme serioase cu banii şi era disperată să-şi găsească un soț care să le rezolve. Şi, la fel cum şi Arthur îi spusese înainte de a muri, bărbații îşi dădeau seama imediat de asta. Eau de Panic, cum o numea Arthur, nu era parfumul preferat al bărbaților.

-îl vrei pe Arthur, zise Alana, punând sare pe rană. Ei bine, dacă vrei să ştii adevărul, şi eu îl vreau pe Toby. Dar amândoi sunt morți, Sash. Nu se mai întorc, şi noi trebuie să trăim aici fără ei. Trebuie să scoatem ce e mai bun dintr-o situație urâtă şi prin orice mijloace.

-Nu sunt pregătită să fac asta, spuse Sasha cu blândețe. Nu-i spuse prietenei ei cât de prostuță părea sau cât de jenantă devenea. Poate că este mai bine să stau singură. Nici nu mă pot imagina ieşind cu altcineva.

Şi nici nu-şi dorea asta.

-Sasha, ai patruzeci şi opt de ani. Eu am cincizeci şi trei. Suntem prea tinere ca să rămânem singure pentru totdeauna.

Sasha se simțise tânără cât fusese căsătorită cu Arthur. De

când murise el, se simțea îngrozitor de bătrână.

-Nu ştiu, Alana. Nu ştiu care este cel mai bun răspuns. Ştiu doar că acum aş prefera să fiu moartă decât să ies cu cineva.

Ca întotdeauna, ea era dureros de sinceră.

-Ai răbdare cu tine însăți. Dă-le o şansă acestor bărbați; mai devreme sau mai târziu, îl vei găsi pe cel pe care îl vei dori. Judecând după bărbații cu care se întâlnise Alana în ultimul an, cu excepția celui cu care se vedea acum, nici unul dintre ei nu fusese genul pe care orice femeie sănătoasă la minte şi l-ar fi dorit, poate doar pentru banii lor. Alana îşi dorea cu totul şi cu totul altceva decât Sasha. Ea încerca doar să supraviețuiască după pierderea lui Arthur. In câteva luni, te vei simți diferit. Aşteaptă până după primul an. Apoi vei fi pregătită.

-Sper să nu. îi am pe copiii mei, am galeriile şi artiştii.

Chiar dacă Arthur nu mai era, nimic altceva în afară de copii nu mai conta pentru ea. Acum se concentra din greu asupra muncii. Tot ceea ce făcea munca pentru ea era să o scoată din apartamentul din New York sau din casa ei din Paris. însă nimic din viața ei nu-i mai aducea bucurie.

-Nu e de ajuns, şi ştii asta, o mustră Alana.

-Poate că este de ajuns pentru mine.

-Ei bine, pentru mine nu, răspunse Alana ferm. Vreau să găsesc un tip de treabă şi să mă mărit. Sau dacă nu unul de treabă, măcar unul bogat. Sasha nu era interesată de nici unul dintre aceştia. Mai aşteaptă încă vreo şase luni şi vei ieşi şi tu în lume căutând.

-Dumnezeule, sper să nu, zise Sasha tristă.

Doar gândindu-se la asta se simțea şi mai deprimată.

-Vom vedea, răspunse Alana, ca şi cum ştia ea mai bine.

însă un singur lucru era sigur — nu era uşor pentru nici o femeie, divorțată sau văduvă, să găsească un bărbat în aceste vremuri. Alana îi spusese că toate prietenele ei îi împărtăşiseră acest lucru. Şi Sasha se va confrunta cu asta, nu că i-ar fi păsat prea mult.

Se întoarse la Paris în săptămâna următoare şi rămase acolo pentru două săptămâni de această dată. Pentru prima oară după luni întregi, îşi vizită artiştii din mai multe oraşe din Europa - Bruxelles, Amsterdam şi Miinchen. Şi se opri şi în Londra pe drumul spre casă, pentru a-şi vizita fiul. Xavier se simțea mai bine şi realiza lucrări noi, foarte interesante. Sasha fu impresionată când le văzu. îi dădu numele unei galerii cu care consideră că el ar trebui să vorbească şi acesta fu mulțumit. încă nu voia să-şi expună lucrările la Suvery. Ideea îi dădea senzația de nepotism evident şi el era hotărât să reuşească prin propriile forțe.

în ultimele luni, Xavier îl menționase din nou de câteva ori pe prietenul său, Liam Allison. Insistă chiar, spunând că Liam era unul dintre cei mai talentați artişti pe care-i cunoscuse vreodată şi că voia ca ea să-i vadă lucrările.

-M-ar bucura, dar vreau să-mi trimită întâi câteva instantanee cu acestea.

Nu voia să-şi piardă timpul şi vizionarea instantaneelor lui însemna pentru ea un fel de proces de selecție. Insă indiferent de câte ori îi spusese acest lucru lui Xavier, prietenul lui nu le trimisese niciodată. Xavier afirmă că era timid, lucru neobişnuit pentru un tânăr artist, sau chiar şi unul mai matur, mai ales că numai timid nu părea din ceea ce fiul ei îi povestise despre el. De fiecare dată când Xavier se comporta necuviincios sau scăpa de sub control, sau mergea la vreo petrecere nebună, sau făcea ceva scandalos sau iresponsabil, în mod miraculos, Liam părea să fie prezent. Recent, într-o după-amiază leneşă de duminică, merseseră să ia prânzul împreună, băuseră prea mult vin, luaseră un taxi către

aeroport după aceea şi ajunseseră în Marrakech, unde stătuseră patru zile. Xavier povestise că nu se distrase niciodată atât de mult în viaţa lui. O sunase pe mama sa când se întorsese în Londra, după ce ea fusese îngrijorată neprimind nici un telefon de la el timp de aproape o săptămână.

-Lasă-mă să ghicesc, zise ea când el dăduse în sfârşit un semn de viaţă şi îi spusese unde fusese. Acel personaj, Liam, a făcut parte şi el din aventura aceasta. Deja acum putea să prevadă acest lucru. De fiecare dată când Xavier făcea ceva neaşteptat sau aproape nebunesc, următorul lucru pe care îl spunea era că Liam fusese cu el. Trebuie să fie complet nebun. Soţia lui probabil că este o sfântă.

-Este de treabă, admise Xavier cu uşurinţă, chiar dacă se mai satură şi ea câteodată. Ea lucrează şi se aşteaptă de la el să aibă grijă de copii.

-Probabil că ea îi şi întreţine, şi pe el şi pe copii, răspunse Sasha cu bună ştiinţă. Mai cunoştea şi alţi artişti ca el, chiar dacă nici unul nu era atât de exuberant sau la fel de indiferent în a se conforma unor standarde de comportament, cel puţin din ce îi relatase Xavier. Dacă aş fi în locul ei, l-aş omorî.

-Cred că şi ea l-a ameninţat de câteva ori. Dar nu cred că excursia în Maroc a fost unul dintre momentele cheie ale mariajului lor.

-Nu mă mir㠎. Pare unul dintre acei copii cu care nu te lăsam să te joci când erai mic, pentru că te băgau mereu în necazuri. într-una din zilele astea, aşa se va întâmpla, sau va intra el în cine ştie ce încurcătură din care îi va fi foarte greu să iasă.

-Nu are intenţii rele şi nu face niciodată nimic periculos. Doar îi place să se distreze şi urăşte să i se spună cum să se poarte. Cred că a fost crescut cu prea multe reguli sau ceva de genul ăsta. E alergic la a face ceea ce se aşteaptă lumea de la el şi îi place să-şi conducă singur viaţa.

-Aşa se pare. De-abia aştept să-l întâlnesc, zise Sasha cu mâhnire.

De fapt, spera ca, dacă avea să îi trimită vreodată instantaneele, să-i urască lucrările. Părea a fi o bătaie de cap de care pur şi simplu nu avea nevoie. Cu toate că uneori oamenii cu o astfel de energie şi personalitate posedau un talent enorm. în opinia Sashei, artiştii ca Liam aveau nevoie să fie struniți, certați sever şi disciplinați cum trebuie, altfel uitau că mai trebuie să şi muncească. Chiar dacă Xavier pretindea că Liam era harnic şi conştiincios când venea vorba de pictură. Era pur şi simplu iresponsabil în legătură cu orice altceva. Şi Xavier mai era încă hotărât să îi facă să se întâlnească. Era convins că Suvery era galeria perfectă pentru prietenul lui. Insă, până acum, nu reuşise să îi aducă împreună, spre uşurarea mamei sale.

Sasha petrecu luna iulie în New York, însă nu merse niciodată în Hamptons. Pur şi simplu nu fu în stare şi îi spuse Tatiannei să meargă ea acolo dacă voia. Nu dorea nici măcar să vadă casa. în august, merse două săptămâni la St. Tropez pentru a-şi vizita prietenele, în toată această perioadă se simți ciudat de detaşată şi de lipsită de rădăcini. Petrecu restul lunii în casa de la Paris, simțindu-se ca o pietricică în pantof. Lumea întreagă îi părea prea mare pentru ea acum, fără Arthur. Viața ei era ca o pereche de pantofi care dintr-odată nu-ți mai vin. Nu se simțise niciodată atât de măruntă în toată viața ei. Chiar şi când murise tatăl ei, îl avusese pe Arthur alături în permanență, consolând-o. Acum, nu avea pe nimeni, cu excepția amintirilor cu el şi a vizitelor ocazionale ale copiilor.

Se întoarse la New York spre sfârşitul lui august şi în sfârşit se simți destul de curajoasă să meargă la Southampton, în timpul weekendului de Ziua Muncii. Era prima dată când se întorcea acolo în aproape un an, şi într-un fel era o uşurare. Era ca şi cum regăsise o rămăşiță din el, o parte de care îi fusese dureros de dor. Şifonierul era încă plin de lucrurile lui şi, când privi spre patul lor, îşi aminti ultima oară când îl văzuse. Ii şoptise că o iubea în dimineața când plecase, ea îl sărutase şi el adormise la loc. Amintirile o copleşeau aici

şi petrecu ore întregi gândindu-se la el şi plimbându-se pe plajă. Insă aici, în sfârşit, simţi că începe să se vindece.

Se întoarse la galerie arătând mai bine după acest weekend. Pentru aproape o lună, tot reflecta la o idee ce-i venise în minte. încă nu luase o decizie. Era ceva ce plănuise împreună cu Arthur. Şi acum avea şi mai mult sens decât avusese pentru ea înainte. Voia să se întoarcă acasă, în New York, fără el, îi era prea greu.

Septembrie trecu repede odată cu inaugurarea operelor unui nou artist, pe care ea îl îndrumase, şi încă o prezentare individuală. Ea pregătea toate expoziţiile, alegând ce lucrări să expună şi unde, căutând contraste şi combinaţii care ar pus fiecare pictură în cea mai bună lumină. Avea un simţ înnăscut pentru asta şi îi plăcea întotdeauna să o facă. De asemenea, se întâlni şi cu câţiva clienţi vechi şi familiari, participă la consiliile de administraţie ale muzeelor şi plănui o comemorare pentru Arthur, care să marcheze primul an de la moartea lui. Xavier îi promise că va veni. Comemorarea fu, aşa cum era de aşteptat, un moment trist pentru toţi. Toţi partenerii lui fură prezenţi, copiii ei şi prietenii lor apropiaţi. Prietenii se întristară când văzură cât de serioasă şi de nefericită arăta. In timp ce părăseau biserica, le veni greu să creadă că trecuse deja un an.

Tatianna îi spuse în acea noapte, după comemorare, că îşi dăduse demisia şi plănuia să călătorească timp de câteva luni în India, împreună cu prietenii. Voia să facă fotografii şi, când avea să se întoarcă, să-şi caute un loc de muncă la o revistă. îi promise că va reveni până la Crăciun. Avea douăzeci şi trei de ani şi spunea că simte

nevoia să se desprindă de acasă, ceea ce o îngrijora puțin pe Sasha, dar era conştientă că nu putea să o împiedice şi mai bine era să o lase liberă. Apoi, îşi împărtăşi şi ea planurile cu ei. Decisese să se mute înapoi la Paris, să conducă galeria de acolo şi să vină periodic la New York, tot aşa cum făcuse drumurile spre Paris în ultimii treisprezece ani. De la moartea lui Arthur, tot ceea ce-şi dorise era să se întoarcă la rădăcini. Şi cu Tatianna plecată, măcar la Paris era mai aproape de Xavier. Tatianna fu surprinsă de decizia ei, însă Xavier se arătă încântat.

—Cred că îți va face bine, zise el blând.

Fusese îngrijorat pentru ea tot anul. In trecut, ea îi păruse întotdeauna mai fericită la Paris şi poate că acum aşa avea să fie. Fusese atât de tristă în ultimul an.

-Vrei să vinzi apartamentul? întrebă Tatianna, arătând îngrijorată.

Nu prea mai stătea acolo, dar îi plăcea să ştie că exista undeva. Nu ştia de planurile tatălui ei de a se pensiona şi de conversațiile lor legate de vânzarea apartamentului şi de cumpărarea unuia mai mic.

-încă nu. îl voi folosi când sunt aici.

Tatianna păru uşurată. De fapt, mutarea la Paris schimba prea puține pentru Sasha. Ea avea să locuiască la Paris trei săptămâni pe lună, în loc de una sau două, şi la New York o săptămână, sau mai multe dacă avea nevoie. Se simțea bine în ambele oraşe şi trăise deja în acest fel treisprezece ani. Managerii ambelor galerii erau perfect pregătiți să facă ceea ce ea îşi dorea şi comunicau permanent cu ea atunci când era plecată. Schimbarea aceasta urma să fie pentru ea doar o problemă de obişnuință.

Sasha aştepta până în noiembrie să se mute la Paris. Octombrie era întotdeauna o lună ocupată în lumea artei din New York. Avea şedințe ale consiliilor de administrație, expoziții de pregătit şi, înainte de a-şi petrece mare parte din timp la Paris, voia să-şi viziteze câteva prietene din New York. Nu le văzuse pe multe dintre ele timp de aproape un an.

Alana, care abia se logodise şi arăta extrem de uşurată, organiză o petrecere intimă. Se mărita cu bărbatul pe care i-l prezentase iniţial Sashei în iunie, şi amândoi păreau încântaţi. Şi ca de obicei, Alana nu se putu abţine să nu o întrebe dacă era pregătită să iasă cu alţi bărbaţi. O întreba asta de fiecare dată când vorbea cu Sasha şi pentru ea devenise o mantră pe care o detesta.

-încă nu. Sasha zâmbi în mod plăcut şi se pierdu printre invitaţi.

Niciodată, îşi spuse pentru sine.

Petrecu un ultim weekend în Hamptons înainte de a pleca, şi sărbători Ziua Recunoştinţei cu prietenii. Xa- vier era din nou la Londra, iar Tatianna în India, călătorind cu prietenii ei. Fu mai uşor pentru Sasba să fie de Ziua Recunoştinţei în casa altcuiva. Sărbătoarea îi păru mai impersonală şi mai puţin dureroasă astfel. Acasă la ea, cu un an înainte, absenţa lui Arthur fusese prea proaspătă şi prea sfâşietoare pentru toţi. Anul acesta trecu mai uşor. Şi fu surprinsă să se întâlnească la cina la care merse cu un vechi prieten, şi să descopere că, după treizeci şi patru de ani de căsătorie, acesta tocmai divorţase. Era cam de vârsta Iui Arthur şi nu-l mai văzuse de ani întregi. în timpul cinei, îi împărtăşi discret Sashei că soţia sa devenise alcoolică şi că avusese câteva probleme mintale serioase în ultimii douăzeci de ani de căsătorie. Era trist, dar uşurat că se terminase şi îi păru rău să afle că Sasha se muta din New York. Se simţiră bine discutând în timpul cinei şi Sasha o observă pe gazda lor urmărindu-i cu speranţă. Sperase că poate va ieşi ceva când îi invitase pe amândoi şi ei erau singurii care nu aveau pereche dintre toţi cei veniţi la petrecere. Sasha fu surprinsă să primească un telefon de la el a doua zi, chiar când îşi împacheta lucrurile pentru Paris, urmând să plece în ziua următoare.

-Mă întrebam dacă ai dori să iei cina cu mine, zise el, părând că ezită, şi cumva încurcat.

Ii plăcuse dintotdeauna pe ea şi pe Arthur şi, ca şi Sasha, nu se mai întâlnise cu o altă femeie de mulţi ani. Părea

emoţionat şi nesigur.

-Mi-ar fi făcut plăcere, răspunse ea uşor. Ştia că pleacă, aşa că nu reprezenta o mare problemă pentru ea şi nici n-ar fi fost, oricum. în ceea ce o privea, nu erau mai mult decât doi prieteni vechi, şi nici nu aveau să fie vreodată mai mult. însă mâine plec la Paris. Mă mut înapoi acolo, spuse ea cu uşurare.

Ştia că era decizia potrivită pentru ea şi chiar şi copiii ei erau de acord.

-îmi pare rău să aud asta. Speram să mai ieşim împreună câteodată, să vedem un film sau să luăm cina.

îi făcuse plăcere să o reîntâlnească şi chiar şi Sasha recunoştea că nu era nimic în neregulă cu el. Bărbatul era cât se poate de cumsecade. Doar că nu era Arthur şi ea nu avea nici o intenţie de a se implica într-o relaţie cu oricine altcineva.

-Mă voi întoarce pentm câteva zile în fiecare lună. Va trebui să vii câteodată la una dintre expoziţiile noastre, zise ea vag, iar el promise că o va face.

-Te voi suna dacă vin la Paris. Mai am şi eu afaceri acolo din când în când.

Insă el căuta pe cineva mult mai accesibil din punct de vedere emoţional şi geografic, şi ea ştiu că nu o va mai suna după aceea. De fapt nici nu-i păsa prea tare. El îi ură noroc şi, în dimineaţa următoare, ea luă un taxi până la aeroport. Pe la ora nouă avionul deja decolase şi, jumătate de oră mai târziu, ea adormise. în New York, dimineaţa începuse însorită şi rece când plecă şi, când ajunse la Paris, era frig şi ploua în averse. Uneori uita cât de deprimante puteau fi iernile la Paris. însă era fericită doar să fie acolo. Merse la culcare în acea noapte, în patul ei de la Paris, cu răpăitul ploii în geam.

Când se trezi duminică dimineaţă, ceaţa era atât de deasă încât parcă se aşezase pe acoperişurile clădirilor.

Era rece şi întunecat, şi casa părea umedă. Şi când se strecură în pat în acea noapte, până şi aştemuturile îi părură incomode, simţind că răcoarea îi pătrunde până în oase. Pentru un moment, îi fu dor de apartamentul călduros, confortabil din New York. Dar, încercând să adoarmă, îşi dădu seama că, oriunde ar fi mers de atunci înainte, tristeţile ei aveau s-o însoţească. In orice oraş ar fi locuit de atunci înainte, în orice pat ar fi dormit. Şi oriunde s-ar fi aflat, în orice ţară sau oraş, patul ei ar fi fost gol, iar ea ar fi fost singură.

capitolul 3

în decembrie, programul Sashei la Paris fu încărcat. Galeria desfăşura o activitate intensă. Se întâlni cu mare parte dintre clienţii cei mai importanţi, care păreau să-şi dorească achiziţii semnificative sau să vândă o parte dintre colecţiile lor, înainte de sfârşitul anului. Vorbi şi cu Xavier aproape în fiecare zi. Plănuise o excursie la schi pentru ea şi ambii copii şi trebuiau să plece spre St. Mo- ritz a doua zi după Crăciun. Şi acolo avea câţiva clienţi importanţi de vizitat.

Viaţa ei socială la Paris era mult mai formală decât fusese în mod normal cea din New York. Clienţii ei din New York erau oameni de succes, dar deseori mult mai infor- mali, şi mulţi dintre ei îi deveniseră prieteni de-a lungul timpului. Oamenii care îi plăceau acolo erau interesanţi şi variau în ceea ce priveşte originea şi stilul de lucru, în Paris, existau anumite linii sociale bine stabilite, tipice acestei părţi a Europei. Clienţii ei importanţi proveneau din familii aristocratice, deseori cu titlu nobiliar, mediu sau averi moştenite din generaţie în generaţie, cum ar fi familia Rothschild şi alţii care-şi întreţineau musafirii cu generozitate, mulţi dintre aceştia făcând parte din vechile relaţii ale tatălui ei. Petrecerile la care era invitată erau infinit mai pretenţioase din punct de vedere al ţinutei şi mult mai elaborate decât cele la care mergea la New York, sau mersese pe când Arthur mai era în viaţă. Şi aici era şi mai greu să refuzi o invitaţie, deoarece multe dintre persoanele care o invitau cumpăraseră de la ea lucrări importante de artă. Astfel că se simţea obligată să meargă. Se plânse legat de acest lucru lui Xavier, dar el insistă că îi va face totuşi bine să iasă. însă, chiar şi pentru vârsta ei, se regăsea deseori ca fiind cea mai tânără persoană din cameră şi, de cele mai multe ori, se plictisea. Din motive de

afaceri, dacă nu pentru altceva, continuă să le onoreze. Şi fu întotdeauna fericită să se întoarcă acasă.

Pe la mijlocul lui decembrie, lucrând în biroul ei, într-o zi la fel de ceţoasă şi de înnorată ca de obicei în Paris, secretara o anunţă că un client venise să o vadă. II întâlnise la o petrecere la care fusese cu o seară înainte. Era interesat să cumpere o lucrare importantă din arta flamandă, iar ea fu încântată să vadă că el răspunsese afirmativ conversaţiei avute. Ieşi din birou să-l întâmpine şi îi arătă câteva picturi pe care el păru să le placă.

Pe toată durata acestei vizite de două ore şi jumătate, fu evident pentru toată lumea, cu excepţia Sashei, că lui îi plăcea la fel de mult şi de proprietara galeriei. O invită la cină pentru a doua zi, la restaurantul Alain Ducasse, pentru a discuta această eventuală achiziţie. Alain Ducasse era unul dintre cele mai bune restaurante din Paris şi ea era conştientă că va fi o cină de aproximativ trei sau patru ore, ce o va plictisi şi obosi îngrozitor. Insă o văzu ca pe o oportunitate de a semna o vânzare de un milion de dolari. In mintea ei acum nu mai exista nimic în afară de muncă, însă îşi schimbă părerea când vorbi cu Ta- tianna şi Xavier la telefon.

—Poate că este interesat de mai mult decât pictura, mamă, o tachină Xavier când îi spuse despre cină şi despre faptul că acceptase să meargă a doua zi.

—Nu fi prostuţ, tatăl meu mergea mereu la astfel de cine cu clienţii lui. Şi, crede-mă, nimeni nu avea altceva în minte.

Cu toate că ştia câteva femei care avuseseră altceva în minte după moartea mamei ei. însă nu-l văzuse niciodată pe tatăl ei arătând vreun interes sentimental pentru nimeni. Ca şi ea, fusese credincios memoriei soţiei sale până la sfârşit. Sau cel puţin, aceasta era impresia pe care i-o lăsase ei. Nu discutase niciodată cu el despre aşa ceva.

Dacă existaseră femei în viaţa lui de-a lungul anilor, fusese extrem de discret, şi ea se îndoia că ar fi fost.

-Nu ştii niciodată, zise Xavier cu speranţă. Nici el şi nici sora lui nu voiau ca ea să rămână singură. Eşti o femeie frumoasă şi eşti încă tânără.

-Nu, nu sunt. Am patruzeci şi opt de ani.

-Mie mi se pare că eşti tânără. Unul dintre prietenii mei se întâlneşte cu o femeie mai în vârstă decât tine.

-Este dezgustător. Sună a corupere de minori, zise ea, râzând.

Ideea unui bărbat mai tânăr îi părea ridicolă.

—Nu ai spune acelaşi lucru despre un bărbat de vârsta ta care ar ieşi cu o femeie mai tânără.

-Este altceva, răspunse ea înţelegătoare, şi de această dată Xavier râse de ea.

-Nu, nu este. Eşti doar obişnuită să vezi asta. Este acelaşi lucru dacă femeia este mai în vârstă şi iese cu un bărbat mai tânăr.

-Vrei să-mi spui că ultima ta iubită este de două ori mai bătrână decât tine? Şi dacă asta intenţionezi, nici măcar nu vreau să ştiu.

Şi chiar dacă ar fi fost aşa, măcar Sasha ştia că într-o săptămână femeia deja n-ar mai fi existat în viaţa lui. Cu Xavier aşa se întâmpla, orice vârstă ar fi avut. Atunci când venea vorba despre femei, suferea de o lipsă de concentrare majoră.

-Nu, n-am încercat asta până acum, dar aş face-o dacă aş întâlni o femeie mai în vârstă care să-mi placă şi cu care să vreau să mă întâlnesc. Nu mai fi aşa de înţepată, mami.

De fapt, ea nu era aşa de obicei. Ba chiar lui îi plăcea faptul că fusese atât de deschisă la nou întotdeauna, în ceea ce îl privea pe el. Avea o atitudine foarte franţuzească în legătură cu aceste lucruri şi nu se supăra niciodată din cauza vieţii lui sentimentale active. Când frecventase şcoala la New York şi avusese prieteni americani,

se dovedise chiar a fi mult mai liberală decât mamele altora.

îşi făcuse un obicei din a cumpăra prezervative pentru el şi prietenii lui, pe care le lăsa Intr-un vas de piatră imens, aflat în camera lui. Nu punea întrebări, însă alimenta regulat vasul. Prefera să fie realistă în privinţa unor astfel de lucruri, şi astfel, era foarte franţuzoaică în concepţii.

-Te avertizez, dacă te căsătoreşti cu o femeie care are de două ori vârsta ta, nu vin la nuntă, şi mai ales dacă se întâmplă să fie una dintre prietenele mele.

-Nu ştii niciodată. Vreau doar să-ţi păstrezi mintea deschisă pentru tine însăţi.

Ştia că nu se întâlnise cu nimeni până atunci. Erau atât de deschişi unul faţă de celălalt încât el era convins că ea i-ar fi spus dacă s-ar fi întâmplat asta.

—Poate ar trebui să încep să-mi petrec timpul pe la clasa de preşcolari sau să împart bileţele prin licee cu numărul meu de telefon. L-aş putea adopta pe unul dintre ei dacă nu găsesc pe nimeni cu care să ies în oraş.

De data aceasta îl lua peste picior şi râdea de ideea complet absurdă şi cumva dezgustătoare, doar când se gândea, de a se vedea cu un bărbat mai tânăr. Era obişnuită să fie cu cineva mai în vârstă decât ea.

-Când vei dori să cunoşti pe cineva, mami, vei găsi, îi răspunse Xavier calm.

-Nu-mi doresc asta, spuse ea hotărâtă, şi râsul se pierdu din voce.

Era un subiect pe care nu voia să-l disece, nici cu el şi nici cu nimeni altcineva.

—Ştiu. Insă sper ca într-una din aceste zile să o faci.

Tatăl lui murise în urmă cu paisprezece luni, şi el ştia mai bine decât oricine cât de singură era. II suna în fiecare noapte de acasă şi el putea simţi tristeţea din vocea ei, mai ales când nu mai era la serviciu. Nu-i plăcea să o ştie aşa. Tatianna hoinărea prin India şi ţinea legătura mai rar cu mama ei decât el. Şi el simţea oricum că mama lor era mult mai deschisă faţă de el decât faţă de sora lui. între ei doi existase întotdeauna o legătură mai profundă, cea care există între mame şi fii, când

aceştia sunt confidenţi şi prieteni.

în săptămâna următoare îi spuse că va merge la New York pentru o şedinţă a consiliului de administraţie şi se va întoarce cu avionul cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului.

El şi Tatianna urmau să ajungă la Paris în după-amiaza Ajunului. Şi a doua zi după Crăciun mergeau cu toţii la St. Moritz. De-abia aşteptau cu toţii să facă asta. Un nou potenţial client de-al ei deţinea o casă acolo şi ea spera să încheie vânzarea până atunci.

A doua zi, clientul veni să o ia cu maşina pentru cină şi merseră împreună la Alain Ducasse în Piaza Athenee. Ar fi preferat o cină simplă dar elegantă la Le Voltaire, dar asta era afacerea şi ea era nevoită să meargă acolo unde voia clientul. Fu uşor să-şi dea seama că el încerca să o impresioneze, însă ea nu fusese niciodată fascinată în mod deosebit de meniurile complicate şi încărcate, oricâte stele ar fi avut bucătarul-şef. Alain Ducasse avea trei stele.

Aşa cum era de aşteptat, fii o masă exorbitantă. Conversaţia fu interesantă şi vânzarea părea aproape sigură când Gonzague de St. Mallory o conduse cu maşina acasă. Era un bărbat încântător, bine educat, extrem de bogat, un conte şi un mare snob. Contele de St. Mallory. Fusese căsătorit de două ori, avea cinci copii despre care vorbea şi pe care îi recunoscuse, şi încă alţi trei despre care ea ştia că nu îi recunoscuse niciodată. In probleme de această natură, Franţa era o ţărişoară, şi Parisul un simplu orăşel. Aventurile sale cu femeile erau legendare, amantele lui - bine întreţinute, şi despre copiii nelegitimi discuta toată lumea.

—Mă gândeam că mi-ar plăcea să văd întâi cum ar arăta pictura în casa din St. Moritz, înainte de a lua o decizie, spuse contele gânditor, în timp ce o conduse acasă în automobilul său Ferrari. O maşină ca aceasta era rară în Paris, unde maşinile mari reprezentau un inconvenient. Sasha conducea un Renault micuţ, mult mai uşor de parcat şi manevrat. Nu simţea nevoia de a se afişa cu vreo maşină scumpă nici prin Paris, nici în altă parte. Mă întreb dacă n-ai putea veni să o

vezi şi să-mi spui ce părere ai, continuă el în timp ce opri maşina în faţa vilei ce găzduia şi galeria, dar şi casa Sashei.

-Aş putea face acest lucru cu uşurinţă, răspunse ea pe un ton plăcut. Putem să o trimitem la reşedinţa ta din St. Moritz, şi eu voi ajunge acolo împreună cu copiii mei în două săptămâni.

El păru încurcat în momentul în care ea spuse asta.

-Mă gândeam că ai putea veni să stai cu mine. Poate ţi-ar plăcea să îi aduci acolo altă dată. Se descotorosea repede de copiii ei, urmărindu-şi interesul. Ea nu era de aceeaşi părere.

-Mă tem că aşa ceva nu este posibil, răspunse Sasha clar, uitându-se direct în ochii lui. Am plănuit această excursie de mult timp. Şi chiar şi dacă nu ar fi fost aşa, de-abia aştept să-mi petrec vacanţa împreună cu copiii mei.

Ea încerca să-i transmită mesajul că nu era disponibilă, cu sau fără copii. Nu avea nici o intenţie să amestece afacerile cu plăcerea, şi mai ales nu cu el. Avea o reputaţie extrem de îndoielnică. Avea cincizeci şi patru de ani şi era faimos pentru petrecerile cu femei mai tinere decât el.

-Presupun că vrei să vinzi pictura, îi întoarse Gon- zague răspunsul cât se poate de clar. Cred că înţelegi, domnişoară de Suvery.

—înţeleg perfect, domnule conte. Pictura este de vânzare. Eu nu sunt. Nici măcar pentru un milion de dolari. Mi-ar face plăcere să vin să o văd cât timp voi fi acolo, zise ea, cu un ton puţin mai blând.

însă ochii lui aruncau deja flăcări. Fuseseră amândoi cât se poate de clari. Iar lui nu-i plăcuse ce auzise. Femeile

nu-i spuneau niciodată nu, în special femeile de vârsta Sashei. în ceea ce îl privea, i-ar fi făcut o favoare să se culce cu ea. Arăta ca o femeie tristă şi singuratică, însă se pare că nu se simțea chiar atât de singură pe cât crezuse. Şi nu era nici disperată după o vânzare.

-Nu mai este nevoie să vii să o vezi, răspunse el rece. Am decis să nu mai cumpăr pictura. De fapt, mă tem serios că ar putea fi un fals.

Spunând acestea, coborî din maşină şi veni să-i deschidă portiera politicos. Când ajunse în dreptul ei, ea era deja pe trotuar, privindu-l cu furie.

-Mulțumesc pentru o cină plăcută, zise la fel de rece. Nu mi-am imaginat, cunoscându-ți reputația, că achiziționezi şi femei, chiar la astfel de prețuri ridicate. Aş fi crezut mai degrabă că un bărbat cu farmecul şi inteligența ta ar fi capabil să le obțină pe gratis. Mulțumesc pentru o seară minunată.

Şi înainte de a-i oferi şi lui ocazia de a răspunde, se apropie de uşa de bronz, introduse codul şi dispăru. Câteva secunde mai târziu, îl auzi plecând în trombă. Tremura toată de indignare când intră în casă. Nenorocitul încercase să o cumpere şi pe ea odată cu pictura şi crezuse că era atât de disperată după această vânzare încât s-ar fi culcat cu el. încă mai tremura când îl sună pe Xavier şi îi povesti ce se întâmplase. Acesta sări în sus de încântare când auzi ce spusese ea la sfârşit.

-Mamă, eşti fantastică. Ai avut noroc că nu a dat cu Ferrari peste tine când a plecat.

-Sunt sigură că i-ar fi plăcut, la ce mare nemernic este, zise ea, şi el râse din nou.

-Da, să ştii. Dar ar trebui să te simți flatată. Am auzit că iese cu fete mai tinere decât Tatianna. Petrece o grămadă de timp pe la Annabel's aici, în Londra.

-Nu mă surprinde. Annabel's era un club de noapte privat, frecventat de multe persoane foarte elegante, precum şi de mulți bărbați mai în vârstă şi femei foarte tinere. Ea şi Arthur merseseră acolo cu mai multe ocazii. Făceau parte dintre

membrii clubului, precum şi dintre cei ai altui club, Harry's Bar, ambele deţinute de aceeaşi persoană. Cum de li se permite bărbaţilor să se comporte în acest mod?

-Sunt femei cărora le place. Mare parte dintre proprietarele de galerii probabil s-ar fi culcat cu el pentru a vinde o pictură.

-Da, şi după aceea, pictura s-ar fi întors oricum la galerie a doua zi.

Tatăl ei o avertizase cu privire la astfel de bărbaţi când începuse să lucreze cu el. In ceea ce o privea pe Sasha, Gonzague de St. Mallory era orice numai unic nu şi, cu siguranţă, prost crescut.

încă mai era furioasă când merse la culcare în acea noapte. Şi a doua zi dimineaţa îi spuse managerului ei de galerie că nu-i vor mai vinde contelui pictura.

-Oh... Credeam că ai luat cina cu el ieri-seară, comentă Bemard.

-Am luat şi cina. Contele s-a comportat foarte urât şi este norocos că nu a primit nici o palmă. Se pare că se aştepta să cumpere şi serviciile mele împreună cu pictura. Se gândea că voi sta cu el în St. Moritz şi că îmi voi anula vacanţa cu copiii.

—Şi nu ai acceptat? Bemard se prefăcu Şocat. Ce vânzător nepriceput eşti, Sasha! Dumnezeule, doar gândeşte-te, un milion de dolari! Nu ai pic de responsabilitate pentm afacerea tatălui tău?

îi plăcea să o tachineze. După cincisprezece ani de muncă împreună la galerie erau buni prieteni.

-Oh, încetează, Bernard, spuse ea cu jumătate de zâmbet, intrând furtunos în biroul ei şi întorcându-se la treabă.

în ceea ce o privea, era cea mai insultătoare ofertă pe care o primise vreodată.

Săptămâna următoare ti povesti şi managerului de la New York toată tărăşenia, iar femeia fu de-a dreptul şocată.

—Americanii nu se comportă astfel, zise Karen, apărându-şi cu loialitate conaţionalii.

-Unii dintre ei se comportă probabil şi mai rău. încep să cred că ţine doar de bărbaţi în sine, şi nu de naţionalităţi, cu

toate că trebuie să recunosc că francezii pot fi puțin mai îndrăzneți în aceste situații. însă sunt sigură că se întâmplă și aici la fel. Nu ți-a sugerat nimeni că ar trebui să te culci cu el pentru a-i vinde o pictură?

Sasha se cufundă în scaun chicotind. începuse să o amuze întreaga poveste. Karen se gândi pentru un minut și apoi scutură din cap.

-Nu cred. Sau poate că nu am prins eu aluzia.

—Și ce ai fi făcut?

Sasha deja începuse să se joace cu ea.

-M-aș fi culcat cu el și i-aș fi plătit eu un milion de dolari, răspunse în locul ei Marcie, secretara ei. L-am văzut într-o revistă. Sash, arată splendid.

-Da, este splendid, recunoscu Sasha, neimpresionată însă.

Se gândi că defunctul ei soț fusese mult mai atrăgător decât el. Nu-i plăcea aspectul prea cizelat, mult prea ieftin, al contelui. Prefera aspectul ă la Gary Cooper mult mai bine format al lui Arthur. Bărbații ca Gonzague de St. Mallory se găseau la tot pasul, cu sau fără Ferrari. Cunoștea prea bine genul.

Cele trei zile pe care le petrecu la New York fură ocupate și trecură repede. Vizită mai mulți artiști, clienți mari cărora le promisese o întâlnire, și participă la ședințele consiliilor de administrație pentru care venise de fapt acolo. Primele două nopți le petrecu în apartamentul ei, uitându-se la câteva dintre lucrurile lui Arthur. își promisese sieși că va strânge măcar câteva dintre ele.

îi trebuiseră paisprezece luni și șifonierele ei arătau acum pustii și triste. Dar era timpul să o facă.

In ultima noapte merse la o petrecere de Crăciun organizată de prieteni. Prezența ei la New York înainte de sărbătorile de iarnă era plăcută și dureroasă în același timp. îi amintea de vremea când copiii erau mici și îi ducea la Rockefeller Center să patineze, și de perioada când trăia Arthur, cu două Crăciunuri înainte. îi era greu să se afle aici. Era fericită să-și vadă prietenii, dar în același timp obosită să

le explice că nu exista un alt bărbat în viața ei. Părea să fie singura întrebare pe buzele tuturor. Ca şi când ea nu ar fi existat decât dacă ar fi fost cu cineva. în mod ciudat, faptul că soțul ei murise şi ea era acum singură o făcea să se simtă ca o ratată. Privindu-şi toate prietenele măritate plecând împreună cu perechile lor, se simți ca unica specie singură de pe arca lui Noe. Fu uşurată să se întoarcă la Paris a doua zi, şi fericită la gândul că şi copiii ei vor ajunge acolo în ziua următoare.

Angajase pe cineva să vină şi să le gătească gâscă de Crăciun pentru Ajun, împodobise un brad şi decorase întreaga casă. Era încântată să o vadă pe Tatianna, pe care n-o mai văzuse de două luni. Arăta bine şi fericită, şi se simțise nemaipomenit. De-abia aştepta să îi arate mamei sale fotografiile. Tocmai le studiau împreună când Xavier începu să-i povestească de Gonzague.

-Mama era cât pe-aici să anuleze excursia noastră la St. Moritz, deschise el subiectul. Tatianna se arătă surprinsă. Intenționa să meargă fără noi ca să vândă o pictură de un milion de dolari unui conte francez.

-Nu, nu e adevărat, copil nerecunoscător.

îi relată apoi toată întâmplarea Tatiannei, care fu şocată să afle că un playboy parizian încercase să o atragă pe mama ei în pat, cu promisiunea că va achiziționa o pictură de un milion de dolari.

—Dar e dezgustător, mamă, zise Tatianna înfocată, făcându-i-se milă de mama ei.

îşi putea .imagina cu uşurinţă cât de umilitor trebuia să fi fost pentru ea.

—Nu, nu este. Şi cred că ar trebui să se simtă flatată, adăugă Xavier.

-Eşti un şovinist respingător, răspunse Tatianna, anincându-i o privire încruntată fratelui ei. Este îngrozitor pentru mama.

-Bine, bine. Aţi câştigat amândouă. Mă voi duce şi-l voi lua la pumni. Unde locuieşte?

Se întoarse spre mama sa, iar ea izbucni în râs.

-N-ar fi trebuit să-ţi povestesc niciodată. Nu mă vei lăsa să uit tărăşenia asta.

-Ba da, te voi lăsa. Şi, apropo, tot uit să-ţi spun. în sfârşit, Liam îţi va trimite instantaneele. Mi le-a arătat şi mie. Sunt foarte bune, zise el mândru în numele prietenului lui.

—De-abia aştept să le văd.

Ştia că uneori Xavier avea ochi bun pentru asta, iar alteori doar încerca să-şi ajute prietenii, pe socoteala ei. Nu era niciodată sigură la ce să se aştepte, dar merita să arunce o privire. De-atâta timp tot auzea de tânărul artist american de la Londra, şi mai degrabă de aventurile şi escapadele lui decât despre artă.

—Cred că vei fi impresionată de lucrările lui, o reasigură Xavier.

Sasha încuviinţă din cap şi nu comentă. încă mai spera să nu fie aşa. îi dădea impresia că i-ar crea mai multe probleme decât orice altceva.

-Cum ziceai că îl cheamă? îl întrebă vag.

-Liam Allison. Este din Vermont. însă trăieşte la Londra de când a terminat colegiul.

-îmi voi aminti numele. Dacă îmi plac instantaneele, voi încerca să mă întâlnesc cu el următoarea dată când vin pe acolo.

Din când în când, Xavier îi mai căuta artişti noi, nu fără succes, şi aceasta putea fi una dintre acele ocazii.

Era întotdeauna dispusă să arunce o privire. De aceea avea

această reputație. Sasha avea un spirit aventuros şi un ochi de expert. Insă mai ştia de asemenea că Liam avea să fie greu de controlat. Era concluzia logică la care ajunsese după toate încurcăturile în care intrase Xavier împreună cu el.

în acea noapte merseră la slujba de la miezul nopții, iar a doua zi o petrecură împreună cât mai confortabil posibil. Tatianna îi adusese mamei ei un sari foarte frumos din India şi nişte sandale aurii care să se asorteze cu acesta. Şi Xavier îi cumpărase o brățară de aur de la un anticariat din Londra. Era exact genul de lucru pe care i l-ar fi cumpărat tatăl lui şi sufletul i se umplu de căldură când o văzu că se luminează la față punându-şi-o la mână.

îi privi pe amândoi când merseră la culcare în acea noapte de Crăciun şi le zâmbi cu dragoste. „Sunt cea mai norocoasă femeie din lume“, se gândi ea şi crezu fiecare cuvânt. Şi pentru prima oară după mult timp, ştiu că era aşa.

capitolul 4

Sasha şi copiii ei se simțiră minunat la St. Moritz, chiar dacă o tachinară fără milă cu privire la Gonzague. Apartamentele de la Palace Hotel erau foarte luxoase. îi plăcea să îi răsfețe din când în când, în special în vacanțe. Ea şi Arthur făcuseră asta întotdeauna. Se simțiseră norocoşi că puteau să o facă, iar excursiile organizate de ei rămăseseră amintiri pe care le prețuiau cu toții. St. Moritz fu în acel an una dintre ele.

Schie o parte din timp împreună cu copiii, şi singură în rest. Xavier era un schior extraordinar, iar Tatianna era la fel de abilă, poate doar puțin mai sensibilă şi mai puțin aventuroasă. Ambii se întâlniră cu diverşi cunoscuți cu care ieşiră în oraş seara. Şi, deseori, Sasha luă cina singură în camera ei. însă nu o deranja. îşi adusese cu ea mai multe cărți, şi nici nu simțea nevoia de a participa la viața de noapte. Când se întoarseră la Paris, era odihnită, fericită şi relaxată. Tatianna stătu doar câteva zile, voia să se întoarcă cât mai repede la New York pentru a-şi găsi de lucru, iar Xavier mai rămase încă vreo două zile după ce plecă ea, întorcându-se apoi şi el în studioul din Londra. înainte de a pleca, sosiră şi instantaneele prietenului lui, Liam Allison. Şi, spre surprinderea şi nefericirea ei, erau chiar mai bune decât promisese Xavier. Sasha era impresionată, cu toate că înainte de a lua decizia de a-l reprezenta, trebuia să-i vadă lucrările şi în realitate.

-Voi încerca să vin săptămâna următoare sau poate cealaltă, îi zise ea lui Xavier şi aşa plănuia atunci.

însă ajunse în Londra de-abia în ultima săptămână din ianuarie, pentru a-i vedea pe trei dintre artiştii ei şi a-l întâlni pe Liam. îl programă în agendă în ultima ei după amiază la

Londra, nu fără emoţii. Aventurile şi comportamentul nepotrivit pe care le descrisese Xavier nu o făceau prea nerăbdătoare să-l reprezinte, însă talentul lui era imposibil de ignorat. Simţea că trebuie să-l vadă. Şi odată ajunsă în studioul lui fu bucuroasă că venise.

Liam o întâmpină în studio personal, cu o privire emoţionată şi un zâmbet nervos. Xavier venise împreună cu ea şi îşi îmbărbătă prietenul bătându-l uşor cu palma pe umăr. Ştia cât de încordat era Liam. Sasha păru rece şi avu o atitudine foarte profesională când intră, aproape severă. Se îmbrăcase cu o pereche de blugi, un pulover şi cizme, toate negre, şi părul îi părea aproape la fel de negru ca şi puloverul, şi, ca de obicei, îl strânsese la spate într-un coc. Şi chiar dacă era mică de statură, lui Liam îi păru grozav de înfricoşătoare când îi strânse mâna. Ştia că orice ar spune ea despre arta lui, sau ar gândi, va avea un impact covârşitor asupra vieţii lui. Dacă ea i-ar fi refuzat lucrările considerându-le nepotrivite sau ar fi decis că nu merita efortul de a-l reprezenta în galeria ei, el ar fi resimţit eşecul aproape ca pe o lovitură fizică. Privind-o traversând studioul, el se simţi vulnerabil şi speriat. Ea îi mulţumi politicos pentru invitaţia de a veni acolo. Nu avea de unde să ştie, în ciuda tuturor celor spuse de Xavier, că aparenţa ei rece faţă de el ascundea în realitate faptul că şi ea era la rândul ei foarte timidă. Ceea ce o interesa era arta, chiar mai mult decât persoana. Insă, fără îndoială, şi Liam însuşi era greu de ignorat. Auzise atâtea poveşti despre el de la fiul ei, ştia ce persoană îngrozitoare putea fi, deseori necuviincios. Singurul factor atenuant, spera ea, îl reprezentau soţia şi cei trei copii. Se gândea că nu putea fi în totalitate iresponsabil şi fără merit dacă avea o soţie şi o familie. Xavier nu sugerase niciodată că ar fi promiscuu, doar că era „greu de controlat" şi un glumeţ de primă clasă, şi că nu-i plăcea să i se spună cum să se comporte. Se împotrivea oricărui efort de a-i schimba comportamentul sau oricărei aşteptări de a arăta maturitate,

ca formă de „control". După spusele lui Xavier, se baza enorm pe faptul că era artist şi considera că asta îi dădea dreptul de a nu trăi după regulile nimănui şi de a face tot ceea ce voia. Era un stil cu care ea era deja familiarizată, însă descoperise că deseori era foarte greu să tratezi cu acest gen de persoane. Lucrau numai când voiau ele, se jucau atunci când nu lucrau şi de obicei depăşeau termenele stabilite pentru expunerea lucrărilor. Bărbaţii ca el voiau să fie trataţi ca nişte copii. Şi se pare că soţia lui era dispusă să facă asta. Sasha nu era, oricât de atrăgător sau fermecător ar fi fost el. Dacă era serios în ceea ce priveşte munca, măcar într-o anumită măsură, ea se aştepta de la el să se comporte ca un adult sau cel puţin să pretindă a fi unul. Ţinând cont de tot ce auzise, nu era deloc sigură că Liam era pregătit să se maturizeze. Şi în final, fermecător sau nu, arta lui va trebui să vorbească pentru el.

Traversă încet studioul spre locul unde el atârnase câteva picturi mari, în culori vii. Mai erau încă trei tablouri mai mici puse pe şevalete. Lucrările lui Liam erau uimitoare şi puternice, folosea culorile cu forţă şi mărimea pânzelor lui accentua şi mai mult acest lucru. Ii examină munca îndelung, încuviinţând încet din cap, în timp Ce el îşi ţinu respiraţia. Xavier ştia că tăcerea era un semn bun, însă Liam nu ştia asta. Privind-o concentrându-se asupra tablourilor lui, Liam simţi că moare pe dinăuntru. îşi ţinu pur şi simplu respiraţia până când ea se întoarse în sfârşit spre el şi spuse patru cuvinte. „Sunt fantastice. Le vreau." Mai târziu, recunoscu în faţa ei că aproape leşinase de uşurare. în schimb, izbucni într-o avalanşă de hohote de bucurie, o apucă, o învârti şi o ridică în aer şi încă mai râdea când o aduse înapoi cu picioarele pe podea.

-Oh, Dumnezeule, nu-mi vine să cred... Te iubesc! Oh, Dumnezeule! Credeam că o să-mi spui că le urăşti şi că sunt pur şi simplu nişte gunoaie.

-Nu sunt gunoaie. Ea îi zâmbi, bucuroasă pentru el şi recunoscătoare lui Xavier pentru că îl găsise pe Liam şi i-l

recomandase. Sunt extraordinare. Modul în care foloseşti culorile îmi face inima să sară din piept şi mă emoţionează la culme. Insă nu-ţi pot promite o expoziţie anul acesta. Suntem şi-aşa încărcaţi prea mult. Vreau să organizăm ceva la New York şi nu în Paris.

Vernisajele de la Paris erau întotdeauna mai liniştite. Prefera să organizeze expoziţiile de artă contemporană importante la New York. Şi Xavier ştiu că acesta era un semn bun, promiţându-şi că îi va spune acest lucru şi lui Liam mai târziu. Nu voia să dea de gol toate secretele mamei sale cât timp ea mai era încă acolo. Era extrem de încântat că îi adusese împreună, pentru că era convins de mai mult timp că lucrările lui Liam erau grozave. Fu uşurat şi bucuros că şi mama lui era de aceeaşi părere.

—Oh, Dumnezeule, spuse Liam din nou, se aşează de podea şi aproape că izbucni în plâns. Muncise pentru asta aproape douăzeci de ani şi acum reuşise în sfârşit. Avea să-şi expună lucrările la Suvery Gallery din New York. Nu-i venea să creadă. Iar Sasha în persoană se afla în studioul lui şi îi plăcea la nebunie arta lui. Şi îi spunea că va trebui să muncească din greu pentru a se pregăti pentru lansare. Ce aş putea face vreodată pentru a-ţi mulţumi?

O privi ca pe o viziune ce tocmai se materializase în studioul lui. Se simţi ca un băieţel care văzuse o Fecioară cu stigmate.

—Doar fă-mi nişte tablouri foarte bune. Am adus cu mine un contract de la Paris, în caz că era nevoie, îl poţi arăta unui avocat dacă vrei. Nu e nici o grabă să mi-l înapoiezi.

Ea nu presa pe nimeni niciodată să semneze.

—Pe naiba nu e nici o grabă. Şi dacă te răzgândeşti? Unde este? Doar dă-mi-l şi îl semnez chiar acum.

El plutea pur şi simplu. Când se uită la el, i-ar fi dat cu greu mai mulţi ani decât fiului ei.

Ştia din prezentarea pe care i-o trimisese împreună cu instantaneele că avea treizeci şi nouă de ani. Privindu-l,

nu ar fi crezut asta niciodată. Studiase cu câțiva artiști foarte importanți și avusese câteva prezentări minore la niște galerii mici. însă arăta ca un copil. întreaga lui aparență era aceea a unui bărbat liber, relaxat și tânăr. Era înalt, lung și subțire, și frumos. Avea părul blond, drept și îl lăsa pe spate în mare parte a timpului. De data aceasta, cu ocazia întâlnirii cu ea, și-l strânsese într-o coadă la spate. însă fața lui era netedă și fragedă. Avea umeri puternici, brațe lungi și grațioase și sărea în sus prin studio ca un adolescent în tenișI, blugi și un tricou, toate acoperite de vopsea. Sări în jurul ei ca un copil nerăbdător, implorând-o să îi înmâneze contractul.

-Este la hotel, îi răspunse încercând să-l liniștească, vorbindu-i pe un ton matern. Acum că urma să devină unul dintre artiștii ei, ea simți dintr-odată că trebuie să-l protejeze. îl voi aduce înainte de a pleca sau îl voi trimite printr-un mesager. Nu mă voi răzgândi, Liam. Nu fac asta niciodată, spuse ea blând. Vocea ei era calmă și o impresiona să-l vadă atât de încântat. El spuse că acesta era unul dintre momentele definitorii din viața lui. Ea nu fu chiar atât de sigură, dar era bucuroasă că însemna atât de mult pentru el. Asta îi plăcea cel mai mult când reprezenta artiști în plin avânt. Avea posibilitatea de a le da o șansă. Și îi plăcuse întotdeauna partea aceasta a afacerii, lucrând cu tineri ca el. Cu toate că Xavier avusese dreptate, el nu era chiar atât de tânăr, deși nu-și arăta vârsta. Totul la el arăta băiețește. Era doar cu nouă ani mai tânăr decât ea, dar se comporta de parcă ar fi avut paisprezece ani, iar după înfățișare îi dădeai vreo douăzeci și cinci. Nu-i părea mai bătrân decât Xavier și se simțea ca o mamă față de el. Vrei să îi arăți contractul soției tale?

Studioul era într-o asemenea dezordine încât era evident că el nu locuia acolo și nici nu se vedea vreo urmă de soție sau de cei trei copii pe care îi menționase Xavier. își imagină că locuința era în altă parte, cu toate că hainele lui erau risipite peste tot, pătate de vopsea. Cu siguranță acestea erau hainele lui de lucru. Ea putu doar să presupună că exista un loc mai curat, mai ordonat, în altă parte, acolo unde locuiau cu toții.

-Ea este în Vermont, zise el ca o sCuză. Ii voi trimite o copie după ce îl voi semna. Nici nu-i va veni să creadă, continuă, aruncându-i o privire lui Xavier şi apoi mamei lui. In timp ce Liam turnă fiecăruia câte un pahar de vin, era clar că toţi trei erau fericiţi. Sasha luă doar o înghiţitură, iar Liam sorbi jumătate din al lui într-o clipă. Parcă plutea. Sasha găsise o adevărată comoară. Mai mult decât atât, o făcuse să-şi dorească ca Xavier să vină să lucreze cu ea. Ca şi ea, avea un simţ înnăscut de a recunoaşte talentul. Amândoi moşteniseră asta de la tatăl ei, însă Xavier voia să locuiască la Londra şi să fie un artist, şi nu un dea- ler de artă în New York sau la Paris. Poate într-o zi aveau să deschidă o galerie şi la Londra. Pentru prima oară în mai mulţi ani, se gândi să se extindă. Insă Xavier era prea tânăr pentru a-şi asuma o astfel de responsabilitate. Poate într-o zi. De-abia împlinise douăzeci şi cinci de ani, cu toate că şi ea se implicase în afacere pe când avea doar cu un an mai mult, sub tutela tatălui ei. Pot să vă scot pe amândoi la cină? întrebă Liam, plin de speranţă. Vreau să sărbătoresc.

Arăta de parcă mai avea puţin şi exploda de fericire şi, la naiba, aproape că aşa şi era.

-Mi-ar plăcea, dar... zise Xavier ştrengăreşte, şi Sasha ştiu imediat ce însemna asta. Doamne fereşte să ia cina cu un artist şi mama lui, i-ar încurca prea mult viaţa sentimentală. Nu era cu siguranţă pregătit pentru afacere. La vârsta lui, ea era deja măritată, lucra la Muzeul Metropolitan şi avea doi copii. Xavier mai avea încă mult de străbătut până acolo.

Sasha ezită pentru un moment. Sperase să ia cina cu Xavier în acea seară şi nu ştia că el avea alte planuri. Insă era atât de tipic pentru fiul ei. Se întoarse spre Liam.

-Nu mai bine te scot eu la cină, Liam? Sunt reprezentantul tău acum, nu trebuie să mă inviţi tu. Aşa avem ocazia să ne cunoaştem mai bine, spuse ea blând.

Şi el văzu în ea o căldură pe care nu o observase la început. Avea un aer de timiditate tăcută şi de echilibru care-i plăcea. Totul legat de Sasha părea puternic şi de încredere, şi îi plăcea

de ea. Reputația ei îl speria, însă nu şi persoana ei.

Se întrebă dacă el avea vreun costum. Mare parte dintre artiştii ei tineri nu aveau aşa ceva în garderobă. Şi Liam nu se deosebea cu nimic de ei. De fapt arăta mai rău decât alții, chiar dacă era atât de atrăgător ca bărbat. Era foarte frumos, un bărbat impresionant.

-Mi-ar plăcea. Aş putea semna contractul la cină, răspunse el cu un zâmbet ce fascinase multe femei.

-Ar trebui să-l citeşti mai întâi, îl dojeni ea. Trebuie să te asiguri că te avantajează. Nu-l semna pur şi simplu fără să-l citeşti măcar sau fără să-l arăți unui avocat.

-M-aş vinde sclav ție sau ți-aş da şi testiculul meu Stâng dacă mi-ai cere, zise el direct, în timp ce Sasha clipi rapid, însă era obişnuită cu astfel de afirmații de la artiştii ei.

-De fapt, nu va fi necesar, spuse Sasha cu afectare. Din câte îmi amintesc, testiculele nu fac parte din contract. Poți să le păstrezi pe amândouă. Sunt sigură că soția ta va fi uşurată să audă asta. El îi zâmbi, dar nu-i răspunse. Şi când se uită spre el, îi aminti de un băiețel frumos. Era o plăcere să-l priveşti şi, în ciuda aspectului şi a manierelor puerile, era totuşi un bărbat extrem de talentat. Unde ai vrea să luăm cina? Se gândise să meargă cu Xavier la Harry's Bar, dar fiul ei făcea parte dintr-o complet altă lume, avea hainele potrivite şi ştia să se comporte civilizat. Se îndoia că Liam avea fie maniere, fie haine mai bune decât cele cu care era îmbrăcat acum. Până la urmă, el era un artist sărac, cu toate că dacă ea avea puterea să schimbe asta, nu avea să rămână aşa pentru mult timp.

Se gândi că el urma să devină o adevărată senzație în New York şi, în cele din urmă, la Paris. Liam era o adevărată comoară, acel bun rar al cuiva cu un talent enorm care producea cu adevărat picturi extraordinare.

-Aş vrea să mă gătesc puțin şi să te scot în oraş pentru a-ți mulțumi, spuse el umil şi îi înmuie inima.

-Cât de gătit?

Ea se uită la el cu un aer matern. Reuşise să scoată la suprafață mama din ea. Totul la el te făcea să îl vezi ca pe un băiat şi nu ca pe un bărbat, şi dintr-odată ea nu voia decât să'l protejeze şi să-l ajute. Era nerăbdătoare să Iu- creze cu el şi să-i lanseze o carieră răsunătoare. Reprezenta o descoperire majoră pentru ea, iar acesta era un moment important nu numai pentru el, ci în aceeaşi măsură şi pentru ea.

—Am un costum şi două cămăşi bune. Una dintre ele este curată. Cealaltă cred că am folosit-o să-mi lustruiesc maşina.

Se uită spre Sasha atât de copilăreşte, încât ea izbucni în râs. Avea un aer plin de neastâmpăr irezistibil. îi amintea de Xavier când avea vreo paisprezece ani şi când se chinuia să devină bărbat. Xavier se maturizase, dar Liam mai avea încă până atunci.

-Atunci hai să mergem la Harry's Bar, spuse ea simplu.

îi plăcea să mănânce acolo. Era restaurantul ei favorit din Londra.

—Doamne, Dumnezeule! Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă aşa ceva. Tu crezi asta?

Se întoarse spre Xavier cu un zâmbet, acesta zâmbind la rândul său. Lucmrile luaseră o întorsătură mai bună decât s-ar fi aşteptat. Era extrem de încântat pentru Liam şi recunoscător mamei sale pentru că îi dădea o şansă.

—Da, cred, răspunse Xavier simplu.

—Prietene, îți datorez o grămadă.

Spunând asta, bătu palma cu el. Pentm Sasha, arătau amândoi ca doi băieți intr-un club, iar ea îşi dori doar ca el să se comporte cum trebuie la Harry's Bar în acea noapte. Nu ştiai la ce să te aştepți când venea vorba de artişti, şi de aceea

rareori mergea cu ei acolo. Insă decise să rişte cu Liam. Avea ceva inocent şi încântător, şi dacă ar fi sărit calul, sau ar fi devenit gălăgios şi nestăpânit, i-ar fi spus pur şi simplu să se controleze. Artiştii ei erau ca nişte copii pentru ea, uneori chiar şi cei mai în vârstă. Se simţea ca mama lor adoptivă, ceea ce însemna multă muncă din partea ei, dar era ceea ce iubea la profesia ei. Artiştii erau ca şi puii ei, iar ea era cloşca. Şi cu toate că nu era cu mult mai în vârstă decât el, Liam arăta de parcă avea nevoie de o mamă, ca Peter Pan.

—Haide să luăm cina la ora opt. Şoferul meu va veni să te ia pe la şapte şi jumătate şi apoi puteţi veni să mă luaţi şi pe mine de la hotel. Vă voi aştepta la recepţie, spuse ea şi apoi plecă împreună cu Xavier.

—Nu uita să aduci şi contractul, îi aminti el când începură să coboare scările.

Fusese o după-amiază prolifică pentru amândoi, iar Liam era nerăbdător să meargă la cină. Voia să discute cu ea în legătură cu inaugurarea şi despre numărul de tablouri de care avea nevoie. Era dispus să lucreze ca un sclav de galeră în următorul an, pentru a produce cele mai bune lucrări pe care le crease vreodată. Nu avea de gând să o dezamăgească. Aceasta era şansa lui şi era conştient de asta. Muncise pentru acest moment toată viaţa, şi oricât de rău îşi permitea să se comporte în viaţa lui privată sau în serile când ieşea cu Xavier, Liam fusese întotdeauna foarte serios în ceea ce privea munca lui. Ştiuse din copilărie că se născuse pentru pictură, iar acest lucru îl deosebise şi chiar îl izolase de restul oamenilor, şi la fel şi mai târziu, ca adolescent şi bărbat. Ştiuse dintotdeauna că era diferit şi nu-l deranjase asta. Mama lui îl încurajase mereu şi îi spusese să-şi urmeze visul. Ceilalţi membri ai familiei nu fuseseră nici pe departe atât de entuziasmaţi, până şi tatăl lui tratându-l ca pe un ciudat. Asta crease între ei o prăpastie pentru totdeauna. Era ca şi cum doar mama lui fusese capabilă să întrevadă geniul lui. Ceilalţi, tatăl lui, fraţii şi chiar şi prietenii, gândiseră doar că era un ciudat, iar picturile lui timpurii nu însemnaseră nimic pentru

ei. Tatăl lui le numişe nimicuri, iar fraţii - mâzgă- lituri. II îndepărtaseră de orice făceau ei şi, în singurătatea lui, îşi căutase consolare în pictură. Ca toate persoanele care suferiseră de timpuriu, Liam era mult mai profund decât o arăta. Sasha nu ştia asta încă, dar o simţise. Toţi artiştii pe care îi cunoştea trecuseră printr-o experienţă dureroasă sau chiar aveau iadul lor privat. In final, le făcuse vieţile mult mai dureroase probabil, dar le consolidase stilul şi angajamentul faţă de artă. Faptul că îşi pierduse şi ea mama din fragedă copilărie îi dăduse capacitatea de simţi o mare compasiune pentru ei şi le înţelegea mult mai profund suferinţele. Ea înţelegea, mai bine decât îşi dădea seama uneori. Era ca şi cum ar fi existat o armonie tacită între ei.

-M-am gândit că o să-ţi placă lucrările lui, zise Xavier în maşină, arătând mulţumit. Are mult talent, continuă el, mândru de prietenul său.

-Da, are mult talent.

Ea se simţi complet încrezătoare şi încântată că Xavier îl găsise. Era foarte mândră de fiul ei pentru ochiul lui expert.

-Să ştii că e şi un tip de treabă, o asigură Xavier. Este bun, şi decent, şi onest. îşi iubeşte soţia şi copiii. Chiar dacă se poartă puţin nebuneşte câteodată, e un bărbat bun. Este sălbatic, dar inofensiv.

-Păcat că soţia este în Vermont. Mi-ar fi plăcut să o cunosc. Oamenii cu care eşti căsătorit pot să spună multe despre tine, zise Sasha încet, şi pentm o clipă Xavier nu comentă.

-Este minunată. Sunt căsătoriți de o veşnicie. Este în Vermont doar de puțin timp.

-Ce înseamnă asta? Sasha îşi privi fiul întrebătoare. Sunt căsătoriți încă, sau ea l-a părăsit?

-Cred că răspunsul este da la ambele întrebări. Sunt căsătoriți încă şi cred că au luat amândoi o pauză, sau ceva de genul ăsta. El nu vorbeşte despre asta. în fiecare vară ea merge acasă în Vermont pentru a-şi vizita părinții, iar anul acesta nu s-a mai întors în septembrie. El a spus că ea a vrut să mai rămână acolo pentru câteva luni. E plecată din iulie. E un tip grozav, dar nu cred că este uşor să trăieşti cu el. Ea l-a întreținut în timpul şcolii, lucrând ca menajeră în stațiuni de vară şi de iarnă. Aici a lucrat ca secretară. în mare, îi întreține pe el şi copiii, şi îi suportă toate excentricitățile de artist. Nu cred că el ar divorța vreodată de ea, dar nu cred că i-a fost nici ei uşor să întrețină o familie de cinci persoane. Sper să se întoarcă. Este o femeie bună şi ştiu că el o iubeşte.

-Poate acum vom putea schimba toate acestea pentru el, zise Sasha. Era o poveste deja familiară. Mare parte dintre artiştii ei îşi înnebuniseră soțiile şi pictaseră în timp ce alții le întreținuseră talentul. Căsătoria lui Liam nu era prima destrămată sau chiar sacrificată de dragul artei. Mai auzise asta şi la alții. Aş putea să-i dau un mic avans dacă asta ar schimba cu ceva situația. Să văd ce va spune la cină. Poate asta îl va ajuta în relația cu ea.

-Probabil că ar însemna mult. Momentul este destul de bun pentru el. Băiatul cel mai mare va merge la colegiu anul viitor. Va avea nevoie de bani pentru asta.

-Să sperăm că va câştiga destul de mulți bani. Dar nu se va întâmpla peste noapte.

Cu toate astea, ştiau amândoi că uneori se mai întâmpla şi aşa. După câte îi spusese Xavier, ea spera că aşa se va întâmpla şi pentru Liam. Familia merita cu siguranță, la fel ca şi el, în special cu un băiat care mergea la colegiu.

Deşi Liam nu arăta îndeajuns de în vârstă să aibă un copil atât de mare. Părea el însuşi un adolescent.

Xavier îşi îmbrăţişă mama, apoi îi promise că va lua cu ea micul dejun a doua zi dimineaţă. Hotărâră să se întâlnească pe la ora zece, ea ştiind că are de dat câteva telefoane de serviciu dis-de-dimineaţă. Plănuia să plece la aeroport pe la prânz şi voia să petreacă ultimele ore în Londra împreună cu el.

-Poartă-te frumos în seara asta, zise ea încercând să ia un ton serios, emiţând un avertisment matern, iar el se îndepărtă râzând.

Cel puţin de această dată Liam nu va fi cu el, îşi spuse Sasha. Insă acum că îl întâlnise, era mai puţin îngrijorată de influenţa lui asupra lui Xavier. Şi bănuia că Xavier avea dreptate. Liam poate părea copilăros şi imatur, dar era inofensiv.

—Pe mâine-dimineaţă! Xavier îi făcu cu mâna, se urcă în maşina lui şi, un moment mai târziu, plecă, mulţumit de el însuşi.

Făcuseră treabă bună în acea după-amiază. Liam luase startul şi era în plină ascensiune. începutul carierei sale tocmai luase o întorsătură dramatică spre mai bine.

capitolul 5

Şoferul Sashei îl luă pe Liam de acasă la ora şapte şi jumătate fix şi veni să o ia şi pe Sasha de la Claridge's pe la opt fără un sfert. Aşa cum promisese, eă aştepta în faţa hotelului şi se strecură alături de Liam când maşina ajunse acolo. El era îmbrăcat cu un costum negru destul de decent şi o cămaşă roşie pe care o vopsise el însuşi, şi care fusese cândva albă. Uitase ce făcuse cu cealaltă cămaşă bună, cea pe care n-o folosise ca să-şi lustruiască maşina cu ceară. O vopsise într-o noapte când se îmbătase şi se gândise că era amuzant. Cum descoperise asta de-abia în acea seară, era singura cămaşă pe care o mai avea. Spera ca Sashei să-i placă. Ei nu-i plăcu, dar nu comentă. El era un artist. La fel era şi fiul ei, şi dacă el ar fi purtat ceva asemănător la Harry's Bar l-ar fi omorât cu mâna ei. însă Liam nu era fiul ei.

Fără să fie prea evidentă, aruncă o privire către pantofii lui, ce păreau aproape respectabili, însă nu chiar. Erau nişte pantofi negri de om matur, serioşi, care ar fi trebuit să aibă şi şireturi, dar, din motive necunoscute, el le aruncase. Liam îşi dăduse seama în timp ce se îmbrăca că le folosise probabil la altceva, poate să lege vreun pachet pe care-l trimisese undeva, dar nu-şi mai aducea aminte exact. Se gândise că pantofii arătau mai bine fără şireturi oricum, şi îi prefera aşa. Se bărbierise, făcuse un duş, mirosea delicios şi avea un păr impecabil de curat, legat cu o fundă simplă, neagră pe care o înfăşurase în jurul elasticului de pe codiţa lui blondă, lungă. Arăta chipeş şi curat, şi cu excepţia cămăşii şi a absenţei şireturilor de la pantofi, ar fi arătat chiar respectabil, însă până la urmă era un artist. Liam nu urma regulile şi nu o făcuse niciodată. Nu vedea nici un temei pentru care să respecte regulile cuiva în locul propriilor reguli, motiv pentru care, în

parte, soţia lui preferase să rămână în Vermont şi nu o mai văzuse din iulie. în ciuda cămăşii vopsite în roşu şi a codiţei, avea cumva un aer atrăgător şi aristocratic. Era un bărbat frumos şi un om al contrastelor. în altă viaţă sau profesie, ar fi putut fi un actor sau un model, un avocat sau un bancher, însă cămaşa pe care o vopsise în roşu spunea nu numai că era un artist, ci îl definea drept un copil rebel. Spunea: „Uită-te la mine. Pot să fac ce vreau. Şi tu nu poţi să faci nimic ca să mă opreşti."

-Arăt bine? o întrebă pe Sasha nervos, iar ea încuviinţă din cap.

Nu voia să-l jignească, iar cămaşa era, până la urmă, o operă de artă. Nu observă lipsa şireturilor până când nu se aşezară la Harry's Bar. Şi când el se căţără pe taburetul de la bar, văzu că nu purta nici şosete. Şeful de sală o cunoştea bine şi, fără să spună un cuvânt, îi întinse lui Liam o cravată lungă neagră, care chiar se potrivea cu cămaşa lui. Ea îl ajută să o înnoade, aşa cum făcuse pentru Xavier când era copil. Liam zise că nu mai purtase cravată de ani de zile şi uitase cum se face nod. Arăta complet imperturbabil. Faptul că toată lumea din sală era îmbrăcată extrem de elegant - bărbaţii în costume impecabil croite şi cămăşi făcute la comandă la Paris, femeile în rochii de seară create de designeri importanţi - nu-l deranja absolut deloc. Singurul lucru ce nu-i lipsea lui Liam era încrederea în sine, mai puţin când venea vorba de Sasha. Voia să o impresioneze şi nu prea ştia cum. Ea arăta atât de capabilă şi de stăpână pe ea, atât de echilibrată în timp ce discută cu el, încât el se simţi dintr-odată precum inocentul care era de fapt în adâncul sufletului. Ea îl trata ca pe un copil, îi spusese că arată bine atunci când o întrebase şi apoi intrase în restaurant mândră să fie alături de el, comportându-se de parcă fiecare bărbat din acel loc ar fi trebuit să arate aşa.

îl făcuse pe Liam să se simtă buimac mergând alături de ea, iar el se simți ca Picasso când se așezară la masă.

O întrebase deja de două ori în mașină despre contract. Pentru a-i cruța nervii și de asemenea și pe ai ei, îi întinse contractul pe masă. El îl semnă fără măcar să se uite la el, în ciuda avertismentelor ei și, apoi, o privi radiind. Era acum un artist Suvery. Era tot ceea ce își dorise și visase în ultimii zece ani din viața lui. Și acum când în sfârșit se întâmplase voia să savureze fiecare moment. Știa că aceasta va fi o noapte pe care nu o va uita niciodată, și nici Sasha la rândul ei. Ea se gândi că într-o zi vor râde pe seama acestei seri, când el intrase în Harry's Bar într-o cămașă pe care o vopsise singur. în ciuda aspectului tineresc și bufon, avea o aură de măreție.

După ce bău paharul de martini la bar, ea comandă șampanie pentru amândoi și toastară în numele lui și apoi și el în numele Sashei. Ea bău două pahare. Apoi, Liam, fără măcar să clipească, termină restul. Până în acel moment, el îi povestise deja că era oaia neagră a familiei. Tatăl lui era un bancher și trăia în San Francisco, dintre cei doi frați ai lui unul era doctor și celălalt avocat, și amândoi se căsătoriseră cu tinere din lumea bună. Liam îi mărturisi că de mic copil fusese întotdeauna diferit. Frații lui îl chinuiseră spunându-i că fusese adoptat, ceea ce nu era adevărat. însă, încă de la început, el fusese diferit. Urâse toate lucrurile pe care ei le iubeau, urâse sporturile, nu fusese prea strălucit în școală, unde ei erau elevi eminenți. Ambii frați fuseseră căpitani ai echipelor pe care le conduseseră în facultate și în care jucaseră fotbal, baschet și hochei. Spre deosebire de ei, Liam stătuse singur în camera lui și pictase. Iar ei îl tachinaseră cu răutate legat de asta, aruncându-i picturile la gunoi. Liam îi zise Sashei că tatăl lui îi adusese la cunoștință din copilărie că pentru el reprezenta o dezamăgire gravă și o rușine pentru întreaga familie. Timp de un an scurt de coșmar, pentru a-l pedepsi pentru notele mici la școală, îl trimisese la școala militară.

într-una din nopți se strecurase în sala de mese și pictase pe

pereții acesteia caricaturi ale tuturor profesorilor, unele dintre ele pornografice, lucru destul de inteligent ce avu ca urmare exmatricularea din școală, fiind, prin urmare, o mișcare foarte eficace, continuase el cu un zâmbet larg, strengăresc. Și, odată ajuns acasă, tortura familiei lui continuase. In sfârșit, neștiind ce să-i mai facă, ajunseseră să-l ignore complet. Se purtau de parcă nici n-ar fi existat, uitau să-l cheme la masă seara și nu se deranjau să vorbească cu el atunci când se aflau cu toții în aceeași cameră. Devenise o persoană inexistentă în propria familie și, în cele din urmă, un proscris. Cu cât îl tratau mai rău, cu atât se înrăia mai mult și se comporta din ce în ce mai necuviincios. Pentru că nu se încadra în această familie sau nu se conforma regulilor și planurilor lor pentru el, îl respinseseră complet. De nenumărate ori îl auzise pe tatăl lui spunând că are doar doi fii, în loc de trei. Liam nu se conformase felului în care familia lui făcea lucrurile, așa că îl izgoniseră. Și, în cele din urmă, el ajunsese și în școală să fie tratat conform rolului său de paria. II chemau când aveau nevoie să le picteze un decor pentru clubul de teatru sau dacă aveau nevoie de afișe sau postere. însă în rest, nimeni nu-i dădea atenție, nici la școală și nici acasă. Ceilalți studenți îl numeau „artistul dus cu pluta[11], denumire pe care o resimțise la început drept cea mai gravă ocară, dar apoi decisese că îi plăcea, ajungând să n-o dezmintă absolut deloc. Uneori, ca adolescent, se întreba singur dacă nu cumva era nebun.

—Mi-am dat seama că, dacă îmi permit să fiu exact ceea ce spuneau ei că eram, un artist dus cu pluta, puteam face tot ceea ce îmi doream. Și exact asta am și făcut. Am făcut orice îmi venea în minte.

în final, pentru că nu se chinuise niciodată să studieze îndeajuns, fusese exmatriculat din fiecare instituție școlară în care era periodic înscris, iar în ultimul an de liceu renunțase de tot la școală și de atunci nu mai simțise niciodată nevoia să o termine până când soția lui nu-l forțase să-și ia diploma după ce se căsătoriseră. însă școala nu însemnase nimic pentru el. Fusese doar un loc unde îl torturaseră pentru că era diferit.

în opinia lui Liam, nimeni, cu excepția mamei sale, nu îi recunoscuse vreodată talentul şi nici nu-i păsase de asta. Arta nu era o ocupație acceptabilă în familia lui. Doar sporturile şi realizările academice contau, iar el nu era bun la nici una dintre acestea, şi nici măcar nu încercase să depună puțin efort pentru a deveni. Sasha se întrebă dacă nu cumva avusese vreo dificultate de învățare de care familia nu-şi dăduse seama, de reuşise să se opună atât de mult şcolii. Mulți dintre artiştii ei aveau aşa ceva, şi reprezentase o sursă de profundă nefericire pentru ei, compensată doar de talentul artistic. Insă nu-l cunoştea îndeajuns pe Liam ca să-l întrebe aşa ceva, aşa că se abținu şi continuă să-i asculte povestea cu compasiune şi interes.

El insistă că ştiuse că voia să fie artist din momentul în care ieşise din burta mamei. Intr-o dimineață de Crăciun, înainte de a se trezi toată lumea, el pictase o scenă murală în sufragerie, şi apoi pianul şi canapeaua. Cămaşa era în mod evident o versiune mai recentă a aceleiaşi forme de artă. Avea şapte ani în acea dimineață fatidică şi nu înțelegea de ce nimănui nu-i plăcuse sau măcar nu apreciase cineva ceea ce făcuse el. Tatăl său îi trăsese câteva palme peste şezut, şi, continuând pe un ton emoționant, deşi fără vreo legătură povestirea dinainte, Liam îi dezvălui că după aceea mama lui se îmbolnăvise foarte tare. Ea avea să moară în vara următoare şi, începând din acel moment, viața lui devenise un adevărat coşmar. Singurul lui protector şi singura persoană care îl iubise şi îl acceptase, dispăruse. în unele seri, nici măcar nu se mai deranjau să îl hrănească. Era ca şi cum şi el murise odată cu ea. Arta devenise singura lui consolare şi singura lui eliberare, singura legătură care-i mai rămăsese cu ea, pentru că ea iubise tot ceea ce făcuse el. îi spuse Sashei că timp de ani întregi

şi uneori chiar şi în prezent, se simţise ca şi cum ar fi pictat pentru mama sa. Şi avea lacrimi în ochi când îi zicea asta. Toată lumea din familia lui se purtase dintotdeauna de parcă ar fi fost nebun şi încă făcea asta. Ii dezvălui că nu-şi mai văzuse tatăl şi fraţii de mai mulţi ani.

O întâlnise pe soţia sa, Beth, în timpul unei excursii la schi în Vermont, după ce fugise de acasă la optsprezece ani şi picta în New York. Se căsătorise când avea nouăsprezece ani, pe când picta şi murea de foame în Green- wich Village. Ea lucrase ca o sclavă, conform spuselor lui Liam, şi îl întreţinuse de atunci, spre nefericirea familiei ei. Erau la fel de conservatori ca şi cei din familia lui, şi nici ei nu-l plăceau de altfel. II urau pentru lipsa lui de responsabilitate şi incapacitatea de a o întreţine pe fiica lor. El şi Beth aveau trei copii, doi băieţi de şaptesprezece şi, respectiv, unsprezece ani, şi o fetiţă de cinci ani. Ei erau lumina vieţii lui, şi la fel şi Beth, până când aceasta se întorsese în Vermont la familia ei, în luna iulie.

-Crezi că se va întoarce? îl întrebă Sasha cu o privire îngrijorată.

El avea un aer atât de blajin şi de vulnerabil, încât îi dădea imboldul să-şi pună braţele în jurul lui şi să-i îndepărteze toate necazurile. însă ştia prea bine din experienţa cu ceilalţi artişti că încurcăturile pe care le creau în viaţa lor erau deseori aproape imposibil de rezolvat. Relaţia lui cu familia părea a fi lipsită de orice speranţă de salvare şi probabil nici măcar nu merita efortul să facă asta. însă i se frângea inima când îl asculta povestindu-i despre copilăria lui singuratică şi apoi despre soţie şi copii. Părea pierdut fără ei şi Sasha simţi că rămăseseră multe lucruri nespuse despre acest subiect. Liam se uită la ea cu o privire sinceră răspunzându-i la întrebarea legată de întoarcerea lui Beth, ezitând pentru un moment, şi apoi scuturând din cap.

-Probabil că nu.

Şi păru convins că este aşa. Era sigur acum că Beth plecase pentru totdeauna.

-Poate că atunci când va afla că lucrurile încep să se îmbunătățească pentru tine din punct de vedere financiar va vedea altfel lucrurile.

Dintr-un motiv pe care nu-l putea identifica acum, de dragul lui Liam, ea îşi dorea ca Beth să se întoarcă. Sasha nu era sigură că şi Liam îşi dorea asta. Arăta trist când vorbea despre separare, însă o accepta ca fiind inevitabilă. Fuseseră căsătoriți timp de douăzeci de ani şi era evident că nu fusese uşor, mai ales pentru ea. El arăta ca un bărbat care comisese o crimă, avea remuşcări mari, dar ştia că nu putea schimba nimic din trecut.

—Nu asta a fost problema, adică banii.

El păru să fie foarte clar în legătură cu asta, iar Sasha nu se putu abține să nu se întrebe care ar fi putut fi problema atunci. Deja ajunseseră la paste, asezonate cu un vin foarte bun, franţuzesc, de Bordeaux.

-Şi-atunci care a fost?

Poate copiii puseseră prea multă presiune asupra lor. Sasha se întrebă dacă asta era. Sau pur şi simplu fusese trecerea inevitabilă a timpului.

-M-am culcat cu sora ei în iunie.

Păru trist şi vocea îi sună răguşit când o spuse, şi, în ciuda eforturilor ei de a se abține, Sasha fu şocată. Lăsând la o parte totul, era incredibil de prostesc să trădeze o femeie care îşi luase nenumărate slujbe pentru a-l întreține pe el şi pe cei trei copii ai lor timp de douăzeci de ani. Şi Xavier spusese că era o femeie cumsecade. Poate că Liam nu era un tip chiar atât de bun. Mărturisirea lui nu era cu siguranță în favoarea lui.

-De ce-ai făcut asta? îl întrebă ca şi cum ar fi fost un copil.

-Ne-am îmbătat îngrozitor în timp ce Beth şi copii plecaseră pentru un weekend. I-am spus când s-a întors.
M-am gândit că oricum îi va spune Becky. Ele două sunt gemene.

-Identice?

Sasha găsi povestea fascinantă, deşi patetică în acelaşi timp, şi fii absorbită de dramatismul ei. La fel cum se

întâmplase şi când el îi povestise despre părinţii şi fraţii lui. Nu era sigură încă de ce, sau dacă el merita asta, însă îl plăcea. Şi voia să-l ajute. Dar era oripilată de trădarea lui faţă de soţie. Pentru Sasha însemna lipsă de moralitate, ceea ce o supăra destul de mult. Numai că el avea un aer de inocenţă copilărească ce făcea pe oricine să-l ierte, oricât de odioasă ar fi fost greşeala lui.

—Nu sunt identice, dar seamănă destul de mult. Becky a umblat după mine ani întregi. A doua zi dimineaţă nu-mi venea să cred că o făcuserăm, însă era adevărat.

El arăta de parcă mai avea puţin şi izbucnea în lacrimi în timp ce spunea asta. Şi plânsese şi când îi mărturisise lui Beth.

-Eşti alcoolic? Sasha îl întrebă pe un ton oarecum sever.

El băuse cu siguranţă şi acum la masă destul vin, dar nu părea să se fi îmbătat.

-Nu. Doar prost. Eu şi Beth ne certaserăm destul de mult în ultimul an. Ea voia să încep să-mi caut o slujbă. Se săturase să muncească şi să moară de foame pentru artă. Şi părinţii ei îi spuneau în permanenţă să mă părăsească şi să vină acasă. Tatăl ei este tâmplar şi mama profesoară. Ei sunt de părere că arta mea nu are pic de valoare. începusem şi eu să cred asta, ca să fiu sincer. Până astăzi.

îi zâmbi Sashei, recunoscător. îi era greu să-i reziste, şi chiar şi după ce auzise mărturisirea lui legată de adulter, îi era greu să fie supărată pe el. Avea dreptate. Fusese pur şi simplu un lucru prostesc. Şi în ciuda acestuia, încă mai avea acel aer inocent şi plăcut. Nu-şi putea explica asta raţional, dar se simţea atrasă de el ca bărbat.

-Ce face Becky? întrebă ea, suspicioasă.

—Este barmaniță într-o stațiune de schi. Câştigă o grămadă de bani şi se culcă cu o grămadă de țipi. M-a dorit dintotdeauna. Şi poate că şi eu am dorit-o. Nu ştiu. Douăzeci de ani înseamnă o perioadă destul de lungă să stai cu o singură femeie. Eram virgin când m-am căsătorit cu Beth şi nu am înşelat-o până acum. Dar până şi el ştia că greşise. Nu am nici o scuză, îi zise Sashei cu sinceritate. A fost cel mai nenorocit lucru pe care îl puteam face.

—Nu crezi că până la urmă te va ierta?

Spre binele lui, Sasha spera ca ea să facă asta. Era până la urmă un bărbat cumsecade, ingenuu, care făcuse o singură greşeală în douăzeci de ani, chiar dacă era evideht că era o greşeală enormă. Şi să-i întrețină pe toți cinci nu fusese cu siguranță distractiv pentru Beth.

—Nu cred că mă va ierta. A fost geloasă dintotdeauna pe Becky. Becky i-a prins în mreje pe toți tipii pe care i-a vrut. Iar Beth n-a avut parte decât de mine, de cei trei copii şi de o grămadă de muncă. Eu nu am putut niciodată să-i ofer un trai decent. Beth ne-a întreținut pe toți, în toți acești ani, şi a crezut în mine în tot acest timp. Până când m-am culcat cu Becky. I-am chemat pe ea şi pe copii aici de Crăciun, iar ea mi-a spus că depune actele pentm divorț. Nu o pot condamna. I-am făcut destule. Cel puțin voi putea acum să-i trimit ceva bani. O merită după toți acești ani.

Era un bărbat cumsecade, cumva rupt de realitate, poate datorită firii lui artistice. Auzise mai multe poveşti mai rele decât a lui. Insă felul în care se sfârşise mariajul lui o întrista pentm amândoi. Era o risipă teribilă şi un păcat. Cu toții plăteau prețul greşelii lui.

-De când nu ți-ai mai văzut copiii?

—De când a plecat ea. Nu mi-am putut permite să iau avionul până acolo. Iar părinții ei probabil că m-ar ucide acum. Tatăl ei este destul de supărat.

-Ea i-a spus ce s-a întâmplat?

-Nu. A fost Becky. Mă urăşte şi ea. Voia să o părăsesc pe Beth şi să mă căsătoresc cu ea. Spunea că m-a iubit

dintotdeauna. Câteodată se întâmplă lucruri ciudate cu gemenii. Sau cel puţin aşa a fost în cazul acesta. Beth spune că Becky a urât-o toată viaţa. E o femeie frumoasă, însă nici un tip n-a vrut vreodată să o ia de nevastă. A rămas însărcinată pe când avea cincisprezece ani şi părinţii au convins-o să-şi dea copilul spre adopţie. Cred că asta a dat-o peste cap. A încercat să-l găsească pe când el a împlinit optsprezece ani, acum vreo şase ani, şi a aflat că murise cu doi ani în urmă într-un accident, în urma unei lovituri la cap. E într-o stare îngrozitoare. Cred că se învinovăţeşte singură. Poate că o urăşte pe Beth pentru că ea are trei copii grozavi. Nu ştiu. E destul de complicată toată treaba asta.

-Aşa şi pare. E clar că ai intrat pe un teren minat, cu ea, în iunie.

—Ştiu că aşa am făcut. Beth spune că Becky m-a atras în cursă. Aştepta de douăzeci de ani să facă asta. Trei sticle de vin ieftin şi am dat cu piciorul la douăzeci de ani de căsnicie cu cea mai de treabă femeie din lume.

-De ce nu iei un avion până în Vermont ca să vorbeşti cu ea? Pot să-ţi dau un avans, Liam. Voiam oricum să o fac.

El arăta de parcă ar fi avut nevoie de asta chiar şi înainte ca ea să afle că nu-şi văzuse copiii de şase luni.

-Este prea târziu, răspunse el simplu. Ea s-a întors la iubitul ei din liceu. Spune că se vor căsători de îndată ce divorţul nostru se va finaliza. Soţia lui a murit anul trecut şi l-a lăsat cu patru copii. Are ceva bani, conduce o staţiune de schi şi este dispus să îi întreţină pe Beth şi pe cei trei copii ai noştri. Sună oricum mai bine decât să fii căsătorită cu un artist nebun de legat. Şi cred că aşa gândeşte şi ea.

El îi păru nefericit, însă raţionamentul lui era destul de logic, dacă analiza situaţia.

-Eşti un artist nebun de legat, Liam? îl întrebă Sasha cu blândeţe.

In anumite privinţe, îi părea aşa, în altele nu. Mai presus de orice, părea imatur, însă bun la suflet. Era incredibil să crezi că un bărbat atât de atrăgător cum era el se culcase doar

cu o singură femeie toată viața lui, cu excepția aventurii de o noapte cu sora geamănă a soției sale. Toată povestea avea o latură sordidă, dar el părea a fi un tip de treabă, iar Xavier îi spusese același lucru. Și ea avea încredere în el. Toate simțurile Sashei îi spuneau că Liam era o persoană bună. Copilăros și imatur probabil, dar în adâncul sufletului, un bărbat bun.

-Uneori sunt un artist nebun, răspunse el. Alteori vreau doar să fiu un copil. Cât de mult rău e în asta?

-Cred că depinde de persoanele pe care le rănești pe parcurs. Beth a fost rănită, în acest caz. Și copiii tăi. Și se pare că și tu, de asemenea. Insă e greu să crezi despre Becky că poate fi absolvită de vreo vină aici.

—Nu-i pasă de nimeni decât de ea însăși. Și nici nu i-a păsat vreodată.

-Așa se pare. Sasha tăcu, gândindu-se la cele spuse și apoi își dădu seama că Liam o privea.

-Ce-mi poți spune despre tine? Xavier crede că soarele răsare și apune cu tine. E nebun după tine. Și e un lucru rar pentru un puști ca el să se mai simtă atât de legat de mama sa. Și stând de vorbă cu tine, cred că are dreptate. Este norocos să aibă o mamă așa de iubitoare.

Și Liam avusese una la fel, dar o pierduse prea devreme.

—Și eu sunt nebună după fiul meu. Este un copil grozav. Și la fel este și sora lui. Sunt o femeie foarte norocoasă.

Sasha îi zâmbi lui Liam.

-Poate nu chiar atât de norocoasă. Știu că soțul tău a murit anul trecut, spuse el, cu compasiune.

-Da, așa este, răspunse ea calm, însă ochii i se umplură de lacrimi, ceea ce o făcu să se simtă stânjenită. Suferințele ei nu erau problema lui Liam, iar ea nu voia să-l

încarce cu ele sau să-şi împărtăşească durerea. A murit acum cincisprezece luni. Am fost căsătoriţi timp de douăzeci şi cinci de ani.

Şi, de asemenea, el fusese singurul bărbat din viaţa ei. Aveau asta în comun, la fel ca şi pierderea mamelor lor pe când erau copii şi toate acele consecinţe emoţionale inevitabile ce avuseseră un impact profund asupra amândurora.

-Cred că-ţi este greu să fii văduvă, zise el, cu compătimire, privind-o cu ochi blânzi în timp ce îşi terminară pastele.

-Este. Este mai bine acum decât Ia început, dar uneori este destul de dificil. El încuviinţă din cap, ca şi cum înţelegea. O pierduse pe Beth din prostia lui, pentru o singură greşeală fatală. Şi ea îl pierduse pe Arthur datorită sorţii. Insă eşti nevoit să mergi mai departe. Nu ai de ales. Mă ajută mult şi munca.

-Nu poţi dormi cu picturile tale noaptea. Ai ieşit cu cineva până acum?

Nu era treaba lui, dar ea decise să îi răspundă oricum. Nu voia ca el să ştie cât de vulnerabilă şi de singură era. Şi dacă urma să-l reprezinte, trebuia să-i dea impresia că este puternică, sau cel puţin aşa gândea ea.

—Nu, nu am făcut-o. Tu?

Era curioasă în ceea ce-l privea. Aşa cum era şi el în legătură cu ea. După tot ceea ce îi povestise despre familia şi căsătoria lui, se crease o legătură între ei, mai puternică decât se aşteptase ea şi aproape cu siguranţă mai puternică decât şi-ar fi dorit. Pentru prima oară, dintre toţi artiştii ei, ea îşi dădu seama că se simte atrasă de el, şi sub nici o formă nu avea de gând să se lase dusă de val. îşi puteau permite să se destăinuiască unul în faţa celuilalt la cină. Erau doi oameni singuri care suferiseră pierderi imense în copilărie, pierzând astfel mare parte din vârsta inocenţei, şi apoi îi pierduseră şi pe oamenii pe care îi iubiseră la maturitate. Insă ea nu avea să permită niciodată ca această legătură să ajungă mai departe de atât. Nu avea nici o intenţie de a da curs atracţiei pe care o simţea faţă de el. Era prea disciplinată şi prea raţională pentru

asta, şi nici nu avea să-i permită lui să-şi manifeste sentimentele faţă de ea, asta dacă simţea ceva, ceea ce ei îi părea prea puţin probabil.

-Am ieşit cu vreo două persoane, recunoscu Liam. Xavier mi le-a prezentat. El zâmbi spre mama prietenului lui, care acum devenise reprezentantul lui artistic. Până şi lui, legătura dintre ei îi părea amuzantă. Doar că n-am putut merge până la capăt. Erau doar nişte copile. Şi care ar fi fost scopul? Eram încă supărat din cauza celor întâmplate cu Beth. Asta se întâmpla vara trecută, imediat după ce plecase ea. N-am mai ieşit cu nimeni de atunci. Cred că acum, când ştiu că ea se va recăsători, se schimbă datele problemei. Insă nu am întâlnit nici o femeie pe care să o vreau. Mare parte dintre femeile care sunt amatoare să trăiască cu artiştii sunt şi ele destul de nebune. Zâmbi spunând-o şi arătă dintr-odată, mai matur. Tu ce părere ai? Ce-ţi doreşti?

-Nimic. Nu vreau să fiu una dintre acele femei patetice, disperate să-şi găsească un soţ. Şi cred că, la vârsta mea, ideea de a mă întâlni cu un alt bărbat este dezgustătoare. Mi se pare umilitor şi îngrozitor.

-Nu dacă găseşti bărbatul potrivit, spuse el blând, iar ea clătină din cap.

-L-am întâlnit deja. A murit. S-a terminat pentru mine.

-Asta e o prostie, răspunse el, arătând furios. Eşti prea tânără să renunţi aşa. Şi prea frumoasă. Câţi ani ai?

Presupuse că are cel mult patruzeci şi cinci, deoarece ştia vârsta lui Xavier. Poate cu doi ani mai tânără dacă se măritase la optsprezece ani.

-Am patruzeci şi opt de ani. Sunt destul de bătrână ca să renunţ. Şi am avut douăzeci şi cinci de ani minunaţi.

-Şi ai mai putea trăi încă cincizeci. Vrei să-i petreci singură?

El păru îngrozit de idee. Ea nu. Acceptase de mult ide- ea singurătăţii inevitabile.

—Nu. Voiam să îmi petrec restul vieţii cu el. Şi aşa aş fi făcut dacă el ar fi trăit. Acum nu mai am de ales. Celelalte

opțiuni nu mă atrag, şi nu cred că mă vor atrage vreodată. Mi se pare mai demn aşa decât să alerg în dreapta şi-n stânga după oricine pare potrivit.

-Trebuie să fi fost un tip grozav dacă l-ai iubit atât de mult.

Liam era şi mai impresionat după ce stătuse de vorbă cu ea la cină. Era o femeie extraordinară şi o plăcea şi o respecta sincer.

-A fost un bărbat minunat, zise ea cu tristeţe. Ne iubeam la nebunie unul pe celălalt. A fost doar un mare, mare ghinion că el a murit.

—Aşa şi pare. Insă, Sasha, el a murit. Tu nu. Dacă ai fi murit tu, şi el ar fi rămas în viaţă, şi-ar fi găsit, probabil, pe altcineva. Cu toţii avem nevoie de dragoste. Viaţa e, oricum, prea grea ca să o putem trăi singuri.

Ultimele şase luni fără Beth şi copii fuseseră un adevărat infern pentru el.

-Nu sunt atât de sigură că este aşa de uşor. Dacă nimereşti persoana greşită? Ca Becky. Eu am avut noroc prima oară. Nu cred că aş putea fi la fel de norocoasă încă o dată. De ce să risc? zise ea gânditoare.

-Pentru că pur şi simplu ai putea fi norocoasă şi a doua oară. Eşti o persoană bună. O meriţi. Nu ar fi la fel. Ar fi diferit. însă nu întotdeauna un lucru diferit este atât de rău.

-Nu mă pot imagina ieşind cu alţi bărbaţi, spuse ea sinceră, în timp ce chelneriţa aşează pe masă în faţa lor trei boluri mici de dulciuri şi un platou de prăjituri. Doar puţinul pe care l-am văzut mă îngrozeşte.

-Da, aici ai dreptate. Şi eu am simţit la fel. El râse atunci de absurdul situaţiei. Fac şi eu acelaşi lucru ca şi tine. Mă pierd în munca mea. Nu m-am oprit din pictat de când a plecat Beth.

—Mie îmi face bine. Sasha zâmbi, şi atâta timp cât existau artişti talentaţi ca Liam, ea nu putea decât să continue să lucreze. Este mai greu acum când copiii au plecat de acasă. Măcar în Paris sunt mai aproape de Xavier, şi merg destul de des la New York. Insă mă apucă melancolia noaptea, îi mărturisi ea şi el încuviinţă din cap.

-Şi mie mi se întâmplă la fel. Şi mi-e îngrozitor de dor de copii. Mă gândesc că le este mai bine fără mine acum, şi îl au şi pe viitorul soţ al lui Beth. Ea spune că este un tip grozav şi un tată bun. Probabil mai bun decât mine. Le e mai bine cu Beth decât le-ar fi cu mine. El este mult mai respectabil decât mine şi mult mai tradiţional. Beth spune că asta e bine pentru ei. El nu are nici o latură nebunească aşa cum am eu.

Spunând-o, păru umil şi învins. îşi pierduse nu numai soţia, ci şi copiii.

-Liam, tu eşti tatăl lor. Nu-i poţi abandona. Ar trebui să mergi să-i vezi cât de curând.

-Da, răspunse el fără tragere de inimă. Voi merge.

Insă nu păru convingător, ceea ce o deranjă.

Sunase mai devreme la restaurant şi le ceruse să nu îi aducă nota de plată la masă. Nu voia să-l facă pe Liam să se simtă prost. Astfel, după ce mâncară dulciurile şi băură cafeaua, ieşiră din restaurant şi urcară în maşina ei. Ii spuse şoferului să o ducă mai întâi pe ea la hotel şi apoi pe el acasă. Insă când ajunseră la hotel, el îi spuse că va lua un taxi de acolo. O întrebă dacă voia să mai bea ceva, dar ea chiar nu mai dorea. Băuseră destulă şampanie şi vin, iar ea bea destul de rar.

-Te voi conduce până în cameră şi apoi voi pleca, zise el pe un ton încrezător.

Ei îi făcuse plăcere compania lui toată seara şi era frumos să o conducă cineva până acasă. începea deja să simtă cuprinzând-o singurătatea cu care se obişnuise, iar el putea

simți același lucru. Nopțile erau o agonie pentru oamenii singuri, și amândoi erau singuri. Apoi ea zâmbi, uitându-se în jos la pantofii lui în timp ce urcau scările, observând din nou absența șosetelor. Nu putu rezista să nu-l tachineze legat de asta, mai ales acum când îl cunoștea mai bine.

—Nu am putut găsi nici o pereche, răspunse el, fără a arăta că asta l-ar fi stânjenit vreun pic. Și-apoi, sunt un artist. Nici nu am nevoie să port șosete.

O spuse cu un aer sfidător, iar ea izbucni în râs.

-Cine a inventat regula asta? îl întrebă ea.

-Eu, răspunse el mândru. Sunt un artist nebun de legat. Pot să fac ce vreau.

Și când o spuse nu păru să aibă mai mult de cinci ani, iar ea putu să vadă o viață întreagă de neastâmpăr în ochii lui. Era pur și simplu alergic la orice formă de autoritate și control, așa cum le percepea el.

-Nu, nu poți face tot ce vrei. Cu toții trebuie să urmăm niște reguli.

Se simți ca o profesoară spunând-o, iar el râse spre ea.

—Există vreo regulă legată de șosete?

—Cu siguranță. Și rostind asta, se gândi să îi trimită o cutie de șosete și cămăși. Avea cu siguranță nevoie de ele și poate chiar și de șireturi. Se întrebă dacă le-ar purta. Probabil că nu. Îi plăcea la nebunie să fie neconvențional și să-și creeze propriile reguli. Și apoi se întrebă dacă purta oare lenjerie intimă și roși.

—La ce te gândeai?

El îi văzuse privirea.

—La nimic, răspunse ea stânjenită.

—Ba da. Te întrebai dacă am pe mine lenjerie intimă, nu-i așa?

El ghicise, iar ea roși din nou.

—Nu, nu făceam asta, și chicoti când minți.

-Ba da, exact asta făceai. Ei bine, port lenjerie intimă. Am reușit să găsesc o pereche.

-M-am liniștit, zise ea pompos, iar el râse din nou.

-Era menţionat în contractul pe care l-am semnat? Că trebuie să port lenjerie intimă şi şosete? Pentru că dacă este aşa, atunci îl voi rupe în bucăţele. Nimeni nu poate să-mi spună ce să port sau ce să fac.

Era rebeliunea clasică adolescentină. Liam Allison avea probleme majore legate de control sau cel puţin aşa părea. Inotase contra curentului întreaga sa viaţă, luptând împotriva convenţiilor şi încălcând reguli.

-De fapt, cred există o clauză de genul ăsta în contract, acum că mi-ai adus aminte.

Ea îl tachina la rândul ei şi îi făcea chiar plăcere. Ajunseseră deja la uşa camerei ei.

-Ba nu, nu există, zise el, arătând încăpăţânat şi capricios — ca un copil neastâmpărat.

-Ba da, există, îl contrazise ea cu fermitate. Spune că de acum încolo trebuie să porţi lenjerie intimă şi şosete tot timpul.

—Nu mă poţi obliga! zise el tare.

—Ba da, pot, răspunse ea, pe un ton afectat dar ferm, iar el zâmbi ştrengăreşte uitându-se la ea şi, spre surprinderea ei, se aplecă şi o sărută, aducând-o la tăcere. Scăpă pe podea cheia pe care o avea în mână, împreună cu poşeta, nevenindu-i să creadă că el o sărutase. Apoi, rămase uitându-se în sus la el. De ce-ai făcut asta, Liam? îi şopti uşor, înfiorată de faptul că îi plăcuse şi ei să-l sărute. De fapt, îi plăcuse destul de mult. Prea mult. Prea, prea mult. El ridică cheia de jos şi deschise încet uşa camerei ei.. O privi şi, fără a scoate un cuvânt, ea intră în cameră, iar el o urmă. Câteva secunde mai târziu, după câţiva paşi, el o sărută din nou şi închise uşa cu piciorul. Iar ea fu copleşită de senzaţiile contradictorii pe care le avea.

Voia să-l oprească. Asta era intenția ei. Avea orice intenție de a-l opri, dar nu putea. Partea cea mai proastă era că nu voia ca el să se oprească, şi nici el nu voia asta. Continuă să o sărute până când o ridică în brațe şi o aşeză uşor pe pat. în cameră era doar o lumină aprinsă, iar el o stinse. Nu îi spuse nimic. O sărută şi o dezbrăcă, iar un moment mai târziu erau amândoi în pat, goi şi făcând dragoste, înainte ca ea să-şi dea seama cum de se întâmplase aşa ceva. Voia să-l oprească, dar nu putea. Nu voia să-l oprească. Dorea să facă exact ceea ce făcea, şi la fel îşi dorea şi el. Erau doi oameni flămânzi care se găsiseră unul pe celălalt şi nu mai puteau să se despartă. Atracția dintre ei era prea puternică pentru a rezista. Şi chiar dacă erau foarte diferiți în ceea ce privea stilurile de viață sau aparențele, amândoi simțiseră că erau suflete apropiate şi, într-un fel, suflete pereche. Aveau nevoie unul de celălalt în singurătatea fiecăruia şi se agățară unul de celălalt până când rămaseră fără energie şi fără suflare, unul în brațele celuilalt. Ea rămase privindu-l în întuneric, uimită de ceea ce făcuseră, iar el îi zâmbi cu tandrețea unui bărbat foarte iubitor.

-Cred că m-am îndrăgostit de tine, zise el încet, iar ea simți că-i dau lacrimile.

Se gândise că nu va mai auzi niciodată aceste cuvinte, şi acum el i le spunea, iar ea nici măcar nu-l cunoştea prea bine, şi nici el pe ea. Totuşi, inima ei simțise că îl cunoştea. Putea percepe singurătatea copilăriei lui şi vulnerabilitatea lui ca bărbat.

-Este imposibil. Nu mă cunoşti, răspunse ea încet, şi lacrimile i se rostogoliră pe obraz. Erau lacrimi pentru Arthur, şi pentru Liam şi, în final, pentru ea însăşi,

-Ba este posibil, şi o ştii şi tu. Şi vreau să te cunosc mai bine.

îi spusese atâtea lucruri despre el în acea noapte şi voia să audă mai multe despre ea.

-Este o nebunie, Liam. Se ridică într-un cot şi se uită la el, în timp ce el îi şterse lacrimile de pe obraji în lumina lunii. Tot ceea ce făcea el părea tandru, iubitor şi blând.

-Poate că este o nebunie, recunoscu el. Dar poate este ceea ce aveam amândoi nevoie. Ştiu că eu aveam nevoie de asta. Şi cred că şi tu, de asemenea.

-De ce? De sex?!

Ea păru insultată. Nu avea de gând să fie o aventură de noapte, ca Becky. în plus, toată situaţia era ridicolă. Ea era reprezentantul lui artistic, nu prietena lui. Până astăzi fuseseră doi străini unul pentru celălalt, şi încă mai erau. Ce se întâmpla cu ea? Se simţea total pierdută pe o mare necunoscută, atrasă spre el de curenţi mai puternici decât ea, cărora nu le putea rezista.

-Nu are nici o legătură cu sexul, Sasha. Ştii şi tu asta. Sau nu e numai sex. Cu toate că a fost destul de bine.

De fapt, fusese grozav. Remarcabil, dacă ţineau cont că erau de fapt nişte străini. Fusese incredibil pentru amândoi.

-Nu poate fi dragoste. Nici măcar nu ne cunoaştem unul pe celălalt.

-Şi eu sper că vom ajunge să facem asta, răspunse el blând.

Mai presus de toate, el părea a fi un bărbat afectuos şi incredibil de atrăgător. Prea mult pentru binele lui şi pentru al ei. Ea era extrem de atrasă fizic de el şi îşi dădu acum seama că fusese aşa din momentul în care se întâlniseră pentru prima oară. încercase să ignore asta, dar nu fusese în stare.

—Este imposibil, spuse ea din nou. Eu sunt reprezentantul tău şi sunt mai în vârstă decât tine cu nouă ani.

—Şi ce-i cu asta? Ai reguli legate şi de asta acum?

El nu se arătă impresionat de diferenţa de vârstă dintre ei doi, ce-i părea lipsită de importanţă.

-Da, am reguli şi legate de asta. Nu mă culc cu artiştii mei. Nu am făcut-o niciodată şi nu intenţionez să încep acum, răspunse ea ferm, ca şi cum ar fi vrut să-şi reamintească sieşi.

-Cred că tocmai ai făcut asta. In plus, înainte erai măritată. Regulile s-au schimbat acum.

-Ah, deci voi începe să mă culc cu artiştii mei? Nu cred, Liam.

Dintr-odată era furioasă pe ea însăşi şi, înainte de a spune

mai multe, el o sărută din nou şi o mângâie de-a lungul corpului. Fiecare centimetru de piele tresări când el o atinse. Se simţi ca şi cum îşi pierdea minţile în prezenţa lui. Şi de această dată nici măcar nu încercă să-l oprească. II voia chiar mai mult decât prima oară şi, după aceea, rămase în braţele lui şi plânse. De această dată erau lacrimi de uşurare. El o trase mai aproape de el şi îşi puse braţele în jurul ei şi o ţinu aşa, strâns, până când se opri din plâns. Ea se simţi ca şi cum s-ar fi rupt zăgazurile unui râu în sufletul ei şi era inundată de emoţii.

—Te iubesc, Sasha. Nici măcar nu te cunosc, dar te iubesc. Şi ştiu că te voi iubi şi mai mult în timp. Doar dă-mi o şansă, o imploră el.

O dorea mai mult decât dorise vreodată o femeie, chiar mai mult decât pe Beth.

-Nu se va mai întâmpla niciodată.

Şi vorbele ei se auziră înăbuşit pe pieptul lui, iar el zâmbi.

-Data viitoare îţi promit că voi purta şosete, zise el, continuând să o ţină strâns în braţe.

—Vorbesc serios, Liam, spuse ea încet, în timp ce adormi în braţele lui.

-Ştiu asta, Sasha... Ştiu că vorbeşti serios... Iar eu te iubesc oricum. Şi sărutându-i părul împrăştiat pe pernă, zâmbi, ţinând-o în braţe, şi adormi şi el. Era primul somn bun pe care oricare dintre ei îl avusese de luni întregi.

capitolul 6

A doua zi dimineața, pe la nouă, lumina zilei pătrunse în camera Sashei de la Claridge's şi îi trezi şi pe ea, şi pe Liam. Mai întâi deschise el ochii, şi rămase aşa nemişcat, ținând-o în brațe. Apoi, ca şi cum ar fi simțit că o priveşte, începu şi ea să se mişte. îi putu simți brațele în jurul ei, cum stătea întins lângă ea, şi pentru o secundă nu ştiu cine era. Apoi îşi aminti. Şi închise ochii şi gemu.

-Bună dimineața, Frumoasa din Pădurea Adormită, spuse el încetişor şi o trase mai aproape de el.

Se întoarse încet spre el şi îl privi. Erau aproape nas în nas şi el arăta la fel de frumos dimineața ca şi-n noaptea dinainte. Inima-i tresări când li se întâlniră privirile. Nu-i venea să creadă ce făcuse. Doar văzându-l acolo, gol şi frumos, cu părul lui blond lung, pe umeri, cu corpul cald lângă al ei, ea ştiu că îşi pierduse mințile.

—Nu s-a întâmplat asta, zise ea ferm.

Dar nu se putea aduna să se ridice sau să se îndepărteze de el. Totul la el o făcea să-l dorească şi mai mult.

—Ba da, s-a întâmplat.

Şi râse spunând-o, arătând enorm de încântat de el însuşi, iar ea se gândi că nu mai văzuse niciodată un bărbat mai frumos decât el.

—Nu putem face asta, Liam. Este imposibil.

Şi nimic nu avea să se schimbe vreodată. El va fi mereu cu nouă ani mai tânăr decât ea, ceea ce o deranja, oricât de puțin ar fi contat pentru el, iar Liam era un artist pe care ea îl reprezenta. Şi chiar dacă ar fi refuzat să-l reprezinte, el tot ar fi fost prea tânăr pentru ea. Diferența de vârstă era mai mult o problemă legată de starea lui de spirit şi de imaturitatea lui, decât de datele din paşapoartele lor. Iar ea nu putea refuza să-l reprezinte pentru că ar fi fost o proastă. Şi mai mult decât atât, o proastă bătrână. Aşa se simțea acum. Ii fusese atât de dor de dragoste, de companie şi afecțiune mai mult decât de sex. Insă nu avea nici o scuză pentru ceea ce făcuse. Şi era

furioasă pe ea însăşi şi puţin şi pe el. Insă nu îndeajuns de furioasă pentru a se ridica din pat. Acum sau în noaptea dinainte.

-Nu este imposibil, dar doar dacă aşa vrei tu să fie. Ai mai spus asta şi noaptea trecută, chiar înainte de a face dragoste a doua oară.

-Am fost nebună. Pledez pentru nebunie temporară, zise ea, întorcându-se pe spate şi privind în tavan pentru a evita să-l privească pe el. Ii era atât de bine întinsă alături de el şi simţindu-se femeie din nou. Insă era fructul interzis, iar ea ştia că nu-şi putea permite să mai muşte încă o dată din el. îţi dai seama cât de nebunesc este ce facem noi? întrebă ea, întorcându-se spre el. Ochii lui erau verzi şi mari, faţa aproape perfectă, însă doar puţin imperfectă pentru a-i da un aer masculin. Arăta ca un actor dintr-un film erotic. Şi avea nevoie de o parteneră mai tânără decât el alături. Iar ea ştia asta, chiar dacă el nu îşi dădea seama sau nu voia să o facă. Ştia ea îndeajuns pentru amândoi.

—Nu este o nebunie, Sasha. Tu eşti o femeie, eu sunt un bărbat. Ne plăcem reciproc, suntem amândoi singuri. Avem aceleaşi interese, amândoi trăim pentru artă. Ce e în neregulă cu asta?

—Totul. Eu arăt, şi mă simt, îndeajuns de bătrână să-ţi fiu mamă. Tu eşti unul dintre prietenii fiului meu. Eu sunt reprezentantul tău. Cum sună pentru început? Şi apoi, eşti încă îndrăgostit de soţia ta.

Nu se îndoise nici măcar pentru o secundă noaptea trecută de asta, când el îi povestise despre Beth şi sora ei geamănă rea.

—Nu arăţi îndeajuns de bătrână să-mi fii mamă. Eşti o femeie extraordinar de frumoasă şi ai doar cu nouă ani mai mult decât mine. Şi ce-i cu asta, la naiba?! Şi nu o mai iubesc pe soţia mea. Mai mult, ea nu mai este soţia mea. Suntem în curs de divorţ. Şi eu, şi tu suntem amândoi liberi, fără alte relaţii, singuri ca naiba şi majori. Mie mi se pare posibil. Care este problema ta?

Arăta oarecum iritat.

-Eu încă îmi mai iubesc soțul, zise ea trist, însă de data aceasta nu mai plânse.

Liam aşteptă un moment înainte de a răspunde şi o atinse uşor pe față, cu un deget, când începu să vorbească.

—Sasha, el nu mai este. Tu eşti încă în viață, el s-a dus. Şi ea dovedise asta din plin pentru amândoi noaptea trecută. Ai tot dreptul să fii fericită cu altcineva. Cu mine sau cu altcineva. Nu te mai poți ascunde. Nu este corect.

—Ba da, pot.

Se întoarse cu spatele la el, însă tot nu se ridică din pat.

El nu putu vedea dacă plângea, dar îşi puse brațele în jurul ei şi o trase aproape.

- Sasha, ştiu că sună nebuneşte. De-abia te cunosc, dar cred că te iubesc. Mă simt ca şi cum te-aş fi aşteptat toată viața mea.

-Este o nebunie, murmură ea, încă întoarsă cu spatele la el. Insă ceva din ceea ce spusese el suna adevărat, chiar şi pentru ea, cu toate că nu avea nici un sens. Am băut prea mult. Nu a fost dragoste, a fost vinul, încercă ea să şteargă ceea ce se întâmplase, însă nu îl putea convinge nici pe el, şi nici pe sine.

-Ei bine, orice ar fi, vreau mai mult. De ce nu poți pur şi simplu să laşi lucrurile să-şi urmeze calea şi să vedem unde ajungem? încercă el să-şi pledeze cauza în fața ei.

-Şi apoi? Se întoarse spre el din nou. Arăta sincer chinuită de ceea ce făcuseră. Unde ar putea ajunge asta? Tu ai nevoie de cineva de vârsta ta. Eu sunt mai bătrână decât tine, sunt reprezentantul tău artistic. Sunt conservatoare, tu nu eşti. Am ajunge de râsul întregului Paris.

în special dacă el ar fi apărut la unul dintre evenimentele la care mergea ea, fără şosete şi cu o cămaşă vopsită. Ea era o persoană respectabilă, cu o viață serioasă, iar Liam nu era aşa. El era exact ceea ce recunoscuse că era, un artist nebun de legat, şi era prietenul lui Xavier. Copiii ei ar fi fost extrem de supărați dacă ar fi ştiut, aşa cum era şi ea acum.

-Nu vreau pe cineva de vârsta mea, Sasha. Te vreau pe tine. Şi apoi, după ce se gândi puțin, o privi din nou. Te fac de râs?

-Ai putea, răspunse ea sincer, dar nu-ți voi da ocazia să faci asta. Aş arăta ca o bătrână proastă înnebunită după sex dacă aş ieşi cu tine, Liam. N-ar merge niciodată.

-Ba da, ar merge. Şi ai doar pe jumătate dreptate. Eşti înnebunită după sex, dar nu eşti o proastă, tânără sau bătrână.

-Ba da, sunt, zise ea, arătând nefericită, iar el o sărută iar pentru a o readuce la tăcere şi a o înveseli.

Deşi nu se putea înveseli acum, în acelaşi timp nu putea rămâne indiferentă la atingerea lui. In ciuda hotărârii pe care tocmai o luase şi a determinării ei de a nu lăsa să se întâmple asta - sau să continue - răspunse imediat atingerii lui. Sentimentele erau mai puternice decât ea. Nu mai simţise niciodată ceva asemănător toată viaţa ei, nici măcar cu Arthur, pe care îl iubise sincer mai mult de jumătate din viaţă. Insă aşa cum spusese şi Liam, el nu mai era. Iar Liam era aici. în scurt timp, trupurile lor erau iar unite. Şi ea gemu uşor de plăcere când el începu din nou să facă dragoste cu ea.

Ceasul de pe noptieră arăta zece fără un sfert când în sfârşit rămaseră fără suflare, unul în braţele celuilalt.

-Oh, Dumnezeule! exclamă ea când văzu cât este ceasul. Xavier va fi aici în orice moment. Trebuie să iau micul dejun cu el.

Liam râse.

—Atunci ar fi mai bine să dispar rapid. îşi descolăci picioarele lungi şi zvelte din jurul alor ei, se ridică şi rămase în picioare privind-o. Nu am dorit nici o altă femeie la fel de mult toată viaţa mea. Când pot reveni?

-Niciodată, răspunse ea sever. Plec la aeroport imediat după micul dejun. Liam, am vorbit serios. Trebuie să încetăm. însă cea căreia trebuia să-i spună asta era ea însăşi. Nu se simţise niciodată atât de confuză şi de lipsită de control în viaţa ei. Se simţea de parcă se afla într-un montagnes russes spre iad. îşi putea imagina că se va întâmpla doar ce era mai rău şi nu putea ajunge în situaţia asta. Trebuia să-şi recapete controlul. Nu voi permite să se repete experienţa asta.

-Atunci eşti naivă, zise el trist. Dar nu cred că eşti aşa. Te voi suna în seara asta.

-Liam, n-o face. Vreau să rămân reprezentantul tău. Eşti un artist fantastic şi ai putea avea un viitor important. Hai să facem doar asta. Nu pune totul în pericol.

-Vrei să spui că nu mă vei mai reprezenta dacă vom fi amanţi? Pentru că dacă asta vrei să spui, la naiba cu galeria şi contractul. Eşti cea mai importantă pentru mine.

Acestea erau cuvinte foarte puternice, iar el crezuse fiecare vorbă.

—Eşti nebun, zise ea, aşezându-se pe pat şi uitându-se fix la el.

-Posibil. Familia mea crede că sunt. îşi punea pantalonii şi cămaşa când spuse asta. Nu avusese timp să facă un duş. Ştia că trebuie să plece înainte ca Xavier să sosească, altfel ea nu avea să-l ierte niciodată. Tu decizi, Sasha, spuse el, uitându-se la ea, aşezată pe patul unde făcuseră dragoste de trei ori.

Cele mai bune trei ori din viaţa ei. Dar nu putea să ia această decizie doar bazându-se pe sex. Ea se simţea în- tr-adevăr ca şi cum îşi pierduse minţile. Şi ştia că trebuia să se adune, şi repede.

—Nu mă suna, zise ea, încercând să pară că vorbeşte serios. îşi dorea să fie serioasă şi ştia că trebuia să facă asta. Orice fusese această noapte, trebuia să fie înăbuşit în faşă. Te

voi contacta eu în legătură cu lucrările tale.

-Putem să le facem pe amândouă, zise el rezonabil, iar ea clătină din cap, în timp ce el o trase mai aproape de el pentru un ultim sărut.

Stătea goală în faţa lui, şocată de cât de confortabil se simţea cu el. După ce vorbiseră la cină şi făcuse dragoste cu el, se simţea ca şi cum îl cunoştea de-o viaţă. Se simţea perfect în largul ei cu el.

-Nu, nu le putem face pe amândouă, spuse ea, disperată. Nu voi fi şi reprezentantul, şi iubita ta.

Şi nu voia să fie nici femeia mai în vârstă din viaţa lui. Nu făcuse asta niciodată şi nici nu voia să înceapă acum.

El o sărută şi plecă fără să mai spună un cuvânt. Ea rămase uitându-se la uşă îndelung, speriată de ce s-ar putea întâmpla şi hotărâtă să ridice ziduri între ei. Din acel moment, îşi spuse pentru sine, ea era doar reprezentantul lui artistic şi nimic mai mult. Se grăbi să intre la duş şi telefonul suna când ea ieşi din baie. îi fu teamă că era Liam, dar era doar Xavier. Tocmai pleca de la apartamentul lui şi îi spuse că va ajunge acolo în cinci minute.

—Este foarte bine, dragul meu, spuse ea calm, deşi mâinile îi tremurau. Sunt şi eu puţin în întârziere. Ne vedem în holul recepţiei peste cincisprezece minute.

-Ai dat telefoanele de care ziceai?

Xavier părea a fi intr-o dispoziţie bună. Probabil că se distrase noaptea trecută. Ea nici nu voi să-şi imagineze ce ar fi gândit despre mama lui dacă ar fi ştiut ce făcuse ea. Se simţea pur şi simplu ca o depravată.

—Ce telefoane? întrebă ea, părând a fi cu gândul în altă parte. Oh... da... acelea... bineînţeles... doar că sunt puţin în întârziere. Ne vedem în câteva minute.

închise şi se aşeză pe pat, tremurând. Ce făcuse era o nebunie. însă nebunia va înceta. Era o persoană

rațională, iar Liam nu era nimic mai mult decât un băiețel prea dezvoltat care se purta îngrozitor, și care își promisese să facă o carieră în viață din a nu se maturiza. își reaminti pentru sine, pentru a se înfricoșa pentru viitor, că el comisese adulter cu geamăna soției sale. Nu era chiar recomandarea ideală pentru moralitate și înțelepciune. Și oricât de frumos ar fi fost, se purta ca un copil iresponsabil, care se mai și mândrea cu asta. Și așa făcuse și ea, își spuse sieși. Ea trebuia să fie persoana matură aici. Liam nu era capabil de asta.

Aruncă într-o valiză ce adusese cu ea la Londra, se îmbrăcă în grabă, își perie părul și se machie. Și cincisprezece minute mai târziu, era în holul recepției când fiul ei intră în hotel, arătând frumos și tânăr. Ținuta, încrederea și felul în care se îmbrăca îi reaminti imediat de Liam. Erau contemporani în stilul de viață, atitudine și comportament. Doi băieți sălbatici.

—Arăți fericită, zise Xavier și păru încântat. Nu te-am văzut niciodată cu părul lăsat pe spate. îți stă bine, mamă.

Ea își dădu seama cu oroare că uitase să și-l prindă. Se grăbise atât de tare, încât nici măcar nu remarcase asta în oglindă. Era un semn clar, pentru ea și pentru Xavier, că era ceva diferit. își dăduse în petic în cel mai mare stil și acum era timpul să se adune și să rămână așa.

-Oh, mulțumesc. Doar m-am grăbit.

-Ar trebui să fii mai des așa de relaxată. Cum a fost cina cu Liam?

-Bine... distractivă... de fapt, nu a fost așa... e un pic ridicol, nu-i așa? A apărut fără șosete sau șireturi la pantofi, într-o cămașă pe care și-o vopsise singur.

Poate ridiculizându-l în fața lui Xavier avea să vadă cât de prostuță fusese ea însăși. Dar se simți ca o trădătoare spunând asta.

-E un tip de treabă. La naiba, mamă, unii dintre artiștii tăi arată mult mai rău, zise Xavier ridicând din umeri, în timp ce ea își reaminti că nu se culcase cu nici unul dintre aceia.

Însă Liam era diferit. Nici unul dintre ei nu o făcuse să se

simtă aşa cum o făcuse el, doar privindu-l din colţul celălalt al camerei. Simţise atracţia dintre ei din momentul în care se întâlniseră, deşi îşi spusese că era doar imaginaţia ei. încercase să nege, dar nu reuşise. După cum se dovedise, fusese mai mult decât imaginaţie. Mai rău, fusese cât se poate de real.

Luară micul dejun în hol. Ea bău un ceai şi se zgâi la biscuiţii din farfurie. Nu putu să-i mănânce. Nu-i era foame. Xavier îi înfulecă pe-ai lui - şi pe ai ei. Era lihnit de foame.

Nu vorbiră de nimic în mod special timp de o oră, iar el îi făcu cu mâna când ea plecă spre aeroport, în timp ce se întreba dacă el se întâlnea cu Liam în acea zi, şi ce i-ar putea spune. L-ar fi omorât cu mâna ei dacă ar fi îndrăznit să îi împărtăşească ceva fiului ei. Insă avea încredere în el că nu va face asta. Nu era răutăcios sau răzbunător, doar iresponsabil şi prea imatur pentru vârsta lui. Foarte tânăr. El părea mai degrabă de vârsta lui Xavier decât aproape de a ei. Se forţă să nu se gândească la el pe drumul spre aeroport şi scoase câteva hârtii din servietă.

Insă nu se putu concentra asupra nici unui cuvânt pe care-l citi. Se uită la contractul lui, semnat în grabă la Harry's Bar, şi pentru un moment se gândi să-l rupă. Dar nu putu să-i facă asta. îi dăduse înapoi ambele exemplare, iar şi ea îşi reaminti că trebuie să-i trimită exemplarul lui de la Paris. îi lăsase numărul lui de mobil, însă nimic în lume nu putea să o convingă acum să-l sune. Nu-i dăduse numărul ei, şi nici numărul de acasă. Tot ceea ce avea era numărul galeriei din Paris, iar ea se rugă să nu o sune. Dacă ar fi făcut-o, l-ar fi pasat altcuiva. Oricui. Numai să nu fie ea. Nu voia să-i audă din nou vocea, cel puţin până nu trecea mai mult timp. Vocea lui avea inflexiuni răguşite, adânci, sexi, combinate cu o tandreţe ce o emoţiona.

Observase asta încă de la început. Acum iubea vocea lui şi, la naiba, aproape tot ceea ce ţinea de el, cu excepţia felului în care se purta. Ultimul lucru de care avea nevoie la vârsta ei era să se implice într-o relaţie cu un artist care se autoproclama nebun de legat, şi care se purta ca un delincvent

juvenil. Ceea ce îi spusese în acea dimineaţă fusese adevărat. Dacă s-ar fi afişat cu el, ar fi devenit de râsul întregului Paris, ba chiar şi al New Yorkului. Iar ea avea o reputaţie de protejat. Liam nu avea aşa ceva. Lui nu-i păsa nici de reputaţia lui, şi nici de a ei. Nu avea nimic de pierdut începând o relaţie cu Sasha. Ea putea pierde totul, chiar dacă era vorba numai de respectul copiilor ei, al colegilor şi al prietenilor. Şi era perfect conştientă de asta, în timp ce se îmbarca în avion pe aeroportul Heathrow. Fusese un incident scandalos, ce se întâmpla o singură dată în viaţă, o experienţă în afara trupului, complet nebunească, şi nu va permite sub nici o formă să se întâmple din nou. Niciodată. în timp ce avionul decolă spre Paris, îşi promise sieşi să revină la realitate şi să rămână aşa.

Era patru după-amiaza când intră în biroul ei de la Paris. în ciuda soarelui de la Londra, în Paris ploua când ajunse. Găsi cu greu un taxi la aeroport şi era udă până la piele când ajunse la birou. Fu ca o trezire bruscă, după experienţa ameţitoare de la Londra, care o aduse cu picioarele pe pământ.

-Dumnezeule, arăţi îngrozitor, zise Bemard, managerul galeriei, când trecu pe lângă ea pe hol. Sau foarte udă, oricum. Ar trebui să te duci acasă şi să te schimbi înainte de a te îmbolnăvi, Sasha.

-Voi merge imediat. Am doar de dat nişte telefoane. Şi, apropo, îi zâmbi lui Bemard, iar el observă că, în ciuda părului ud şi a hainelor pline de apă, ea arăta mai bine decât fusese de luni întregi. Pentru prima oară anul acela, era relaxată şi fericită. Cu siguranţă, vizita la fiul ei mersese bine. Avem un nou artist. Un prieten de-al lui Xavier din Londra. A semnat contractul, trebuie să-i trimitem exemplarul lui. Un tânăr american. Lucrările lui sunt extraordinare.

—Bun. De-abia aştept să le văd.

Ei îi plăcea arta contemporană mai mult decât lui. Ca şi tatăl ei, Bemard era mai tradiţional, însă avea un mare respect pentru intuiţia Sashei cu privire la noile lucrări şi artiştii contemporani. Avea un simţ extraordinar de a dibui lucrările

cu mare potențial comercial.

-I-am spus că îl vom lansa la New York.

El încuviință şi merseră fiecare în biroul lui. Când intră în al ei, fu surprinsă să vadă că o aştepta un buchet enorm de trandafiri roşii şi fu uşurată să vadă că secretara ei nu deschisese bileţelul ce îi acompania. Doar faptul că erau roşii însemna că ținеau de viața ei personală, aşa că ea lăsase plicul nedesfăcut, spre uşurarea Sashei, când văzu de la cine erau. Nu voia ca oamenii din biroul ei să creadă că avea vreun iubit secret. Pur şi simplu nu voia asta. Făcuse o greşeală, o corectase şi trebuia să rămână aşa.

Biletul spunea: „Este posibil. Te iubesc, Liam". II rupse în bucăţele mici şi le aruncă la gunoi, simțindu-se ruşinată. Trandafirii îl costaseră probabil o avere, iar ea ştiu că el cu greu şi-i putea permite. Era mişcată şi tentată să îl sune, dar se forță să nu o facă. Se jurase să nu îi vorbească şi intenționa să se țină de cuvânt, oricât ar fi costat-o asta.

în loc să-l sune şi să-i mulțumească pentru flori, ea îi scrise un bilet politicos pe care l-ar fi putut scrie bunica lui sau reprezentantul lui artistic. Nu avea nimic personal în el. II înmână secretarei ei, împreună cu exemplarul lui de contract, numărul de telefon şi adresa. îi spuse să creeze un dosar pe numele de Liam Allison, şi că el era unul dintre artiştii noi.

-Florile sunt minunate, comentă Eugenie.

Vorbele Sashei îi explicaseră existența florilor. Erau trimise de un nou artist, un gest frumos din partea unui artist în devenire. Poate că acesta nu era chiar sărac.

Trandafirii în ianuarie erau destul de scumpi. Pentru o clipă, Eugănie se întrebă dacă Sasha nu avea cumva un iubit, însă nu credea aşa ceva. Doar un nou artist în plin avânt. Şi măcar Sasha arăta mai fericită decât fusese mult timp. Arătase morbid de deprimată de când murise Arthur, dar acum părea să vină primăvara şi pentru ea. Părea relaxată după excursia ei la Londra.

In acea seară, Sasha merse acasă pe la ora şase, uşurată că Liam nu încercase să o sune. îşi făcu o cană de ceai şi puţină supă. Făcu o baie fierbinte şi încercă să nu se gândească la el, lucru destul de dificil pentru ea. Cu o noapte în urmă, pe timpul acela, luau cina împreună, la Harry's Bar. Se luptă din greu să nu-şi amintească ce se întâmplase mai târziu, când se întorseseră la hotel.

Fu trezită brusc din reverie când sună telefonul, pe la miezul nopţii. Era Tatianna. îşi găsise o slujbă în acea dimineaţă. Urma să lucreze la Departamentul de artă al unei reviste de modă, coordonând fotografii şi făcând orice altceva îi mai dădeau de făcut. Era fericită şi emoţionată, şi apoi, după ce îi împărtăşi noutăţile ei, în sfârşit îşi întoarse atenţia spre mama ei.

—Cum a fost la Londra?

-Distractiv. Se forţă să nu se gândească la Liam. L-am văzut pe Xavier şi o grămadă de artişti.

-Cum a fost prietenul lui Xavier?

-Care prieten? Sasha păru panicată răspunzând la acea întrebare.

-Parcă voia să ţi-l prezinte pe unul dintre prietenii lui, pentru a-i vedea lucrările.

—Ah, acel prieten, zise Sasha, uşurată. A fost bine. Am semnat contractul.

-Uau, trebuie să fie bun. Norocul lui.

-E foarte bun. îl vom lansa la New York, la anul.

Se forţă să sune ca o profesionistă şi serioasă când spuse asta.

-Pun pariu că s-a bucurat nespus. Artiştii o implorau tot

timpul să-i prezinte mamei ei. O irita întotdeauna. Nu voia să fie folosită ca o rampă de lansare spre Sasha. Xavier era mult mai relaxat când venea vorba de asta. Când vii la New York?

-Nu pentru câteva săptămâni. Am o grămadă de treabă aici. Dar poţi veni tu oricând la sfârşit de săptămână.

Sashei îi plăcea să-şi vadă copiii şi să petreacă timpul cu ei.

-Nu-mi place când plouă acolo. Am vorbit cu un prieten care s-a întors azi. Spunea că vremea e îngrozitoare.

-Nu este grozavă, admise Sasha.

La Londra era însorit.

-Aici se aşteaptă ninsoare mâine. Cred că mă voi duce să schiez weekendul acesta.

-Fii atentă la drumuri. Când începi noua slujbă?

Sasha căscă - pentru ea era târziu, însă doar şase seara la New York.

-Mâine.

Tatianna păru extrem de încântată şi, pentru un moment, Sasha o invidie. Viaţa ei tocmai începea, pe când Sasha simţea că a ei se termina. Cei mai buni ani ai ei trecuseră. Copiii crescuseră. Arthur nu mai era. Nu mai avea nimic pentru care să spere, cu excepţia muncii, şi poate într-o bună zi a unui nepot, lucru ce nu o interesa în mod deosebit. Se simţi ca o femeie bătrână după ce îi spuse la revedere fiicei ei şi se întinse în pat. Şi făcând asta, nu se putu abţine să nu se gândească la Liam. Fusese drăguţ din partea lui să-i trimită trandafiri. Şi nebunesc. „Este posibil", scrisese el pe biletul pe care ea-l rupsese. Ea ştia că nu era aşa.

Dormi buştean în acea noapte, cu gândul la el şi, a doua zi dimineaţă, la ora nouă, era deja la birou. Era doar ora opt la Londra. Se întrebă ce făcea Liam şi dacă va încerca să o sune. Era sâmbătă şi nu trebuia să fie la galerie, dar nu avea nimic altceva de făcut. Refuzase mai multe invitaţii la petreceri şi prânzuri pentru acel week- end. Vremea era groaznică, şi se simţea prea deprimată să stea pur şi simplu în casă. Prefera să muncească. El o sună pe la patru după-amiaza şi ea nu vru să-i răspundă. O rugă pe tânăra care lucra la galerie să îi spună

că ea nu era şi să-l sune pe Bemard luni. Bemard, foarte înţelept, nu lucra în weekenduri. Avea o soţie, trei copii şi o casă în Normandia unde mergea cu familia la sfârşit de săptămână. Când Arthur era în viaţă, nici ea nu lucra sâmbăta şi duminica. Acum era tot ce mai avea ca să-şi umple zilele şi să nu se mai gândească la altceva. De când murise Arthur, weekendurile erau cele mai rele.

închiseră galeria pe la şase şi, la ora şapte ajunse şi ea acasă. îşi aduse cu ea un teanc de reviste de artă şi aprinse lumina. Era vremea cinei şi nu-i era foame. îşi reaminti pentru sine, în timp ce-şi făcea o ceaşcă de ceai, că nu avea nici un rost să se gândească la Liam. Nu ar ajunge nicăieri, decât nefericită şi nebună. Soneria se auzi când ea tocmai îşi turna ceaiul. Sună fără să se oprească, ceea ce o făcu să se gândească că paznicul nu era acolo. Fugi de-a lungul curţii spre uşa exterioară mare din bronz, neştiind cine ar fi putut fi. Nimeni nu suna la uşa lor noaptea.

Se uită pe vizor şi nu văzu pe nimeni şi apoi apăsă pe buton pentru a deschide una dintre porţile mari din bronz. Poate că cineva lăsase ceva afară. Când trase de poartă să o deschidă şi se uită în jur, îl văzu pe Liam stând în faţa ei, ud leoarcă, în ploaia torenţială. Avea cu el o gentuţă mică, şi purta un pulover şi blugi. în picioare avea o pereche de cizme vechi de cowboy şi părul Iui blond lung i se lipise de cap din cauza ploii. Rămase cu ochii la el şi nu scoase un cuvânt în timp ce el privi în jos spre ea, apoi se dădu la o parte pentru a-l lăsa măcar să intre în curte şi să se adăpostească de ploaie.

-Mi-ai spus să nu te sun de la Londra, zise el, zâmbin- du-i. Şi aşa am făcut. Te-am sunat din Paris. Nu am sunat până nu am ajuns aici. M-am gândit că până acum te-ai întors acasă.

-Ce faci aici, Liam?

Arăta mai mult supărată decât furioasă. Şi undeva în adâncul sufletului ei, era speriată. Cu foarte puţin efort din partea fiecăruia dintre ei, toată treaba asta putea să scape de sub control.

—Am venit să te văd. Arăta mai mult decât oricând ca un

copil imens. Ieri nu m-am putut gândi la nimic altceva decât la tine. Aşa că mi-am spus că aş putea foarte bine să vin să te văd. Mi-a fost dor de tine.

Şi ei îi fusese dor, dar el reprezenta un risc pe care ea pur şi simplu nu şi-l putea permite.

-Trandafirii au fost frumoşi, zise ea politicos.

—Au fost? I-ai aruncat?

Arătă dintr-odată dezamăgit.

-Bineînţeles că nu. Sunt în biroul meu. încă mai stăteau sub partea acoperită a curţii, I-am spus secretarei mele că i-am primit de la un nou artist.

-De ce îi datorezi explicaţii? Eşti o femeie liberă.

-Nimeni nu este liber, Liam. Sau cel puţin eu nu sunt. Am o afacere, copii, angajaţi, clienţi, responsabilităţi, obligaţii, o reputaţie. Nu pot să mă comport ca o şcolăriţă îndrăgostită până peste cap.

O spusese în aceeaşi măsură şi pentru ea însăşi, şi pentru el.

-Şi de ce nu? Ţi-ar face bine să te laşi puţin dusă de val. Era acelaşi lucru pe care i-l spusese şi fiul ei, când o văzuse cu părul lăsat pe spate în Londra. însă din nu ştiu ce motiv, Liam o zăpăcea complet. Şi nu îşi dorea asta. Nu avea de gând să-şi arunce viaţa pe fereastră şi să se facă de râs, îndrăgostindu-se de acest băieţaş prea dezvoltat şi nebun. Pot să te scot undeva la cină? Şi când el o întrebă, îşi aduse brusc aminte de cina îngrozitoare pe care o avusese cu o lună înainte cu Gonzague de St. Mallo- ry la Alain Ducasse, când se aşteptase ca ea să se culce

cu el pentru a vinde o pictură. Cât de insultată se simțise. Această invitație nu era însă așa. Prostească probabil, dar sinceră şi nu insultătoare. Gonzague era mult mai puțin bărbat sau chiar gentleman, decât acest artist, autoprocla- mat şi mândru că e nebun.

—De ce nu intri mai bine, şi îți voi pregăti eu ceva. Vremea este prea îngrozitoare ca să ieşim. II conduse spre casă, iar uşa rămăsese încă deschisă. Unde stai? îl întrebă ea neliniştită.

Dacă ar fi spus că la ea, nu l-ar fi lăsat să treacă de uşa de la intrare.

-La un motel al artiştilor din Marais, aproape de Place des Vosges. Am stat acolo vara trecută.

Ea încuviință din cap şi îl conduse în camera de zi. Casa era în stilul secolului al XVIII-lea, şi la fel şi mobilierul. Piesele de artă erau toate contemporane şi modeme. Era o combinație artistică pe care puțini ar fi reuşit să o realizeze. Rezultatul final era elegant, vesel şi confortabil. Camera mai avea şi un şemineu imens, pe care ea îl recondiționase, din marmură albă.

Doar o lampă era aprinsă în cameră, un lampadar înalt din argint pe care-l adusese cu mulți ani înainte din Veneția. Peste tot prin cameră erau răspândite sfeşnice înalte cu lumânări. Nu se obosise niciodată să le aprindă. Ar fi fost prea multă bătaie de cap. Străbătură camera de zi, trecură prin sufragerie şi apoi direct în bucătărie, o cameră mare şi plăcută, cu mobilier franțuzesc provincial, o masă enormă de marmură şi, pe fiecare perete, picturi ale unor artişti contemporani. Culorile predominante erau galben şi portocaliu, ceea ce crea o iluzie de vreme senină. Deasupra mesei se afla un candelabru imens alb, venețian, şi, apăsând pe un singur buton, ea îl aprinse. Camera era călduroasă şi primitoare, şi când Arthur mai trăia, petreceau ore întregi aici. O foloseau mai mult decât camera de zi. Scaunele erau tapisate cu piele maronie moale.

—Uau, Sasha... Este minunată. Cine a decorat-o aşa?

-Eu. Ea îi zâmbi. E puțin cam eclectică. Restul casei este

mai formal.

La fel ca şi galeria, şi aripa de clădire unde trăise tatăl ei. Piesele de anticariat şi picturile pe care le colecționase erau deosebite. Insă Sashei îi plăcea mai mult partea ei de casă. Şi la fel şi lui Liam. îi plăcu şi se simți dintr-odată ca acasă.

Ea puse nişte supă să se încălzească pentru el şi îi oferi o omletă, pe care el o acceptă recunoscător, admițând că era lihnit de foame. Nu mâncase de la prânz.

—Pot să fac nişte paste, dacă ai, se oferi el.

Ea ezită şi apoi încuviință din cap. Nu voia ca Liam să rămână prea mult acolo. II va hrăni, îl va certa că a apărut aşa la uşa ei şi îl va trimite la motelul artiştilor din Marais. Ceea ce avea să facă după aceea era problema lui. Pe ea nu voia să o intereseze, acum sau altă dată.

Se apucară amândoi de gătit şi, o jumătate de oră mai târziu, stăteau unul lângă altul la masa din bucătărie, vorbind, certându-se legat de doi dintre artiştii pe care ea îi reprezenta. El credea că unul dintre ei era excelent şi promițător şi merita oportunitățile pe care ea i le oferise; despre celălalt spuse că nu avea nici un merit şi nici pic de talent şi era o ruşine pentru ea. După părerea lui Liam, stilul lui era imitativ, superficial, fals şi pretențios.

-Nu-l pot suporta. E un adevărat nemernic.

Liam avea opinii puternice asupra subiectelor.

-Da, aşa este, acceptă Sasha. Nu-i plăcea nici ei. însă lucrările lui se vând ca pâinea caldă şi muzeele îl adoră.

-Sunt doar nişte linguşitori, pentru că nevasta lui are bani. Şi apoi se uită la ea ştrengăreşte şi chicoti. Presupun că şi despre mine ar putea spune acelaşi lucru dacă noi doi ajungem să fim împreună.

Felul în care o spuse o făcu să tremure.

—Nu-ți face griji, nu vom ajunge. Nu vei avea niciodată problema asta, zise ea tristă. Iată încă un motiv temeinic pentru care noi nu vom ajunge să fim împreună, cum spui tu.

-Vreau să observi ceva, spuse el, ridicându-şi un crac îmbrăcat în jeanşii uzi leoarcă şi scoțându-şi cizma de cowboy

cu ceva efort. Ea nu putu să vadă nimic remarcabil. Purta o pereche de şosete albe de bumbac, iar el o făcu atentă spre cea la care se uita ea. Vezi asta? Şosete. Le-am pus pentru tine. Le-am cumpărat de la aeroport.

Nu le puteai vedea în cizmele de cowboy, dar ca un copil care făcuse ceva ca să o mulţumească pe mama sa, el voise ca ea să ştie că a făcut-o şi să fie felicitat pentru asta.

—Eşti un băiat cuminte, Liam, spuse ea, tachinându-1, deşi era impresionată. Era evident că dorea să o mulţumească şi să-i câştige aprobarea. însă avea nevoie de mai mult decât o pereche de şosete pentru a se maturiza, şi încă nu ajunsese acolo. Totul la el amintea de imaturitate şi de un artist nebun. Şi aşa cum îi spusese el mai devreme, mândru, nimeni nu va ajunge vreodată să-l controleze. Tatăl lui încercase, şi fraţii lui, şi Liam îi sfidase. Sasha nu voia să facă asta. Dorea ca el să se controleze singur şi să fie un adult. Chiar şi venirea lui la Paris fusese un gest frumos, dar tot sălbatic şi impulsiv, şi nu respectase ceea ce ea îl rugase, să stea departe de ea şi să uite momentul de nebunie în care se pierduseră amândoi la Londra.

—Ce voiai să faci în seara asta, înainte de a veni eu aici? întrebă el cu interes când terminară de mâncat.

Ambele contribuţii la cină fuseseră delicioase. Erau amândoi bucătari buni.

—Nimic. Să citesc- Să merg la culcare. Nu prea ies.

—De ce nu? întrebă şi se încruntă uitându-se spre ea.

-Din motive evidente. Tristă. Singură. Mă deprimă să merg la petreceri singură. Mă simt ca a cincea roată la căruţă tot timpul, sau singura fără pereche de pe Arca lui Noe. Prietenilor mei le e milă de mine, ceea ce e şi mai

deprimant. Mă duc la petreceri doar când sunt nevoită, cu clienții.

-Trebuie să ieşi mai mult, zise el, practic, ca şi cum ea l-ar fi angajat pe un post de consultant privind viața ei socială. Trebuie să te distrezi mai mult în viață. Nu poți sta aici în casa asta goală, citind şi ascultând ploaia de afară. Dumnezeule, dacă aş face asta, aş avea tendințe sinucigaşe. Ea nu-i spuse că uneori aşa simțea, că luase asta în considerare de mai multe ori de când murise Arthur şi că singurul lucru care o oprise fusese că nu putea să le facă asta copiilor ei. Altfel, ar fi făcut-o. Instinctiv, el o simți. Ținând cont de felul în care ea trăia şi singurătatea pe care şi-o impusese singură, el nu o condamna. Tot ce mai avea acum în viață erau galeria şi vizitele ocazionale ale copiilor. Mâine te voi duce la film. Au filme cu samurai la Paris? întrebă el cu interes, ajutând-o să strângă masa.

Ea râse la întrebare.

-N-am nici o idee. Nu am văzut niciodată unul.

Mai presus de toate, el o amuza. O făcea să râdă uneori aşa cum nu mai răsese de ani întregi, sau poate chiar niciodată.

—Trebuie. Sunt grozave. Foarte bune pentru suflet. Nici nu ai nevoie să citeşti subtitrarea, doar să asculți zgomotele. Se taie unii pe alții în bucățele mici şi fac o grămadă de zgomote grozave. Este o experiență psihologică intensă. Xavier e înnebunit după ele.

-Nu mi-a spus niciodată, spuse ea, zâmbindu-i.

-Este probabil ruşinat. Se consideră a fi un intelectual serios. Şi nu e nimic intelectual la filmele cu samurai. Urăsc filmele la care merge el, mă adorm întotdeauna.

-Şi pe mine, şi râse şi ea în hohote. Ii plac la nebunie filmele acelea groaznice poloneze sau cehoslovace care parcă nu se mai sfârşesc odată. Mie nu-mi place să merg cu el.

-Bun, atunci vei merge la film cu mine. Poate te voi duce chiar şi la unul dintre filmele alea siropoase pentru femei. Cât a trecut de când n-ai mai fost la un film?

Ea se gândi pentru un minut şi îşi dădu seama că avea

acelaşi răspuns ca pentru orice altceva în viaţa ei.

-De când a murit Arthur.

El încuviinţă din cap şi nu comentă, aruncând o privire în congelatorul ei. Avea un frigider american modem cu congelator, lucru rar în Paris. Arthur insistase ca ea să îl cumpere când renovase casa. îşi făcuseră şi băile mari, frumoase, în stil american, un lux enorm în Franţa.

-Ai îngheţată? Sunt dependent de ea.

Mai erau şi alte lucruri mai rele de care ea putea deveni dependentă, îşi dădu seama. Cum era el, de exemplu. Nici măcar nu se obosise să bea vin la cină, cu toate că ea îi oferise.

-De fapt... deschise congelatorul şi se uită înăuntru. Nu era nimic în el decât gheaţă. Nu mânca niciodată deserturi sau îngheţată. Tot ce avea în frigider era ceea ce-i lăsase menajera pentru cină. Ceva salată, câteva legume, supă făcută în casă şi, din când în când, câteva bucăţi de pui sau brânză. Nu mânca prea mult. Liam avea pofta de mâncare a unui bărbat tânăr şi sănătos. Se întoarse spre el cumva stânjenită. Nu am îngheţată. îmi pare rău. Nu-şi putea aminti ultima oară când cumpărase sau mâncase aşa ceva.

-Asta e o problemă majoră, zise el, serios îngrijorat.

-Voi şti data viitoare, răspunse ea, de parcă ar fi existat vreuna, ceea ce ea era hotărâtă să nu existe, şi apoi îi veni brusc ideea. Nu mai fusese acolo de ani întregi, de când copiii erau mici. Avea acum un nou copil în viaţa ei. îl avea pe Liam. Pune-ţi haina. Ieşim în oraş, spuse ea arătând brusc inspirată, zâmbindu-i.

-Unde? întrebă el, în timp ce ea îşi puse impermeabilul şi îşi luă geanta.

încă mai era îmbrăcată cu costumul serios din două piese cu pantalon pe care4 purtase la birou. Câteva minute mai târziu, erau afară. II conduse la garaj şi se urcă la volanul micuţului ei Renault. El aproape că trebui să se contorsioneze pentru a intra în maşină cu ea. Picioarele lui erau prea lungi pentru maşinuţa ei, însă pentru Sasha era perfectă.

Conduse până la Ile St. Louis şi găsi un loc de parcare

pentru maşină. Apoi îl luă de braţ şi porniră amândoi, adăpostiţi sub umbrelă. Se opriră în faţa unei vitrine vechi, maronii, purtând o inscripţie mare „Berthillon", şi ea îi aruncă o privire mândră.

-Aici găseşti cea mai bună îngheţată din Paris. îi explică sistemul cu câte „bile" în ce fel de con sau cupă, şi ce tip de topping. El îşi luă de pere, caise şi lămâie într-un con de zahăr şi apoi mai cumpărară încă trei cutii mari de ciocolată, vanilie şi cafea. Ea îşi luă o singură cupă de nucă de cocos şi sporovăiră fericiţi în drum spre maşină. Pe drumul spre casă, îi făcu un scurt tur al oraşului, cu toate că el spusese că ştia Parisul, însă nu părţile cu care ea era familiarizată, şi, într-o inspiraţie de moment, se opriră să bea o cafea la Cafe de Flore. Era una dintre cele mai vechi cafenele din Paris. Când se întoarseră la maşină trecură pe lângă cafeneaua Deux Magots, iar când ajunseră acasă era deja ora zece. El se hotărî să încerce una dintre celelalte arome de îngheţată pe care le cumpăraseră. De această dată stătură în camera de zi, iar el aprinse lumânările. Seara se transformase într-una frumoasă până la urmă, genul de seară pe care nu l-ai fi putut avea de unul singur. Dacă ar fi mers singură la Berthillon ar fi deprimat-o, să conducă prin Paris nu ar fi avut nici un sens. Şi să bea o cafea singură la Cafe de Flore ar fi părut patetic. însă cu Liam, toate merseseră strună, şi se simţiseră bine. Mai mult, conversaţia şi argumentele politice făcuseră seara interesantă pentru amândoi, discuţiile despre artă, schimburile de opinii, râsul la poveştile şi glumele

lui, exuberanța și entuziasmul lui de nestăpânit privind viața. Poate că era copilăros, dar era inteligent și distractiv să petreci timpul cu el. începea să se întrebe dacă ar fi putut fi prieteni. Pe la unu dimineața se opriră din vorbit și ea căscă.

El o întrebă dacă putea folosi telefonul ei pentru a suna la motelul artiștilor. Intenționase să sune de la aeroport dar nu o făcuse. Reveni câteva minute mai târziu, arătând stânjenit.

—A fost o prostie din partea mea, zise el, ruşinat. Nici măcar nu o sărutase în acea noapte și ea îi era recunoscătoare pentm asta. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi spus să plece, își promisese asta, înainte ca lucrurile să scape din nou de sub control.

—Ce s-a întâmplat? Ea stingea lumânările pentru că el urma să plece în câteva minute. Seara decursese bine și fusese uşor. Dacă ar fi putut să treacă peste atracția puternică pentru el, totul ar fi fost perfect.

—Nu i-am sunat din timp. Toate camerele sunt ocupate. Probabil că pot găsi un hotel pe undeva, zise el, uitân- du-se la ea întrebător, iar ea arătă dintr-odată îngrijorată.

—Mă întrebi dacă poți sta aici? îl chestionă ea direct, gândindu-se dacă nu cumva el o manipulase sau dacă motelul artiștilor din Marais era într-adevăr ocupat.

Insă el arăta sincer stânjenit. Pur și simplu, nu era și nu fusese niciodată organizat. îi spusese odată că Beth făcuse totul pentru el de când avea nouăsprezece ani, până când ea plecase. Și la început nu se putuse descurca fără ea, însă învăța încetul cu încetul.

—Nu aveam intenția asta, spuse Liam cu sinceritate. Nu vreau să te pun într-o situație stânjenitoare. Pot dormi la aeroport dacă nu am încotro, sau în gară. Am mai făcut-o și altă dată, nu e mare lucru.

—Asta e o prostie, zise ea practică și apoi trase adânc aer în piept. Poți dormi în camera lui Xavier. însă Liam, nu voi dormi cu tine. Nu vreau să-mi dau viața peste cap, și nici pe a ta. Dacă continuăm să facem ce s-a întâmplat deunăzi, va fi doar o situație confuză pentru amândoi.

El nu-şi aminti ca vreunul dintre ei să fi fost confuz cu o noapte înainte, dar nu spuse nimic şi încuviinţă.

-Voi fi cuminte. Promit. Ştia că şi pentru ea era destul de greu. Trăise aici cu soţul şi cu copii ei. Casa nu era un loc nou pentru ea, aşa cum fusese camera de hotel din Londra. Nu voia să o supere sau să o sperie şi ştia că aşa s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat ceva aici.

O urmă respectuos când ea îl conduse în camera lui Xavier. Camera lui era chiar deasupra camerei ei, camera unui tânăr atrăgător, decorată simplu, în culoarea albastru marin şi având pe perete o pictură pe care ea i-o dăruise cu ani în urmă de Crăciun, înfăţişând o femeie cu un băieţel lângă ea. Ii plăcuse la nebunie atunci şi încă o mai ţinea pe perete ca o amintire a copilăriei fiului ei. Camera avea ferestre cu decoraţii *oeil de boeuf* rotunde ce dădeau înspre grădină. Lui Liam îi plăcu să ştie că era aproape de ea, şi când ea îl sărută de noapte bună pe ambii obraji el reuşi să se abţină. Nu se grăbea. Ceea ce simţea pentru ea putea să aştepte, dacă aşa trebuia. Se întinse în pat în acea noapte gândindu-se la ea, la fel cum făcu şi ea. De o mie de ori îşi dori să coboare în grabă scările până la ea, însă nu o făcu. Nu o văzu din nou decât atunci când se întâlniră a doua zi dimineaţă în bucătărie.

Ea îi pregăti ouă cu şuncă şi discutară despre planurile din acea zi. Pentru că el stătuse politicos în camera lui Xavier, fără nici o crâcnire şi fără să depăşească limitele, ea nu se mai simţea atât de nerăbdătoare să-l vadă plecând. Vremea era înnorată, dar parcă mai bună, şi se hotărâră să se plimbe de-a lungul Senei. Se uitară la vaporaşele numite *bateaux mouches,* iar ea îi atrase atenţia asupra câtorva lucruri noi pentru el. El cumpără o carte despre artă şi i-o dărui. Cumpărară *cripes* de la un vânzător ambulant, trecură prin faţa magazinelor de animale şi râseră la vederea puilor. Liam voia să intre şi îi vorbi despre un câine pe care-l avusese când era mic şi pe care-l iubise. Murise în acelaşi an cu mama lui. Restul timpului o făcu să râdă, îi spuse glume şi povestiri amuzante. II întrebă de copiii lui şi ea îi vorbi de ai ei. Era una dintre

acele după-amieze perfecte, comode şi uşoare, de confidenţe împărtăşite, de prietenie şi dragoste nemărturisită, dar simţită puternic de amândoi, oricât de mult încerca ea să nege. Ii oferise ceea ce ei îi lipsise în ultimele cincisprezece luni - companie şi cineva numai pentru ea cu care să vorbească, îi umpluse singurătatea ca o spumă ce se umflă şi cuprinde până la refuz tot spaţiul gol.

Stăteau în faţa ultimului magazin de animale de pe chei când el văzu un cocker spaniei. Bărbatul din magazin le zise că fusese respins de mama sa, iar Sasha spuse că avea cei mai trişti ochi pe care-i văzuse vreodată.

—Ar trebui să-ţi iei un câine, o sfătui Liam încrezător. Ţi-ar ţine companie. Se gândise şi el la acelaşi lucru, dar era prea complicat pentru el în Anglia.

-Călătoresc prea mult. Ar trebui fie să-l las aici, fie să-l port cu mine mereu în avioane, ceea ce nu mi se pare corect.

-Tu o faci. De ce n-ar putea să o facă şi un câine?

-Nu am mai avut unul de când erau copiii mici. Necesită prea multă atenţie, zise eă practică. Şi-ar face nevoile în toată galeria şi Bernard m-ar ucide, şi la fel şi Karen la New York.

-Nu-i poţi lăsa pe alţii să ia deciziile pentru tine.

Insă ea o făcea. Şi făcea acelaşi lucru şi cu el. Era prea speriată de ceea ce ar gândi ceilalţi dacă ar începe o relaţie cu el. Şi nici el nu era domesticit.

Scoaseră căţeluşa din cuşcă, iar ea se învioră când Liam începu să se joace cu ea. Sasha stătu deoparte şi îi privi, în timp ce căţeluşa îl linse pe faţă şi el o lăsă. Avea blana negru cu alb, un cap drăguţ, picioarele negre şi patru lăbuţe albe. El îi spuse că şi câinele pe care-l avusese în copilărie fusese un cocker spaniei.

-Poate că ar trebui să o cumperi şi să o iei acasă cu tine, zise ea încurajându-1.

El era evident îndrăgostit de ea şi păru trist când o puse la locul ei în cuşcă. Căţeluşa plânse şi lătră când plecară. Liam se uită înapoi la ea, îi trimise un sărut şi îi făcu cu mâna.

—N-aş putea să o iau cu mine în Anglia, îi explică el

Sashei. Britanicii sunt al naibii de complicați. Au mai relaxat puțin regulile de carantină, dar trebuie să ai o grămadă de documentate pentru a fi acceptată în libertate. In plus - şi îi zâmbi strengăreşte Sashei - nu sunt destul de responsabil să am un câine. Când pictez, uit de toate. Aş avea nevoie de o nevastă pentru a-mi lua un alt câine.

-Asta este o mărturisire al naibii de grea.

îi confirma toate temerile legate de el, însă de această dată nu îi mai păru atât de înfricoşător. Era pur şi simplu afirmația unui fapt. Liam era perfect conştient de cine şi ce era. Şi la fel era şi ea. El era un băiețel iresponsabil şi fermecător.

Merseră din nou la Berthillon şi, în acea noapte, ea îl conduse cu maşina la aeroport. El o privi îndelung înainte de a încerca să iasă din maşina ei ridicol de mică.

-M-am simțit foarte bine în weekendul acesta, spuse el încet.

Nu făcuseră dragoste; Nu făcuseră nimic nebunesc. Doar îşi petrecuseră timpul împreună, mâncaseră înghețată, vorbiseră, făcuseră plimbări lungi, cumpăraseră o carte despre artă, stătuseră în cafenele şi se jucaseră cu un câine. Era tot ceea ce ei îi lipsise şi era diferit de orice avusese vreodată. Ea şi Arthur duseseră o viață complet matură, o viață de parteneri egal responsabili care făceau lucruri serioase. Liam avea ceva minunat, şi jucăuş, şi tineresc. Era în parte un bărbat, în parte un băiețel, viitor iubit, dacă ea l-ar fi lăsat, şi în unele feluri, datorită apucăturilor lui copilăreşti, aproape un fiu adoptat.

—Şi eu m-am simţit foarte bine, zise Sasha zâmbindu-i. Mulţumesc pentru surpriză. Dacă m-ai fi întrebat, nu te-aş fi lăsat niciodată să vii.

-Tocmai de aceea nu am întrebat, spuse el, aplecân- du-se şi sărutând-o. Ea fusese recunoscătoare că îi respectase până atunci dorinţele. Când el o sărută, simţi din nou toate emoţiile care o răscoliseră la Londra şi cărora reuşise să le reziste tot weekendul. Ar fi fost imposibil pentru ea să o facă, dacă el ar fi sărutat-o înainte. Şi chiar şi mai imposibil pentru el. Rămaseră aşa sărutându-se îndelung, şi apoi se priviră. La fel de mult. Era imposibil să fie ceva mai mult între ei. Ea îşi dorea să fie posibil, dar ştia că nu se putea. Insă de această dată nu-i mai spuse şi lui. Nu era nevoie. Şi el ştia ce gândea ea. Vreau să mai vin să te văd, spuse el înainte de a ieşi. Mă vei lăsa, Sasha?

—Nu ştiu. Vom vedea. Trebuie să mă gândesc. Ne-am tenta norocul dacă am încerca asta din nou, sau ne-am păcăli singuri că ne-am putea limita la atât. îmi este destul de greu să-ţi rezist. El o sărută din nou apoi şi îi dovedi asta din plin. De-abia mai putea respira când el se opri din sărut, iar ea îl dorea cu disperare. Nu-şi dorea nimic altceva decât să meargă cu el acasă. Insă nu o făcu. Ştia că nu poate face asta. Coborî şi ea din maşină şi apoi râse privindu-l cum se chinuia să iasă şi el.

-Eşti reprezentantul meu artistic, pentru numele lui Dumnezeu! Cu toţi banii pe care-i vei câştiga pe spinarea mea ai putea măcar să-ţi permiţi o maşină decentă? Voi face hernie de disc doar intrând şi ieşind din maşina asta. Poate că ar trebui să-ţi dau eu un avans.

Ea râse de el şi îl urmă în aeroport. El purta cizme de cowboy, blugi, un pulover pe care-l cumpărase din Irlanda şi o şapcă de baseball pe care i-o trimisese fiul lui din State. Arăta înalt, masculin şi tânăr. Totul la el era atrăgător, chiar dacă oarecum copilăresc, ceea ce pe ea o speria foarte tare.

îl urmă în tăcere la poarta de îmbarcare. Fu ultimul care urcă la bord. O parte din ea îşi dorea ca el să piardă avionul şi

să rămână cu ea. O altă parte voia ca el să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată să o vadă. între cele două părţi se ducea un război constant.

-O să-mi fie dor de tine, zise el încet.

-Şi mie.

Era sinceră. întotdeauna fusese sinceră cu el. Descoperise că lui putea să-i spună tot ceea ce gândea.

O sărută atunci, lung şi apăsat, în timp ce însoţitorii începură să închidă uşa avionului.

-Du-te... îl vei pierde... şopti ea.

El fugi şi se mai întoarse spre ea încă o dată, cu un zâmbet larg, îi făcu cu mâna şi apoi urcă în avion. Ea habar n-avea când îl va mai vedea.

Când se aşeză în avion, el se gândi la ea şi la amestecul ei remarcabil de contraste. Puternică şi delicată, vulnerabilă şi intensă. Era serioasă şi tristă uneori, când vorbea despre părinţii ei sau despre fostul ei soţ şi, apoi, dintr-oda- tă, amuzantă şi fericită, şi chiar copilăroasă alteori, când vorbea despre artiştii ei, sau copiii ei, sau părerile ei despre viaţă. Avea opinii simple şi nepretenţioase legate de ceea ce aştepta de la viaţă. Era complicată când era vorba despre ideile ei rigide, despre cum credea ea că ar trebui să se comporte în societate şi de cum voia să fie percepută. O doamnă adevărată şi dureros de feminină acum, şi zburdalnică şi capricioasă în secunda următoare. El ştia de la Xavier că era o mamă grozavă şi putuse simţi şi el că era o prietenă extraordinară, o femeie responsabilă, conştiincioasă, capabilă, excepţională în domeniul ei, şi în acelaşi timp o femeie micuţă, singură, care avea nevoie de un bărbat care să o ţină în braţe şi să o iubească. Şi oricât de pregătită era să lupte împotriva sentimentelor pentru el, Liam voia să fie acel bărbat. Oricât de mult timp avea să-i ia.

capitolul 7

A doua zi, la serviciu, Sasha fu tăcută şi gânditoare. Stătu timp îndelungat la birou, zgâindu-se la o bucată de hârtie, pierdută în gânduri, fără să o vadă. Se gândi la Liam, la cât de

bine se distraseră împreună în weekend şi la ce neghiobie pură ar face dacă şi-ar permite să fie cu el. Dacă totuşi continua această aventură, nu exista nici o îndoială că cineva putea fi rănit. Şi mai mult decât atât, era convinsă că ea va fi aceea. Sau poate el. Insă ea avea mult mai multe de pierdut.

Se uita afară pe fereastră, gândindu-se la toate astea, când Eugănie veni la ea.

-Sasha, zise ea ezitând, a venit un pachet pentru tine. Nu sunt sigură unde ai vrea să-l pun. Sasha presupuse că erau tablouri ce veniseră de la unul dintre artiştii ei. Cei din Europa îşi trimiteau lucrările la galeria din Paris şi de aici galeria le trimitea la New York, dacă trebuiau să ajungă acolo pentru vreo expoziție.

-Pune-l cu restul lucrărilor care au venit săptămâna trecută, zise Sasha, neatentă. Vom trimite totul la New York pe întâi februarie. Verifică totuşi lista de expediere şi asigură-te că nu este nimic din ce am vrea să prezentăm aici.

-Nu cred că vreți să expediați asta, zise Eugenie, arătând încurcată.

Sasha o sperla din când în când, în special în ultima vreme. Şi ea nu era chiar atât de sigură cum va reacționa la vederea „coletului".

—Pentru numele lui Dumnezeu, Eugenie, nu mai fi atât de misterioasă. Ce este?

-Să-l aduc înăuntru?

-Nu dacă trebuie să-l scoți din container. Nu vreau mizerie în biroul meu. Fă-o în sala de expediere. Voi coborî să îl văd mai târziu. Eugenie rămase acolo nemişcată, părând confuză, în timp ce Sasha deveni din ce în ce mai iritată. Bine, adu-l încoace. Vom curăța mizeria mai târziu.

Era evident că Eugenie simțise că trebuie să-i aducă pachetul direct Sashei, care începuse să suspecteze că o problemă majoră avea să-i aterizeze direct în brațe.

Secretara ei dispăru rapid şi se întoarse câteva momente mai târziu, purtând ceva. Păru să îl legene în brațe şi, când se întoarse spre Sasha, aceasta o privi cu mirare. Era cockerul

spaniei cu care ea şi Liam se jucaseră în magazinul de animale de pe chei, cu o zi înainte. Cățeluşa arăta speriată şi Eugenie era la fel de panicată. Nu avea nici o idee cum va reacționa Sasha. Spre uşurarea ei, şefa ei rămase acolo uimită, un zâmbet începând să i se întindă încet pe toată fața.

-Oh, Dumnezeule... Ce voi face eu cu asta? Sasha păru copleşită.

-Bărbatul de la magazin a spus că vei şti de la cine este, zise Eugenie ezitând.

-Da, ştiu. E de la Liam Allison, cel mai nou artist al nostru. Nu avea nici un rost să ascundă asta de ea - mai devreme sau mai târziu, această informație ar fi ieşit la iveală. în speranța că motivul pentru care îi făcuse darul nu va fi aflat. Eugenie se apropie de ea şi îi înmână cățelul, care o linse pe Sasha pe față la fel de energic cum îl linsese şi pe Liam cu o zi înainte. Oh, Dumnezeule... Nu-mi vine să cred. O ținu în brațe pentru un moment şi apoi o puse cu grijă pe podea. Era pe picioarele ei de mai puțin de un minut când se ghemui lângă Sasha şi îşi făcu nevoile pe covor. însă stricăciunea era mică. E nebun, zise Sasha, zâmbind cu toată gura, şi Eugenie fu uşurată să vadă că nu era supărată în legătură cu covorul.

-E foarte dulce, zâmbi Eugenie spre ea, în timp ce cățeluşa mirosi mobila şi începu să fugă prin cameră. La fiecare câteva secunde se întorcea repede la Sasba. încă mai alerga prin jur când Sashei îi atraseră privirile cele patru picioare negre ale ei cu patru lăbuțe albe. Are vreun nume? întrebă Eugenie.

Sasha ezită un moment, apoi zâmbi larg.

—Cred că are. O s-o numesc Socks. Avea patru lăbuțe albe ce arătau ca şosetele ce reprezentau o problemă atât de importantă pentru Liam. I-au adus şi ceva de mâncare?

Nu avea nici o idee ce i-ar putea da.

—Bărbatul a spus că a adus tot ce e nevoie, inclusiv o geantă de călătorie pentru atunci când o luați la New York. Are chiar şi un pulover roz, şi o zgardă şi o lesă care se asortează.

Liam se gândise la tot. Ea ştia cât de greu se descurca şi, în speranța banilor pe care urma să-i câştige la Suvery, chiar făcuse risipă. Câinele trebuia să fi fost destul de scump, iar accesoriile şi proviziile îl costaseră şi acestea destul de mult. Iubea generozitatea şi bunătatea lui. Tri- miţându-i un cățel făcuse cel mai iubitor gest, şi ea ştiu că avusese cele mai bune intenții. în ciuda tuturor apucăturilor lui nebuneşti, era o persoană cu o inimă bună. în momentul în care Eugenie părăsi camera, Sasha ridică receptorul. îl sună pe mobil şi îl găsi la studioul lui.

-Nu-mi vine să cred că ai făcut asta. Eşti complet nebun. Şi ai cheltuit o avere, Liam. Ce voi face eu cu un câine?

—Ai nevoie de cineva care să-ți țină companie. Sau cel puțin atâta timp cât eu sunt la Londra. Cum e cățeluşa?

Ignoră comentariul ei legat de cât de mult cheltuise. Nu era treaba ei. Voia să o răsfețe. în ochii lui merita asta şi chiar mai mult decât atât.

—Este minunată! Liam, este cel mai drăguț lucru pe care l-a făcut cineva vreodată pentru mine.

-Mă bucur. Păru încântat. Fusese puțin îngrijorat că ea va fi furioasă, şi era extrem de uşurat că nu era aşa. Sasha era încă uimită. Cum o vei numi?

—Socks, zise ea încântată, iar Liam izbucni în hohote.

-E perfect. Acum nu mai trebuie să le port eu pe ale mele, doar le poartă ea pe ale ei.

își aminti de cele patru lăbuțe asortate de culoare albă.

—Eşti o persoană complet zăpăcită. Şi acesta este probabil cel mai nebunesc lucru pe care l-a făcut cineva în toată viața mea.

—Bun. Ai nevoie de puțină confuzie în viață. Ai nevoie de câteva surprize plăcute şi mai puțin control.

Şi în timp ce el spuse asta, Socks aruncă o privire plină de interes spre noua ei stăpână, se ghemui şi îşi făcu iar nevoile pe covor. Sasha îşi dădu seama că pierduse orice fel de control, asupra lui, asupra ei, şi cu siguranță asupra câinelui. Cățeluşa avea doar opt săptămâni şi aveau să treacă luni bune până să fie dresată. Trebuia să strângă toate covoarele din casă.

—A fost o surpriză minunată, Liam. Sunt încă fără cuvinte.

Nu era sigură nici cum să reacționeze, nici de ce făcuse el asta. însă aprecia, fără îndoială, gestul.

-Mă întrebam dacă aş putea veni să o văd weekendul acesta. Acum nu te nelinişti. Nu vin să te văd pe tine. Doar pe ea.

Sasha ezită şi urmă un moment lung de tăcere din partea ei. El nu-i trimisese cățelul ca să o preseze, fusese doar un gest făcut din prea multă iubire pentru ea. Acum că fusese deja la Paris să o viziteze, el îşi dăduse seama cât de singuratică era viața ei cu adevărat. Tăcerea şi singurătatea din casa ei îl întristaseră. Se gândise că această cățeluşă ar putea-o ajuta. Şi dacă ea îl lăsa, voia şi el să ajute la rândul lui.

-Nu ştiu, răspunse Sasha sinceră. Liam, mi-e teamă. Ar fi o nebunie să fim împreună. Cred că în final vom regreta amândoi.

în special ea ar fi regretat, dacă el găsea o altă femeie mai apropiată de vârsta lui după ce ea s-ar fi îndrăgostit nebuneşte de el. Şi-l putea imagina cu uşurinţă **Cu** o femeie de douăzeci şi cinci de ani sau treizeci de ani, mai degrabă decât cu o femeie de vârsta ei. Din punctul ei de vedere, o relaţie între ei nu putea să se sfârşească decât prost.

—Nu trebuie să fie aşa. Sasha, încetează să mai fii atât de obsedată de vârsta mea.

—Nu este numai asta. Este totul. Dacă relaţia noastră sfârşeşte prost, asta ar putea distruge întreaga noastră relaţie profesională. Tu încă nu ai divorţat. Ai putea să te întorci la Beth oricând. Eu sunt mai în vârstă decât tine cu nouă ani, tu ar trebui să fii cu o femeie care să aibă jumătate din anii mei. Tu vrei să fii un artist nebun de legat, iar viaţa mea este atât de conservatoare şi de plictisitoare încât te-ar înnebuni de-a dreptul. Zilele acelea până şi ea se simţise plictisită. în plus, nu putea merge nicăieri împreună cu el fără să se simtă prost şi nu avea nici o idee despre cum se va comporta el, însă nu-i mai spuse şi asta. Nimic din toată situaţia asta nu are vreun sens.

-Oare dragostea trebuie să aibă sens întotdeauna? întrebă el, părând dezamăgit.

Ea îşi alcătuise întreaga listă de temeri ca şi cum ar fi evaluat un contract pe care nu voia să-l semneze. însă aşa funcţiona viaţa ei şi doar aşa putea ea să vadă lucrurile.

-Ar trebui să aibă sens. Relaţiile sunt şi aşa destul de dificile fără să mai iei doi oameni complet diferiţi aşa cum suntem noi şi să-i aduci împreună. Pur şi simplu eu nu cred că va merge. Şi în plus, aceasta nu este dragoste, este atracţie fizică. Este un fel de nebunie chimică ce mă face să-mi pierd minţile de fiecare dată când eşti prin preajmă.

-In weekendul acesta nu ţi-ai pierdut minţile, îi reaminti el. Aş fi vrut să o faci. Dar nu ai făcut-o. Am crezut că ne-am

comportat destul de bine amândoi, zise el mândru.

-Şi cât timp crezi tu că o să dureze asta?

-Nu prea mult, sper. El râse, iar ea iubea sunetul râsului lui. Zâmbi şi ea ascultându-l şi privi câinele. A trebuit să fac duşuri reci toată noaptea când m-am întors la Londra.

-Asta spun şi eu. Dacă mai petrecem mult timp împreună, mai devreme sau mai târziu unul dintre noi sau chiar amândoi ne vom pierde minţile şi vom face ceva ce vom regreta mai târziu. Atracţia pe care o simţea faţă de el putea fi asemănată cu a pune un chibrit lângă dinamită. îşi dovediseră asta în acea vineri după cina de la Harry's Bar.

-Şi-atunci, ce facem acum? întrebă el, descurajat.

Nu reuşea să o convingă. Sasha era la fel de încăpăţânată ca şi el.

-Eu devin reprezentantul tău artistic foarte respectabil. Şi tu te comporţi ca un băiat cuminte.

-Urăsc când oamenii îmi spun ce să fac. Nu sunt un copil, îi aruncă el, părând iritat.

-Uneori nu există altă soluţie decât să faci ceea ce trebuie, zise ea raţională. Este mai distractiv să faci numai ce vrei, dar rişti ca la final să rămeşti pe cineva.

Avu inspiraţia de a nu-i reaminti de noaptea petrecută cu cumnata lui, care îl costase căsnicia.

-Vreau să te văd, Sasha, zise el insistent. Vreau să vin la Paris weekendul acesta. Şi apoi, ca un ultim gând: Cred că ar trebui să văd câinele. Sunt tatăl ei până la urmă.

—Nu, nu eşti, zise Sasha încăpăţânată. Este un copil fără tată şi va trebui să crească aşa, chit că-i place sau nu. îi poţi fi naş, dacă vrei.

-Bine, bine. Atunci este fina mea. însă vin la Paris în acest weekend să vă văd pe amândouă.

—Nu te voi lăsa să intri în casă, spuse ea ferm.

—De ce nu? Ce altceva ai de făcut? Să stai într-o casă întunecoasă de una singură şi să lucrezi până la epuizare? Pentru numele lui Dumnezeu, Sasha, dă-ţi voie să trăieşti măcar o dată. O meriţi. Şi la fel şi eu.

-Nu, tu nu meriți, şi nici eu, dacă avem de gând să ne facem amândoi de râs, sau eu cel puțin. Tu doar te laşi în voia momentului, iar eu nu te voi lăsa să faci asta pe cheltuiala mea.

Şi vorbea serios. Ea avea extrem de mult de pierdut din asta. Numai Liam părea să nu aibă nimic de pierdut, cu excepția inimii sale.

-Nu este corect, zise el, rănit.

—Ba da, este. Este, sincer. Am aproape cu zece ani mai mult decât tine şi tu ții să te comporți exact aşa cum vrei. Nu doreşti să fii respectabil şi conservator. Nu ai nici o intenție să te adaptezi la viața mea. Tu vrei doar să te joci, să te distrezi şi să joci rolul artistului nebun. Dacă faci asta în viața mea, Liam, îmi vei întoarce toată lumea pe dos şi eu nu te voi lăsa.

—M-am comportat perfect la Harry's Bar, zise el, părând ofensat, şi apoi adăugă ranchiunos, cu excepția cămăşii şi a şosetelor. Dacă ştiam că sunt atât de importante pentru tine, mi-aş fi cumpărat o cămaşă nouă şi nişte şosete, dacă asta contează pentru tine, pentru numele lui Dumnezeu!

începuse deja să strige.

-Nu are nici o legătură cu cămaşa şi şosetele. Are legătură doar cu persoana ta, cine eşti şi modul în care vrei să trăieşti. îmi tot spui că nimeni nu te poate controla, nimeni nu-ți poate spune ce să faci. Vrei să fii un spirit liber, Liam, şi ai tot dreptul să faci asta. Pur şi simplu nu poți face asta şi cu viața mea. Amândoi ştim că atunci când îți vine cheful tu vrei să faci orice îți trece prin minte. Crezi că e amuzant. Ei bine, eu nu sunt de aceeaşi părere. Şi fie că-ți place sau nu, sunt prea bătrână pentru tine, la naiba! Eşti prietenul cel mai bun al fiului meu, pentru

Dumnezeu! El are douăzeci şi cinci de ani. Eu am patruzeci şi opt.

Comportamentul lui şi regulile pe care şi le stabilise pentru sine erau mult mai potrivite pentru lumea fiului ei decât a ei, şi lui Liam îi plăcea aşa. In numele artei şi al independenţei, el se împotrivise maturizării întreaga sa viaţă.

-Am treizeci şi nouă de ani, spuse Liam tânguitor. Sunt mai apropiat de vârsta ta decât de a lui.

-Dar nu te comporţi ca atare. Asta este problema. Tu vrei să pretinzi că ai douăzeci şi cinci de ani. Dacă voiam încă un copil, adoptam unul. Asta nu este relaţia pe care o vreau cu tine. Ridicase şi ea vocea ca răspuns la tonul lui.

-Ce fel de relaţie vrei tu să ai cu mine? Credeam că ne-am descurcat destul de bine vinerea trecută. Şi nu a fost rău nici în weekendul acesta. Nu vreau doar să mă culc cu tine. îmi place şi să stau de vorbă cu tine.

-Şi mie. Dar tu eşti un lux pe care pur şi simplu nu mi-l pot permite.

-Eşti cu siguranţă şi fără nici o îndoială cea mai încăpăţânată femeie pe care o cunosc. Voi veni acolo vineri, fie că-ţi place sau nu. Putem să ne certăm pe tema asta în weekend.

—Nu vreau să te văd, zise ea, panicată.

Sentimentele pentru el o făceau să simtă că pierde controlul.

-Ei bine, eu vreau să te văd. Măcar încă o dată, pentru a discuta asta faţă în faţă. Nu pot discuta despre astfel de lucruri la telefon.

-Nu este nimic de discutat. Este imposibil, Liam. Trebuie să acceptăm asta. Nu avem altă soluţie.

-Tu eşti cea care face lucrurile imposibile. Este imposibil doar pentru că tu vrei să fie aşa.

El păru frustrat dincolo de cuvinte.

-Atunci hai să spunem că aşa vreau eu.

—Este cel mai idiot lucru pe care l-am auzit vreodată.

-Când faci ceea ce trebuie, te simţi aşa câteodată. însă în

acest caz, asta vom face.

Ea nu mai spuse că dacă ar fi făcut ceea ce trebuie cu Becky, ar mai avea încă o soție şi copiii cu el. în schimb, el se complăcuse. Şi încerca să facă din nou asta, cu ea.

—Te voi suna mâine, zise el, deprimat.

Mai mult decât oricând, ea devenise şi mai neclintită în hotărârea ei de a nu se implica intr-o relație cu el, în ciuda câinelui, care era un cadou minunat, dar care încă nu o convinsese că era bărbatul potrivit pentru ea.

-Nu mă suna decât dacă are legătură cu afacerile galeriei. Nu vreau să mai discut asta cu tine din nou. Ne vom roti în cerc şi ne vom înnebuni unul pe celălalt.

Insă el o înnebunea şi mai tare când era în preajma ei. Nu mai fusese niciodată atât de atrasă fizic de un bărbat. Ii era greu să înțeleagă, şi chiar şi mai greu să-i reziste.

-Te voi suna săptămâna aceasta, zise el

însă nu se întâmplă aşa, ceea ce o făcu pe Sasha să se simtă uşurată. Cu durere în suflet, crezu că îl convinsese în sfârşit să o lase baltă. Oricât ar fi vrut să fie din nou cu el, ştia că nu putea.

în acea săptămână, singura consolare în viața ei fu bucuria oferită de cățeluşa pe care i-o trimisese Liam. Socks era adorabilă şi, în ciuda frecventelor accidente de pe covoarele ei, Sasha era încântată de ea. Fusese cel mai bun cadou pe care putuse să i-l facă. Următorul cadou ideal ar fi fost să o lase în pace, ceea ce el şi făcu.

Vremea fu din nou îngrozitoare la Paris în acel weekend, zile înnorate de iarnă ce păreau necruțătoare. Dimineți cețoase, nopți ploioase şi după-amieze deprimante cu vânturi puternice care făceau frigul să-ți intre în oase. Lucră până târziu vineri, merse la culcare devreme şi a doua zi dimineață la ora nouă fu în galerie împreună cu câinele. Toată lumea se îndrăgostise de Socks, până şi Bemard.

Sasha petrecu întreaga zi de sâmbătă în galerie, iar seara se afla singură în casă cu câinele. Liam nu mai sunase de luni şi, cumva, era uşurată. Pe de altă parte, era tristă. Era înnebunită

după el, însă, din toate punctele de vedere, el era fructul interzis, un fruct pe care era hotărâtă să nu-l mai atingă sau să-l guste, oricât ar fi costat-o. El era sacrificiul pe care trebuia să-l facă.

Era ora nouă în seara de sâmbătă când sună cineva la uşă. Nu era soneria de la uşa exterioară, ci aceea de la uşa casei ei. Sasha presupuse că era paznicul, pentru că nu auzise soneria de la poartă. Cu câinele în braţe şi în cămaşa de noapte, deschise uşa. Se aşteptă să vadă chipul bătrân al doamnei Barboutier şi, în schimb, se trezi faţă în faţă cu Liam. Venise până la urmă.

-Ce faci aici? întrebă ea, fără să se bucure că-l vede.

Inima ei bătea puternic şi genunchii i se înmuiară. Însă nu se văzu nici un semn pe faţa ei, şi nu-i oferi nici o întâmpinare călduroasă. îi spusese să nu vină.

-Am venit să-mi văd finuţa. Sasha o ţinea în braţe, iar el se uită în jos la ea şi zâmbi. Arată bine.

Şi el arăta bine. Sasha însă nu. Arăta obosită şi supărată, şi aşa şi era. Toată săptămâna suferise din cauza lui. Nu-i fusese uşor să-şi păstreze hotărârea în ceea ce-l privea. Şi acum iată-l acolo, în pragul uşii ei, arătând mai frumos ca niciodată. Era tot ceea ce îşi dorea şi nu-şi permitea să aibă. Şi încerca din răsputeri să îi reziste.

-Te-am rugat să nu vii aici, zise ea rece, aproape venindu-i să plângă.

-Vreau să vorbesc cu tine, Sasha, îi răspunse el serios. Ea putu vedea în ochii lui că era la fel de nefericit. De ce nu încercăm relaţia asta pentru un timp şi să vedem ce se întâmplă? Poate că nu va fi aşa mare lucru până la urmă.

-Şi dacă va fi? Apoi ce va urma? Copiii mei vor înnebuni. Artiştii mei mă vor lua în râs. Şi voi deveni subiectul de bârfă al Parisului şi al New Yorkului.

Imaginea prezentată de ea era departe de a fi frumoasă, dar ceea ce spusese se putea întâmpla cu uşurinţă. Şi era şi el conştient de asta.

-Te gândeşti vreodată la altceva decât la dezastre sau la ce vor spune ceilalţi? întrebă el, stând acolo, încă ţinând geanta în mână. Şi dacă până la urmă va fi bine? Şi dacă oamenilor nu le pasă nici cât negru sub unghie de ce facem noi? Şi dacă nici artiştilor tăi nu le pasă, iar copiii tăi yor doar ca tu să fii fericită, chiar dacă asta înseamnă să fii cu un tip mai tânăr? Toată povestea asta ar putea să nu fie aşa de complicată.

-Până când tu vei găsi o fată de vârsta ta, sau mai tânără, şi te vei îndrăgosti de ea. Nu vreau să trec nici prin asta.

-Şi dacă mor, sau mori tu? Ce vom face dacă ne loveşte fulgerul într-o noapte în timp ce facem dragoste? Ce zici de holeră, difterie, pojar? Sau dacă ne loveşte bomba atomică într-un război mondial?

-Aş prefera să fiu lovită de bomba atomică decât să mă fac de râs cu tine. Nu vreau să ajung acolo, Liam. Mai degrabă rămân singură.

—Nu fi aşa prostuţă. Am iubit doar de două ori în viaţă: o dată pe Beth, şi a durat douăzeci de ani, şi acum pe tine. Nu am spus nici unei alte femei că o iubesc, cu excepţia voastră.

-Mă vrei doar pentru că nu mă poţi avea, zise Sasha nefericită.

începuse să tremure de frig, şi la fel şi câinele.

-Poţi măcar să mă laşi să intru în casă pentru un minut? Am condus ore întregi. Mi-au anulat zborul, aşa că am venit cu maşina prin tunelul Canalului Mânecii. Ea se dădu un pas la o parte, dorindu-şi să aibă curajul de a nu-l lăsa să intre, dar nu putu. Aşa cum fusese mereu de când îl întâlnise, nu avu puterea să-i reziste, iar el intră încet în camera ei de zi. Toate luminile erau stinse şi în cameră era frig. Ea plănuise să meargă la culcare împreună cu câinele. Bine, bine, mă dau bătut. Lasă-mă să stau aici la noapte. Nu te voi atinge. Voi pleca mâine înainte ca tu să te trezeşti. Sunt prea obosit ca să mai conduc tot drumul înapoi în noaptea asta.

Ea se uită la el pentru un moment, apoi încuviință din cap. El putea să doarmă din nou în camera lui Xavier. Iar ea intenționa să-şi încuie uşa de la dormitor. Mai mult ca să-şi pună sieşi o barieră decât ca să-l țină pe el afară.

-Vrei ceva de mâncare, întrebă ea din politețe, aşezând câinele pe podea.

-Ai ceva înghețată?

-Cred că da. Am cumpărat destulă săptămâna trecută, iar eu nu am mâncat-o.

-Ar fi trebuit. Ți-ar fi făcut bine.

El se gândi că era prea slabă. Arăta de parcă slăbise săptămâna aceea - el spera să fi slăbit suferind de dorul lui.

O urmă în bucătărie, cu Socks după ei. Cățeluşa îşi făcu nevoile pe podeaua bucătăriei şi Liam strânse după ea, în timp ce Sasha îl servi într-un bol gigant cu înghețată de ciocolată şi cafea.

-Nu vrei şi altceva? El scutură din cap, se aşeză la masa din bucătărie şi nu spuse nimic. Nu mai era mare lucru de spus din partea amândurora. Spuseseră deja totul. Ea nu mai trecuse printr-o experiență atât de supărătoare ca aceasta, cu excepția decesului soțului ei cu şaisprezece luni înainte. Sasha stătu acolo tăcută în timp ce el mân- că. Şi când termină, se ridică. Merg la culcare. Poți să mai rămâi în camera de zi dacă vrei. Ştii unde este camera lui Xavier.

-Mulțumesc, dar şi eu sunt obosit. Voi merge sus.

O urmă pe scări, iar ea îl părăsi la primul etaj. Un moment mai târziu, îl auzi urcând la etajul superior şi închizând uşa dormitorului lui Xavier.

Ea îşi pregăti cada pentru o baie şi luă şi câinele cu ea. Nu se mai obosi să încuie uşa. Ştia că nu avea nevoie. El înțelesese în sfârşit şi dimineață va fi plecat. întregul episod nefericit de tentație, răsfăț şi tortură se va sfârşi. Şi de-abia aştepta ca el să plece.

Era în picioare în baie, spălându-se pe dinți, în cămaşa de noapte, când, ridicându-şi ochii, îl văzu pe Liam în oglindă. Nu-l auzise intrând. Cățeluşa se bucură imediat ce-l zări, iar

Sasha arătă îndurerată.

—Sasha, înțeleg. Vreau doar să petrec noaptea cu tine. Pentru ultima dată. Vreau doar să te țin în brațe. Îți promit că nu voi face nimic din ceea ce nu-ți doreşti. Insă problema era că şi ea îl dorea. Acesta fusese de fapt adevărul încă de la început. Ea începu să clatine din cap şi îi întâlni ochii în oglindă. El avea lacrimi în ochi, şi la fel şi ea. Fără nici un sunet, ea lăsă să cadă periuța de dinți, se întoarse spre el şi întinse mâinile. Şi ea voia să mai petreacă o ultimă noapte cu el. Şi ea voia doar să-l țină în brațe şi să-l simtă aproape de ea, înainte de a se elibera unul de altul pentru totdeauna. Acest moment nu avea să se mai repete, şi amândoi ştiau asta. Ea încuviință tăcut, în timp ce lacrimile i se rostogoliră pe obraji. Este în regulă, iubito... este în regulă... Totul va fi bine... îți promit... murmură el.

—Nu, nu va fi.

Şi amândoi ştiau asta, însă doar stând acolo cu el o făcea să se simtă bine. Un moment mai târziu, erau cuibăriți unul în brațele celuilalt în patul ei mare, în camera răcoroasă. Cățelul dormea în propriul culcuş, aranjat în baia Sashei. Liam stinse lumina şi doar se ținură în brațe şi nu spuseră nimic. Ea era în cămaşa de noapte, iar Liam purta o pereche de pantaloni scurți, un tricou şi şosete. Cumpărase încă o pereche doar pentru ea.

-Te iubesc, îi şopti el ținând-o în brațe.

—Şi eu, zise ea trist. Aş vrea ca lucrurile să fi stat altfel.

Ea îşi dori să fie mai tânără şi o altfel de persoană, pentru a se putea simți mai confortabil în relația cu el. Nu-l iubea cum îl iubise pe Arthur. Dar se simțea puternic

atrasă şi deja legată de el. Sentimentul acesta era diferit de orice simţise vreodată. Poate era mai mult decât dragoste, era pasiune. Dar orice ar fi fost, îl simţea periculos pentru ea, şi era o agonie să-i reziste.

-Asta este tot ceea ce avem nevoie acum, şopti el ca răspuns, recunoscător că putea să o ţină în braţe şi să fie în patul ei împreună cu ea. Era mai mult decât îndrăznise să spere, când condusese de la Londra la Paris. îi fusese teamă că ea nici nu va deschide uşa şi era recunoscător că făcuse asta. Cum voi putea trăi fără tine, Sasha?

Nu-i răspunse la întrebare, însă gândea şi ea acelaşi lucru. Reuşiseră să trăiască până atunci. Vor trebui să o facă şi de atunci înainte. Tot ce aveau era această noapte. El murea să facă dragoste cu ea, dar nu vru să strice cu nimic momentul. O strânse în braţe până când ea adormi.

Dimineaţă, îl simţi mişcându-se lângă ea şi se trezi brusc. Ştia că el va pleca imediat ce se va trezi. Rămase întinsă alături de el, aşteptându-l să se ridice din pat. însă el nu se mişcă multă vreme, în lumina cenuşie a dimineţii ce pătrunsese în cameră.

-Te-ai trezit? şopti el, iar ea încuviinţă din cap. Vrei să plec acum?

Nici o fărâmă din ea nu voia, dar trebuia să-l lase să plece.

-Mai stai un minut, şopti ea. Se apropie de el şi îl ţinu aproape. De-abia mai putea respira, atât de înnebunită era să fie alături de el. Şi, în timp ce-l ţinea în braţe, îl simţi excitat. Copurile lor se lipiseră unul de celălalt, şi apoi, dintr-odată, se sărutau. Restul se întâmplă fără ca vreunul dintre ei să-şi dorească asta, iar el fu speriat când se termină. Ştiu că de această dată ea nu-l va mai ierta şi nu o va mai vedea niciodată. Nu-şi ţinuse promisiunea faţă de ea şi nu se putuse abţine să nu o dorească atât de mult. Te iubesc, zise ea încet însă. Şi apoi se îndepărtă îndeajuns pentru a-l putea privi. Feţele lor erau una lângă cealaltă pe pernă, iar el nu mai văzuse pe nimeni mai frumos decât ea toată viaţa lui, orice vârstă ar fi avut ea. Ce vom face?

-Spune-mi tu, şopti el, şi îşi ţinu respiraţia.

—Nu ştiu... nu vreau să te pierd... am pierdut deja atât de mult. Ea pur şi simplu nu putea să-l lase să plece. Cel puţin nu acum.

-Pot să mai rămân o vreme?

Ea încuviinţă din cap, iar el o ţinu în braţe şi puţin mai târziu făcură din nou dragoste. Petrecură întreaga zi în pat, când dormind, când ţinându-se în braţe, când făcând dragoste. In final, el aduse de mâncare câinelui, şi două boluri de îngheţată pentru ei doi.

-Oare am înnebunit? îl întrebă ea, în timp ce mânca îngheţată de ciocolată, întinsă în pat alături de el.

Asta era tot ceea ce-şi dorea. Să fie acolo cu el, cu îngheţata alunecându-i în jos, pe bărbie. El o şterse încet, cu tandreţe.

-Nu am fost mai sănătos la minte în viaţa mea. Nu pot vorbi în numele tău.

—Totul parcă e un vis.

—Dacă este, este un vis foarte bun. EI îi zâmbi şi o sărută.

Petrecură întreaga zi de duminică împreună în pat. Făcură o baie împreună în cada ei şi coborâră doar cât să mănânce cina şi apoi se grăbiră înapoi în pat, ca nişte copii care fug de părinţii lor. Insă nu aveau de cine să fugă. Şi nicăieri unde să se ascundă. La un moment dat, în weekendul acela, Sasha ridicase bariera aruncându-se în braţele Iui. Habar n-avea unde vor ajunge. Tot ce ştia era că voia să fie cu el, atât cât ar fi durat.

Gătiră împreună, luară cina râzând şi vorbind vrute şi nevrute, se jucară cu câinele, spălară vasele şi apoi se grăbiră înapoi în pat, unde făcură dragoste din nou.

—Sunt prea bătrână pentru asta, zise ea după aceea, abia mai putându-şi ţine respiraţia.

-Şi eu, râse el. Mă epuizezi.

Apoi, ea se uită la el îngrijorată.

—Când pleci?

—Ce-ai zice dacă aş răspunde că niciodată? o tachină el, însă le plăcu amândurora ideea. Ce-ai zice dacă aş petrece

săptămâna aici? Ar putea fi un bun experiment pentru a vedea cum ne descurcăm în viața reală.

Sasha nu se aşteptase să-i facă această ofertă, dar îi plăcu ideea.

-Aş putea spune tuturor la galerie că ai venit să-i cunoşti şi că eşti oaspetele meu.

El ştiu că ea simțea nevoia de a explica totul, dar oricum ar fi făcut-o, nu-l deranja.

-Sună bine. Sau ai putea pur şi simplu să le spui că sunt iubitul tău şi că vom sta în pat toată săptămâna. Ea păru nervoasă când îl auzi, iar el o sărută. Nu te îngrijora, nu voi spune nimic care te-ar stânjeni.

—Aşa să faci! îl avertiză ea.

-Promit.

Rămaseră în pat împreună şi se ținură în brațe strâns, în acea noapte. Sasha era emoționată la gândul că va petrece o săptămână cu el. Cu o zi înainte îşi promisese că va renunța la el şi apoi, în decursul unui singur weekend, decisese să rişte totul. Acum nu mai putea face nimic, fie că această relație era posibilă sau nu. Aveau să afle răspunsul în curând.

capitolul 8

Sasha arăta şi mai respectabilă decât de obicei când ea, Liam şi Socks traversară curtea spre birourile ei, luni dimineaţa. Galeria era închisă lunea, dar birourile erau deschise, iar aceasta era o ocazie bună pentru toţi să recupereze munca de birou. Sasha purta o pereche de pantaloni largi negri şi un pulover negru. Iar Liam arăta ca Liam. Avea cizme de cowboy, o geacă de piele, un tricou alb, blugi şi o şapcă de baseball. Plănuiau să iasă să-i cumpere mai multe tricouri şi ceva lenjerie în acea după-amiază. El nu adusese îndeajuns de multe schimburi pentru o săptămână, pentru că plănuise să petreacă acolo doar weekendul.

Sasha îl prezentă tuturor angajaţilor ei. El fu degajat şi plăcut, şi toată lumea păru să se bucure că-l întâlnise. Cu o săptămână înainte, el le trimisese instantanee ale lucrărilor lui, iar Bemard îi spuse că erau nerăbdători să le expună. Vorbiră despre expoziţia lui individuală din New York, de la sfârşitul anului. Intre timp, ambele filiale ale galeriei urmau să-i expună lucrările, şi la Paris, şi la New York. Fu o oportunitate incredibilă pentru el. Iar Eugenie aproape că leşină când îl văzu şi după aceea îi spuse Sashei că nu văzuse un bărbat atât de frumos toată viaţa ei. Nici Sasha. Dar asta era doar o parte din problema care o copleşea.

In acea noapte, în timp ce vorbeau despre galerie, el se tolănise în patul ei, ca un leu tânăr, după ce făcură dragoste.

-Şi, ce părere ai? îl întrebă ea.

Era interesată de opinia lui, din punctul de vedere al unui artist. Avea o oportunitate rară de a obţine informaţii din culise de la el, ca din partea unui artist oarecare ce îi evalua galeria. Era o perspectivă interesantă pentru un dealer de artă, iar ea îi respecta opinia, cu toate că ţinea şi la părerea ei la fel de mult. Instinctele ei fuseseră întotdeauna destul de bune în ceea ce privea galeria şi artiştii ei.

-Ce părere am? răspunse el confuz. încă îşi mai trăgea respiraţia după ceea ce tocmai terminaseră şi era surprins că

ea se gândea la muncă. Ei bine, să vedem... mai bine decât noaptea trecută... nu la fel de bine ca dimineaţă... poate că am fost obosit... cred că cel mai bine a fost duminică după-amiază în cadă...

Şi continuă să catalogheze şi să compare episoadele lor sexuale, în timp ce Sasha chicoti.

-Liam! încetează, te rog! M-am referit la galerie şi la angajaţi.

—Ah, la asta. Foarte drăguţ. Mi-a plăcut de toată lumea.

El era mai interesat să facă dragoste cu ea decât să vorbească despre muncă.

-Fii serios pentru un minut, îl dojeni ea.

îi plăcea să discute cu el despre munca ei. îi plăcuse să facă asta şi cu Arthur.

-Serios? Dacă vom face dragoste mai des, cred că mă voi prăbuşi în braţele tale şi tu va trebui să mă resuscitezi. Să ştii că sunt mai bătrân decât par.

-La fel şi eu, zise ea, cu o umbră de regret.

-Nu am mai făcut-o niciodată atât de des. încep să mă simt ca o jucărie sexuală, zise el, arătând îngrijorat. Dacă stau să mă gândesc mai bine, poate că asta şi sunt. Asta sunt eu pentru tine?

El fu serios pentru un moment.

-Nu fi prostuţ, răspunse Sasha, întinzându-se pe pernă.

Dar trebui să recunoască faptul că se distra cu el. Destul de mult, ar fi putut zice.

-Mă simt ca un sclav sexual din Faubourg St. Honore. Poate că ar trebui să sun la SAMU pentru a mă salva. SAMU erau paramedicii, echivalentul francez al serviciului de urgenţă 112.

-Cred că devii un viciu, recunoscu Sasha, dar se distra prea mult acum ca să îşi mai facă griji.

îşi lăsase temerile deoparte pentru săptămâna aceea şi se bucura să-l aibă alături în fiecare zi.

-Poate că ar trebui să ne alăturăm unui grup din acela în doisprezece paşi. Sclavii Dragostei Anonimi. Dar, la naiba, de

ce aş strica distracţia noastră?

El păru amuzat.

—Exact, încuviinţă ea, aplecându-se să îl sărute.

Nici unuia dintre ei nu-i venea să creadă, dar mai făcură dragoste încă o dată înainte de a adormi şi încă o dată înainte ca ea să meargă la lucru a doua zi. Ea se simţea ca o fetişcană zăpăcită şi încercă să se controleze când intră în birou.

Liam sosi curând după aceea şi îi plăcu să vadă galeria imediat după deschidere. Sasha fu încântată să descopere că Bemard îl invitase la prânz. Toţi păreau să-l placă, ceea ce însemna ceva. Fusese îngrijorată de felul cum se va integra acolo, însă cel puţin până acum se descurcase.

Liam petrecu restul săptămânii cutreierând Parisul, vizitându-şi prietenii artişti în Marais, iar Sasha făcu tot posibilul să termine cât mai repede treaba pentru a putea petrece cât mai mult timp cu el, cu toate că uneori trebui să se întâlnească şi cu clienţi care se aşteptau să o vadă şi să cumpere picturi importante. In timpul uneia dintre aceste întâlniri, spre sfârşitul săptămânii, Liam intră peste ea în birou. Purta un tricou, o geacă de motociclist din piele, o şapcă de baseball, blugi şi cizmele lui de cowboy. Şi, doar cu ştiinţa Sashei, şosete şi lenjerie intimă. Era hotărât să fie decent şi civilizat în acea săptămână. Imediat cum intră în cameră, căutând-o, ea îl prezentă clienţilor, însă o supără că nu ezitase să o întrerupă. Luă o atitudine

severă şi cumva iritată când el se aplecă şi o sărută direct pe gură. Era furioasă pe el. Clienţii ei aveau în jur de şaptezeci de ani, soţia era o prinţesă italiană, iar soţul directorul unei bănci franceze importante. Erau probabil clienţii ei cei mai conservatori. Sasha se îmbrăcase cu un costum Chanel cu fustă pentru această întâlnire şi îşi pusese perle. Arăta la fel de respectabilă ca şi ei. Liam arăta ca James Dean cu părul lung blond, ceea ce era cu siguranţă mult diferit faţă de ei. Ea îl prezentă ca fiind unul dintre artiştii lor şi se enervă când el se aşeză, neinvitat, pentru a lua ceaiul cu ei, iar apoi se răzgândi şi îşi turnă un pahar de băutură. El se simţea complet ca acasă, ceea ce nu trecu neobservat de către clienţii ei. Prinţesa arăta şocată, iar bancherul fu cu siguranţă iritat. Tot ceea ce putu Sasha să facă fu să spere că ei îl vor considera un artist excentric, cu toate că sărutul pe care i-l dăduse direct pe gură era greu de explicat. Mai mult, ei îşi doreau întreaga atenţie a Sashei. Tocmai cumpăraseră două picturi de jumătate de milion de dolari fiecare. Liam păru în mod ciudat neimpresionat de picturile aşezate pe două şevalete şi comentă că erau foarte drăguţe, dar nu extraordinare. Sashei îi venea să-l omoare. Imediat ce plecară, ea se întoarse spre el cu gând de răzbunare.

-Ce naiba a fost în mintea ta de-ai putut spune aşa ceva? Aşa îmi câştig eu existenţa. Acei doi oameni tocmai au cumpărat tablouri de un milion de dolari, în numerar, şi nu-mi pasă dacă tu crezi că ceea ce au cumpărat ei este extraordinar sau nu, şi nici lor. Ai fi putut măcar să pretinzi că îţi plăceau, zise ea, extrem de furioasă. Şi cum îndrăzneşti să intri peste mine când am o întâlnire? Aceasta este afacerea mea şi nu dormitorul meu. Ti-ai pierdu*- minţile?

El procedase exact cum se temuse ea. O făcuse de ruşine în faţa unor clienţi importanţi şi nu încerca nici măcar să-şi ceară scuze. Era problema legată de conţrol. Nimeni nu trebuia să-i spună ce să facă sau cum să se poarte. Limitele şi regulile nu existau pentru el.

-Nu mint niciodată când vine vorba despre artă, spuse el,

arătând neafectat, întinzându-se pe canapeaua din biroul ei. Am prea multă integritate pentru a face asta. Şi am fost politicos. Le-am spus că nu erau extraordinare. De fapt, mă gândeam că arătau ca naiba. Sunt dintr-o perioadă groaznică din viaţa artistului, iar el a pictat alte tablouri mult mai bune după aceea.

-Sunt perfect conştientă de asta, Liam, dar acele două tablouri sunt ceea ce voiau ei, aşa că le-am găsit. Mi-au trebuit opt luni să le obţin de la un dealer din Olanda şi tu aproape că mi-ai dat peste cap vânzarea. Şi pe lângă asta, nu poţi intra pur şi simplu aici şi să-ţi torni o băutură în timp ce eu mă întâlnesc cu clienţii. Trebuie să arăţi puţin respect.

-Şi tu la fel, spuse el, iritat. Crezi că lumea se învârte în jurul tău aici. Sunt la fel de bun ca şi ei. Nu poţi să mă ascunzi pur şi simplu sub covor pentru că cineva cu un carnet gras de cecuri îţi trece pragul.

-Ba da, pot face asta. Ei sunt pâinea mea şi a copiilor mei. Şi dacă intenţionezi să stai aici atunci când eu trebuie să dansez cum îmi cântă ei, şi tu trebuie să faci la fel.

-Pe naiba! Nu sunt servitoraşul tău, Sasha. Eu nu lucrez aici. Dacă este să fiu bărbatul din viaţa ta, va trebui să mă tratezi cu respect.

-Atunci nu-ţi forţa norocul şi nu te da în spectacol. Arătai ca îngerul întunericului, dând buzna aici şi tur- nându-ţi o băutură, în timp ce ei beau ceai.

-Asta este o prostie şi tu o ştii. Tot ce trebuie să le spui este că sunt unul dintre artiştii tăi. Asta este tot ce au nevoie să ştie. Nu am de gând să fac paradă pe aici în costum şi să beau ceai pentru că tu vinzi două tablouri nenorocite pe care nici măcar n-ar trebui să le vinzi. Dacă asta este ceea ce îşi doresc, atunci educă-i, găseşte-le ceva mai bun şi cere-le mai mult. însă cele două picturi erau proaste şi tu o ştii. Şi în ceea ce priveşte felul cum arăt, port lenjerie şi şosete. Ar trebui să fie de ajuns pentru tine. Nu intenţionez să umblu pe aici ca o maimuţă în lesă, intr-un costum, pentru tine.

-Nimeni nu-ţi cere să faci asta. Te rog doar să fii politicos

cu clienții mei, să arăți decent şi să fii discret. Poți aştepta să bei ceva după ce pleacă ei. Şi nu ai voie să intri peste mine când am întâlniri. Nu îmi pasă cât de independent eşti. Nu voi tolera asta de la tine!

-Cine naiba te crezi? strigă el la ea. Nu eşti mama mea. Pot face tot ceea ce vreau. Nu-mi poți spune ce să fac. Te iubesc, dar nu mă vei controla, Sasha. Nu sunt unul dintre angajații sau copiii tăi. De fapt, nici măcar nu sunt sigur ce sunt pentru tine.

începuse să se înfurie, iar ea îi vorbi încet. Nu avea de gând să înceapă un război cu el. Dacă ar fi făcut asta, ştia că nici unul dintre ei nu ar fi câştigat. Dar nici nu avea de gând să-i permită să se comporte oricum ar fi vrut el. Artistul nebun îşi pierduse controlul.

-Liam, m-ai *sărutat. Pe gură,* zise ea, în timp ce el îi aruncă o privire din partea cealaltă a camerei. In fața *clienților.* Este complet nepotrivit şi tu o ştii.

-Nu-mi spune ce este potrivit! îi strigă el. Te iubesc. Nu mi-am băgat limba pe gâtul tău, pentru numele lui Dumnezeu. Te-am pupat doar pur şi simplu pe gură. Ce sunt eu? Doar un băiețaş cu care te distrezi? Şi pe care vrei să-l ții ascuns? întrebă el, arătând insultat.

îi rănise sentimentele criticându-1, iar ea ştia asta. Dar trebuia să învețe să se poarte. Nu era uşor, exact aşa cum se şi aşteptase. îi plăcea la nebunie să fie cu el când erau doar ei doi, dar o făcea să fie nervoasă când rătăcea prin galerie, făcând sau spunând orice îi venea în minte. Uneori, pur şi simplu nu gândea. Şi era evident că era alergic la orice fel de reguli.

-Eşti prea bătrân să fii un băiețaş de jucărie, zise ea cu sfială.

El începuse să-i spună ceva, arătând înfuriat, şi din- trodată izbucni în râs.

-Ai dreptate. Dar mă simt aşa câteodată. Eşti atât de crispată când te întâlneşti cu clienţii, şi atât de arţăgoasă. De ce nu te relaxezi pur şi simplu? S-ar putea să le placă şi lor.

-Nu sunt acel gen de clienţi. Oamenii care cumpără artiştii contemporani sunt diferiţi, Liam. lipul ăsta de clienţi se aşteaptă să fii plictisitor şi înţepat. Dacă n-aş fi aşa, ar cumpăra de la altcineva care este aşa. Crede-mă. Sunt în afacerea asta de douăzeci şi trei de ani. Şi l-am privit pe tatăl meu făcând-o de când eram copil. Ştiu ce fac. Sunt anumite reguli pe care trebuie să le respect.

—Tu şi regulile tale, bombăni el, dar îi trecu repede.

Mai repede decât îi trecu ei. O supărase groaznic intrând peste ea în timpul unei întâlniri cu clienţii. In ceea ce o privea, nu era un semn bun pentru viitor. O enervase. In ciuda acestui fapt, ea îl scoase la cină la Le Voltaire în acea seară. Devenise şi restaurantul lui preferat. Şi nu trebui să se îmbrace la patru ace pentru a merge acolo. Putu să-şi pună blugii lui, geaca de piele şi cizmele de cowboy, chiar dacă unii dintre cei mai stilaţi şi sofisticaţi oameni din Paris veneau acolo. După o sticlă de vin bun, el reveni la o dispoziţie mai bună. Insă ea se simţea încă tulburată după cearta lor scurtă, dar înfocată, din acea după-amia- ză. El se simţise nerespectat, iar ea fusese scandalizată de comportamentul lui nesăbuit în timp ce ea făcea afaceri. El trebuia să înveţe cât de curând regulile de bază. Ceva trebuia să se întâmple, iar el trebuia să schimbe ceva. Dacă nu, relaţia lor urma să se destrame foarte repede. Ii trebui tot restul serii pentru a se calma şi, până a doua zi, reuşi.

In restul săptămânii, totul merse strună între ei. Ber- nard îi menţionă în treacăt Sashei că Liam părea să stea în Paris mai mult timp, însă ea nu consideră că el suspecta adevăratele motive. Ii spuse că Liam nu-şi putea permite să stea la hotel, şi că folosea camera lui Xavier, ceea ce lui i se păru rezonabil. Insă dacă el avea să stea la ea mai des, şi pentru mai mult

timp, ştia că mai devreme sau mai târziu secretul lor va ieşi la iveală.

Petrecură un weekend relaxant şi distractiv. Merseră la film, duminică luară prânzul la Brasserie Lipp şi apoi cafeaua la Deux Magots. Ea încercă să-l ducă la barul de la Ritz pentru o băutură, dar nu l-ar fi lăsat înăuntru purtând blugi decât dacă ar fi fost cazat la hotel, ceea ce Liam consideră că era stupid. Era, dar şi ei aveau regulile lor. Liam avea foarte puţine. Ale lui se limitau la a se purta decent şi la a fi bun şi afectuos, şi nu la a se comporta cum se cuvine. Şi era întotdeauna iubitor cu ea. Nu exista nici o îndoială în mintea ei că îl iubea, dar şi aşa era îngrijorată ca el să nu facă vreun lucru scandalos care să scoată la iveală situaţia lor - iar ea nu era încă pregătită să se întâmple asta. Faptul că îl lăsase să stea cu ea la Paris timp de o săptămână şi să îşi petreacă timpul pe la biroul ei era un pas important. Şi nu avea de gând să meargă mai departe de atât. Acum sau poate niciodată.

Duminică noaptea erau întinşi în pat când Liam o întrebă din întâmplare ce făcea a doua zi. Fu primul ei indiciu că el nu plănuia să plece aşa cum stabiliseră. Nu o deranja, pentru că îi plăcea să fie cu el, dar era conştientă în acelaşi timp că prezenţa lui continuă avea să devină din ce în ce mai greu de explicat, măcar la galerie, dacă nu şi în altă parte. Ei erau singurii care ştiau că el stătea la ea. El sugeră să ia cina în seara următoare cu câţiva prieteni de-ai lui în Marais.

-Asta înseamnă că ai vrea să rămâi?

El încuviinţă din cap şi îi zâmbi ştrengăreşte.

—Da, dacă nu te deranjează.

Ea ezită pentru o fracţiune de secundă, cântărind riscurile şi apoi îi zâmbi. Ii plăcea să fie acolo cu ea. Şi câteva explicaţii se puteau găsi.

—Nu, nu mă deranjează.

Insă avea emoţii privind întâlnirea cu prietenii Iui artişti, pentru că unii dintre ei ar fi putut să o cunoască, dar apoi îşi aminti că era ocupată oricum. El arătă dezamăgit pe moment, şi puţin rănit. Ea îl sămtă şi îi spuse că mergea la o cină

pretenţioasă, dată de nişte clienţi importanţi. Cumpăraseră un Monet de la ea în acea vară, iar ea le acceptase invitaţia cu câteva săptămâni înainte. Să-l ia cu ea la o cină formală, dată acasă la client, era un experiment la care nu era pregătită să se aventureze încă, ceea ce el spuse că înţelege, deşi se arătă totuşi su- , părat. Ea îi spusese doar că nu i se permitea să mai vină cu cineva.

—Atunci spune-le că nu te poţi duce, zise el bosumflat, atitudine pe care ea o ignoră intenţionat.

—Nu pot face asta, Liam. Ei sunt cei mai importanţi clienţi ai mei.

Era sinceră în privinţa asta.

-Şi eu ce sunt?

-Bărbatul pe care îl iubesc. Dar nu face mare caz din asta. Aici vorbim despre munca mea.

—Pe Arthur l-ai fi luat? întrebă el brusc.

Amândoi ştiau că l-ar fi luat. Dar situaţia era complet diferită. Arthur ar fi putut să meargă oriunde, şi asta şi făcuse. Liam nu putea. El nu voia să respecte regulile. Arthur se comporta ca un adult. Liam nu făcea asta.

-Nu este corect, zise ea, nefericită. Eram căsătoriţi. El era la fel de decent şi de conservator precum clienţii mei. Era un bancher, pentru numele lui Dumnezeu.

-Iar eu sunt un mic derbedeu.

El înlocui cu furie starea de bosumflare de mai devreme.

-Nu, spuse ea calm, eşti un artist nebun, îţi aduci aminte? Asta este ceea ce tu mi-ai spus. Şi nu vrei să fii controlat. Dacă vrei să porţi un costum, să fii decent şi să te comporţi ca un bancher, poţi veni oriunde vrei cu mine.

Era o mare concesie pentru el. Dar el nu-şi dorea concesii. El dorea libertate de a se comporta aşa cum voia, oriunde ar fi mers, cu sau fără ea.

-Ei ar trebui să mă accepte aşa cum sunt. Şi la fel şi tu, zise el furios.

-Eu te accept aşa. Ei nu o vor face. Dacă vrei să mergi în astfel de locuri cu mine, atunci trebuie să le faci jocul. Şi la fel şi eu. Acestea sunt regulile. Nu te pot lua cu mine de această dată pentru că trebuia să-i anunţ din timp. Dar dacă te gândeşti serios la asta, vom merge să cumpărăm un costum de seară şi poţi veni cu mine data viitoare, la o altă întâlnire. Asta dacă eşti dispus să joci după regulile lor. Asta este înţelegerea.

-La naiba cu ei, spuse el, dintr-odată foarte furios. Cine naiba se cred? Sunt de două ori mai bărbat decât ei! Am auzit prostiile astea şi de la tatăl meu când eram copil. Nu voi face jocul nimănui, Sasha, nici măcar pentru tine.

-Nici nu trebuie, răspunse Sasha calm. Nu trebuie să mergi la nici una dintre întâlnirile pretenţioase la care merg eu. Dar dacă vrei, trebuie să respecţi regulile. Pur şi simplu aşa stau lucrurile.

—Şi cine face aceste reguli? Vreun nenorocit bătrân şi pompos într-un costum de maimuţă? De ce m-aş comporta ca el şi m-aş îmbrăca exact ca el? De ce nu pot fi eu însumi?

-Pentru că acei nenorociţi bătrâni şi pompoşi au toţi banii şi puterea şi fac regulile. Cel care are aurul conduce. Şi dacă vrei să intri în acea lume, atunci trebuie să fii civilizat şi să joci după regulile lor.

—Dacă ai fi mândră de mine şi m-ai iubi, m-ai lua oricum.

Era ca un copil în plină revoltă, în timp ce ea îşi simţi inima strângându-i-se. Ii fusese teamă că se va ajunge aici şi nu durase mult. Aceasta era a doua ceartă pe care o avuseseră în mai puţin de o săptămână. îi confirmase cele mai urâte temeri ale ei că relaţia nu va merge. Erau atâtea lucruri pe care le iubea la el, bunătatea lui, căldura, afecţiunea sinceră pe care i-o arăta, simţul umorului, inteligenţa, talentul sau cât de extraordinar era în pat. însă temperamentul lui, cu toanele şi

imaturitatea ce-l caracterizau nu erau cu siguranță pe lista ei.

—Sunt mândră de tine şi te iubesc. Dar nu te voi lua în lumea aceea dacă mă vei face de râs sau te vei face pe tine însuți. Dacă alegi să te comporți numai cum vrei tu, ne vei face pe amândoi de râs.

-Ce e mai important pentru tine, Sasha? Ei sau eu?

—Şi tu, şi ei. Te iubesc. Dar trăiesc în lumea aceea. Asta sunt eu. Ți-am spus de prima oară când ne-am întâlnit. Aceasta este problema pe care o vom avea întotdeauna, asta dacă nu eşti dispus să renunți la rolul de artist nebun şi să mergi în lumea mea ca un bărbat. Dacă vrei să continui să faci pe artistul nebun sau pe tânărul sălbatic care nu poate fi îmblânzit sau controlat, atunci trebuie să mă laşi să merg în lumea aceea singură. Mai simplu de-atât nu se poate. Această alegere îți aparține.

-Eu sunt cine sunt. Şi nu am nici un gând să schimb asta sau să linguşesc pe cineva, pentru tine sau pentru ei.

—Ai tot dreptul să iei decizia aceasta. Insă nu ai dreptul să-i forțezi să te accepte, dacă nu joci după regulile lor sau ale mele.

-De fapt problema e la tine, nu-i aşa? Ei nu au nimic de-a face cu asta. Tu vrei să pretind că sunt Arthur. Ei bine, nu sunt. Sunt eu.

-Nu are nici o legătură cu Arthur, zise ea printre dinții încleştați. Uite, de ce nu iei mâine cina cu prietenii tăi? Voi merge şi eu la cina mea pretențioasă, voi pleca devreme şi ne vom întâlni oriunde eşti tu în Marais.

-Şi apoi ce, să mergem să ne distrăm cu sărăntocii? Domnița Mărinimie va părăsi conacul şi se va întâlni cu iubitul ei țăran din cartierul mărginaş. Dacă nu sunt îndeajuns de bun să mă iei cu tine, atunci mă voi întoarce la Londra mâine.

Aşadar, inițial plănuise să plece. Oferta lui de a rămâne fusese de fapt o surpriză pentru ea.

-Faci ce vrei, zise ea încet. Eu fac tot ce pot, Liam. Uneori, relația asta ne va pune la încercare pe amândoi. Ştiam asta de

la început.

-Da, ştiam. Doar că nu mi-am dat seama că acela pe care urmam să-l punem la încercare eram doar eu. Spune-mi şi mie, te rog, câtă umilinţă te aştepţi să suport? îmi spui cum să mă comport în galeria ta, ce să nu fac ca să nu-ţi jignesc clienţii. Trebuie să merg prin jur în vârful picioarelor, să nu te sărut şi să nu-mi tom o băutură. Şi dacă vreau să ies cu tine într-un loc important, trebuie să mă îmbrac ca micuţul Lord Fauntleroy şi să mă port ca Malcom Forbes. Ei bine, sunt un artist, Sasha. Nu sunt o maimuţă dresată sau un bancher, şi nu te voi lăsa să mă calci în picioare.

-Nu încerc să te calc în picioare. Trăim în lumi diferite. Era normal să se întâmple asta. Vom fi nevoiţi să demonstrăm multă înţelegere şi flexibilitate amândoi dacă vrem ca relaţia asta să meargă.

Nici unul dintre ei nici măcar nu ştia încă dacă ar fi mers vreodată, şi deja începea să pară că nu, dacă el continua să insiste cu joaca asta de-a artistul nebun şi cu dorinţa de a merge oriunde cu ea. Cele două pur şi simplu nu se potriveau. Ea îl avertizase despre asta înainte. Şi acum ajunseseră în impas.

—Ţi-am spus, nu te voi lăsa să mă calci în picioare. Mă voi întoarce la Londra mâine. Când îţi vei pune priorităţile în ordine, sună-mă.

Ascultându-l, ei îi veni să urle.

—Nu are nici o legătură cu priorităţile, Liam, spuse ea, încercând cu disperare să nu-şi piardă firea cu el. Era frustrant să încerci să îl faci să înţeleagă, când se purta ca un copil furios. Are legătură cu regulile pe care trebuie

să le respecți și viața în lumi diferite. E ca atunci când eşti admis într-un club. Dacă vrei să faci parte din club, trebuie să le urmezi regulile.

-Nu voi face asta niciodată, Sasha. Niciodată. Dacă voiam să fac asta, aş fi trăit încă în California cu tatăl meu şi i-aş fi acceptat insultele. Nu mai accept aşa ceva de la nimeni, şi fii cât se poate de sigură că nici de la tine. Dacă mă vrei în viața ta, atunci acceptă-mă, dar nu-mi spune cum să mă comport după regulile nu-ştiu-cui. Dacă mă iubeşti, atunci nu există reguli, sau n-ar trebui să existe.

—întotdeauna există reguli, spuse ea tristă. Şi eu trebuie să joc după aceleaşi reguli. Nu mă pot comporta oricum vreau. Nu pot apărea mâine în blugi sau purtând cizme de cowboy şi o şapcă de baseball. Trebuie să arăt ca ei, cu părul pieptănat impecabil şi în rochie de seară. Trebuie să fiu la fel de decentă ca şi ei, şi la un nivel fundamental aşa şi sunt, pentru că eu cred în regulile lor. Nu fac altceva decât să păstreze lucrurile civilizate.

—Nu vreau să fiu civilizat, la naiba! Vreau să fiu eu. Vreau să fiu respectat şi acceptat pentru cine sunt, oricum aş vrea să mă comport, şi nu pentru cine pretind a fi, deoarece sunt dispus să îi linguşesc pe ei. Nu am de gând să mai linguşesc pe nimeni niciodată!

Cearta lor aducea cu siguranță la suprafață multe lucruri din copilăria lui, deoarece ea vedea că furia pe care o îndrepta spre ea depăşise limitele. Nu se mai controla, ci tuna şi fulgera. Nimic din ceea ce îi spunea ea nu avea vreun sens pentru el şi nu reuşea să îl calmeze. Ba îl făcea să se enerveze şi mai rău. Se simți pur şi simplu neajutorată ascultându-1. El deja nu mai era cu picioarele pe pământ, ci în alt loc, izolat.

-Nu-ți cer să linguşeşti pe nimeni, Liam. Cu atât mai puțin pe mine. Te poți comporta cum doreşti. Dacă asta este ceea ce îți doreşti, atunci trebuie să te joci în partea ta de teren, să rămâi în lumea ta sau în lumea noastră intimă, ceea ce pe mine nu mă deranjează. înşă dacă treci
în terenul celălalt şi mergi acolo cu mine, atunci trebuie să joci

după regulile lor.

-La naiba cu regulile lor! Şi dacă stau să mă gândesc mai bine, Sasha, la naiba şi cu tine! Dacă nu eşti mândră de mine, dacă te simţi ruşinată pentru că sunt mai tânăr decât tine, dacă nu mă respecţi pentru cine sunt cu adevărat, atunci nu vreau să fiu cu tine. Şi nu vreau să fiu aici. Mă întorc acasă mâine. Mă poţi suna când te hotărăşti.

-In legătură cu ce? Ce anume trebuie să hotărăsc eu? Ce vrei de la mine?

Ea se simţea confuză acum. Parte din ceea ce spunea el nu avea nici un sens, pur şi simplu nu mai înţelegea nimic. Şi nimic din cele spuse nu erau noutăţi. El ştiuse cine este ea şi ceea ce ea reprezenta, încă de la început. Acelea fuseseră printre primele temeri legate de el, pe lângă vârsta lui, care devenise cea mai mică dintre probleme. Lipsa cenzurării şi comportamentul imatur erau mult mai rele. Se comporta ca un copil de cinci ani.

-Fie mă iei cu tine în acea lume, aşa cum sunt, şi nu încerci să mă laşi acasă ca pe cine ştie ce gigolo pe care l-ai angajat pentru o noapte, fie plec de-aici pentru totdeauna. Nu am de gând să fiu lăsat acasă de parcă aş fi cine ştie ce gunoi. Şi nu am de gând să accept să mi se spună cum să mă comport.

El tuna şi fulgera, în timp ce ea încerca din răsputeri să-şi ţină lacrimile. Ar fi vrut ca el să fie mai bun de-atât. îşi dorea ca relaţia să meargă, dar astfel nu ar fi mers niciodată.

—Atunci descurcă-te singur cu asta, zise ea, dintr-odată la fel de furioasă ca şi el. încetează să te mai porţi ca un copil, spunând că nu vei face baie sau nu-ţi vei pune cos- tumaşul, şi că îţi poţi arunca cina pe jos oricând vrei tu. Dacă vrei să vii jos şi să mănânci cu adulţii, atunci com- portă-te ca atare. Asta este tot ce trebuie să faci, pentru numele lui Dumnezeu! Nu te poţi juca de-a artistul nebun pentru totdeauna decât dacă vrei să stai cu alţi copii care sunt la fel de necuviincioşi ca şi tine. Dacă vrei să faci asta, atunci nu te mai plânge că eu nu te pot lua în oraş cu mine. Mi-aş dori,.la naiba, mi-aş dori asta foarte mult, dar nu mă voi face singură de râs în timp ce tu te dai în

spectacol şi încerci să fii cât mai scandalos posibil! Dacă mă iubeşti atât de mult, Liam, atunci maturizează-te şi învaţă să te porţi. Eu nu voi lua în oraş cu mine un copil răsfăţat şi care nu ştie să se poarte. Gândeşte-te la asta şi hotărăşte-te! Eu am făcut-o. Şi sunt aici, lângă tine. Acum este rândul tău să o faci, dacă nu, renunţă pentru totdeauna. Ai nevoie de mai mult decât de iubire şi îndemânare în a face dragoste ca să te descurci în viaţă. Şi la un moment dat, fie că-ţi place sau nu, cu toţii trebuie să creştem. Poate că a venit şi timpul tău. Dă-ţi singur seama. Intoarce-te la Londra dacă asta vrei, iar când vei hotărî să te maturizezi, dă-mi un telefon.

Nu-şi mai spuseră nici un cuvânt în acea noapte. Pentru prima oară de când venise el acolo, fiecare dormi pe partea lui de pat, cu o prăpastie mare între ei. Liam era profund rănit de ceea ce percepea drept lipsă de loialitate şi de tot ceea ce spusese ea. Iar ea era furioasă din cauza scandalului pe care-l făcuse el. Se purta ca un copil foarte năzuros. Dimineaţă, fiecare se trezi tăcut. El făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă. Şi înainte ca ea să plece la serviciu, el îşi împachetă lucrurile şi o aşteptă în holul principal.

-Te iubesc, Sasha. Dar nu te voi lăsa să mă controlezi sau să-mi spui ce să fac. Mă respect prea mult pentru asta.

-Şi eu te iubesc şi te respect. Cu adevărat, să ştii, zise ea sinceră, atât ca artist, cât şi ca bărbat. Chiar dacă nu ştia prea bine cât de mult merita respectul ca tată, încă nu-l cunoştea atât de bine pentru a avea o părere legată de asta şi nu-l văzuse până atunci împreună cu copiii lui. Insă erau atâtea lucruri care-i plăceau la el şi se îndrăgostea din ce în ce mai mult de el pe zi ce trecea. Insă nu îndeajuns pentru a renunţa la întreaga ei viaţă pentru el. Era prea bătrână pentru asta. Şi îi plăcea viaţa ei, aşa cum era. Aici nu este vorba de control. Este vorba de respect reciproc. Dacă tu mă respecţi pe mine, atunci vino în lumea mea, joacă după regulile ei şi poartă-te ca un domn. Dacă nu doreşti să faci asta, ceea ce e dreptul tău, atunci nu te mai plânge dacă merg singură să-i vizitez pe cei din lumea mea. Nu le poţi avea pe amândouă. Nu poţi să

insişti cu „fac ce vreau eu“ în lumea politicoasă, Liam. Eşti prea bătrân pentru asta. Nici măcar copiii nu au voie să se poarte astfel.

-Nu voi fi niciodată o altă persoană decât cel care sunt. Şi dacă mă iubeşti, trebuie să accepți asta şi să fii dispusă să mergi cu mine oriunde, aşa cum sunt.

-Nu pot. Nu pot să-mi fac asta, sau copiilor mei sau reputației pe care am construit-o în toți aceşti ani. Nu te pot lăsa să mă faci de râs în public, Liam. Şi ea ştia că el ar face asta. Auzise prea multe despre aventurile lui de la Xavier, cu toate că nu-l văzuse niciodată cu ochii ei reacționând aşa. Scena când el intrase peste ea în birou în timpul întâlnirii de la galerie fusese de ajuns pentru ea. Şi scandalul din ajun. Era serios îngrijorată. Este de ajuns că sunt mai în vârstă decât tine cu aproape zece ani. Ştiu că nu e mult, dar eu aşa îi simt, ținând cont de comportamentul şi ideile tale. Este destul de dificil şi va fi destul pentru a contraria o grămadă de lume. Nu-mi cere să te introduc în toate locurile alese pentru a-ți rezerva dreptul de a juca rolul scandalos de artist nebun doar pentru a da o lecție. Asta nu înseamnă nici că mă iubeşti, şi nici că mă respecți, şi nici că respecți ceea ce reprezint. Ştiai cine sunt şi cum trăiesc. Ai spus că ai putea face asta şi ai putea să o faci bine. Iar eu te-am crezut. Acum îți iei cuvântul înapoi. Vrei să faci ce vrei tu în lumea mea şi nu poți. Dar nici eu nu pot. Nimeni nu poate. Nu avem decât să ne comportăm decent şi să ne conformăm. Sper că îți vei

da seama, pentru că te iubesc şi vreau să fiu cu tine. Şi ceea ce faci nu este corect faţă de mine.

Faptul că ajunseseră deja la o conversaţie sau o ceartă pe acest subiect o înfricoşa. Cine era acest bărbat? Şi de ce libertatea totală era atât de vitală pentru el, pe socoteala ei?

—Eu sunt cel care este tras în ţeapă aici şi este tratat fără respect, zise el, aproape îmbufnat. Tu vrei să iei toate hotărârile.

-Singura hotărâre pe care o iau este că te rog să te maturizezi. Fie eşti civilizat, fie mă laşi să fac ceea ce trebuie, în timp ce tu te joci cu prietenii tăi. Poţi fi cât de scandalos vrei, dar dacă asta îţi doreşti, atunci nu te aştepta ca eu să te scot în lume şi să mă afişez cu tine. Dacă vrei să fii scandalos, atunci stai acasă cu mine şi fă-o în privat, nu în public.

-Nu am de gând să fiu micul tău secret murdar, Sasha. Dacă asta e ceea ce ai în minte, atunci găseşte-ţi un alt bărbat. Fie mă scoţi în lume şi te afişezi cu mine, aşa cum sunt, fie totul s-a terminat.

-Atunci cred că totul s-a terminat, cel puţin pentru moment. Gândeşte-te, Liam. Sper să-ţi revii când te vei întoarce la Londra. Dacă începi să găseşti un sens în ceea ce ţi-am spus, atunci sună-mă.

El o privi, încuviinţă din cap, nu se opri nici măcar pentru a o săruta, îşi luă geanta, trecu pe lângă ea şi trânti uşa.

După ce el plecă, ea se aşeză şi se gândi la tot ce se întâmplase. II iubea, dar nu îndeajuns pentru a-şi da viaţa peste cap pentru el şi a renunţa la cine era. Pentru ea, deja era prea târziu să mai facă asta pentru oricine. Nici măcar pentru Liam. Ştia că era îndrăgostită de el. Dar poate că nu suficient.

capitolul 9

La început, zilele de după plecarea lui Liam părură să treacă nespus de greu. In timpul scurt cât fusese acolo se obişnuise să fie cu el, să discute cu el, să mănânce cu el, să facă dragoste cu el. Chiar şi Bemard comentă când el nu mai apăru şi întrebă dacă mai era încă la Paris. Sasha îi spuse că se

întorsese la Londra.

-E un băieţaş drăguţ, dar trebuie să-ţi fi fost greu să-l ai în preajmă pentru atâta timp.

Stătuse cu ea zece zile, iar ea iubise fiecare minut din acest timp, până când începuseră să se certe. De asemenea, o uimi că Bemard îl numise „băieţaş[11]. Aceasta era esenţa problemei pe care ea o avea cu Liam. El era un băiat, nu un bărbat, şi se purta ca atare. Uneori părea apropiat de vârsta ei, alteori era ca un adolescent rebel. La aproape patruzeci de ani, ea se aştepta la mai mult de la el. Era într-adevăr un Peter Pan. La început se gândi că Bemard fusese sarcastic când făcuse comentariul, iar apoi curios în legătură cu relaţia lor. Apoi îşi dădu seama că fusese sincer în ceea ce spusese despre oaspetele ei. Pur şi simplu se gândise că Sasha fusese incredibil de drăguţă să-l lase să stea acolo pentru atâta timp. Aparent, secretul lor era încă în siguranţă. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte lui Bemard că Sasha avea o relaţie cu Liam. Şi, oricum, se pare că relaţia se sfârşise. în acea noapte aşteptă să sune telefonul, după ce Liam ajunsese la Londra, însă nu sună. El nu mai sună, dar nici ea n-o făcu. Ajunseseră într-un impas din cauza aşteptărilor lui ridicole şi a comportamentului copilăros. Nu se aşteptase ca aventura lor să ţină o veşnicie, dar sperase să dureze mai mult de-atât. N-avea nici un rost să-l sune, de vreme ce el fusese destul de clar în ceea ce-l privea. Fie îl scotea în public în cercurile în care se învârtea ea, indiferent cât de decente erau şi indiferent cum s-ar fi comportat el, fie relaţia era terminată.

Condiţiile pe care el le impusese erau imposibile pentru ea, fie că-l iubea sau nu. Nu putea face nici un alt compromis în afară de ceea ce îi spusese înainte ca el să părăsească Parisul. Pe la sfârşitul lunii, încetă să mai aştepte să sune telefonul. Ştiu că se terminase. Şi în timp ce el aştepta acelaşi lucru de la ea la Londra, ştiu şi el că se terminase. După doar câteva săptămâni, nici vorbă de ani, fiecare îşi vedea de drumul lui. Ea avusese dreptate încă din ziua în care se întâlniseră. Era imposibil. îşi reaminti că era mai bine să se întâmple mai

devreme decât mai târziu. Insă aşteptând un semn de la el, lucru ce nu se întâmplă, ea fu tristă oricum. Oricât de copilăros putea fi uneori, avea o parte atrăgătoare şi chiar îi simți lipsa.

Ii trebuiră două luni Sashei pentru a se obişnui cu ideea, dar chiar şi atunci încă mai era tristă din cauza dispariției lui din viața ei. Insă nu avea cui se plânge. Nimeni nu ştiuse despre ei, aşa că nu exista nimeni de la care ar fi putut primi vreun sfat sau vreo consolare. Trebui pur şi simplu să accepte faptul că el plecase. Ştia că relația oricum nu ar fi mers niciodată. El era prea imatur, prea dificil, prea irațional, prea hotărât să nu se maturizeze. El îi dovedise totul când iscase scandalul şi apoi dispăruse.

Sasha merse la New York în februarie şi martie, şi în ambele ocazii afară era viscol. Tatianna se arăta încântată de noua ei slujbă. Şi galeria mergea bine. Plănuia să-l viziteze pe Xavier la Londra în aprilie şi se îmbărbăta singură, ştiind că Liam va fi pe undeva pe aproape. Spera doar să nu-l întâlnească din întâmplare cu fiul ei. Şi nu-i putea spune nici lui Xavier că ar fi vrut să-l evite pentru că astfel ar fi dezvăluit secretul lor.

Cu puțin timp înainte ca Sasha să plece la Londra în aprilie, Eugenie îi spuse că primiseră un e-mail de la Liam. Terminase mai multe tablouri şi se gândea că ar fi bine ca Sasha să vină să le vadă. Se oferise să trimită nişte instantanee, dar voia ca reprezentantul lui să vadă lucrările în realitate. El spuse în e-mail că erau cele mai bune tablouri pe care le pictase vreodată.

-Oh, îşi aminti Eugenie, în timp ce-i spunea Sashei de e-mail, la sfârşitul unei zile lungi de muncă, a mai spus să-ți transmitem toate cele bune şi speră că eşti bine.

De fapt, Sasha se simțea bine. După mai mult de două luni de tăcere din partea lui, se simțea mult mai bine, dar era încă supărată pe el. Şi îi păru stupid ca el să-i transmită „cele bune". Care cele bune? Ea îi văzuse deja şi cele mai bune, şi cele mai rele. Cu toate că se crezuse îndrăgostită de el pentru aproximativ un minut, o îndepărtase pentru totdeauna cu modul lui de a se comporta. Reuşise să-i ofere un spectacol incredibil de copilăresc. Ea era obosită de artiştii care se lăsau duşi de val, care nu mai erau chiar atât de tineri, dar se pretindeau a fi, purtându-se ca nişte adolescenți deşi aveau mult peste cincizeci de ani. La treizeci şi nouă de ani, în opinia ei, el era prea bătrân pentru a se purta aşa cum o făcuse când părăsise Parisul. Şi totuşi, suferea pentru că nu mai primise nici un semn de viață de la el. Dar era mult prea mândră pentru a-l suna.

Ii spuse lui Eugenie că urma să iasă la o cină în acea noapte şi, în timp ce se îmbrăca, îşi reaminti din nou de cearta ei cu Liam. A doua zi trebuia să plece la Londra pentru a-l vedea pe Xavier. Nu ştia ce va face în ceea ce-l privea pe Liam, şi dacă îi va vedea lucrările. Era reprezentantul lui, dar nu se grăbea deloc să-l vadă din nou. El crease o situație foarte deranjantă pentru ea, de fapt pentru amândoi. Sasha era fericită că nu-l prezentase în lumea ei. Absența lui ar fi fost acum prea stânjenitoare pentru a o putea explica.

Petrecerea la care mergea în acea noapte era organizată de un ambasador american la Paris. Invitase mai mulți artişti şi

dealeri importanți, un scriitor american care vizita Parisul, iar cineva îi spusese că venea şi un actor faimos. Părea o adunătură destul de pestriță, iar ea nu avea nici un chef să meargă. Din motive cunoscute doar de ea şi de Liam, fusese iritabilă şi iute la mânie cu toată lumea în ultimele două luni, cu toate că în ultima vreme părea să fie într-o dispoziție mai bună.

Se îmbrăcă cu o rochie din dantelă neagră pentru petrecerea dată la reşedința ambasadorului, părul şi-l prinse într-un coc, ca de obicei, şi îşi puse o pereche nouă de pantofi foarte sexi, cu toate că în mare parte a timpului se întreba de ce mai oboseşte să se gătească. Nu mai ieşise cu nimeni, şi nici nu-şi dorea, de când ea şi Liam avuseseră acea aventură scurtă, lipsită de noroc. Ştiuse încă de la început că relația lor nu avea nici o şansă. Se simți idioată pentru că îi permisese să o convingă să încerce. Insă, în anumite momente, recunoştea că şi ea îşi dorise relația la fel de mult ca şi el, şi în adâncul sufletului sperase că va merge. Păcat că nu mersese. El era un artist talentat, dar un bărbat total imatur. Nu era de mirare că Beth îl părăsise şi îi luase cu ea şi pe copiii lor. Căsătoria de douăzeci de ani cu el trebuia să fi fost un coşmar pentru ea.

Se forță să şi-l scoată din minte, aşa cum făcuse în ultimele două luni, când intră în reşedința ambasadorului în acea noapte. Cu excepția unui star rock şi a doi actori, Sasha cunoştea pe toată lumea de acolo. In felul lui, Parisul era un oraş foarte mic. întreaga lume era aşa zilele acestea.

La masă, Sasha fu aşezată alături de unul dintre actori, complet interesat numai de propria persoană, şi care nu avea nimic de discutat cu ea. Era mai mult interesat de femeia din dreapta lui, măritată cu un producător de la Hollywood. Era ocupat să o cucerească de mai bine de o oră, când Sasha îşi întoarse atenția, politicoasă, spre bărbatul din stânga ei. I se păru că-l mai văzuse undeva şi apoi îşi reaminti cine era. Fusese considerat cândva un fel de vrăjitor pe Wall Street şi se pensionase de atunci. Arthur i-l prezentase odată la o petrecere în Hamptons, şi spre surprinderea ei, şi el îşi

amintea de ea.

-Trebuie să fi trecut vreo zece ani de-atunci, zise ea impresionată.

Era cam de vârsta lui Arthur, care acum ar fi avut 59 de ani. Trecuse deja un an şi jumătate de la moartea lui.

-Am fost foarte impresionat când ne-am întâlnit; am fost la galeria voastră de mai multe ori.

Ii zâmbi, iar ea observă că arăta foarte bine pentru anii lui. Nu-şi mai amintea dacă era văduv sau divorţat, dar chiar dacă ar fi fost aşa, până acum s-ar fi putut recăsători.

-Galeria din New York? întrebă ea, continuând conversaţia.

Nu avea nici un interes deosebit în ceea ce-l privea, dar era o persoană cu care puteai discuta cu uşurinţă, mult mai plăcut decât actorul din dreapta ei, care o ignorase pur şi simplu. Nu avea nimic cu care să-l poată tenta.

-Vorbeam de galeria de aici, îi explică vecinul ei de masă. Locuiesc aici acum. Numele lui era Phillip Hen- shaw, iar ea nu se putu abţine să nu se întrebe ce îl adusese la Paris. Se retrăsese de tânăr, aşa cum sperase să o facă şi Arthur. Ambele mele fiice s-au măritat cu francezi şi s-au mutat aici. Când soţia mea a murit, am decis că aveam nevoie de o pauză de New York. Locuiesc aici deja de cinci ani şi îmi place la nebunie. Sasha observă atunci că avea un accent uşor sudic şi un moment mai târziu el îi spuse că se născuse în Louisiana. El şi ambasadorul merseseră împreună la University of Virginia. Soţia ambasadorului era din Georgia. Phillip continuă să-i explice Sashei că avea o casă în Provence şi un apartament la Londra. Reuşea să meargă în toate aceste locuri cam o dată pe lună.

—Eu merg mâine la Londra să-mi văd fiul şi câţiva artişti.

Ea îi zâmbi relaxată.

-Şi eu, vreau să spun că merg la Londra. El îi întoarse zâmbetul şi, după ceva vreme, îi spuse că îi păruse rău să audă de Arthur. Nu este uşor să te trezeşti singur la vârsta noastră, în special dacă ai avut o căsnicie fericită.

Cuvintele lui o emoţionară.

-De aceea m-am mutat şi eu înapoi la Paris. Era prea deprimant să rămân în New York după ce a murit Arthur, se confesă ea.

-Mai aveţi încă vila din Hamptons?

îşi amintea şi de asta. Ea încuviinţă din cap şi apoi oftă.

-Nu mai merg pe acolo acum. Toate acele locuri familiare pe care obişnuiam să le iubesc sunt puT şi simplu prea încărcate emoţional pentru mine.

Vorbiră de New York un timp şi descoperiră că aveau multe cunoştinţe în comun. Cel mai bun lucru legat de discuţia cu el despre vechea ei viaţă era că-i ţinea mintea departe de Liam, care îi distrăsese atenţia constant de două luni încoace. Era furioasă şi dezamăgită de cum se desfăşuraseră lucrurile, şi frustrată de modul în care se terminase relaţia lor, în tăcere. Mai rău de atât, acum trebuia să treacă şi peste asta şi să fie obiectivă din postura de reprezentant al lui. Relaţia cu el fusese mult mai prostească decât se temuse ea. Dar nu era devastată, aşa cum fusese când murise Arthur. Era doar dezamăgită şi tristă şi, în final, resemnată cu privire la întreaga poveste.

Când părăsi reşedinţa ambasadorului fu surprinsă când Phillip Henshaw o întrebă dacă i-ar plăcea să ia cina cu el în seara următoare, la Londra. îşi spuse că i-ar putea vinde câteva piese de artă pentru casele lui.

—Mi-ar face plăcere, răspunse Sasha.

El sugeră Mark's Club, un restaurant care le plăcuse şi ei, şi lui Arthur. Era o altă afacere în proprietatea aceleiaşi persoane care deţinea şi Annabel's şi Harry's Bar. Apoi Phillip se oferi să o conducă acasă şi ea îi mulţumi, dar îi spuse că

venise cu propria maşină cu şofer. Nu-i plăcea să şofeze singură noaptea, mai ales când era îmbrăcată elegant şi mergea la petreceri. El o conduse până la maşina ei şi îi spuse că o va lua de la Claridge's a doua zi, la ora şapte. Pe drumul spre casă, se gândi la el. Nu avea nimic extraordinar, dar cel puțin era inteligent, politicos şi plăcut. Şi era frumos să ia cina cu un prieten la Londra. Nu ştia ce program avea Xavier, dar plănuia să petreacă după-amiaza cu el şi, dacă ar fi fost liber, să ia cina împreună în seara următoare. încă mai trebuia să vadă ce va face în privința lui Liam. Poate că nu avea să facă nimic. Poate îl va ruga pe Bemard să vină la Londra pentru a se întâlni cu Liam, cu toate că managerului galeriei ei i s-ar părea ciudat că Sasha nu s-a văzut cu el, mai ales ținând cont că Liam stătuse la ea când venise la Paris. Va fi cam stânjenitor să-i explice. Totul legat de situația lor devenise stânjenitor, mulțumită lui Liam.

A doua zi dimineață luă avionul de ora nouă de la Le Bourget şi, cu diferența de fus orar de o oră şi după un zbor scurt, Sasha ajunse în Londra cam pe la aceeaşi oră la care plecase din Paris, adică nouă. Pe la zece jumătate era deja instalată în apartamentul ei obişnuit de la Claridge's. îl sună pe Xavier, hotărâră să se vadă la prânz şi apoi plecă să se întâlnească cu doi dintre artiştii săi.

Ajunse punctuală la ora unu pentru a lua prânzul cu fiul ei, la restaurantul pe care el îl sugerase şi, când intră în grădina unde o aştepta, fu şocată să vadă că îl adusese şi pe Liam. Fu oarecum consolată să vadă că şi el se simțea la fel de stânjenit ca şi ea. Se pare că, află ea mai târziu, Liam fusese în studioul lui Xavier întreaga dimineață, iar fiul ei nu se putuse gândi la o scuză plauzibilă pentru a nu-l lua cu el, având în vedere că Sasha era reprezentantul lui. Deşi Liam era un bun prieten, îi părea totuşi rău să piardă puțin din timpul petrecut singur cu mama lui. îi plăcea la nebunie să discute cu ea.

-Bună, Liam, zise ea precaută, când el se ridică să o întâmpine.

Faptul că era obligată să ia prânzul cu el o făcea să se simtă

ca-ntr-un coşmar. Era prima oară când îl vedea după plecarea furtunoasă din casa ei din Paris. Ca de obicei, purta una dintre combinaţiile lui vestimentare excentrice, dar sexi. Un tricou, o geacă de piele, o şapcă de baseball şi, de această dată, pantaloni stropiţi cu vopsea şi adidaşi roşii înalţi. Insă în ciuda iritării pe care o simţea, trebui să admită, ca întotdeauna, că arăta incredibil de frumos. Şi codiţa lui blondă crescuse puţin în două luni.

-Ce-ai mai făcut, Sasha? se întoarse în sfârşit spre ea şi o întrebă sfios.

Până atunci, Xavier întreţinuse grosul conversaţiei şi fu surprins să observe o încordare ciudată între ei doi. Rămăsese cu impresia că se înţelegeau bine şi că deveniseră prieteni, cu toate că îşi dădu dintr-odată seama că Liam nu mai vorbise despre ea în ultima vreme.

-Voi doi aţi avut vreo divergenţă de opinie artistică? întrebă el într-un final, puţin amuzat.

Ii cunoştea pe bine amândoi şi ştia că puteau fi destul de încăpăţânaţi. Atmosfera dintre ei era puternic tensionată. Ai fi putut să o tai cu cuţitul, cum spune expresia.

-Da, răspunse Liam, arătând furios şi nefericit.

-Nici vorbă, zise Sasha politicos, exact în acelaşi moment.

-Ei bine, ce este, da sau nu? îi întrebă Xavier.

Râdea, în timp ce Liam se foia în scaun, iar mama lui luă o atitudine glacială.

—A refuzat să mă ia la o petrecere în Paris, când stăteam la ea. Cred că a fost destul de nepoliticos din partea ei, ţinând cont că eram oaspetele ei.

Putea fi şi acesta un mod de a prezenta problema, observă Sasha. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Xavier să pice la mijloc, mai ales că el cunoştea doar jumătate din poveste, iar ea nu avea nici o intenţie să-i spună şi restul. Fu încântată să vadă că nici Liam nu-i povestise nimic despre scurta lor relaţie, pentru că Xavier păru să nu ştie nimic din ce se întâmplase. Era complet pe dinafară.

-Ce purtai când a refuzat să te ia la petrecere? întrebă

Xavier relaxat, în timp ce dealerul şi artistul, foşti iubiți, îşi aruncau săgeți din priviri.

Era evident că Liam era încă furios pe ea.

-Nu ştiu... hainele obişnuite... ce contează? bombăni Liam înspre el, în timp ce Sasha îi privi pe amândoi în tăcere.

—E foarte important, la genul de petreceri la care merge ea. Dacă vrei părerea mea, cred că din cauza asta nu te-a luat cu ea. Xavier vorbi ca şi cum mama lui nu ar fi fost prezentă. Sasha nu spuse nimic. Nu m-ar fi luat nici pe mine. Oamenii pe care îi cunoaşte ea sunt incredibil de pompoşi şi destul de plictisitori. îmi cer scuze, mamă.

îi aruncă Sashei o privire, cerându-şi iertare, iar ea încuviință din cap. Şi ea îi spusese acelaşi lucru lui Liam încă de la început.

-Asta i-am spus şi eu, interveni Sasha. I-am spus că nu putea juca rolul lui de artist nebun cu acel gen de oameni. Iar el mi-a replicat că nu-l pot controla.

-Probabil că nici nu ai putea, răspunse Xavier chibzuit şi apoi îl privi pe Liam. Ce este cu chestia asta cu artistul nebun? Dacă vrei să faci asta, de ce să-ți dorești să mergi la acele petreceri? Eu, personal, i-aş da ei bani să nu mă ia. Le urăsc.

-Şi eu. Doar că nu voiam să fiu lăsat acasă ca un puşti de patru ani sau să mi se spună cum să mă comport când ajungeam acolo.

—Şi ce conta dacă te lua cu ea? Tu eşti unul dintre artiştii ei, Liam. Nu eşti soțul ei. Nici tatălui meu nu-i plăcea să meargă acolo. Spunea că mare parte dintre clienții ei importanți îl plictiseau la culme. Se fofila să nu meargă

la acele petreceri de fiecare dată când avea ocazia. Sasha zâmbi la comentariu, iar Liam păru să cadă pe gânduri. Pari un amant gelos, îl mustră Xavier, încă neînțelegând ce se întâmplase, motiv pentru care Sasha îi fu profund recunoscătoare.

—Sau un puşti răsfăţat, adăugă Sasha. I-am spus că nu se poate comporta prosteşte dacă merge la acele petreceri. El m-a informat că se va purta cum va dori. Sfârşit. Şi sfârşitul relaţiei. Insă, slavă Domnului, Xavier nu ştia asta. Din ceea ce spusese Liam, Sasha era uimită că fiul ei nu începuse să suspecteze ceva. Nu-i trecuse nici măcar o secundă prin minte că prietenul lui ar fi putut să se culce cu mama sa. Ea se întoarse spre Liam atunci şi îi reaminti ceea ce-i spusese cu două luni în urmă. Oricând vei dori să te îmbraci şi să te porţi ca un adult, eşti bine-venit să mergi oriunde cu mine. Până atunci...

Şi vocea ei îşi pierdu din intensitate, iar Liam îşi dădu ochii peste cap.

—Parcă ai fi taică-meu.

Arăta furios pe ea din nou, ceea ce-l surprinse pe Xavier. Mama lui avea dreptate. Liam se comporta ca un puşti răsfăţat şi fără minte. Şi deşi el nu îi ţinea partea mamei sale prea des, de această dată simţi că aşa era cel mai bine.

-Erai un copil atunci, îi reaminti Xavier. Acum eşti un adult. Tocmai ce ai împlinit patruzeci de ani. Iisuse, asta înseamnă că eşti al naibii de bătrân... Şi îi aruncă iar o privire Sashei. Scuze, mamă.

-N-ai pentru ce. Nu este al naibii de bătrân, dar îndeajuns cât să nu facă scandal din cauza unei petreceri.

—Tatăl şi fraţii mei nu mă luau niciodată nicăieri. Tatăl meu mă considera un ciudat, iar fraţii mei spuneau că eram sinistru. Am fost întotdeauna lăsat pe dinafară. De aceea am plecat din San Francisco. Mă săturasem de tot. Şi nu voi mai lăsa pe nimeni să mă trateze aşa din nou.

-Probabil că erai un ciudat, zise Xavier puţin amuzat. Uitându-se la Liam şi observând expresia din ochii lui, Sasha

se simți dintr-odată mult mai înțelegătoare. Gu siguranță că răscolise nişte răni mult mai adânci din copilăria lui. Iar el nu avusese o mamă care să-l protejeze sau să-l apere de lipsa de sensibilitate şi de cruzimea tatălui şi a fraților lui. Privindu-1, îşi dori dintr-odată să-şi pună brațele în jurul lui, dar nu putea face asta. Şi încă mai eşti un ciudat uneori, continuă Xavier, iar Liam zâmbi. La naiba, la ce te-ai aştepta?! Eşti un artist. Şi eu sunt ciudat. Este semnul măreției şi al talentului. Şi-mi place să fiu un ciudat, şi la fel şi ție. Şi nu m-ai putea duce la una dintre petrecerile acelea nici dacă m-ai plăti.

-Pur şi simplu m-am simțit respins, cred. Era ca pe vremuri, când eram copil. Cred că mi-a atins vreo coardă sensibilă. Mi se spunea că nu puteam merge undeva decât dacă mă comportam ca o altă persoană. Cred că m-am scrântit de tot şi nu a fost vina mamei tale.

Liam se uită spre Sasha neliniştit şi îşi dori să-şi ceară scuze, dar nu putea. Privirile li se întâlniră şi rămaseră aşa ceva timp. Şi, în mod miraculos, Xavier nu văzu asta.

-La naiba, prietene, erai doar oaspetele ei. Probabil nici nu ar fi putut să te ia cu ea, oricum.

—Nu, nu puteam, adăugă Sasha. Cearta a fost mai mult despre teorie şi libertate de comportament.

—Şi control, adăugă Liam. Când oamenii mă insultă aşa, pur şi simplu înnebunesc. Am fost respins când eram copil, ca şi cum nu aş fi fost înrudit cu ei sau ceva de genul ăsta, sau n-aş fi fost îndeajuns de bun pentru nici unul dintre ei. încercau mereu să mă controleze şi să mă facă să mă port cum voiau ei, iar eu pur şi simplu nu puteam.

Dar fusese mai mult de atât, înțelese Sasha. Era legat de pierderea protecției şi a dragostei necondiționate a mamei, la vârsta de şapte ani. Cu asta se luptase ea de fapt, în acea noapte, cu un băiețel de şapte ani ca- re-şi pierduse mama. Şi dintr-odată o grămadă de lucruri căpătară explicație pentru ea referitor la comportamentul lui imatur de la Paris. Inima ei zbură către a lui stând acolo şi ascultându-1.

-In regulă, acum ne-am împăcat? Xavier se întoarse către

Liam. Cu siguranță ai trăit ceva asemănător cu o criză de nebunie, sau un dejâ-vu, sau ceva de genul ăsta. Mama mea merge la petreceri date de cei mai plictisitori oameni de pe planetă, la care nici o persoană cu mintea întreagă nu ar merge. Iar tu eşti un artist nebun şi nu ar trebui să mergi în astfel de locuri, cu oameni ca aceia pe care îi cunoaşte ea. Mama mea este în regulă, oamenii cu care îşi petrece ea timpul nu sunt. Oamenii ca noi trebuie să stea cu cei de-un fel cu ei. Nu cu oameni asemenea cunoscuților ei sau a clienților ei, altfel ne-ar înăbuşi talentul. Stai cu mine şi uită de aiureala ei pompoasă. Crede-mă, nu ți-ar fi plăcut. Acum, ne putem relaxa cu toții şi să mâncăm? Eu mă duc la baie. Voi pupați-vă şi îm- păcați-vă pentru ca ea să-ți vândă tablourile şi să nu mai fie supărată pe tine, şi când mă voi întoarce ne vom simți cu toții bine, ca ultima oară. E bine aşa, copii? Amândoi zâmbiră spre el. Xavier rezolvase impasul peste care ei nu putuseră trece în ultimele două luni, chiar dacă nu ştia întreaga poveste. Mulțumesc!

Se ridică şi îi lăsă, dispărând în baie, în timp ce Liam o privi. încă o mai iubea şi, mulțumită lui Xavier, nu mai era furios pe ea. Acum când se gândea mai bine, nici măcar nu fusese supărat pe ea. Fusese o retrăire a unei poveşti mai vechi care îi privea pe tatăl şi pe frații lui mai mult decât pe Sasha. Ea îi atinsese un punct sensibil şi îl răscolise atât de mult, încât el nu mai fusese capabil să asculte de rațiune, până când Xavier nu făcuse lumină în povestea asta pentru amândoi, două luni mai târziu.

—îmi pare rău, Sasha, zise el încet. Mi-a fost al naibii de dor de tine. Eşti cea mai încăpățânată femeie de pe planetă. Nu m-ai sunat niciodată.

-Nici tu nu m-ai sunat. Şi mie mi-a fost dor de tine. îmi pare atât de rău. Nu am înțeles cu adevărat ce însemna asta pentru tine sau de ce. Acum înțeleg. Nu am vrut să te rănesc.

Ea întinse mâinile şi îl atinse în timp ce vorbea.

-Nu ai făcut-o tu. Ei au făcut-o. Eu doar te-am confundat cu ei pentru un moment. Un moment mai lung. Trecuseră mai

mult de două luni de când plecase din Paris. Haide să bem ceva împreună înainte de a pleca din Londra.

Ea încuviință din cap tocmai când Xavier se întorcea la masă.

—E toată lumea fericită din nou?

—Foarte. Sasha îl privi luminoasă. Eşti un mediator excelent. Ar trebui să-ți folosesc serviciile mai des.

Când se întoarse spre el, văzu că Liam îi zâmbea.

Comandară prânzul şi bărbaţii vorbiră despre munca lor, în timp ce Sasha ascultă. Nu era niciodată mai fericită decât atunci când vorbea cu artiştii, şi mai ales cu aceştia doi. După prânz, merseră la studioul lui Liam şi examinară ultimele lui tablouri. Erau chiar mai bune decât cele dinainte. Ea îl privi strălucind de încântare când le văzu.

-Dumnezeule, Liam, sunt fantastice!

îşi putu da seama că el săpase adânc în suflet pentru a pune pe pânză ceea ce vedea acum.

-Pictezi mai bine când eşti supărat, comentă Xavier amuzat.

—Uneori, zise Liam, trist, şi Sasha văzu asta. II strânse de mână când trecu pe lângă el. Am fost supărat doar la început. După aceea, am fost nefericit. De fapt, atunci pictez cel mai bine. Nu-mi place, dar ăsta-i adevărul, întotdeauna e, spuse el, obosit, în timp ce privea pânzele.

Se simțise extrem de singur fără ea în cele două luni.

—Şi la mine e la fel, admise Xavier.

-Aş vrea să pot spune că sunt la fel de productivă ca voi doi, adăugă Sasha.

Ultimele două luni fără el fuseseră dureroase pentru ea. îşi dori să poată petrece acum puțin timp singură cu el, dar trebuia să meargă să se vadă cu un alt artist. Totuşi, era bucuroasă că venise să vadă lucrările lui Liam. Şi poate că avea să fie mai bine pentru amândoi dacă ea rămânea doar reprezentantul lui. Relația lor scurtă fusese cu siguranță un dezastru. însă mulțumită lui Xavier, măcar războiul dintre ei se sfârşise.

-Ce faceți amândoi în seara asta? întrebă Liam, când Sasha trebui să plece - era evident că se grăbea.

—Eu sunt ocupată, zise ea repede, iar Xavier spuse că avea o întâlnire.

—Una dintre petrecerile tale plictisitoare? întrebă Liam privind-o amuzat.

-Nu, o cină liniştită cu un potențial client.

Nu-i datora de fapt nici o explicație. Războiul se sfârşise, dar la fel şi relația lor. Cu puțin noroc, acum puteau fi prieteni.

-Şi mâine?

Liam voia să o mai vadă încă o dată înainte ca ea să se întoarcă la Paris şi era mai confortabil pentru amândoi să stabilească acum, cu Xavier de față.

—Eu sunt liber, interveni Xavier.

—Şi eu, zise Sasha.

Cu toate că ar fi vrut să petreacă puțin timp singură cu fiul ei. Era altceva dacă venea şi Liam cu ei.

El sugeră să ia cina la pubul lui favorit, Xavier acceptă imediat, iar apoi şi Sasha, puțin cam fără tragere de inimă, însă după tot ceea ce el îi spusese la prânz, nu voia să fie nepoliticoasă. Putea să ia micul dejun singură cu Xavier în dimineața următoare, înainte de a pleca la Paris.

Fu de acord să-i ia pe amândoi cu maşina ei în seara următoare, cu toate că cina într-un pub gălăgios nu era chiar modul în care-i plăcea să-şi petreacă serile. însă o făcea pentru amândoi, şi poate puțin mai mult pentru
Liam. Când plecă se simți iubitoare şi protectoare în privința

lui.

Fu ocupată pentru restul după-amiezii, făcu diverse comisioane pe New Bond Street înainte de a se întoarce la hotel, la timp pentru a se schimba înainte ca Phillip să o ia cu maşina la cină. Se pieptăna şi îşi lega părul în cocul obişnuit, când Liam o sună.

-Mă bucur că ne-am întâlnit azi, zise el trist. Xavier ne-a făcut amândurora o mare favoare. Sau mie cel puțin. îmi pare foarte rău că m-am purtat atât de nebuneşte la Paris.

-Este în regulă, răspunse Sasha, ținându-şi părul cu o mână şi receptorul cu cealaltă. Se mai întâmplă. M-am simțit foarte prost astăzi în legătură cu asta când tu explicai.

îi mai spusese despre tatăl lui înainte, dar ea nu făcuse legătura până la capăt. Ceea ce lui Liam îi lipsea mai mult decât orice era o mamă. Insă ea nu voia să fie o mamă pentru el. Avea propriii copii. Poate că el avea nevoie de afecțiune maternă mai mult decât de iubire. însă din cauza diferenței de vârstă dintre ei, o făcea să se simtă şi mai bătrână. Poate ca reprezentantul lui, şi nu ca iubită, ea ar fi putut să îl ajute mai mult.

Mare parte dintre artiştii ei aveau nevoie de o mamă şi se aşteptau ca ea să îndeplinească acest rol pentru ei. Parte din sarcina ei era să-i crească. Nu o deranjase să facă asta, cel puțin nu cu Liam. Poate că l-ar fi ajutat. Nu că ea ar fi avut ceva de câştigat acum, cu excepția comisionului din vinderea tablourilor lui. încă mai era atrasă de el şi încă mai simțea aceeaşi tensiune electrică atunci când îl privea, însă ceea ce simțea pentru el acum era diferit. Sentimentele ei pentru el se retraseseră undeva şi păreau cumva mai profunde. îl iubea, dar era capabilă să-l privească acum fără a-şi mai dori să sfâşie hainele de pe el. Sublimase ceea ce simțise în ultimele luni, decantând totul într-un sentiment de compasiune.

Era mai bine, mai sănătos pentru ea, decât nebunia pe care o simțise în iarnă, când se întâlniseră, cu toate că îi lipsea ceea ce fusese între ei. Era ca şi cum sentimentele ei pentru el se maturizaseră şi se transformaseră cumva de când îl văzuse

ultima oară. Era mulțumită să fie reprezentantul şi prietena lui şi nimic mai mult.

-Eşti fericită? o întrebă el, iar ea zâmbi.

-Dacă mă întrebi dacă există altcineva acum, răspunsul este nu. Mi-a luat ceva timp să trec peste ce s-a întâmplat. Am fost destul de dezamăgită când ai plecat din Paris. Fusese extrem de dificil pentru ea să îl piardă după ce îl pierduse pe Arthur. Am trecut peste asta. Se mai întâmplă. Nu am crezut niciodată că va merge între noi. Mi-a părut doar rău să aflu că avusesem dreptate şi că relația noastră nu era posibilă.

-Ar fi putut să meargă dacă nu aş fi înnebunit eu complet, zise Liam.ruşinat.

-Nu ai făcut asta. Poate că aveai dreptate. Era destul de nepoliticos să te las acasă şi să te tratez ca pe un secret. Doar că nu am ştiut ce altceva să fac.

-Nici eu. Nu mi se mai pare cine ştie ce acum, dar atunci aşa părea.

-Şi mie la fel. Mă bucur că Xavier a clarificat, în sfârşit, lucrurile.

-Este un copil minunat, Sasha.

-Ştiu. Sunt foarte norocoasă. Se uită la ceas. Phillip urma să ajungă în zece minute, iar ea încă mai trebuia să se pieptene şi să se machieze. Urăsc să fac asta, dar trebuie să te las. In zece minute vine cineva să mă ia.

—De ce îmi vine să cred că ai o întâlnire şi nu că iei cina cu un client?

Erau de fapt amândouă, dar nu mai era treaba lui Liam şi nici nu avea să mai fie vreodată.

-Poate că eşti puțin paranoic, îl tachină ea. Du-te şi pictează ceva. Ne vedem mâine.

-Distracție plăcută în seara asta, spuse el şi, pentru un minut, ea simți vechea emoție, dar acum îi putea rezista.

Trecuse destul de mult timp şi îşi revenise.

—Mulțumesc, Liam.

Se agită prin cameră zece minute după aceea, încercând să nu se gândească la el, şi când Phillip sună de la recepție, ea fu

gata. Mult spre surprinderea ei, petrecură o seară perfectă. Totul se petrecu exact aşa cum ar fi trebuit la o primă întâlnire politicoasă, curtenitoare, interesantă, inteligentă şi amuzantă. El era un bărbat drăguţ şi o bună companie. Avusese o carieră interesantă, îi plăcea să călătorească şi avea mulţi prieteni în multe locuri. Juca tenis şi golf, citea tot ce-i pica în mână, avea un interes serios în artă şi era evident foarte ataşat de copiii şi nepoţii lui. Sasha nu simţea cine ştie ce atracţie pentru el, dar seara îi plăcu. Se gândi că era o relaxare să nu simtă nici unul dintre acele lucruri pe care le simţise pentru Liam. Ceea ce experimentase în compania lui Phillip fusese relaxant şi liniştit. Nici măcar nu-i păsa dacă avea să-i vândă vreun tablou sau nu.

Luară cina la Mark's Club, apoi el o duse la Annabel's. Ajunse acasă în siguranţă, puţin după miezul nopţii. El spuse că pleca în Olanda a doua zi să vadă o barcă pe care o comandase şi că o va suna imediat ce va reveni la Paris. Era o plăcere să fie cu cineva atât de inteligent şi plăcut. Nu simţise nimic din emoţiile sau tortura pe care le trăise cu Liam.

In acea noapte dormi liniştită, a doua zi se întâlni cu un artist, vizită două galerii şi merse la cumpărături. Ajunse la hotel la timp pentru a se schimba în blugi şi a merge la cină cu Xavier şi Liam. Se simţea de parcă s-ar fi întâlnit cu cei doi băieţi ai ei. Pubul pe care-l alesese Liam era gălăgios şi aglomerat, aşa cum se temuse că va fi. De-abia se putură auzi unul pe altul, ţipând peste masă în timpul cinei. După aceea, merseră la un bar, unde Xavier flirtă cu tot felul de femei, iar Liam încercă să poarte

o conversaţie inteligentă cu Sasha. Ea de-abia aştepta ca seara să se sfârşească, dar parcă nu se mai termina. Era ciudat să se afle acolo cu Liam. Femeile stăteau grămadă în jurul lor şi se vedea cu ochiul liber că îl doreau, toate nu mai mari de douăzeci şi ceva de ani. Privindu-le, şi pe el, ea ştiu că nu voia să fie acolo. Zece minute mai târziu, le spuse că o durea capul. îi lăsă acolo, fericiţi şi bând. Nici unul dintre ei nu era beat când ea plecă, dar bănui că în cele din urmă aveau să fie. Era complet diferită de seara pe care avusese în ajun, cu Phillip. Pe cât de politicoasă şi civilizată fusese seara trecută, pe atât de gălăgioasă, dezordonată şi haotică fusese aceasta. Şi în timp ce se întoarse singură cu maşina până la hotel, îşi dădu seama că seara şi locul unde o petrecuseră o făceau să se simtă tristă şi bătrână. Nu ştia de ce, dar o deprimase să-l vadă pe Liam. Acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru nerozia de a fi început o relaţie cu el. Acum, de fiecare dată când îl va vedea, îşi va aminti ce se întâmplase şi de ce se sfârşise, pentru că Liam nu era o opţiune pentru ea. Relaţia lor nu ar fi mers niciodată.

Fu uşurată să se întoarcă la hotel şi să-şi scoată hainele. îşi puse cămaşa de noapte şi se întinse pe pat, bucurându-se de tăcere şi gândindu-se la el. Era ciudat să-şi dea seama că el fusese cândva al ei, iar acum era disponibil pentru toate acele femei tinere, excitate şi fără chip. Credea, aşa cum o făcuse întotdeauna, că el ar trebui să fie cu femei mai apropiate de vârsta lui şi mai tinere decât ea. Singurul lucru pe care ea nu-l ştia, şi poate nu avea să-l ştie vreodată, era cui îi aparţinea ea. Poate că nimănui. Se simţea a nimănui şi singură oriunde acum, fie că era vorba despre lumea lui Liam sau a ei.

Stinse lumina pe la unsprezece şi era deja adormită când sună telefonul. Pentru un minut, nu se dumiri unde era, dar apoi îşi aminti. Vocea de la telefon îi păru profundă şi familiară.

—Sunt jos la recepţie, spuse el în loc de salut.

-Cine este?

-Sunt eu, Liam.

-Dormeam.

—Te mai doare capul?

-Cred că mă simt mai bine.

Nu voia să-i spună că de fapt nici n-o duruse capul.

—Vreau să-ți vorbesc.

El păru neliniştit.

-Te sun eu mâine.

Nu voia să-l vadă. S-ar fi simțit şi mai tristă. II lăsase în lumea lui în seara aceea, în pub, cu toate acele femei extrem de tinere.

—Nu vreau să aştept până mâine. Te rog, Sasha... lasă-mă să vin să te văd.

-Nu cred că este o idee prea bună. Se trezise deja complet. Suntem cel mai bine acum. Suntem din nou prieteni. Hai să nu stricăm totul discutând ce nu a mers şi de ce. Eşti fericit. Sunt fericită. Nu avem nevoie să discutăm asta din nou.

-Nu vreau să mai discut despre nimic. Vreau doar să te văd.

—Arăt la fel cum arătam acum două ore, doar că am cămaşa de noapte pe mine în loc de blugi.

-Te rog... Ştiu că pleci dimineață.

El îi păru trist.

—Te voi suna de la Paris, răspunse ea fermă.

-Nu vreau să vorbesc cu tine la Paris. Eşti aici acum. Vreau să te văd.

-Eşti băut? întrebă ea, părând îngrijorată.

—Nu. Dar voi fi dacă nu mă laşi să te văd, râse el.

Ea oftă, gândindu-se. Nu găsea nici un argument pentru care să-l vadă. Şi o grămadă de contraargumente. Era încă atrasă de el şi nu voia să se întâmple nimic nebunesc.

-La naiba... bine... vino sus, dar dacă faci ceva prostesc, voi chema paza şi voi cere să te arunce afară.

-Nu voi face nimic rău. Promit.

Se ridică din pat, îşi puse un halat şi merse în camera de zi a apartamentului ei. El ajunse acolo înainte ca ea să apuce să-şi lege cordonul halatului. Bătu o singură dată. Ea deschise

uşa şi îl privi. Arăta înalt, şi zvelt, şi frumos, iar ea simți aceleaşi emoții, însă de această dată nu le băgă în seamă. Se dădu cu un pas înapoi din uşă şi îi făcu semn să intre, arătând somnoroasă.

—îmi pare rău... nu ştiu de ce, Sash... dar trebuia să te vad.

-Ei bine, acum mă vezi. Ea îi zâmbi şi se aşeză pe un scaun, în timp ce el veni spre ea, se puse în genunchi şi îşi puse mâinile în jurul ei.

-îmi pare rău că am fost atât de prost înainte. Am crezut că vrei să mă înjoseşti şi am înnebunit complet. Voiam să merg cu tine în acea seară şi voiam să fii mândră de mine. Doar că nu am ştiut cum s-o spun.

—Nici eu nu m-am descurcat prea bine. Se mai întâmplă uneori. Cu cât deveneai mai nebun, cu atât eu mă încăpățânam mai mult. Ți-am spus că era imposibil. Nu ar fi mers niciodată între noi doi.

-încă mai este posibil, dacă vrei şi tu. M-am gândit mult.

-Nu începe iar. Nu vreau să mă cert cu tine. Şi nu am de gând să fac nimic prostesc.

Ea îşi încrucişă mâinile pe piept când o spuse, ceea ce necesită semnificativ de mult efort. Pentru că de fapt ar fi vrut să-şi pună brațele în jurul lui. însă nu avea de gând să mai lase să se întâmple asta. încă mai simțea ceva pentru el. Iar el băuse. O combinație letală, aşa cum se dovedise de prea multe ori.

-Cum a fost clientul acela cu care te-ai întâlnit ieri-noapte?

-încântător, inteligent, respectabil şi îngrozitor de plictisitor, zise ea fără să se gândească, iar apoi făcu ochii mari. Nu-mi vine să cred că tocmai am spus asta. M-am simțit perfect, cu o persoană perfect de decentă. Nu ştiu de ce am spus asta.

Era supărată pentru ceea ce tocmai spusese. Cuvintele îi ieşiseră pur şi simplu fără să vrea.

-Pentru că este adevărat. Sasha, te iubesc, spuse el cu o privire disperată. Şi nu-mi pasă dacă nu vom spune nimănui de noi doi. îmi dau seama acum că aşa ar trebui să fie. Ar ieşi

o adevărată încurcătură dacă n-ar fi aşa. Nu-mi pasă dacă nu vom merge niciodată la petreceri împreună. Vreau doar să fiu cu tine şi să avem iar ceea ce aveam înainte de a strica eu totul la Paris.

-Nu ai stricat totul, spuse ea blând. Am fost amândoi de vină. Nu a fost să fie. Ți-am spus, Liam. Este imposibil. Cât de idioți am putea fi amândoi? Am fost norocoşi. Ne-am rănit unul pe celălalt, dar nu am făcut foarte mult rău. Data următoare s-ar putea să nu mai fie aşa şi ar putea sfârşi rău. Hai să renunțăm cât încă se mai poate. Eu voi fi reprezentantul tău, iar tu vei fi artistul. în timp ce ea spuse asta, el se aplecă în fața ei şi o sărută. Şi oricât de mult se urî pentru asta, îi răspunse şi ea la sărut. Bine, te iubesc şi eu. Asta nu schimbă nimic. Nu voi face asta. Este imposibil. Imposibil. De câte ori şi în câte feluri vrei să o spun? El o sărută din nou, şi de aceasta dată, când se opri, ea rămase fără suflare. Liam... nu... te rog... ne vom înnebuni unul pe celălalt din nou...

El nu se putu abține să nu o mai sărute, şi nici ea nu putu să nu-i răspundă.

-Sunt deja nebun, zise el nefericit. Sunt aşa de când am fost îndeajuns de idiot să te părăsesc în Paris.

-Nu ai fost idiot... şi nu vreau ca tu să fii secretul meu. Ai avut dreptate. Meriți mai mult. Şi eu nu-ți pot da asta. Nu sunt pregătită să spun lumii că am un prieten, sau iubit, sau amant, sau orice ai fi tu, care eşti mai tânăr cu zece ani decât mine. Mă simt ca o bătrână obscenă.

-Nouă, zise el între sărutări.

-Nouă ce?

O ameţea cu sărutările lui. Capul i se învârtea.

—Sunt nouă ani, nu zece. Nu exagera.

-în regulă, nouă. Nu sunt încă pregătită să spun oamenilor. Şi tu meriţi mai mult decât să fii un secret.

—Prefer să fiu secretul tău decât nimic.

—Sunt reprezentantul tău.

—Eu vreau să fii femeia mea. Şi tot ce voia ea în timp ce el o săruta era să fie femeia lui. însă totul ar fi devenit iar nebunesc şi confuz, aşa cum se întâmplase la Paris. Şi mai vreau să fiu şi propriul tău artist nebun de legat.

Ea râse atunci.

—Ei bine, oricum eşti, chiar dacă eu sunt doar reprezentantul tău.

-Sasha, mai dă-mi o şansă... te rog, de dragul amândurora. Te iubesc cu adevărat.

-Şi eu te iubesc. Doar că nu vreau să ne înnebunim iar unul pe celălalt. Şi exact aşa vom face. O ştii. O să fac la un moment dat ceva care te va scoate din sărite. Te voi insulta fără să vreau. Şi tu vei apărea în mijlocul unei şedinţe a consiliului de administraţie purtând nimic altceva decât un şorţ peste zona genitală şi tenişi.

—Un şorţ peste zona genitală? El se dădu puţin în spate şi o privi. Un şorţ peste zona genitală? Nici măcar nu am aşa ceva.

-Atunci cumpără-ţi unul, zise ea, zâmbind. Fiecare artist nebun ar trebui să aibă unul. Ai putea să-l porţi la petrecerile la care te voi lua cu mine.

-Ce părere ai despre o togă? Aş putea apărea la o şedinţă a consiliului de administraţie sau la o cină la patru ace purtând aştemuturile mele.

El zâmbi ştrengăreşte.

-E prea uşor, îngăimă ea printre sărutări. Era deja în braţele lui, iar el o purta spre dormitor. O lăsă pe patul unde făcuseră dragoste pentru prima oară. Se opri şi o privi atunci, iar ea rămase întinsă şi se uită la el.

-Nu voi face asta dacă tu nu vrei, spuse el încet.

-Sper să nu, răspunse ea, puțin amuzată. Oh, Dumnezeule, Liam... ce facem?

îl iubea, dar se temea.

—Reluăm de unde am rămas, doar că va fi mai bine, spuse el, convins.

-De unde ştii că va fi mai bine? Poate că va fi mai rău.

-Ştiu pentru că te iubesc mai mult decât te iubeam acum două luni. Ştiu pentru că vreau să meargă. Vreau să-ți dovedesc că este posibil şi că nu ai avut dreptate când ai spus că nu se poate. Vreau să te înşeli.

-Şi eu, şopti ea, întinzând brațele spre el.

El îi desfăcu atunci halatul, iar ea se dezbrăcă. Voia să creadă că era posibil. Voia să meargă relația cu el. Voia să fie orice ar fi vrut el şi voia ca el să fie aşa cum îl visase. Şi în timp ce el făcu dragoste cu ea, amândoi găsiră tot ceea ce le lipsise şi de ce le fusese dor în ultimele două luni.

După aceea ea se uită la el şi de această dată nu se putu abține să nu râdă.

-Nu-mi vine să cred că facem asta iar. Ce pereche de nebuni suntem, Liam.

în ciuda împotrivirii ei, părea fericită.

—Tu eşti nebună, zâmbi el ştrengăreşte. Eu sunt doar un artist dus cu pluta, spuse el, mândru, simțindu-se de parcă ajunsese din nou acasă.

capitolul 10

A doua zi dimineaţă făcură dragoste încă o dată înainte ca el să plece. Făcură un duş împreună şi râseră de ceea ce făceau din nou. Acum relaţia lor căpătase o înclinaţie spre umor, un fel de mirare, şi relaxarea şi încrederea pe care nu o avusese înainte de episodul de la Paris. Ea îşi dorea mai mult ca niciodată să creadă că este posibil. Insă din cauza diferenţei dintre stilurile lor de viaţă şi vârsta lor, încă îi era teamă că nu va merge. Totul depindea de cât de toleranţi puteau fi unul cu celălalt. In opinia ei, acolo se găsea cheia succesului lor: în abilitatea de a-l lăsa pe celălalt să fie cine era cu adevărat. Plabar n-avea dacă ei erau capabili de aşa ceva. De această dată aveau nevoie de măiestrie, noroc şi magie pentru a funcţiona.

El o sărută înainte de a se îndrepta spre uşă. Stând în pragul uşii, în halat, ea îl privi ţopăind de-a latul holului. Era terifiată că poate încă mai era imposibil să fie împreună, dar nu putea să-i reziste. El se întoarse zâmbind şi ochii li se întâlniră, şi totul în interiorul ei se topi. Il iubea mai mult decât vreodată înainte, de această dată pentru cine era el cu adevărat.

O jumătate de oră mai târziu, zâmbea larg când îl întâlni pe Xavier în hol pentru micul dejun. Liam îi promisese să vină la ea la Paris în acel weekend, şi mai avea şi ea încă o idee. Plănuia în mai o excursie în Italia, pentru a se întâlni cu noi artişti. Voia ca el să vină cu ea şi voia să-i spună despre asta în weekend.

-Arăţi precum pisica proverbială care a înghiţit canarul, comentă Xavier cu un rânjet. Ce se întâmplă, mamă? Se gândi la întâlnirea pe care o avusese în seara când venise la Londra şi o întrebă: cineva special?

-Nu. Drăguţ, dar plictisitor.

II plăcea pe Phillip Henshaw, chiar dacă nu simţea nici un fel de atracţie pentru el. Dar acum că Liam se întorsese, Phillip dispăruse complet din peisaj, iar el nici măcar n-o ştia. Sasha

era conştientă că relaţia cu Liam era o nebunie, dar îşi dorea să încerce din nou. îşi reaminti sieşi că să repeţi la infinit acelaşi lucru aşteptându-te la un alt rezultat era definiţia nebuniei clinice. Dar pur şi simplu nu reuşea să-i reziste şi nici nu voia să o facă. Era atât de fericită că el se întorsese în viaţa ei. De-abia mai putea aştepta până în weekend. Discutaseră şi despre posibilitatea ca ea să vină la Londra la sfârşit de săptămână să îl vadă, dar ei îi era teamă că s-ar întâlni din greşeală cu Xavier. Nu era deloc pregătită să le spună copiilor. Mai întâi trebuiau amândoi să vadă dacă relaţia putea să funcţioneze. Ea se baza mult pe asta, şi la fel şi el.

Şoferul ei o duse la aeroport şi, când se întoarse la Paris, fu numai zâmbete. Bemard şi Eugenie remarcară asta din secunda în care ea intră în galerie.

-Eşti într-o dispoziţie bună, comentă Bemard sec.

Când ajunse acasă în acea noapte, fu fericită să o revadă pe Socks. Era fericită să vadă pe toată lumea, acum că Liam se întorsese. Ceva era foarte diferit şi mult mai bine când el era în viaţa ei.

Avu o săptămână agitată la galerie şi, când Liam veni vineri noaptea, ea îl aştepta. Pregătise pentru el cassou- let, despre care el spusese că îi place la nebunie, paste, salată, şi cumpărase până şi produse de patiserie pentru el de la celebra cofetărie Faucbon. Mâncară în sufragerie, puse puţină muzică şi aprinse toate lumânările. Se simţiră ca într-o lună de miere amândoi. Sâmbătă ea îl invită să meargă cu ea în Italia pentru trei săptămâni în luna mai. El fu extrem de fericit. Totul era mai bine decât fusese vreodată pentru ei.

Tot restul lunii aprilie, el veni la Paris cu maşina la fiecare sfârşit de săptămână. într-unul din aceste weekenduri merseră la mare la Deauville. Statură într-un hotel vechi, ciudat, se plimbară pe plajă şi jucară jocuri de noroc, în mod miraculos, nimeni din viaţa ei nu părea să ştie ce se întâmpla. El ajungea târziu vinerea, se odihneau sâmbăta, şi duminica se plimbau sau mergeau cu maşina prin ţară. Merseră la slujba de la Sacre Coeur, vizitară Notre-Dame şi se plimbară prin Grădinile

Luxemburg. Nu se întâlniră niciodată cu vreo persoană pe care o cunoşteau, iar ea refuză toate invitaţiile primite în week- end. Nu pentru că l-ar fi ţinut ascuns, ci pentru că voia să savureze fiecare moment pe care-l putea petrece cu el. Şi o dată sau de două ori, luară cina cu prietenii lui artişti din Marais, care aproape că leşinară când aflară cine era ea. Majoritatea lor aveau jumătate din vârsta ei, ceea ce o făcea să nu se simtă în largul ei, însă ştia că prezenţa ei acolo era un compromis pe care trebuia să-l facă de dragul lui Liam. Spuseră tuturor că erau doar amici. Ea ştia că el simţea nevoia să-şi vadă prietenii. Şi ea se întâlnea cu prietenii şi cu clienţii ei în timpul săptămânii, în timp ce el muncea la Londra. Amândoi îşi dădeau seama că ar fi fost prea complicat dacă el şi-ar fi petrecut întreaga săptămână la Paris, şi că n-ar fi avut cum să păstreze secretul, cu galeria chiar în curtea casei. Hotărâseră ca pentru moment să păstreze tăcerea cu privire la relaţia lor, până aveau să se simtă mai siguri pe ei.

Plecară în Italia pe întâi mai. îşi începură călătoria în Veneţia doar ca să se distreze şi petrecură la hotelul Danieli patru zile minunate ca o lună de miere. El venise cu avionul din Londra, iar ea din Paris, şi se întâlniseră acolo. Se comportară asemenea unor turişti obişnuiţi, merseră cu gondola pe sub Ponte dei Sospiri, plimbare care, după spusele gondolierului avea să-i lege pentru totdeauna. Luară cine îmbelşugate, făcură cumpărături, vizitară biserici şi muzee şi se relaxară prin cafenele. Fură cele mai fericite zile pe care le trăiseră vreodată.

Din Veneţia, închiriară o maşină pentru a merge la Florenţa, unde ea trebuia să se întâlnească cu patru artişti. Făcură aceleaşi lucruri pe care le făcuseră şi în Veneţia, şi pe lângă acestea luară prânzul şi cina cu artiştii. Ei îi plăceau doi dintre ei foarte mult şi se gândea că lucrările lor erau potrivite pentru galerie. Era nesigură cu privire la al treilea şi spuse că trebuie să se mai gândească. Sculpturile lui erau neobişnuite şi posibil prea mari pentru spaţiul ei. Iar al patrulea artist era fermecător, dar lucrările lui nu-i plăcură din prima clipă. Ii

spuse blând că nu ar fi putut să-l expună aşa cum ar fi meritat cu adevărat, şi că galeria lor nu îi merita picturile. Ii plăcea să refuze oamenii cu blândeţe. Nu avea nici un rost să îi rănească sau să-i distrugă cu vreo respingere crudă. în timp ce Liam privi şi ascultă, admiră modul în care proceda ea. Era o persoană bună şi o femeie cumsecade, iar lui îi plăcu faptul că îl includea în acest palier al vieţii ei.

Merseră la Bologna şi Arezzo, petrecură o săptămână în Umbria, conducând pe drumurile de ţară şi rămânând peste noapte în mici hanuri. Apoi, stătură câteva zile la Roma. Vizitară un artist de pe Coasta Adriatică, în apropiere de Bari, şi petrecură ultimele zile ale călătoriei lor la Napoli, la o artistă despre care Sasha îl avertizase că era complet dusă cu pluta, dar care era în acelaşi timp foarte fermecătoare, avea şase copii şi găti pentru ei o cină extraordinară. Sasha îi adoră lucrările, şi la fel şi Liam. Făcea picturi enorme în culori vibrante, care, dacă ar fi trebuit să le transporţi, ţi-ar fi creat un adevărat coşmar, însă până la plecarea lui Liam şi a Sashei se îndrăgostiseră deja cu toţii unii de alţii, inclusiv de iubitul chinez al artistei, un tip de douăzeci şi cinci de ani, care mai era şi tatăl celor şase copii ai lor. Aveau nişte copii frumoşi. Pentru amândoi, fusese o călătorie minunată.

Petrecură ultimul weekend al vacanţei în Capri, într-un hotel micuţ şi romantic. Erau amândoi trişti când se gândeau că trebuie să se întoarcă la viaţa reală, fiecare

în lumea lui. Ea se obişnuise să se trezească dimineaţa cu el, să meargă noaptea la culcare în braţele lui, să descopere lucruri împreună, să întâlnească oameni noi şi uneori doar să cutreiere împreună, vorbind despre trecutul lor sau râzând. Amândoi avuseseră copilării dificile şi, cumva, singuratice. El pentru că fusese un neadaptat cu talent artistic într-o familie extrem de conservatoare şi lipsită de imaginaţie, iar ea pentru că tatăl ei fusese în majoritatea timpului un om distant, obişnuit să se dedice sarcinilor, cu toate că o iubise foarte mult. Doar când devenise adult, el ajunsese să o respecte şi să-i respecte opiniile. Familia lui Liam nu o făcuse niciodată, iar el plătea încă un preţ exorbitant pentru ridicolul şi respingerea pe care le suferise din cauza lor. Amândoi fuseseră privaţi de prezenţa mamei când crescuseră. Liam şi-o amintea pe a lui ca fiind o femeie caldă, minunată, care îl adora şi era sigură că el nu putea să facă nimic rău. încă mai căuta acea dragoste necondiţionată pe care o primise doar de la ea, şi uneori Sasha se simţea de parcă el se aştepta ca ea să i-o ofere. Acel tip de dragoste necondiţionată era o cerere aproape imposibilă de la oricine intrase în viaţa lui mai târziu. Dragostea între adulţi era întotdeauna condiţionată şi deseori nu se ridica la înălţimea aşteptărilor, în special atunci când nu toate nevoile erau satisfăcute reciproc. Şi ea avea amintiri similare despre propria mamă şi uneori se întreba dacă oamenii gândeau întotdeauna despre cei care mureau că îi iubiseră necondiţionat. Poate că nu o făcuseră sau n-ar mai fi făcut-o mai târziu. Insă amintirile ei despre mama sa erau la fel de calde şi de tandre ca şi ale lui. Se întreba uneori cum ar fi fost dacă mama ei ar mai fi trăit acum, cu toate că ar fi fost foarte bătrână, la optzeci şi opt de ani. Sasha împlinise patruzeci şi nouă în timpul călătoriei lor. Liam o trezise în acea dimineaţă cântându-i la mulţi ani şi ea gemuse gândindu-se la asta. îi dăruise o brăţară simplă de aur, pe care o cumpărase pentru
ea din Florenţa. După ce el i-o prinse la mână, ea nu o mai scoase deloc, ştiind că nu avea s-o facă niciodată.

Diferența de vârstă dintre ei doi încă o mai deranja din când în când. Nu avea cum să o evite. Dar păreau să aibă mai multe în comun decât crezuse ea cândva: moartea mamelor lor, pasiunea pentru artă, lucrurile pe care le făceau cu plăcere când erau relaxați și aveau mai mult timp; galeriile, muzeele, bisericile, magazinele. Departe de stresul cotidian, deveneau amândoi destul de relaxați, le plăcea să călătorească împreună și erau curioși în legătură cu tot ce însemna viața. Dar erau atrași de genuri diferite de persoane. Ea gravita spre oameni mai în vârstă venerabili, poate din cauză că tatăl ei fusese așa, și din cauza oamenilor pe care-i întâlnise împreună cu el întreaga ei viață. Era impresionată de reputații și educație, precum și de talent. Liam era atras imediat de toate lucrurile diferite, neobișnuite, noi și tinere. Ei îi plăceau inovațiile și excentricitatea în artă, dar nu în oameni. Când stăteau în cafenea, ea privea oamenii mai în vârstă. Liam gravita mereu pe lângă tinerețe și, în câteva minute, ajungea să cunoască fiecare persoană tânără din acel loc. Se simțea cel mai confortabil cu oameni de douăzeci și treizeci de ani, în timp ce ea prefera oamenii de vârsta ei sau mai bătrâni, ceea ce crea o prăpastie de mai multe decade între oamenii pe care le făcea plăcere să-i întâlnească, și cu care să-și petreacă timpul. Era o diferență între ei pe care amândoi trebuiau să învețe să o respecte și să o tolereze, ceea ce nu era mereu ușor de făcut. O plictisea să stea cu studenții aflați în călătorie, și chiar și cu artiștii tineri. Simțea că nu avea ce să le spună și nu era interesată de ideile lor juvenile. Liam simțea că avea multe de învățat de la acei tineri și se identifica cu ei neobișnuit de mult pentru un bărbat de vârsta lui. Privindu-l împreună cu ei, Sasha simțea ca și cum el ar fi fost unul dintre ei. Și Liam părea să simtă la fel în ceea ce-o privea. El mai spunea și că vorbind cu oamenii care o interesau pe ea îi venea

să adoarmă. Asta era cu siguranță un obstacol între ei. Insă călătorind singuri, izolați de viețile lor familiare, erau amândoi mai dispuşi să investigheze şi să exploreze lumi noi.

-Cum de stai cu cineva atât de bătrân ca mine? îl întrebă ea într-o zi, când ieşiră dintr-o biserică frumoasă, din secolul al XlV-lea, şi se opriră să cumpere înghețată de pe marginea drumului. El arăta ca un copil mare mâncând din înghețata care curgea peste tot, iar ea o ținea pe a ei într-o batistă de dantelă pe care o cumpărase de la Hermes. Se simțea ca mama lui, sau chiar mai rău, bunica lui, uneori. într-o zi te vei sătura să fii cu o femeie mai bătrână.

Era una dintre cele mai rele temeri ale ei, şi îl observa mereu uitându-se la femei tinere. însă până acum, din ceea ce ştia ea, el nu încercase nimic cu nici una. Doar îi plăcea să privească. Ea îl studia cu atenție şi era mai geloasă decât era dispusă să recunoască. Oricât de atrăgătoare şi de zveltă ar fi fost, trupurile tinere erau fără îndoială mult mai ademenitoare decât al ei.

-îmi place să privesc uneori femeile tinere, de fapt toate femeile, recunoscu el prompt, dar îmi place să vorbesc cu tine şi să fiu cu tine. Mă atragi mai mult decât orice femeie am cunoscut vreodată. Nu dau doi bani pe cât de bătrână eşti.

Ea îi zâmbi, aruncând restul de înghețată. El mai linse bățul de câteva ori şi apoi îşi şterse mâinile de blugi, ceea ce creă o şi mai mare murdărie. Ea rămase privindu-l cu un surâs mâhnit. De fapt stilul lui copilăros o făcea să se simtă bătrână uneori, şi nu vârsta ei.

-Te iubesc, Sash. Eşti o femeie frumoasă. Şi da, bine, nu ai douăzeci şi doi de ani. Cui îi pasă? Cele de douăzeci şi doi de ani nu ştiu nimic, nu mă interesează şi nu mă înțeleg. Tu, da.

Ea nu-i spuse că uneori nu era sigură că-l înțelege nici ea, dar ştiu ce voise el să afirme şi ce aştepta de la ea: toleranță, dragoste şi înțelegere mai presus de toate. Uneori avea nevoie de foarte multă afecțiune, şi era egoist, ca toți copiii de altfel, şi îi plăcea felul în care ea avea grijă de el. Uneori, când ea îl trata ca pe un copil, era cel mai bine. Alteori, el aştepta

respect, iar atunci când se exprima era destul de articulat. Uneori păreau egali şi alteori nu. De fapt, nu erau egali. Ea era mai bătrână, avusese mai multe succese, era mai puternică în lumea artei decât era el, era respectată şi importantă, şi avea mai mulţi bani. Insă el era doar talentat şi isteţ. Se putea descurca, chiar şi în lumea ei dacă ea bar fi lăsat. Până atunci nu se aventuraseră încă împreună în lumea ei. Şi când aveau s-o facă, el avea să fie privit ca un artist tânăr, iar ea ca unul dintre cei mai respectaţi dealeri de artă din lume. Era o diferenţă enormă între ei. Oamenii îi dădeau mai multă atenţie ei decât lui, ceea ce ea ştia că pe el îl irita. Lui Liam îi plăcea să fie în centrul atenţiei, ceea ce se întâmpla întotdeauna în prezenţa tinerelor. Oamenii de vârsţa ei se aşteptau la mai mult de la el decât la tablouri măreţe, frumuseţe şi păr blond. Ei se aşteptau ca el să fie o persoană serioasă şi uneori nu era aşa. Insă cu el, nici ea nu era serioasă, şi îi plăcea asta în timpul pe care-l petreceau împreună, îi plăcea să se joace cu el. Uneori râdeau atât de tare la poveştile altora sau ale lor, încât aproape că le dădeau lacrimile. Nimeni nu o făcuse să râdă ca Liam. Sau nu făcuse dragoste cu ea aşa cum o făcea el.

Existau o mulţime de beneficii în combinaţia pe care o oferea fiecare şi, de asemenea, şi ceva riscuri.

Când erau la Roma, merseseră să viziteze un dealer de artă pe care ea îl plăcea, şi cu care făcea afaceri: un bărbat spre şaptezeci de ani, ale cărui idei ea Ie respecta. Când ajunseseră acolo, Liam avea deja o zi proastă. Astfel că se comportase ca un şcolar plictisit cât timp stătuseră în biroul acestuia. Se bosumflase, balansându-şi picioarele şi lovind biroul, până când Sasha se întorsese spre el discret şi îl rugase să înceteze. El fusese atât de furios din cauza mustrării ei, încâţ se dezlănţuise dintr-odată. Colegul ei ridicase din sprâncene şi nu comentase. Şi, ca urmare, ea fusese forţată să refuze invitaţia Ia prânz.

După aceea avuseseră o ceartă grozavă legată de asta şi de cât de urât credea ea că se purtase el. Fusese singurul moment

neplăcut din toată călătoria. Mai târziu, Liam se scuzase şi apoi făcuseră dragoste în acea noapte. El spusese că se plictisise şi obosise, nu-i plăcuse felul în care bărbatul se uita la ea şi fusese gelos. Mărturisirea lui îi înmuiase inima, dar era prea târziu pentru a-l convinge pe dealerul de artă roman că bărbatul cu care venise ea era un adult inteligent şi civilizat. Şi din nou situaţia nu arăta prea bine pentru viitor. Mai avea o grămadă de astfel de întâlniri în viaţa ei şi uneori Liam nu se ridica la înălţimea aşteptărilor. De fapt, o făcea rareori. Când se plictisea sau se simţea lăsat pe dinafară sau neimportant, aproape întotdeauna se dădea în spectacol, mult prea des, asemenea unui copil. Uneori îţi venea greu să crezi că avea patruzeci de ani. Uneori, părea că are jumătate din vârsta lui şi arăta întocmai, ceea ce făcea parte din farmecul lui, dar de asemenea reprezenta dezavantajul lui major în viaţa Sashei. Mai aveau încă mult de trudit. Insă în general, călătoria lor în Italia avu un succes imens.

Sasha îşi sună copiii de câteva ori în timpul călătoriei. Amândoi aveau itinerarul ei, aşa cum se întâmpla întotdeauna, însă o sunau mai rar. Aproape întotdeauna era Sasha cea care îi sima, deoarece ea era mai greu de găsit şi îşi oprea deseori mobilul. Ea şi Liam se înregistraseră la hoteluri ca Liam Allison şi Sasha Boardman, ceea ce lui Liam îi sună ca un nume de firmă de avocatură, Allison şi Boardman, sau de agenţi de taxe şi impozite. Şi din când în când, hotelurile înţelegeau greşit, şi îi înregistrau ca o singură persoană, Allison Boardman, ceea ce pe ei nu-i deranja. Tatianna se amuză copios pe tema asta când o sună pe mama ei în Florenţa, şi râse, spunând că ea întrebase de Sasha Boardman şi ei îi răspunseseră că tot ce aveau era o Allison Boardman, ceea ce însemna evident

că era persoana potrivită însă cu numele greşit. Nu-i dădu însă nimic de bănuit. Dacă i s-ar fi întâmplat lui Xavier, el s-ar fi întrebat pentru o clipă. Insă Tatianna nu făcu nici o altă asociere între mama ei şi Liam decât aceea că Sasha era reprezentantul lui artistic. Aşa că nu-i trecu deloc prin minte că el ar fi fost acolo. Sasha râse împreună cu ea de prostia operatorilor din hoteluri, fie ele şi cele mai bune, care îți greşeau numele.

Ea încă nu ştia la acel moment, însă şi lui Bernard i se întâmplase acelaşi lucru, când o sunase de la galeria din Paris. El corectase eroarea numelui, iar ei insistaseră şi apoi îndreptaseră greşeala admițând că era vorba despre domnul Allison şi domnişoara Boardman, ceea ce-l uimi, dar nu-i spuse nimic Sashei despre asta până când ea nu ajunse acasă.

Era prima zi de când se întorseseră, iar ea examina muntele de corespondență, dosare şi instantanee de la artişti aspiranți ce se acumulase pe biroul ei în timpul absenței de trei săptămâni. Era copleşitor, însă era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru călătoria ei.

Bernard se opri în biroul ei pentru un minut, se aşează în fața sa şi o privi precaut, întrebându-se dacă era momentul potrivit pentru a aduce vorba, sau dacă era cazul să facă asta. însă îl preocupase întotdeauna binele ei, ca pe un frate mai mare. Fusese instruit de tatăl ei, la fel ca şi ea, şi lucra pentru galerie de mai mult de douăzeci de ani. începuse să lucreze aici înainte ca ea să se mute înapoi la New York şi să deschidă galeria de acolo. Avea cu zece ani mai mult decât Sasha, dar într-un fel straniu, ea se simțise mereu de parcă ar fi crescut împreună, şi de fapt asta şi făcuseră, deşi în lumea artei.

Rămase în fața ei câteva minute, în timp ce ea exami- nă câteva instantanee. îi povestise despre toți artiştii pe care îi vizitase şi în special de cea pe care-o plăcuse cel mai mult în Napoli. Sasha era îndrăgostită de artistă şi de lucrările ei.

—Pot să presupun corect că ai avut cu tine un consultant artistic? întrebă el blând şi apoi adăugă repede. Nu trebuie să-mi răspunzi dacă nu vrei, Sasha. Nu este treaba mea.

Ea se opri şi îl privi gânditoare, apoi încuviinţă.

-Cum de-ai ştiut?

-Hotelul din Roma te-a înregistrat ca Allison Board- man, şi apoi când i-am corectat, ei au explicat că era vorba despre domnul Allison şi domnişoara Boardman.

-Cam acelaşi lucru s-a întâmplat şi când m-a sunat Tatianna în Florenţa. Din fericire, cei de la hotel nu i-au spus şi ei cea de-a doua parte, cea cu domnul şi domnişoara.

-Este totul în regulă?

El păru îngrijorat. Era întotdeauna preocupat pentru ea. De la moartea lui Arthur nu mai fusese nimeni care să se intereseze de ea, iar ea avea grijă de toată lumea, chiar şi de el. Era un şef extraordinar şi o prietenă excelentă, la fel ca şi tatăl ei înainte. Bemard le fusese profund loial amândurora, ei fiind oamenii în care avea cea mai mare încredere, după soţia sa.

-Cred că totul este în regulă, zise Sasha calm şi îi zâmbi. Nu este ceea ce m-aş fi aşteptat să fac cu viaţa mea. Şi este puţin neobişnuit, ca să nu spun altceva.

Era încă ruşinată de diferenţa de vârstă dintre ei doi şi se întrebă dacă va fi mereu aşa.

-Mi se părea mie ciudat, când a stat atunci la tine timp de zece zile. îi ofereai cam multă ospitalitate, oricât de bun ar fi fost ca artist. Oare atunci a început?

El era la fel de curios, pe cât de îngrijorat.

—Nu, de aceea venise. începuse în ianuarie la Londra, când am fost împreună cu Xavier să-i văd lucrările. De fapt, chiar în aceeaşi zi. Am tot început relaţia şi am sfârşit-o de câteva ori de atunci. Nu sunt sigură ce să fac, ca să fiu sinceră. Suntem foarte diferiţi, iar el este cu nouă ani mai tânăr decât mine, ceea ce e ciudat. Şi... ce pot spune.., este un artist... ştii cum sunt ei.

Amândoi ştiau. El râse când ea o spuse.

-La fel a fost şi Picasso. Bemard îi zâmbi. Oamenii l-au suportat. Liam este un băiat bun.

îl plăcea şi el şi îi respecta munca, cu toate că prefera pictorii mai tradiţionali.

—Tocmai asta e problema, spuse Sasha sinceră, uşurată că putea şi ea vorbi cu cineva despre asta. Bemard era un bărbat raţional şi era prietenul ei. Este tânăr pentru vârsta lui. Uneori este un băieţel şi alteori un bărbat.

Ea păru resemnată legat de întreaga situaţie. însă amândoi ştiau că într-o viaţă atât de complicată ca a ei, avea nevoie de un bărbat şi nu un copil, ca partener.

-Cu toţii suntem copii uneori. Soţia mea încă mă mai tratează de parcă aş avea doisprezece ani, iar eu am cincizeci şi nouă. De fapt, ca să fiu sincer, îmi place. Mă face să mă simt confortabil, şi protejat, şi iubit.

El o spuse sincer, în timp ce Sasha îl privi cu ochii gânditori.

-Cred că şi Liam simte în acelaşi mod. Mama lui a murit când el avea şapte ani. îmi place să am grijă de bărbaţii din viaţa mea, de oricine de fapt, dar nu vreau să fiu o mamă pentru el tot timpul şi se pare că ar trebui să fiu. De asemenea, nu vreau să arăt nici ca mama lui şi, uneori, îmi este teamă că fac şi asta.

-Nu, nu cred că este aşa. Nouă ani nu sunt chiar aşa o mare diferenţă, Sasha.

El nu se opunea relaţiei şi nici nu era treaba lui să o facă. Era doar grijuliu în ceea ce o privea şi voia ca ea să fie fericită. Ştia cât de singură fusese de când murise Arthur şi îl durea să o vadă aşa. Nimeni nu putea face nimic pentru ea. Poate că Liam putea.

-Este adevărat. Dar o simt ca pe o diferenţă mare cu Liam. El stă în preajma artiştilor de douăzeci sau treizeci de ani, iar eu mă simt de o sută de ani când sunt cu ei.

-Aceasta este o problemă, admise Bemard şi apoi oftă. Nu trebuie să iei acum nici o decizie importantă. Cel puţin aşa sper. El nu voia s-o vadă grăbindu-se şi măritându-se cu el din impuls, dar ştia că Sasha nu ar face aşa ceva. Era o femeie înţeleaptă, raţională, foarte precaută, cu toate că relaţia cu Liam era evident ceva neobişnuit pentru ea, şi arăta o parte a ei pe care el nu o bănuise niciodată.

-Nu-ţi face griji. Nu voi face nimic în grabă. De fapt nu plănuiesc să fac nimic, decât să mă bucur de timpul petrecut împreună, atât cât va dura.

Ea încă mai credea că nu va dura mult şi nu avea mari speranţe pentru viitor. Bemard fu uşurat să o audă. Se gândea că o relaţie de scurtă durată cu Liam era în regulă. O viaţă întreagă însemna altceva.

-Copiii ştiu?

-Nu, nu ştiu. Tatianna m-ar omorî probabil, şi nu sunt sigură cum ar reacţiona Xavier. El şi Liam sunt prieteni buni. Este greu de prevăzut. Nu mă grăbesc să le spun şi nu o voi face dacă nu voi fi nevoită. Cine ştie ce se va întâmpla mai departe. Relaţia noastră a avut multe suişuri şi coborâşuri. Nu ne-am mai văzut din febmarie până în aprilie. Ne-am împăcat cu puţin timp înainte de călătoria aceasta şi ne-am simţit minunat. Vom vedea ce va urma.

Ea păru extrem de raţională în legătură cu relaţia sa, deloc tensionată.

-Ţine-mă la curent, zise Bemard ridicându-se.

Era fericit că o întrebase. Totul îi părea destul de discret şi rezonabil.

Asta era tot ceea ce voise să ştie. Şi ea părea fericită cu Liam.

-Zi-mi dacă te pot ajuta cu ceva.

Era de ajuns pentru el acum.

-Tocmai m-ai ajutat. Doar păstrează secretul pentru moment. Nu intenţionez să-l dezvălui nimănui, cel puţin până nu vedem cum merge pentru o vreme.

Bemard fu de acord. Discuţia cu el îi era de ajutor. Fusese

îngrijorată că oamenii din viaţa ei ar fi putut fi îngroziţi şi extrem de şocaţi, dezaprobând-o. Bemard părea perfect împăcat cu ideea, ceea ce o făcu pe Sasha să se simtă mai relaxată. Nu avea nici o intenţie să-i spună lui Eugenie pentru moment, sau oricui altcuiva. Chiar dacă Eugenie îi prelua apelurile când suna la galerie, ceea ce se întâmpla destul de rar. De cele mai multe ori el o suna pe mobil. Iar ea nu plănuia să le spună prea curând copiilor ei. Căzuse de acord împreună cu Liam în privinţa aceasta şi se gândeau că era o decizie înţeleaptă. Dacă le-ar fi spus copiilor ar fi complicat lucrurile, iar ei aveau destule lucruri cu care trebuiau să se obişnuiască şi pe care trebuiau să le rezolve, fără să mai aibă nevoie şi de altceva în plus. Insă până atunci totul se desfăşurase bine. De această dată.

Liam veni la Paris în următoarele două weekenduri. Vremea fu frumoasă, se simţiră minunat împreună şi erau amândoi într-o dispoziţie bună. Cât timp el fu acolo petrecură tot timpul numai în doi şi nu se întâlniră cu nici unul dintre prietenii lor. Voiau să facă atâtea lucruri împreună şi parcă aveau şi-aşa prea puţin timp la dispoziţie pentru asta. Nu voiau să-şi împartă timpul cu nimeni, fie că erau prietenii lui sau ai ei. Toată săptămâna, el muncea din greu pentru a se pregăti pentru expoziţia din decembrie de la New York. Ea era nerăbdătoare ca lumea să-i vadă lucrările, iar el de-abia aştepta, şi lucrul în studioul lui din Londra avansa bine.

Se plimbau prin Bois de Boulogne cu Socks, când ea îl întrebă despre copiii lui din Vermont, aşa cum făcea deseori. îl încuraja întotdeauna să vorbească despre ei. Ştia că îi era nespus de dor de ei. Trecuse un an de când nu-i mai văzuse. Divorţul era încă în curs şi urma să se finalizeze de Crăciun. Beth îi spusese că plănuia să se căsătorească imecnat după aceea. El îi mărturisise că se împăcase cu gândul acesta, iar Sasha era convinsă că aşa era. Amândoi trecuseră peste asta. însă copii încă mai aveau nevoie de el, după părerea ei, la fel cum şi el avea nevoie de ei. Poate că mai mult decât îşi dădea seama sau era dispus să recunoască. în opinia Sashei, el o

lăsase prea uşor pe Beth să se descurce cu ei şi se dăduse la o parte.

-De ce nu mergi în vara aceasta să-i vezi, Liam? îl în- curaj ă ea, în timp ce el îi aruncă lui Socks un băţ pe care aceasta îl recuperă rapid. O învăţase şi alte trucuri, iar Socks se dovedise a fi un câine plăcut. Sasha era înnebunită după ea, chiar mai mult pentru că era un cadou din partea lui. Şi eu trebuie să petrec ceva timp cu copiii mei în august. Cu toţii aveau timp liber atunci. Ei i-ar fi plăcut să stea cu ei în fiecare secundă dacă s-ar fi putut, în special atunci când plecau împreună în vacanţe, ceea ce făceau din ce în ce mai rar pe măsură ce crescuseră şi ajunseseră să aibă vieţi din ce în ce mai ocupate. Ea ştia că în curând ei vor avea câte un partener serios în viaţa lor şi totul se va schimba. Acestea erau ultimele ocazii pentru ei, şi fiecare an părea să fie ultimul. Poate vom merge undeva amândoi în vara asta, după ce vom petrece câtva timp cu copiii noştri.

Ea încerca mereu să-i organizeze timpul, ceea ce uneori îl irita, iar alteori îl amuza. Ştia că aşa era ea, cu toată lumea. Era o mamă protectoare clasică, un lucru care-i plăcea la ea pe lângă altele, în special atunci când îl dădăcea şi pe el.

-Nici măcar nu ştiu dacă vor să mă vadă, zise el sincer.

El spunea deseori că erau supăraţi pe el pentru că stătuse departe atâta timp, lucru de care se temea şi Sasha. îi mai suna din când în când, iar conversaţiile păreau a fi mereu dificile. îl condamnau deschis pentru ruperea căsniciei. Beth le spusese destule pentru a-i supăra, deşi fără toate detaliile, şi nici unul dintre ei nu-l iertase. îi era greu să-i sune, iar distanţa îşi spusese şi ea cuvântul. Sasha se temea că dacă el aştepta prea mult ca să-i vadă, răul nu va mai putea fi reparat pentru mulţi ani. îl avertizase

şi de acest lucru. După doar un an, încă mai era timp. Copiii lui erau tineri. Băiatul cel mai mare avea optsprezece ani şi pleca la colegiu în septembrie, băiatul mijlociu avea doisprezece ani, iar fiica lui doar ce împlinise şase ani. Erau destul de mici pentru ca el să poată reconstrui relaţia cu ei, doar că trebuia să facă un efort. Şi ea ştia că îi iubea. Deseori când vorbea despre ei avea lacrimi în ochi şi spunea că îi este dor de ei. Insă începea să simtă ca şi cum ei erau acum mai mult copiii lui Beth decât ai lui. Ea îi vedea în fiecare zi. El nu.

—De ce nu-i întrebi? sugeră Sasha. Crezi că Beth te-ar lăsa să-i iei cu tine undeva?

Se gândi să-i pună la dispoziţie casa ei din Southamp- ton, dar nu voia să intervină între ei, şi nici nu ştia dacă Tatianna intenţiona cumva să o folosească. Bănuia că ar dori să o facă. Ambii ei copii iubeau acea casă şi amintirile pe care le aveau acolo din copilărie. Şi ea avea amintiri dragi acolo. Legate de ei şi de Arthur.

-Nu sunt sigur ce părere ar avea ea legat de asta. Nu prea mă are la inimă zilele astea.

Ceea ce Sasha ştia din spusele lui era că sprijinul financiar pe care i-l oferise în acel an fusese destul de redus. Beth era ajutată de viitorul soţ, ceea ce îl stânjenea pe Liam şi complica şi mai mult lucrurile. Sasha îi dăduse un avans, dar şi Liam trebuia să trăiască şi să cumpere vopsele şi pânze. Nu-şi putea permite să-i trimită prea mult. Amândoi sperau că totul se va îmbunătăţi după expoziţia din decembrie. însă, între timp, situaţia lui financiară era încă dificilă. Ca rezultat, la fel era şi cea a lui Beth. Ea se confruntase cu asta timp de douăzeci de ani şi se săturase. Liam nu o învinovăţea. Urma să aibă o viaţă mult mai bună cu noul ei soţ. El era fericit pentru ea şi era fericit cu Sasha. Singurul lucru care lipsea din viaţa sa acum erau copiii.

-De ce n-o suni pe ea şi pe copii? îl îndemnă Sasha, iar el promise să facă asta în timpul săptămânii.

După ce îi telefonă, o sună imediat pe Sasha şi îi relată conversaţia avută cu Beth. Păru încântat şi îi mulţumi Sashei

că îl îndemnase să o facă.

-Nu este de acord să-i iau cu mine undeva. Oricum nu-mi pot permite. Dar a spus că pot veni să-i vizitez şi să stau câteva zile singur cu ei dacă vreau. Părinţii ei au o cabană lângă un lac, aproape de locul unde stă ea, şi a spus că o pot folosi. Copiilor le place. Băieţilor le place să pescuiască acolo.

Păru soluţia ideală pentru amândoi. Beth voia ca el să meargă acolo în acea lună. Aveau alte planuri pentru restul verii şi voiau să-şi viziteze viitorii socri în California şi apoi să facă o excursie la Marele Canion.

-Sună minunat, zise Sasha încântată. Voiam şi eu să-ţi vorbesc despre asta. Trebuie să fiu la New York spre sfârşitul lui iunie şi mă gândeam să rămân acolo pentru câteva săptămâni. Voiam să te întreb dacă nu vrei să vii cu mine. Atâta timp cât suntem destul de discreţi, poţi să stai cu mine în apartament.

Tatianna era atât de ocupată cu viaţa ei, încât de-abia dacă o vedea pe mama ei când venea la New York, nu trecea niciodată neanunţată pe la apartament şi nu mai stătea acolo, acum că avea propriul apartament în Tribe- ca. Prezenţa lui Liam era uşor de ascuns.

—Probabil că nu ar fi bine să iau o pauză acum, când lansarea este aproape, dar, Dumnezeule, Sasha, mi-ar face mare plăcere! Păru minunat pentru amândoi. Le fusese dor unul de celălalt şi mai mult chiar după călătoria din mai în Italia. Ei îi era dor să locuiască cu el şi aveau o grămadă de lucruri de făcut la New York. Când pleci?

-Cam în zece zile. Voiam să te întreb de asta în weekend.

—Consideră-mă ca şi luat. Voi veni.

El fu nespus de încântat.

-Dacă ai destul timp liber, am putea petrece o parte a lunii acolo, sugeră Sasha. Amândoi erau încântaţi de idee. Călătoria lor în Italia fusese un succes enorm şi, cu toată speranţa, şi aceasta avea să fie la fel, chiar dacă puţin diferită pentru că Sasha avea de lucru. Am putea petrece ziua de 4 Iulie în New York şi apoi să ne întoarcem în Europa.

Ea plănuia să lucreze la galeria din Paris în iulie şi apoi, în august, să plece în vacanţă cu copiii. Mergeau la St. Trapez, un loc pe care ei îl iubeau, şi unde ea închiriase un vas pentru a-i ispiti. Amândoi plănuiau să aducă cu ei prieteni, ceea ce nu o deranja. Singura parte dificilă era că ura să se despartă de Liam pentru trei săptămâni. Avea un plan vag să vadă dacă l-ar putea invita pe vas pentru un weekend, ca „artist vizitator", dar nu era încă sigură dacă putea să reuşească. Tatianna avea o intuiţie excelentă, iar Xavier îl cunoştea. în cele mai machiavelice planuri ale ei, se gândise să-i ceară lui Xavier să-l invite, dar nu voia să-şi încerce norocul. Aşa că exista posibilitatea, destul de evidentă şi sigură, să nu-l vadă pe Liam timp de trei săptămâni. Dar măcar aveau restul lunii iunie la New York.

Erau amândoi nerăbdători când vorbiră despre asta în acel sfârşit de săptămână. El avea o grămadă de prieteni artişti la New York, în Chelsea, Tribeca şi SoHo. Şi mai erau şi locuri şi evenimente unde ea voia să-l ia cu ea. De când se împăcaseră, nu mai existaseră din partea lui decât rare ieşiri de artist sălbatic şi nebun, şi ea se simţea încrezătoare să iasă cu el, în special în New York, unde viaţa ei era mai puţin fastuoasă şi formală decât cea din Paris. El s-ar fi potrivit perfect în New York şi amândoi de-abia aşteptau să ajungă acolo.

-Poate, zise ea visătoare, stând întinşi în pat duminică dimineaţa, am putea petrece câteva zile în casa din Hamptons. Este un loc minunat şi obişnuiam să-l iubesc.

în cele douăzeci de luni de când murise Arthur fusese prea dureros pentru ea să meargă acolo. Acum poate avea să fie diferit.

-îmi place zona din Hamptons, răspunse Liam reia- xat şi apoi aduse vorba despre excursia pe lac cu copiii lui. Uneori el nu asculta cu adevărat. Uneori era exact ca un băieţaş. Şi de multe ori simţea nevoia ca totul să se rezume la el şi numai la el. Ea ştia că nu o făcea intenţionat sau pentru că n-ar fi iubit-o. Acum înţelegea. Pur şi simplu aşa era el. Nimeni nu-l ascultase când era copil şi acum o avea pe Sasha care să-i soarbă fiecare cuvânt. Iubea asta la ea. Mi-aş dori să poţi veni în Vermont cu mine, zise el, întorcându-se spre ea în pat şi privind-o cu nasul apropiat de al ei.

Făcuseră dragoste cu puţin timp înainte şi se simţiseră minunat. Părea că devenea din ce în ce mai bine cu timpul, cu toate că ea nu era aşa sigură, deoarece fusese extraordinar oricum, încă de la început.

-Tu trebuie să fii singur cu copiii tăi, pentru a te reîm-prieteni cu ei, spuse ea raţională.

El ştia că ea avea dreptate. Dar era puţin speriat să îi vadă. Ştia că ambii fii erau furioşi pe el pentru că stătuse departe în tot acest timp. La cei şase ani ai ei, Charlotte era doar fericită că îl va vedea pe tati. Vorbise cu ei la telefon cu câteva zile înainte. Nu-i mai sunase de luni de zile. Uneori pur şi simplu uita. Beth găsise mereu scuze pentru el şi îi acoperise lipsurile parentale, dar nu mai era dispusă să facă asta acum. Iar el suferea şi din comparaţia cu logodnicul ei, care era acolo prezent şi atent cu ei. Prin urmare, Liam pierduse foarte multe într-un an de absenţă. Avea de reparat destul de multe cu ei acum şi ştia asta. Era nerăbdător să o facă şi foarte fericit să petreacă restul lunii iunie la New York împreună cu Sasha.

-Mă vei însoţi la un meci cu Yankees, Sasha? întrebă el, întins pe spate şi privind tavanul cu un zâmbet.

Arăta ca un copil care de-abia aştepta să meargă în tabără.

—Voi face tot ceea ce vrei, cu anumite limite. Trebuie să şi lucrez. Dar cred că vom reuşi să le facem pe amândouă, să lucrăm şi să ne jucăm. Şi vreau să vezi şi tu spaţiul unde va avea loc lansarea.

-Hmmm... zise el zâmbindu-i. Mă faci să mă simt ca un

rege.

-Acesta e un lucru bun.

Ii zâmbi şi ea, cuibărindu-se alături de el. Uneori şi el o făcea să se simtă ca o regină. Şi alteori o făcea să se simtă ca Regina Mamă.

capitolul 11

Liam zbură la Paris vineri noaptea, şi duminică dimineaţă luară amândoi avionul spre New York. Ea îi făcuse cinste cu biletul şi se aşezară amândoi alături, pe scaunele de clasa întâi. El arăta ca un copil la o aniversare şi profită de tot ceea ce i se oferi; caviar, şampanie, îşi mâncă prânzul şi mare parte din al ei, întinse scaunul transformân- du-l în pat, se acoperi cu pilota şi trase un pui de somn. Se schimbă chiar în pijama şi, pentru un moment, cu punga de plastic pe cap ca o pălărie, păru să revină iar la comportamentul lui necenzurat. Privi două filme, mâncă o gustare, folosi tot ce primise în setul de toaletă şi o invită pe Sasha la o partidă de sex la înălţime, în baie. Ea îi zâmbi, refuzând oferta.

-Cred că va trebui să te sedăm pentru următorul zbor. I-am făcut aşa lui Xavier o dată, pentru că avea întotdeauna rău de avion când era mic. A avut o reacţie adversă la medicament şi şi-a pierdut orice urmă de control. Nu mai văzusem niciodată un copil atât de plin de energie. După aceea, l-am lăsat să vomite tot zborul, până când i-a trecut.

Insă nu mai văzuse pe nimeni să se bucure de zbor atât de mult sau să îl aprecieze atât de sonor, cum făcea Liam. Nu contenise să-i mulţumească încontinuu de la decolare la aterizare.

-Am crezut mereu că era normal să stai cu genunchii agăţaţi de urechi şi cu coatele vecinului în piept. Asta este al naibii de mult mai bine, spuse el, arătând extrem de fericit, relaxându-se din nou în scaun şi întin- zându-şi picioarele.

Era încă într-o dispoziţie foarte bună când trecură de vama din New York şi glumi cu oricine avea ocazia. Ca de obicei, îşi făcu prieteni printre însoţitorii de zbor, Sasha cunoscându-i pe mare parte dintre ei din zborurile anterioare. I se adresă

inspectorului de la vamă pe numele mic şi avu o conversaţie animată despre baseball cu hamalul până ce ea îl găsi pe şoferul care o aştepta. „Exuberant" era puţin spus pentru a-l caracteriza. Însă în majoritatea timpului, el fu doar fericit şi recunoscător, şi încântat să se afle acolo. Şi în ciuda agitaţiei lui, Sashei îi plăcu să fie cu el.

Se calmă în final când ajunseră la apartamentul ei. Liam fu impresionat de cât de elegant era. Aprecie calitatea pieselor antice de artă şi fu luat prin surprindere de picturile ei. Avea un Monet, două Degasuri şi un Renoir, o serie de desene ale lui Da Vinci şi nenumărate altele pe care el nu le văzuse până atunci. In multe feluri, apartamentul ei din New York era mult mai formal decât apartamentele din Paris, pe care le menţinuse simple şi mai modeme când renovase. New York era dovada unei vieţi în care colecţionase artişti importanţi, mare parte dintre aceştia achiziţionaţi de tatăl ei şi oferiţi ei sub formă de cadouri.

-Uau, Sash... astea sunt lucruri grele...

Rămase mut de admiraţie în faţa unui El Greco întunecat care ei nu-i plăcuse niciodată, şi pe care-l ţinea în hol. In sfârşit ea îi distrase atenţia îndeajuns pentru a-i arăta dormitorul ei. Avu un moment de ezitare pentru că nu-l mai împărţise cu nimeni în afară de Arthur. Dar acum venise momentul potrivit. Era pregătită să-şi deschidă uşile şi viaţa ei pentru Liam.

îl rugă să-şi ducă lucrurile în camera de oaspeţi, în caz că vreunul dintre copiii ei ar fi apărut din întâmplare, şi nu voia nici să-şi şocheze menajera, pe care o avusese ca angajată mare parte din căsnicia ei, şi care venea zilnic să facă curăţenie. Liam păru să nu fie deranjat de mgăminte,

îşi aruncă geanta în camera din capătul holului şi apoi se plimbă prin dormitorul ei cu un castron de îngheţată. Părea că se simte perfect ca acasă când se tolăni cu picioarele crăcănate în fotoliul favorit al lui Arthur, deschise televizorul şi găsi un meci de baseball în desfăşurare. Şi apoi o privi pe Sasha cu un zâmbet copilăresc care îi înmuie picioarele şi izbucni în hohote de râs.

-Frate, e aşa de mişto aici, Sash! Mă simt de parcă aş fi murit şi aş fi ajuns în rai.

Crescuse şi el într-o familie avută, cu toate că nu chiar la acest nivel, dar familia lui fusese remarcabilă şi serioasă. Singura diferenţă era că îl trataseră mereu ca pe un neadaptat şi un proscris pentru că avea înclinaţii artistice şi era diferit faţă de ei. In apartamentul ei, se simţea complet relaxat şi bine-venit, ca şi mai târziu în viaţa ei. Pentru el însemna enorm de mult, iar acum şi pentru Sasha. Erau amândoi într-o dispoziţie excelentă şi se bucurau de relaţia lor.

Ea sugeră să meargă la un restaurant din apropiere în acea seară. O sună pe Tatianna înainte de a pleca şi, aşa cum bănuia, fiica ei era ocupată cu prietenii ei, avea o mie de planuri pentru acea săptămână şi îi spuse mamei sale că va trece ea pe la galerie când va avea un moment liber, cel mai probabil într-o pauză de prânz. Sasha se simţi complet în siguranţă când merse la culcare cu Liam în acea noapte. Menajera nu venea până la amiază, iar până atunci ea şi Liam ar fi fost de mult plecaţi, ea la galerie şi el ca să-şi viziteze prietenii din SoHo. Secretul lor era în siguranţă aici şi, dacă cineva l-ar fi găsit totuşi pe Liam acolo, nu şi-ar fi dat seama că el era mai mult decât un oaspete.

In acea noapte, în pat, Liam îi cuceri inima pentru totdeauna când îşi puse braţele în jurul ei şi o trase aproape de el. In ciuda fericirii lui de a se afla acolo, îi văzuse chipul mai devreme în acea zi, când intraseră în cameră. Simţise că pentru ea nu era uşor să se deprindă cu prezenţa lui acolo pentru că îi aducea aminte de lucruri din trecut.

-Te simţi bine? şopti el, întins alături de ea.

Ea ştiu imediat că el înţelesese şi încuviinţă din cap.

-Da, iubirea mea, sunt bine... mulţumesc că m-ai întrebat.

-Nu vreau să fac nimic din ce ar putea să te rănească aici. Dacă vrei, pot dormi în cealaltă cameră.

Ea îl privi şi îi zâmbi.

-Mi-ar fi prea dor de tine. E bine că eşti aici, zise ea şi îl sărută.

Fu un sărut tandru şi nu unul care să sugereze că voia mai mult de la el decât înţelegerea pe care tocmai i-o oferise. El o sărută la fel de afectuos şi o ţinu aproape de el, iar în acea noapte dormiră unul în braţele celuilalt.

A doua zi îl luă cu ea la galerie, iar el fu impresionat de spaţiu şi de modul în care îl folosiseră. îi plăcură lucrările artiştilor expuse acolo şi, cu ochii întredeschişi, îşi imagină propriile tablouri în acelaşi loc. Era perfect pentru el, iar acum avea o imagine mai bună legată de numărul de lucrări necesare, câte pe orizontală şi câte pe verticală. Numai faptul că se afla acolo era o inspiraţie pentru el. Ea îl prezentă tuturor angajaţilor, iar Marcie, secretara ei, aproape că leşină când el păşi înăuntru, şi îşi dădu ochii peste cap de admiraţie spre Sasha, fără ca el să o vadă.

-Oh, Dumnezeule, arată ca un star de cinema! zise ea pe nerăsuflate, şi Sasha râse.

Nu-i plăcea să o recunoască, dar uneori aşa era. îi plăcea mai mult când erau acasă, îmbrăcaţi cu hainele lor vechi şi purtate, cu părul nepieptănat, arătând neîngrijiţi. Uneori o speria să se afle în public cu el şi o făcea să-şi conştientizeze şi mai mult vârsta.

-E un tip cumsecade şi un bun artist, răspunse Sasha relaxată. Sunt bucuroasă că s-a întâmplat să fie şi el la New York în aceeaşi perioadă. Cred că e în drum spre Vermont, ca să-şi vadă copiii.

Marcie dădu din cap, impresionată de el. Nu numai că era un tip arătos şi talentat, dar mai era şi un tată bun. Deja îl idealiza după ce-l cunoscuse doar de câteva minute. Sasha îl cunoştea mai bine şi era mai puţin fascinată de el decât

Marcie. Ea doar îl iubea, cu slăbiciunile lui cu tot. Şi, ca oricine, şi ea le avea pe ale ei.

îşi petrecură dimineaţa la galerie, Liam întâlnindu-se cu toată lumea şi admirând totul prin jur. Cercetă rafturile, merse sus să vadă lucrările clasice şi apoi plecă spre SoHo să se întâlnească cu prietenii. îi şopti Sashei că se vor întâlni mai târziu în apartamentul ei, iar ea încuviinţă din cap.

Ca un noroc, cinci minute mai târziu veni şi Tatianna. Era în drum să ia ceva de la un fotograf şi se oprise să o vadă şi pe mama ei. Arăta fericită şi drăguţă şi, când Sasha o privi cu alţi ochi, extrem de tânără. Avea exact vârsta femeilor cu care Liam stătea mereu de vorbă, şi pe care le admira. Abia împlinise douăzeci şi patru de ani. Uitându-se la ea dintr-o altă perspectivă, Sasha se simţi antică. Ştia că va trebui să treacă peste acest sentiment dacă ea şi Liam voiau să facă relaţia să meargă. Nu se gândise la vârsta ei înainte, iar acum era obsedată de ea de parcă toată lumea din jurul ei arăta mai tânără.

-Bună, mamă. Cât timp ai de gând să stai aici? întrebă Tatianna luând o bucăţică de ciocolată dintr-un bol şi sărutând-o pe mama ei.

-Cred că vreo lună. Ca întotdeauna, Sasha era nespus de încântată să o vadă pe fiica ei.

-Aşa de mult? Tatianna fu surprinsă să afle asta.

în ultimele luni, mama ei nu stătuse niciodată la New York atât de mult. Apartamentul pe care îl împărţise cu Arthur o deprima şi spusese întotdeauna că îi simţea şi mai mult absenţa acolo.

-Vom avea o lansare luna aceasta, trebuie să o organizez şi m-am gândit să rămân pe aici pentru o vreme. Cum îţi merge?

-Minunat. Tocmai am primit o mărire de salariu, editoarea mea mă urăşte şi eu vreau să-i iau locul.

Tatianna era în culmea succesului şi îi zâmbi mamei ei, fericită să o vadă.

—Sună destul de firesc, îi răspunse Sasha râzând.

-Pe curând, trebuie să plec. Am întârziat. Voiam doar să te salut.

Afară o aştepta un taxi şi ea o zbughi la fel de repede cum intrase, luând cu ea o mână de bomboane de ciocolată, în loc de prânz. Sasha o sărută repede şi ea se făcu nevăzută.

Apoi Sasha avu o zi ocupată la galerie, pregătind noua lansare. Se ocupa ea însăşi de organizarea expoziţiilor, şi îi plăcea să o facă. Trebui să se rupă de toate acestea pentru a-l întâlni pe Liam la apartamentul ei, la ora şase. Când ea ajunse acasă, el mânca îngheţată şi pizza în bucătărie şi se întinse să o sărute pe gură.

-Hmmm... delicios. Ce este? Rocky Road[1]?

-Fudge Brownie[2], o corectă el. Uit mereu cât de bună este îngheţata în State. In Anglia are un gust îngrozitor.

—E şi mai rea în Franţa. Ea îi zâmbi. îngheţata italienească este bună... Se aşeză la masa din bucătărie şi îl privi.

Era plăcut să-l vadă acolo la sfârşitul unei zile lungi de muncă, iar el părea să se simtă ca acasă.

-îngheţata italienească este pentru plângăcioşi, o corectă el. Asta este îngheţata adevărată. Ia o felie de pizza, te scot în oraş.

Pe ea nu o lăsă inima să-i spună că era obosită după 0 zi lungă şi că se resimţea în urma diferenţei de fus orar. El arăta plin de energie şi de viaţă şi avusese o zi minunată cu prietenii lui.

-Unde mă duci? Trebuie să mă schimb?

Tot ce ar fi vrut să facă era o baie fierbinte şi să se relaxeze

---

[1] Unul dintre deserturile favorite ale americanilor - îngheţată cu ciocolată, bezele şi nuci (n.tr.)

[2] îngheţată de ciocolată cu bucăţi de prăjitură cu cacao (n.tr.)

înainte de a merge la culcare. Era extenuată după ce trăsese toată ziua de tablouri şi se ocupase de organizarea expoziţiei.

-Da. Pune-ţi nişte blugi, zise el, clătind bolul şi pu- nându-l în maşina de spălat vase. Era grijuliu să facă şi lucruri de genul acesta când era cu ea. Prin comparaţie, casa lui era într-o dezordine totală. Trăise în studio, de când Beth şi copiii plecaseră, şi se culcase într-un sac de dormit pe un pat de campanie improvizat. Apartamentul ei era un adevărat lux pentru el. Am luat bilete la un meci cu echipa Yankees, spuse el victorios. Le-am cumpărat de la un prieten. Aruncă o privire la ceas. Trebuie să plecăm în zece minute. Meciul începe la şapte jumătate şi este posibil să fie ceva trafic.

Trăise în New York înainte, timp de aproape un an, şi uita mereu cât de mult îi plăcea oraşul până când revenea din nou. Iubea agitaţia şi forfota de aici, şi echipa Yankees mai mult decât orice.

De dragul lui, Sasha încercă să se arate entuziasmată şi merse să se schimbe. Din când în când, ea se întreba ce făcea oare cu un bărbat de anii lui, care se comporta de parcă ar fi avut doar jumătate din vârsta sa. El avea nevoie de cineva ca Tatianna, dar se pricopsise în schimb cu ea. Nu se mai obosi să ia o felie de pizza, doar se spălă pe faţă şi se pieptănă şi îşi puse o pereche de blugi, un tricou alb şi nişte sandale. Luă un şal de pe raft şi, zece minute mai târziu, era din nou în bucătărie. El era gata de plecare, purtând o şapcă a Yankeilor pe care o adusese din Londra.

—Gata? îi zâmbi el în extaz.

Sporovăi cu liftierul ei până ajunseră la parter şi îi spuse că mergeau la meci. Adversarii erau Boston Red Sox, iar el fu sigur că urma să fie un meci grozav. Yankees erau favoriţii, iar el îl asigură pe liftier că urmau să-i facă praf pe cei de la Boston.

Când ajunseră pe Yankees Stadium, Sasha se simţea deja mai bine. Diferenţa de fus orar parcă nu o mai deranja atât, el îi cumpără un hotdog şi o bere şi îi povesti despre ambele echipe şi despre cei mai buni jucători. Era complet fanatic

când venea vorba de baseball, ceea ce Sasha găsea de-a dreptul fermecător. Era o diferență enormă față de petrecerile pretențioase la care ea nu-l luase la Paris. Și, de fapt, îi plăcea mai mult asta. Era totul nou pentru ea. Nu mai fusese la nici un meci de baseball în viața ei.

In timp ce aşteptau să înceapă meciul, ea îi spuse că se întâlnise cu Tatianna în acea zi, iar el afirmă că de-abia aştepta să o cunoască. Sasha nu se putu abține să nu se întrebe cum s-ar înțelege ei doi. Spera că nu ar fi probleme. Ar fi însemnat mult pentru relația lor, ea ştia asta, dacă într-un final copiii ei l-ar fi acceptat. Se gândea că Xavier nu era o problemă, pentru că ei erau deja prieteni - deşi nu avea nici o idee ce ar gândi el despre Liam ştiindu-l implicat într-o relație cu mama lui. Se temea însă pentru fiica ei. Tatianna era imprevizibilă în ceea ce privea oamenii pe care-i plăcea şi pe care nu-i plăcea. Nu fusese niciodată uşor cu ea şi avea opinii mult mai ferme şi mai critice decât fratele ei, care era mult mai destins.

în timpul meciului, Liam îi explică fiecare moment în parte, iar cei de la Yankees câştigară, cu şase la zero. Era extaziat şi sporovăi plin de însufleţire cu ea în taxi, pe drumul spre casă. După aceea merseră la culcare şi, din nou, nu făcură dragoste, iar Sasha dormi buştean. El pleca la Vermont a doua zi dimineață pentru a-şi vedea copiii şi îi spuse că se va întoarce în patru zile, şi în plus o va suna şi de acolo. îl conduse la Grand Central Station şi apoi merse la galerie. Era naivă, ştia, însă i se făcu dor de el imediat ce plecă. îi promisese că avea să se întoarcă până la sfârşitul săptămânii. Se gândi să meargă cu el în Hamptons, însă totul depindea de felul în care avea să se simtă. îi luase ceva timp să se obişnuiască cu el în patul pe care îl împărțise cu Arthur la New York, iar Liam

se purtase cu foarte multă sensibilitate. Era sigură că ar fi reacţionat şi în Southampton în acelaşi fel. Doar că nu ştia cum s-ar fi simţit ea. Dormitorul lor din Southampton era locul unde-l văzuse pe Arthur pentru ultima oară, era un loc sacru pentru ea şi nu era sigură că Liam aparţinea acelui loc. încă. Sau, mai bine, pentru totdeauna. Avea nevoie să se obişnuiască cu ideea aceasta şi nu voia să se grăbească să ia o decizie.

întreaga săptămână fu mai ocupată decât prevăzuse, merse la mai multe petreceri, luă prânzul împreună cu Alana, acum fericită în căsnicie şi cheltuind fiecare bănuţ din averea noului ei soţ de fiecare dată când avea ocazia, şi o văzu şi pe Tatianna la cină. Pe lângă asta, Liam o sună regulat pentru a o pune în temă cu ce mai făcuse împreună cu copiii. La început se înţelesese mai greu cu cel mai mare dintre băieţi. Tom îl condamna pe Liam în totalitate pentru divorţ. Beth îi spusese în final toate detaliile urâte legate de incidentul cu Becky, iar Liam fusese extrem de furios când o sunase pe Sasha. Ea îl rugase să se calmeze şi să încerce să rezolve această problemă cu fiul lui. Spre sfârşitul săptămânii lucrurile se îmbunătăţiră. Petrecuseră o noapte plină de lacrimi discutând, şi ambii, tată şi fiu, se simţeau deja mai bine a doua zi. George, băiatul lui de doisprezece ani, fusese fericit să îl vadă, însă în cursul anului începuse să aibă convulsii pe fond nervos şi acum făcea un tratament, despre care Liam era de părere că nu avea nevoie şi nu voia să i-l administreze. O sunase pe Beth în legătură cu acest lucru, iar ea îl ameninţase că va veni să ia copiii de la cabană dacă Liam nu-i dădea medicamentele lui George, ceea ce el făcu în final. Şi Charlotte fu adorabilă şi liniştită, fericită să-l vadă pe tati, singura neplăcere fiind că picase de pe bicicletă şi-şi scrântise încheietura mâinii. însă în afară de acestea, totul decurse bine. Un sfârşit de săptămână tipic cu copiii, deşi el nu-i mai văzuse de un an. Nimic din toate acestea nu o surprinse pe Sasha, cu toate că unele dintre ele îl şocară pe Liam.

El refuzase să recunoască urmările absenţei lui în tot timpul

acesta şi, văzându-i din nou, se trezise la realitate.

-Este dificil să revii în viețile lor după un an şi să vrei să reiei totul de unde ai rămas, îi zise el Sashei într-una din seri când o sună mai târziu. Totul s-a schimbat, sunt cu toții diferiți, se plânse el.

Insă rămâneau tot copiii lui, iar ea îl sfătuise cât de mult putuse de fiecare dată când el o sunase. Fu recunoscător pentru sprijinul ei şi îi păru extenuat, dar fericit; când se întoarse la apartamentul ei, vineri noaptea târziu. Abia ajunsese cu trenul la New York şi arăta încântat să o vadă. Avea şapca de baseball pe cap, pusă invers, blugii îi erau rupți la genunchi şi nu se bărbierise toată săptămâna. Dacă n-ar fi fost barba țepoasă, ar fi arătat ca un băiat care se întorcea din tabără.

Ea îi pregăti o baie, îi făcu ceva de mâncare, îi întinse un bol de înghețată, iar el se întinse în pat şi o privi ca pe un înger abia coborât din ceruri.

-A fost greu, Sash, recunoscu el, mâncând înghețata.

—Ştiam că aşa va fi, zise ea calm, fericită să-l vadă înapoi.

-Eu nu. Cred că mi-am tot spus că va fi ca pe vremuri când îi vedeam. Dar nu este aşa. Este diferit. S-au schimbat. La început ne-am simțit ca nişte străini. Şi cu toții erau grozav de supărați pe mine.

Singurul lucru surprinzător era că el nu fusese conştient de asta. Negase realitatea în permanență şi se aşteptase ca timpul să stea în loc. Dar din ce povestea, după patru zile petrecute împreună, deschisese o uşă spre vindecare şi spre o relație mai bună cu ei. Fusese o excursie minunată, iar ei erau nişte copii grozavi.

-Trebuie să mergi să îi vezi mult mai des. Nu ar fi corect față de ei dacă nu ai face asta.

Dacă ar fi fost după ea, i-ar fi cumpărat biletul de mult. Ştia cât de important era pentru el, chiar dacă el nu-şi dădea seama. Dar Sasha se gândea că el înțelesese mai bine acum, când îi văzuse. îl iubeau şi aveau nevoie de el în viața lor. Era tatăl lor. Chiar dacă noul lor tată vitreg putea să-i întrețină

mai bine, ei îl iubeau şi aveau nevoie de Liam, iar el văzuse asta. Ii fusese greu să se despartă de ei după cele patru zile petrecute împreună.

Ea îl frecă pe spate când se urcă în pat, şi îi făcu un masaj, iar apoi el făcu dragoste cu ea. Era pentru prima oară când făceau dragoste în acel pat. Insă nu mai era patul ei şi al lui Arthur. Acum ea îl simţea ca patul ei şi al lui Liam. Apoi el adormi aproape imediat, arătând ca un băiat mare şi frumos în patul ei, în timp ce ea rămase toată noaptea întinsă alături de el, mângâindu-l pe păr şi sărutându-1.

capitolul 12

Sâmbătă dimineața, când Liam se trezi după excursia în Vermont, Sasha îi sugeră să meargă în Southampton pentru weekend. Se gândise la asta toată săptămâna, dar nu'i spusese nimic pentru că voise să fie sigură că poate să o facă. Insă în timp ce-i pregătea micul dejun, i se păru o idee bună, iar Liam fu încântat. Era o zi însorită şi fierbinte, şi el nu se gândea decât că ar fi fost foarte nimerit să meargă la plajă.

Puțin după ora unsprezece plecară de la apartamentul din New York şi ajunseră acolo pe la unu şi jumătate. Ea fu tăcută tot drumul. Liam conduse şi arătă relaxat, sporovăind despre vreme din când în când şi mai mult despre copiii lui şi despre zilele petrecute în Vermont. Era încă puțin îngrijorat din cauza băiatului mai mare, Tom, deoarece descoperise că de ultima oară de când îl văzuse, cu un an înainte, se transformase într-un tânăr foarte furios. Urma să meargă la Universitatea Pennsylvania în toamnă, cu o bursă, şi cu ajutorul tatălui vitreg, care-i plătea camera în campus. Tom îi menționase lui Liam de mai multe ori că logodnicul mamei lui făcuse în ultimele şase luni pentru el mai multe decât făcuse Liam vreodată. Când Liam îi explicase lui Tom că el era un artist muritor de foame, fiul său îi replicase că nu-i pasă şi îl numise iresponsabil şi un tată îngrozitor. Tom îi făcuse reproşuri şi legat de aventura avută cu geamăna mamei Iui, iar Liam era încă furios pe Beth pentru că îi spusese.

-Nu este corect, zise Sasha, încruntându-se. Fosta ta soție nu trebuia să-i spună.

îl făcea pe Liam să pară îngrozitor în ochii copiilor, iar ei îi părea rău pentru el, cu toate că fusese o prostie să se culce cu cumnata lui. însă oamenii mai şi greşeau şi apoi regretau. Era evident că Liam regreta. Sasha era de părere că trădarea lui ar

fi trebuit să rămână între el şi Beth.

-Nici nu a omis multe amănunte.

Beth îi spusese lui Tom totul despre păcatele tatălui lui, unicul adulter şi iresponsabilitatea lui financiară timp de douăzeci de ani.

-Cum era când ai văzut-o? întrebă Sasha, gândindu-se la ea.

—Nu am văzut-o. Nu era acasă când i-am luat pe copii. Era acolo doar bunica lor, care n-a catadicsit să-mi adreseze nici un cuvânt. Când i-am dus pe copii înapoi, Becky era acasă cu noul tip al lui Beth. Sper să nu-l atragă şi pe el în cursă. Dar probabil că el e mult mai deştept decât mine. Oftă atunci şi o privi. Pare să fie de treabă, iar copiii îl plac cu adevărat.

Ascultându-l pe Liam, ea îşi dădea seama că se simţea lăsat pe dinafară. însă măcar mersese să îi vadă şi relua- se comunicarea cu ei, chiar dacă fusese dificil cu Tom la început. Liam îi povestise în noaptea dinainte că Tom se calmase în final şi se apropiase mai mult de el. însă voise mai întâi să-şi verse nervii, ceea ce şi făcuse. Ea încă mai era de părere că Beth greşise să vorbească atât de deschis cu ei despre greşeala fatală a tatălui lor. Oricare ar fi fost rezultatul final, incidentul în sine ar fi trebuit să rămână cunoscut doar de adulţi. în opinia ei, copiii nu ar trebui să ştie păcatele părinţilor lor şi îi spuse acelaşi lucru şi lui Liam.

-Cred că încă îmi poartă ranchiună pentru ce am făcut. Cel puţin aşa pare. Ea şi Becky au fost dintotdeauna geloase una pe alta.

El nu-i adresase nici un cuvânt cumnatei când lăsase copiii acasă. Doar o salutase discret şi plecase cu maşina. Becky nu spusese nimic.

în acel punct al discuţiei lor, ajunseră la casa din Southampton. Era o vilă mare, albă, cu multe ascunzişuri, în stil victorian, care le amintea de New England când ea şi Arthur o cumpăraseră, cu douăzeci de ani înainte. Arăta ca genul de case pe care le vedeai pe insulele Martha's Vineyard şi Nantucket, şi de jur împrejurul ei avea o verandă largă,

acoperită. Ei şi lui Arthur le plăcuse întotdeauna să stea aici în nopţile călduroase, şi uneori chiar şi înfofoliţi în timpul iernii, sorbind din căni ciocolată caldă. Ea încercă să alunge aceste amintiri când deschise uşa pentru Liam. De obicei intra prin bucătărie, dar de această dată decise să intre pe uşa principală, ca să fie ceva diferit.

-Este o casă veche minunată, Sasha, zise Liam uitân- du-se în jur.

O păstraseră rustică şi simplă, însă arăta confortabilă şi primitoare. Nu avea nimic pretenţios în ea. Nu părea să găzduiască vreo piesă de artă importantă, doar lucruri drăguţe, scaune mari de piele ispititoare şi două canapele acoperite cu pânză. Şi apoi el văzu o pictură de Andrew Wyeth deasupra căminului. Era puternic reliefată, şi întunecată, şi frumoasă, şi una dintre cele mai faimoase picturi ale lui. Arăta exact ca plaja de afară, într-o zi de iarnă. Avea mici porţiuni de zăpadă pe pământ, şi parcă simţeai o adiere rece în aerul pânzei. Era fără îndoială opera unui mare maestru.

-Uau! exclamă Liam, privind-o cu admiraţie. îl pre- ţuise pe Wyeth de când se ştia. Mi-aş da şi viaţa să deţin un Wyeth.

Fluieră şi apoi zâmbi, în timp ce ea râse.

—Tatăl meu ne-a dat tabloul ca dar de nuntă.

Mai erau o grămadă de alte lucruri ca acesta în acea casă, amintiri, comori, lucruri pe care le făcuseră copiii, mobilier timpuriu american pe care-l aduseseră împreună din călătoriile prin New England din primii ani de căsnicie, sau când Tatianna era la colegiu şi ei merseseră

cu maşina să o vadă. în sufragerie era o masă lungă şi îngustă, uzată, veche şi frumoasă, pe care Sasha o adusese din Franţa. Oriunde se uita, Liam vedea lucruri pe care ştia imediat că ea le preţuia. Casa avea un înţeles profund pentru ea şi el îşi dădu uşor seama că însemnase mult pentru ea să-l aducă acolo. Chiar mai mult decât în apartamentul din New York. Mult mai mult. Această casă era mult mai personală şi mult mai importantă pentru ea.

—Cred că m-aş muta aici dacă aş avea o casă ca aceasta, zise Liam admirativ, întinzându-se pe canapea, scoţându-şi şapca de baseball şi uitându-se în jur.

-Cbişnuiam să petrecem verile aici când copiii erau mici. Ei încă o iubesc, cu toate că nici unul dintre ei nu mai vine aici atât de des. Cred că ne întristează pe toţi. A fost dragostea cea mai mare a lui Arthur, şi cândva şi a mea.

—Şi. acum? întrebă el, privind-o blând.

Aceasta era încă o parte a ei pe care era bucuros să o cunoască. Sasha avea mai multe faţete, ca un diamant, şi strălucea la fel de mult, cu toate că el putea vedea că ochii ei erau trişti.

-Am mai venit aici doar o dată de când a murit el. Dar nu am rămas. în această dimineaţă am ştiut că voiam să vin aici cu tine. El se simţi emoţionat şi flatat. Se ridică şi merse la ea, punându-şi un braţ în jurul ei. îl primea în lumea ei intimă, şi acesta era cel mai bun cadou pe care i-l putea da. Ar trebui probabil să schimb câteva lucruri şi să redecorez. Totul arată parcă puţin obosit, zise ea, aruncând o privire în jur.

Arăta mai rău decât îşi amintea, văzând-o dintr-odată prin ochii lui Liam.

—Mie îmi place aşa. Te face să vrei să te aşezi şi să rămâi pentru totdeauna.

Ea îi zâmbi. La fel se simţise şi ea aici, mereu, şi într-un fel încă mai simţea aşa. Singurul lucru care lipsea era Arthur, însă Liam era aici acum.

-Ţi-e foame? întrebă ea dând la o parte draperiile şi

ridicând obloanele.

Soarele pătrunse imediat în cameră şi, de unde stăteau, puturã vedea oceanul şi plaja. Ea adusese din oraş o sacoşă întreagă de alimente pentru a pregăti prânzul şi micul dejun pentru el. Se gândise că ar fi distractiv să îl ducă la unul dintre restaurantele locale pentru cină.

-Nu prea. Aş putea pregăti ceva pentru tine.

El aduse sacoşa în bucătărie şi o puse jos. Era o bucătărie mare, veche, ţărănească, cu o masă enormă de măcelar în mijlocul camerei şi cu dulapuri uzate. Casa arăta bine întreţinută şi foarte iubită, ceea ce şi era.

El pregăti pentru amândoi sendvişuri de curcan şi deschise două cutii de suc, el bând direct din cutie şi Sa- sha tumându-şi într-un pahar. De îndată ce terminară de mâncat, el sugeră o plimbare pe plajă. Nu merseseră încă sus în dormitor, iar el avu sentimentul că va fi dificil pentru ea să facă şi asta. Casa era plină de amintiri şi o fantomă extrem de iubită, soţul ei. Liam voia să o trateze cu blândeţe aici şi se gândi că puţin aer curat i-ar face bine.

Se plimbară de-a lungul plajei aproape o oră, în mare parte a timpului ţinându-se de mână, într-o tăcere confortabilă. El se opri din când în când şă adune scoici şi, în capătul îndepărtat al plajei, se aşezară şi apoi se întinseră pe spate, privind cerul. Avea o culoare albastră strălucitoare şi soarele era puternic. Nisipul era cald sub ei.

—Acesta este locul meu favorit dintre toate casele tale, zise el întins acolo, cu un braţ în jurul ei. îmi place la nebunie aici.

Ea putu vedea asta cu ochiul liber.

-Mi-aş dori ca şi copiii mei să vină cândva aici, continuă Liam. Ei iubesc plaja.

Şi el o iubea la fel de mult.

—Poate că vor veni, zise ea încet, apoi se ridică şi privi în jos spre el, cu un zâmbet tandru.

El arăta întotdeauna atât de frumos, în special acolo pe plajă, cu părul lui blond liber şi răvăşit de adierea brizei. Al ei era strâns într-o coadă împletită, pe care şi-o făcea mereu când

mergea pe plajă.

-înoți aici? întrebă el cu interes.

-Apa este încă destul de rece pentru această perioadă a anului. De obicei eu nu mă încumet decât după 4 Iulie, şi chiar şi atunci este rece. Nu se încălzeşte până prin august.

Şi atunci, ea ar fi deja în St. Tropez cu copiii. Ar fi vrut ca Liam să vină cu ei măcar un weekend şi îi spusese asta, dar încă nu plănuiseră nimic.

-Ai vreun costum de baie în casă? întrebă Liam.

—Cred că Xavier a lăsat unul aici.

-Poate că voi face o baie în după-amiaza asta. Vrei să vii şi tu?

Ea râse în loc de răspuns, adăugând apoi:

-Nu sunt chiar atât de nebună. Parcă eşti un turist, îl tachină ea şi apoi merseră înapoi până acasă.

El găsi costumul de scufundări în garaj, în timp ce ea desfăcu bagajele la etaj şi coborî palidă la faţă. De fiecare dată când vedea dormitorul ei şi patul imens cu baldachin, se gândea la ultima dată când îl văzuse pe Arthur, când el îi spusese că o iubeşte, în dimineaţa când ea plecase la Paris. Şi a doua zi era mort. Insă nu-i spuse nimic lui Liam. Asta era crucea ei de dus şi nu voia să-i strice weekendul sau să-l facă să se simtă prost în patul ei.

El se îmbrăcase deja cu costumul când ea coborî. Arăta ca o focă foarte înaltă şi blondă şi îşi legase părul lung de culoarea grâului într-o coadă la spate.

-Eu intru în apă. Vrei să mă vezi? Ii reaminti din nou de vremea când Xavier era mic şi orice făcea, o striga mereu: „Mami, ia uite-mă!"

-Bine.

îl urmă pe plajă şi se aşeză în timp ce el se aventură în apă. Măcar apa era suportabilă în costumul pentru scufundări. Ea ştia că nu putea fi altfel. El înotă pentru câteva minute şi apoi ieşi, împrăştiind în jur stropi mari din apa rece a Atlanticului.

-La naiba, este chiar rece în costumul ăsta.

El tremură şi ea râse.

—Ți-am spus.

Dar se vedea că lui Liam îi făcuse plăcere.

Merseră înapoi spre casă, iar ea îl conduse la etaj. Despachetase toate lucrurile lui şi le pusese în dulap lângă ale ei. Pe dulapul lui Arthur pusese un lacăt cu un an înainte şi totul era încă acolo. Nu luase nimic încă şi nu avea nici o idee când va face asta, sau dacă o va face vreodată. Aceasta era şi casa lui. Chiar şi acum. într-un fel, aşa va fi întotdeauna. Liam era un oaspete aici. El era perfect conştient de asta uitându-se în jur, prin cameră. Decorul avea o influență puternic masculină. Mai multe picturi de păsări şi peşti, şi una mare a unui vas cu pânze deasupra patului. Ea nu adusese nici una dintre picturile ei contemporane aici. Mare parte dintre acelea erau la Paris. Aici avea cu totul şi cu totul o altă viață. Chiar şi el îl putea simți pe Arthur aici, cu toate că nu-l cunoscuse niciodată.

Liam făcu un duş fierbinte după baia din ocean şi băură vin, stând pe verandă. Ea făcu o rezervare la un mic restaurant pescăresc. Merseră cu maşina până acolo pe la şapte, comandară amândoi homari şi băură iar vin. Sporovăind la cină, el o putu vedea pe Sasha relaxându-se.

Când se întoarseră acasă, rămaseră din nou pe verandă, vorbind încet la lumina lunii şi pe la miezul nopții, merseră sus. El îşi dădu seama că acesta era încă unul dintre locurile ei sacre şi nu făcu dragoste cu ea în acea noapte. Doar stătură în pat, îmbrățişându-se, şi dimineață, ea nu-i spuse că îl visase pe Arthur în acea noapte. Fusese un vis liniştitor. El se îndepărta de ea pe plajă, iar ea nu încerca

să-l ajungă. Şi apoi el se întorsese să-i zâmbească şi îi făcuse cu mâna, parcă fericit, apoi dispărând.

Ii pregăti lui Liam un mic dejun imens cu ouă jumări şi gofre. în bucătărie avea un aparat mare şi uzat de făcut gofre, iar Liam făcu cafeaua. Se plimbară pe plajă, stătură pe verandă şi Liam aţipi în hamac. Spre sfârşitul după-amie- zii, când soarele începu să apună, deciseră să mai rămână o noapte. Timpul petrecut acolo împreună fusese absolut perfect şi exact ceea ce avuseseră nevoie.

în acea seară gătiră împreună pentru cină, dormiră liniştiţi, îmbrăţişaţi, şi luni după-amiază conduseră înapoi spre oraş. Ea nu se mai obosi să meargă la birou şi, în acea seară, luară cina cu prieteni de-ai lui din SoHo.

Se întâlniră la un restaurant italian. Erau patru artişti şi doi sculptori. Vorbiră despre galerii şi expoziţii, despre piesele la care lucrau. Erau mai tineri decât Liam, ea presupuse că mare parte dintre ei aveau în jur de douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. Liam o prezentă simplu, doar Sasha. La desert, ea se opri şi ascultă când cineva menţionă galeria ei. Era o tânără drăguţă care spunea că va trece pe acolo a doua zi şi va lăsa nişte instantanee. Sasha îi aruncă o privire lui Liam, iar el râse. Nu explică nimănui cine era ea, iar pe drumul spre casă, în taxi, îl întrebă dacă fata avea ceva talent.

-Va fi bună. Dar nu este încă pregătită pentru tine.

I se păruse amuzant să-şi păstreze anonimatul printre ei. Şi chiar şi mai amuzant că ei nu îşi dăduseră seama cine era ea. Ceva din toată situaţia aceasta îi plăcuse, cu toate că se simţise puţin vinovată, în timp ce îi ascultase discutând deschis despre galeriile rivale şi apoi despre a ei. Numele ei fusese menţionat de mai multe ori ca fiind o figură legendară.

-Ce faci mâine? îl întrebă ea cu un căscat, când se urcă în pat alături de el.

îi era dor de plajă.

-Mă duc la un meci al celor de la Yankees, zise el încântat.

Duceau o viaţă foarte frumoasă. Plaja, prietenii, artiştii, meciurile de baseball pentru el, munca pentru ea. Părea magic

şi relaxant pentru amândoi, iar Sasha era recunoscătoare pentru prezenţa lui. Fără să vrea, îi schimbase viaţa şi îi adăugase ceva ce nu avusese niciodată. O latură zburdalnică a vieţii, de care nu avusese parte măritându-se şi având copii de tânără. Chiar şi înainte de asta, ea fusese mereu ocupată să înveţe de la tatăl ei şi apoi să lucreze pentru el. Nu avusese niciodată o viaţă lejeră, neconvenţională, de care Liam încă se mai bucura şi la patruzeci de ani. Nici unul dintre oamenii din jurul lor nu simţiseră încă succesul sau responsabilităţile şi greutăţile ce îl însoţeau. Munceau din greu, dar nu câştigau aproape nimic. Puţini dintre ei erau căsătoriţi şi nici unul dintre ei, în afară de ea şi Liam, nu avea copii. Păreau să nu aibă nici un fel de responsabilităţi. Liam avea, dar ale lui fuseseră preluate de fosta lui soţie şi de viitorul ei soţ. Sashei i-ar fi plăcut să-i cunoască copiii. Poate într-o zi se va întâmpla şi asta. Şi, între timp, el îi părea ca un copil.

Sasha fu ocupată cu galeria în acea săptămână, pregătind lansarea din săptămâna următoare. Organiza toate expoziţiile de una singură şi, uneori, chiar atârna ea însăşi picturile, lucrând până noaptea târziu.

Când veni vinerea, era deja extenuată şi pregătită pentru un alt weekend la plajă. De data aceasta plecară de vineri, aşa cum obişnuia să facă împreună cu Arthur. Ajunseră acolo pe la nouă, stătură pe verandă şi merseră la culcare devreme. Şi de această dată, cu aceeaşi grijă de dinainte, făcură dragoste. Totul părea să decurgă bine. Se obişnuise să-l aibă pe Liam în lumea ei intimă. Era un pas imens pentru Sasha, şi chiar mai mult pentru Liam.

Sâmbătă, în timp ce se plimbau pe plajă, ea îi spuse că fusese invitată la o petrecere şi îl întrebă dacă voia să meargă. Gazda era o cunoscută actriţă de la Hollywood. Echipa de filmare descoperise de curând zona Hampto- nului, iar Sasha o întâlnise pe actriţă cu doi ani în urmă, prin intermediul unor prieteni. Primise invitaţia cu o lună înainte, iar Marcie îi reamintise de ea vineri, înainte să plece de la galerie. îi păruse distractiv. Se presupunea că va fi un picnic pe plajă, cu fructe

de mare, cu divertisment din plin şi acompaniament oferit de o formaţie. Când îi spuse lui Liam despre asta, el păru surprins. Nu-l mai invitase la o petrecere înainte, iar el ştia că avusese reţineri să o facă.

-Vrei să vin?

Se simţi flatat. Era prima oară când se oferea să-l ia cu ea la un eveniment social.

—Da, fu tot ceea ce răspunse ea, fără nici o explicaţie.

El nu o mai întrebă nimic.

Petrecerea începu la şapte, iar ei ajunseră pe la ora opt. Invitaţia menţionase ţinuta informală, dar Sasha ştia că era posibil ca unele femei să se îmbrace mai elegant. Aşa că îşi pusese pantaloni largi albi, o bluză de mătase albă şi un şirag de perle, cu părul strâns într-un coc lejer. Liam purta blugi, un tricou şi un sacou pe care ea îl adusese pentru el, fără să-i spună de ce, împreună cu o pereche de mocasini pe care ea îi găsise în dulapul lui din camera de oaspeţi.

-Şi nu trebuie să porţi şosete, îl tachină ea. Aici se consideră că eşti la modă dacă nu o faci.

-Atunci poate ar trebui să o fac. Aş urî să încep acum să fiu la modă.

întreaga lui viaţă îi plăcuse enorm să înoate împotriva curentului.

în final, nu o făcu, şi amândoi se potriviră perfect cu restul oaspeţilor. Erau un cuplu frumos, iar Liam recunoscu în şoaptă că era impresionant să o întâlnească pe gazda

lor star de cinema şi pe prietenii ei faimoşi. Erau acolo cel puţin o duzină de chipuri pe care oricine în lume le-ar fi recunoscut la prima vedere.

-Aş vrea să pot spune cuiva, şopti el.

Dar singura persoană căreia putu să i se laude fu Sasha.

-Şi eu am mereu emoţii să cunosc oamenii aşa, mărturisi ea.

Rămaseră până în jur de ora unu noaptea, dansară pe ritmurile formaţiei ce fusese adusă din LA, şi amândoi arătau fericiţi şi obosiţi când ajunseră înapoi acasă. El fusese un gentleman perfect toată noaptea, iar ea se simţise complet confortabil în compania lui. Mai multe dintre femeile de acolo veniseră cu bărbaţi mult mai tineri decât ele, cu diferenţe mult mai mari de vârstă între ei decât în cazul Sashei şi al lui Liam. Era o modă la Hollywood ca femeile mai în vârstă să se întâlnească cu bărbaţi mai tineri. Ea îi comentă acest lucru lui Liam când merseră la culcare.

-Ţi-am spus că urăsc să fiu la modă, zise el, liniştit. Se simţise minunat şi fusese mândru să fie acolo împreună cu ea. Şi-apoi, nouă ani nu e aşa mare lucru.

-Poate nu pentru tine, zise ea cu un chicotit, cuibărin- duse în braţele lui şi el stingând lumina. Nu sunt sigură că şi copiii mei gândesc la fel.

Şi în unele zile mai mohorâte, nici ea nu gândea la fel.

-Când o voi întâlni pe Tatianna? întrebă el în întuneric.

-Probabil că la lansarea din această săptămână. Ea nu vine mereu, dar a spus că de această dată o va face.

-Crezi că mă va plăcea?

-Poate. Este greu de spus. Tatianna este imprevizibilă. Are opinii puternice. Pe unii oameni îi iubeşte şi pe alţii îi urăşte. Va fi mai bine dacă nu ştie că suntem împreună.

Nu avea nici o intenţie şă dezvăluie secretul vreunuia dintre copiii ei pentru moment. Nu era treaba lor. Ea şi Liam încă mai aveau de lucrat la relaţia lor. încă nu deciseseră cât de sigură era şi până acum totul decurgea bine. Chiar şi ea trebuia să recunoască, chiar dacă se îndoise că va fi posibil.

Până atunci, toate bune.

capitolul 13

Liam era nerăbdător să vadă expoziția de la galeria ei din acea săptămână. Avea să-i dea o imagine a ceea ce urma să se organizeze pentru el peste şase luni. Şi îi plăceau şi lucrările artistului, un tânăr din Minnesota, pe care Sasha îl descoperise la un târg de artă din Chicago, cu un an înainte. Tablourile lui erau puternice, provocatoare. Cu o zi înainte, ea rămăsese în galerie până la două dimineața, atâmându-i picturile, privindu-le de la distanță, apoi mutându-le din nou, până le găsise locul potrivit. Era o perfecționistă în tot ceea ce făcea.

Liam stătuse cu ea până la miezul nopții şi o urmărise muncind. Insă fusese atât de concentrată şi de pierdută în gânduri, încât de-abia dacă vorbise cu el, iar în final el plecase. Apoi, când ajunsese acasă, el era complet adormit.

A doua zi Sasha stătu la galerie întreaga zi. Făcuse un duş, schimbându-se de haine acolo, şi îşi întâmpina invitații când Liam apăru la petrecere, pe la şase. Arăta frumoasă în costumul de pânză albă, în contrast orbitor cu părul ei negru, cu ochii întunecați şi bronzul verii. Ochii ei aveau culoarea nisipului maro-închis şi uneori păreau complet negri. Ii zâmbi când îl văzu intrând. îl prezentă artistului şi mai multor persoane, apoi îl lăsă pentru a întâmpina alți oaspeți. Liam purta pantaloni largi negri, o cămaşă albă, mocasinii, nu avea şosete, nici sacou şi nici cravată. însă în grupul artistic din inima oraşului, costumația lui păru potrivită şi nu ieşi în evidență. Artiştii erau îmbrăcați care de care mai fistichiu, clienții ei aveau costume şi cravate. Mai erau acolo şi câteva modele bine-cunoscute, un fotograf faimos, care cumpăra

de la ea frecvent, scriitori, scenografi, critici de artă, muzeografi şi alte persoane care veniseră doar pentru spectacol şi pentru şampanie şi aperitive. Era o lansare de artă obişnuită pentru New York, doar că de mai bună calitate, pentru că Suvery Gallery era printre cele mai bune.

Tatianna sosi la opt fix, când mulţimea începuse să se risipească, dar mai erau încă destule persoane răspândite prin toate sălile expoziţiei. Mergea undeva la cină şi venise pentru că promisese că va trece. Lansările mamei sale erau deja ceva obişnuit pentru ea. Purta o rochie simplă de vară, din mătase turcoaz, şi sandale sexi argintii, cu toc înalt, arătând ameţitoare de cum intră în sală. Cu părul ei blond, aproape alb, şi ochii mari albaştri, nu semăna deloc cu mama ei. Liam o văzu oprindu-se să vorbească cu Sasha şi se întrebă imediat cine era, dar apoi o văzu sărutând-o pe mama ei şi luându-se în braţe. îşi dădu seama atunci că era Tatianna, însă nimic din aspectul lor, nici din stil, nu ar fi sugerat cuiva că erau înrudite. Fiica sa era suplă şi sexi, şi totul la ea era rezervat şi rece. Sasha era mult mai caldă şi animată, prezentând oamenii unii altora, zâmbind şi vorbind. Esenţa Sashei era caldă şi primitoare. Lui Liam, sufletul Tatiannei îi păru rece. Sasha îi spusese că fiica ei era timidă. Ca pentru a-i da dreptate, rămase departe de toată lumea pentru un moment, în timp ce studie întreaga încăpere. El putu să-şi dea seama doar privind-o că era obişnuită să fie admirată de bărbaţi. La douăzeci şi patru de ani, în floarea vârstei şi a frumuseţii, era în momentul ei de glorie. Mama ei era mult mai modestă şi, cu toate că era la fel de frumoasă, o parte a farmecului ei consta în faptul că nu era conştientă de frumuseţea ei şi nu fusese niciodată. Sasha avea o charismă extraordinară şi mult farmec. Liam o găsi pe Tatianna intimidantă, doar privind-o de la distanţă. O urmări în timp ce oamenii veniră să vorbească cu ea, iar ea, ca şi cum l-ar fi simţit, întoarse capul şi ochii li se întâlniră. El avu sentimentul că ea nu-l plăcu, chiar dacă doar stătea în celălalt colţ al camerei.

Aşteptă o vreme înainte de a merge să vorbească cu ea, ca

să nu suspecteze ceva. Nu voia să-l considere nerăbdător, sau să i se pară că ar fi urmărit-o.

Aproape că se lovi de ea când trecu pe acolo şi se servi cu un aperitiv de pe una dintre tăvile ce erau plimbate prin sală. In timp ce trei bărbaţi roiau pe lângă ea, Tatianna rămăsese în picioare, părând indiferentă şi sorbind din când în când dintr-un pahar de şampanie. El hotărî să se alăture grupului.

-Bună, spuse el plăcut, sunt Liam Allison. Interesantă expoziţie, nu?

Ea îl privi ca şi cum ar fi spus ceva nepoliticos. Totul legat de limbajul trupului ei îi spunea să nu îi invadeze spaţiul personal. Sasha era mult mai atentă şi primitoare. Ea era mama desăvârşită.

-Da, este, răspunse Tatianna, cu indiferenţă. Eşti un artist?

El arăta ca unul, aproape toată lumea de acolo de altfel, iar ea întâlnise destui ca el în decursul vieţii. Nu era uşor de impresionat.

-Da, sunt. Voi avea şi eu o expoziţie aici în luna decembrie.

-Ce tip de artă?

El îi explică teoriile lui şi bănui că nu asculta nici un cuvinţel, ceea ce nu l-ar fi mirat. Ea auzise toate acestea şi-nainte. Părea să-i lipsească inocenţa mamei ei, vitalitatea şi încântarea cu privire la viaţă. El o plăcea pe Sasha mult mai mult. Independent de relaţia lui cu mama ei, lui nu i-ar fi plăcut niciodată această fată. Era prea rece şi prea snoabă pentru el. Iar el era prea bătrân şi prea boem pentru ea. Bărbaţii cu care se întâlnea ea erau tineri şi tradiţionali, şi majoritatea lucrau pe Wall Street. Tatianna considera că bărbaţii din lumea artistică pe care îi cunoştea, chiar şi la galeria mamei ei, erau nişte nenorociţi egoişti. Şi presupunea acelaşi lucru şi despre el. După doar câteva cuvinte de conversaţie între ei, se displăcură instantaneu unul pe celălalt. Intr-un efort de a mai încălzi lucrurile puţin, mai mult de dragul Sashei, el menţionă că îl cunoştea pe fratele ei. Ea încuviinţă din cap şi păru să nu-i pese. Ea îşi dădu atunci seama că-i mai auzise numele înainte, dar Xavier avea

întotdeauna prieteni nebuni şi care nu ştiau să se comporte. Tatianna nu avea astfel de prieteni.

Câteva minute mai târziu, veni şi Sasha alături de ei. Ii văzuse dându-şi roată unul altuia şi era neliniştită. Tatianna părea iritată, ceea ce nu era niciodată un semn bun. Liam părea curios în privinţa ei, iar Sasha se temea că el s-ar da de gol dacă ar întreba-o prea multe lucruri sau ar fi prea prietenos cu ea. Tatianna părea să nu suspecteze nimic. Ea doar nu voia să-l cunoască şi nu avea nici un motiv pentru care să facă asta, din câte ştia ea.

—Aţi făcut cunoştinţă? întrebă Sasha, părând relaxată, punându-şi braţul în jurul fiicei ei şi stând la distanţă de Liam, arătând ca un dealer de artă şi ca o mamă, şi nimic mai mult. Şi cu siguranţă, nu ca femeia lui.

-Da, am făcut, răspunse Liam cu un zâmbet cald spre Sasha, la care ea îi răspunse din priviri.

—Liam este unul dintre artiştii noştri şi un prieten de-al lui Xavier din Londra. Aşa l-am cunoscut. Xavier l-a găsit pentru noi. Urmează să aibă propria expoziţie în decembrie. Ce planuri ai în seara asta? o întrebă Sasha pe Tatianna.

Ea arăta frumoasă, fără îndoială, dar Sasha ura când i se putea vedea trupul prin rochie, ca atunci. însă nu arăta cu nimic diferit faţă de celelalte femei tinere de la petrecere. Zilele acestea toate se îmbrăcau aşa la vârsta ei. întotdeauna o făcea pe Sasha să se simtă nervoasă, dar nu spuse nimic. Tatianna era destul de mare să poarte ce voia şi să se comporte după plac.

-Iau cina la Pastis, cu prietenii, zise Tatianna vag şi aruncă o privire la ceas.

Era un ceas mic, cu diamante, pe care tatăl ei i-l dăduse cadou la ultimul Crăciun petrecut împreună.

-A fost frumos din partea ta să vii până aici pentru asta, draga mea, zise Sasha cu un zâmbet cald.

Ştia că Tatianna nu trecea prin Upper East Side decât dacă avea ceva de rezolvat pentru serviciu. Ca pentru majoritatea persoanelor de vârsta ei, întreaga ei viaţă socială se desfăşura

în centrul oraşului.

-Am promis că o voi face, răspunse Tatianna zâmbin- du-i mamei sale.

Iți puteai da seama că ele două erau apropiate, cu toate că erau foarte diferite. Tatianna o respecta foarte mult, chiar dacă nu-i plăcea să se întâlnească cu artiştii ei. Era impresionată de ceea ce făcea mama ei şi mândră de ea pentru că extinsese imperiul pe care-l construise bunicul ei. Tatianna încă şi-l mai amintea. O înfricoşase întotdeauna când locuiau la Paris. Xavier îl plăcuse mai mult.

-Noi luăm cina la La Goulue, menționă Sasha în treacăt.

Era unul dintre locurile ei preferate, iar Tatianna nu era surprinsă. Se afla aproape de galerie, mâncarea era bună, şi era plin de viață şi de persoane la modă. Sasha îl dusese deja pe Liam acolo şi îi plăcea şi lui la fel de mult.

Câteva minute mai târziu, Tatianna plecă, iar Sasha se întoarse să vorbească cu Liam,

-Ei bine, v-ați înțeles?

Păru puțin îngrijorată. îi făcuseră amândoi impresia a doi câini adulmecându-se unul pe altul până în momentul în care Tatianna plecase.

-Este frumoasă, răspunse Liam sincer. Nimeni nu ar fi putut nega asta. Puțin înfricoşătoare, totuşi. Nu cred că mă place.

-Nu te lăsa intimidat. Acesta este stilul ei. Bărbații o abordează constant, şi-a format o adevărată carapace.

Şi colți, gândi Liam, dar nu i-ar fi spus niciodată asta mamei ei. Ajunsese să o displacă instinctiv şi profund.

Lui îi dădea impresia unei copile răsfățate. Xavier era o persoană complet diferită de ea. Şi nici prietenia lor nu făcuse nimic pentru a o impresiona. Liam era convins că nimic n-ar fi făcut-o.

După aceea merseră la cină. Sasha invitase câteva persoane despre care credea că i-ar plăcea şi lui, împreună cu artistul care fusese vedeta serii. Erau paisprezece oameni în total, aşezați la o masă lungă la La Goulue, unde toată lumea se agita în jurul lor. La fel şi Sasha. Ea îşi păstră atitudinea maternă față de toți şi se asigură că totul era organizat în cel mai mic detaliu şi că toată lumea se simțea bine. Maniera ei grijulie definea ceea ce Liam iubea la ea. Era caldă şi atentă şi maternă cu fiecare. Fetele asemenea fiicei sale erau interesate doar de ele însele. Sasha se dădea peste cap pentru a-l face pe Liam să se simtă important, confortabil şi bine-venit, iar el o iubea pentru asta. Era ceea ce avea nevoie în primul rând de la ea.

Nimic din comportamentul ei în acea seară nu sugeră nimănui că ar fi fost ceva între ei doi. Ea nu se dădu de gol deloc, nici prin priviri şi nici prin atingeri sau prin ceva ce ar fi spus. Arătă foarte clar că el era important pentru ea ca artist, şi nimic mai mult, şi ea era doar reprezentantul lui atent. Fu grijulie şi cu ceilalți în aceeaşi măsură. El o complimentă pe drumul spre apartament, unde acum se simțea complet ca acasă. Tatianna ar fi fost scandalizată să-l vadă relaxându-se şi fumând un trabuc în fotoliul preferat al tatălui ei din dormitor. Insă, din fericire, ea nu putea să vadă asta. Pentru Tatianna, tot ceea ce ținea de tatăl ei era sacru, inclusiv mama ei. Afirmase frecvent că era bucuroasă că Sasha nu se întâlnea cu nimeni şi spera să n-o facă niciodată. Fratele ei mai mare era mult mai realist. Tot ceea ce îşi dorea era ca mama lor să fie fericită, oricum şi cu oricine ar fi fost.

-Sasha, eşti extraordinară, zise Liam, zâmbindu-i printre cercurile de fum. Ea îl lăsase chiar să fumeze acolo şi spunea că îi plăcea mirosul, ceea ce de fapt era adevărat.
Şi lui Arthur îi plăcuseră mult trabucurile cubaneze. Lansarea

a fost grozavă. Ai reuşit să faci pe toată lumea să se simtă importantă, chiar şi pe mine. Hotchkiss a fost încântat. Hotchkiss fusese artistul serii. El s-a simţit de parcă ar fi murit şi ar fi ajuns în rai. îmi tot spunea cât de norocos sunt să fiu reprezentat de tine şi nu ştie nici măcar pe jumătate din adevăr.

Liam râse, şi la fel făcu şi ea.

-Mă bucur că ţi-a plăcut, spuse ea, părând sincer încântată.

Ea era un dealer căruia îi plăcea să se implice, în special când venea vorba de el. însă acesta era stilul ei, de a se implica total în ceea ce-i privea pe artiştii şi pe clienţii ei. îi plăcea ceea ce făcea şi se pricepea extraordinar la asta.

-Cui nu i-ar fi plăcut? zise el, admirând-o, în timp ce ea îşi punea cămaşa de noapte. Ea se simţea în totalitate în largul ei, de parcă ar fi trăit împreună de ani de zile. Tatianna m-a speriat, mărturisi el, terminându-şi trabucul, iar Sasha se urcă în pat şi îl privi.

-Nu fi prostuţ. Este doar un copil. Aşa e ea. Foarte rezervată. A fost foarte ataşată de tatăl ei şi este foarte posesivă în ceea ce mă priveşte. Ţi-am spus, ea vede toate lucrurile numai în negru şi alb. însă nu muşcă, doar latră. S-a gândit probabil că eşti doar unul dintre acei artişti tot timpul excitaţi, care de-abia aşteaptă să o aibă. Totuşi, mi-ar plăcea să nu mai poarte acele rochii. Nu e de mirare că bărbaţii umblă după ea.

-Este extrem de frumoasă, admise el, dar nu o vedea deloc aşa ca mama ei. Sasha o cunoştea cu siguranţă mai bine. Este atât de diferită de Xavier. El ar vorbi şi cu un vagabond de pe stradă şi l-ar face să se simtă ca un rege. M-am simţit ca praful de sub picioarele ei. Exagera puţin, dar nu cu mult, iar Sashei îi păru rău să audă asta.

-Este puţin răsfăţată, din cauza întregii atenţii de care se bucură. Arăta frumos în seara asta.

-Este drăguţă.

însă stilul ei rece îl făcuse să se distanţeze de ea. Sasha era o lumânare aprinsă şi strălucitoare, a cărei căldură venea din

interior. Tatianna era un aisberg, sau cel puțin aşa îi păruse lui.

—Seamănă mult cu tatăl meu. Şi el te înspăimânta, cu toate că eu cred că ți-ar fi plăcut de el. Mai ştia şi că tatăl ei nu i-ar fi apreciat munca. Artiştii contemporani nu fuseseră niciodată preferații lui, până la sfârşit, chiar dacă îi plăcuseră profiturile pe care pasiunea ei măruntă i le adusese. însă el nu înțelesese niciodată opera asta şi nici nu-i păsase de ea.

-Ce facem mâine? întrebă Liam, când se urcă şi el în pat lângă ea.

Avea o anumită privire şi o atingea într-un anumit fel, care ei nu-i displăcea. Patul ei le aparținea acum amândurora.

-M-am gândit să mergem în Hamptons, spuse Sasha când el o luă în brațe.

—Pare o idee bună, zise şi el şi apoi o sărută în întuneric.

—Şi eu cred la fel, şopti ea şi îi întoarse sărutul, apoi uitând de tot, cu excepția lui.

A doua zi merse la galerie, fu mulțumită de recenziile primite de expoziție, iar apoi plecară spre Southampton după cină. Cumpărară alimente pe drum şi ajunseră acolo pe la ora zece. Rămaseră pe verandă o vreme, discutând, în timp ce Liam mâncă înghețată şi sporovăiră despre nimic în special. Merseră la culcare devreme, făcură din nou dragoste, se treziră şi se plimbară pe plajă a doua zi dimineață. începeau să se obişnuiască cu un stil de viață confortabil, relaxant. Şi în acea după-âmiază, stând pe plajă, el îi vorbi despre planurile lui de a-şi muta studioul la Paris, poate prin toamnă. Ar fi fost mai uşor decât să facă naveta de la Londra în fiecare weekend, ceea ce era obositor şi costisitor pentru el. Şi voia să fie aproape de ea în timpul săptămânii.

Ştiau amândoi că mai devreme sau mai târziu oamenii vor afla despre ei. Bemard ştia deja. însă Liam nu încerca să se insereze cu forţa în viaţa ei. Acceptase faptul că vieţile şi stilurile lor de viaţă erau diferite, şi ceea ce împărtăşiseră până atunci îi pămse minunat. Această relaţie era posibilă cu siguranţă, pentru amândoi. El se gândea că era minunat, iar Sasha se convingea şi ea de asta încet, dar sigur. în ciuda temerilor ei de la început, nu era chiar atât de imposibil.

în acea seară, merseră la un film în Southampton şi, după aceea, se aşezară confortabil în pat, chicotind şi spo- rovăind, când auziră amândoi un zgomot. Părea că era cineva la parter şi amândoi se gândiră că era un hoţ.

-Ai vreun buton de panică la alarmă? îi şopti el, iar ea negă scuturând din cap.

-Am ceva pe undeva, dar nu ştiu unde este, îi şopti ea.

Amândoi puteau auzi cu siguranţă pe cineva umblând prin casă şi apoi auziră paşi pe scară. Liam aruncă o privire în dormitorul luminat de razele lunii, apucă un vătrai din şemineu şi deschise dintr-o smucitură uşa dormitorului, când auziră un zgomot chiar în faţa camerei lor. în timp ce trase de uşă spre el, aprinse şi lumina şi rămase în pragul dormitorului, complet gol, cu vătraiul în mână. Se trezi la mai puţin de doi paşi în faţa Tatiannei, care se holba la el cu o expresie şocată. în spatele ei, pe palier, era un tânăr. Ea ţipă în momentul în care-l văzu pe Liam, şi la fel făcu şi el. Era o scenă incredibilă. Tânărul care era cu ea făcu un pas înspre el, în timp ce Sasha se ridică din pat şi veni chiar în spatele lui Liam. Era şi ea goală şi uimită să o vadă pe fiica ei. Tatianna nu spusese că ar fi vrut să meargă, în acest weekend, la casa din Southampton. Crezuse că mama ei nu mai venea deloc pe aici. Sasha nu-i menţionase nimic de excursiile ei recente şi nu avusese nici un gând să explice prezenţa lui Liam în viaţa ei.

—Dumnezeule, mamă, ce faci?! Tatianna izbucni în lacrimi, iar bărbatul care era cu ea coborî discret scările.
îşi dăduse seama imediat ce se întâmplase şi decisese să se distanţeze de această scenă, o decizie înţeleaptă din partea lui.

Eşti nebună? Şi se întoarse spre Liam, suspinând. Ce naiba crezi tu că faci în patul tatălui meu? Ce aveţi amândoi în cap? Nu ai nici pic de respect pentru tati? ţipă ea la Sasha. Cum poţi să-l aduci pe el aici? Cum ai putut? Asta faci tu când eşti la Paris? Umbli de colo-colo culcându-te cu artiştii tăi?

Fără să se gândească, pentru prima oară în viaţă, tremurând din cap până în picioare, Sasha îşi pălmui fiica, iar Tatianna îi trase şi ea o palmă la rândul ei, în timp ce Liam gemu şi dădu drumul vătraiului. Tremura şi el şi fugi în dormitor pentru a pune ceva pe el. Tot ce putu găsi în haosul de moment fură boxerii lui, ceea ce nu însemna o mare îmbunătăţire, dar tot era mai bine decât să stea acolo cu organele genitale la vedere. Nu avusese timp să-şi pună nişte haine pe el când se gândise să o protejeze pe Sasha de un hoţ. Acum ar fi preferat să înfrunte un bărbat înarmat decât pe Tatianna.

—Calmaţi-vă amândouă... Vă rog... se rugă el de ambele femei în lacrimi, însă în zadar. Tatianna încă mai ţipa la mama ei, într-o stare apropiată de isterie. Opriţi-vă! Haideţi să mergem jos şi să stăm de vorbă, spuse el cu cea mai calmă voce de care era capabil.

Nici una dintre ele nu ascultă, iar Tatianna se întoarse spre el din nou.

—Ieşi afară din casa părinţilor mei, nenorocitule! Locul tău nu este aici!

El rămase complet fără grai, în faţa furiei ei. Nu mai fusese niciodată într-o situaţie ca aceasta. Slavă Domnului că Beth nu intrase peste el în casă când fusese cu Becky căci ar fi putut fi mai rău, cu toate că nu-şi putea imagina ceva mai rău de-atât: să fie atacat de fiica înfuriată a iubitei lui, şi privirea înspăimântată din ochii Sashei. Era îngrozitor.

-Nu-i vorbi pe tonul ăsta, strigă Sasha la ea. Este oaspetele meu.

-Nu este oaspetele tău. Este amantul tău. Şi amândoi sunteţi dezgustători.

Ea îi spuse pe nerăsuflate aceste cuvinte mamei sale, apoi

se întoarse cu spatele şi fugi pe scări. Câteva secunde mai târziu, se auzi uşa trântindu-se şi maşina cu care venise plecând în trombă. Dacă plănuise un weekend romantic, dăduse cu siguranţă peste ceva foarte diferit, şi la fel şi Liam şi Sasha. Femeia se aşează pe scări, îşi acoperi chipul cu palmele şi suspină, în timp ce Liam o cuprinse cu braţele. Nu aşa ar fi vrut ca Tatianna să afle despre ei. Fu devastată şi plânse ore în şir.

-Ea nu mă va mai respecta niciodată, Liam. Crede că am dezonorat memoria tatălui ei, şi presupun că asta am făcut, spuse ea, arătând morbid de deprimată şi foarte afectată. M-a numit târfă şi o femeie uşoară. Of, Dumnezeule... nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta.

Şi nici lui nu-i venea să creadă, dar nu putea face altceva decât să o consoleze, să o facă să se simtă mai bine. El gândi că Tatianna se purtase ca un monstru, oricât de surprinsă sau supărată fusese. Ii spusese mamei sale lucruri care nu vor putea fi uitate niciodată sau retrase, chiar dacă Sasha va alege să o ierte, ceea ce probabil că avea să se întâmple, la cum o cunoştea pe Sasha.

-Nu este treaba ei, îi spuse Sashei hotărât, odată ce o aduse înapoi în pat, după câteva ore. Nu mai era sigur nici dacă era bine că se afla acolo în pat cu ea, dar avea nevoie de el, aşa că se decise să rămână. Nu ai făcut nimic rău. Eşti o femeie matură, soţul tău este mort de aproape doi ani. Ai dreptul la o viaţă fără el. Erai în intimitatea propriei case, cu un bărbat care te iubeşte. Nu ai de ce să-ţi ceri iertare faţă de ea, zise el şi o sărută blând. Ea îţi datorează ţie scuze, Sasha. Ceea ce a spus ea nu are nici o scuză.

Şi chiar dacă Sasha urma să o ierte, el nu avea nici o intenţie să o facă, nu prea curând, II numise nenorocit şi un gigolo de doi bani, ceea ce-l rănise destul tare. Ar fi plesnit-o şi el, dar nu o făcuse. Doar de dragul Sashei. Nu avea nici un rost să adauge alte paie peste un foc ce ardea deja fără control. însă sufereau amândoi în urma atacului verbal al Taţiannei şi a furiei ei manifestate când o găsise pe mama sa împreună cu Liam în ceea ce fusese cândva patul părinţilor ei.

-Este şi casa ei, zise Sasba nefericită. Are dreptul să fie aici. Doar că n-am vrut să afle despre noi atât de devreme, şi nu aşa.

Se simţea ca o prostituată ce fusese prinsă în exerciţiul funcţiunii. Fiica ei o făcuse să se simtă asemenea celei mai josnice dintre femei. Intr-un final, adormiră când răsări soarele, după ce discutară ore întregi despre ceea ce se întâmplase, până la refuz. Ea adormi în braţele lui plângând, şi se treziră amândoi la nouă şi jumătate la auzul soneriei telefonului. Era Xavier, sunând de la Londra. Sora lui îi telefonase cu o noapte înainte şi îi spusese totul. Versiunea ei era destul de urâtă. Ea spusese că Liam se plimba gol prin casă când ea intrase şi cu siguranţă tocmai se culcase cu mama lor. Xavier fusese uimit la început, în special de imaginea pe care o prezenta ea. Insă când se calmă şi se gândi la asta câteva ore după aceea, nu fu complet împotriva relaţiei. De fapt nu era împotrivă deloc. îl plăcea pe Liam. Doar îi părea rău pentru toată lumea că secretul se aflase în acest mod. Era două şi jumătate după-amiaza la Londra când el îi sună. Mama lui plânse când îl auzi la telefon. Era plină de remuşcări.

-Dragul meu, îmi pare atât de rău... nu am putut... m-am gândit... nu a fost chiar aşa cum i s-a părut lui Taţi... Of, Dumnezeule... Ce-o să mă fac?

Era sigură că relaţia cu fiica ei era distrusă pentru totdeauna şi nu se mai simţise atât de ruşinată în viaţa ei. Nici o relaţie nu merita distrugerea familiei ei. II iubea pe Liam, sau aşa credea, dar copiii ei erau pe primul loc. Şi era

îngrozită că şi Xavier ar fi mânios.

—întâi, trebuie să te calmezi, spuse Xavier raţional.

El îi spusese acelaşi lucru şi Tatiannei, când ea îl sunase la ora şase dimineaţa, ora lui, ţipând şi plângând isteric, şi numind-o pe mama lor o târfă. îi spusese să tacă imediat, iar ea aşa făcuse. Vorbiseră ore întregi. El o asigurase că Liam era un tip cumsecade, un bun prieten de-al lui şi chiar el le făcuse cunoştinţă, cu toate că nu se aşteptase să se întâmple aşa ceva. De fapt, nici nu-i trecuse prin minte. Dar considera că mama lor avea dreptul să fie fericită, cu oricine ar fi dorit ea. Nu depindea de ei. Ea fusese evident discretă în privinţa aceasta, aşa cum îi spusese şi Tatiannei, din moment ce nimeni nu părea să ştie. Nici măcar el nu-şi dăduse seama când îi văzuse împreună. Şi ea nu era, cu siguranţă, o „târfă". Era o femeie singură, cu un amant, care din întâmplare era cu câţiva ani mai tânăr decât ea, ceea ce nu era treaba lor.

-Cum a putut să facă asta în patul lui tati? Este dezgustător! hohoti Tatianna.

Ea îl venerase pe tatăl ei şi încă nu-i venea să creadă că el nu mai era. Şi acum, cineva îi luase locul şi dormea în patul lui, ceea ce-i amplifica şi mai mult durerea.

-Tati, este şi patul ei. Unde te aşteptai să meargă? Suntem norocoşi că ne lasă să folosim casa. Nu este obligată. Tata i-a lăsat-o ei.

-Putea să se ducă la un hotel.

-Asta ar fi fost de-a dreptul sordid. Are tot dreptul, Tat, şi îţi jur că el e un tip de treabă. îl cunosc bine.

-Pe naiba e! E un artist care moare de foame şi umblă după banii ei. Banii noştri, îi reaminti ea fratelui ei, sperând să-l întărâte împotriva prietenului său.

Nu reuşi însă. Xavier îl cunoştea pe Liam mai bine de atât.

-Nu cred asta, zise Xavier precaut. Pur şi simplu nu cred. Cred că el o place.

Cel puţin aşa spera, şi asta era ceea ce voia să ştie când o sună pe mama lui.

-Mamă, este o relaţie serioasă? întrebă el cu onestitate, iar

ea ezită.

Nu ştiu ce să-i spună sau cum să o numească. Se iubeau unul pe celălalt, dar încă nu ştiau ce vor face mai departe. Pur şi simplu asta făceau acum.

-Nu ştiu, îi răspunse sincer Sasha fiului ei.

Fusese întotdeauna sinceră cu copiii ei. Nu minţise legat de Liam. Doar că nu le spusese. Fusese un păcat prin omisiune, dar nu intenţionat, ceea ce ea ştia că acum era discutat şi rediscutat.

-De cât timp durează? întrebă el atunci

Spera să nu fie o aventură de o noapte sau un impuls irezistibil, ceea ce l-ar fi făcut să pară un mincinos în faţa Tatiannei când spusese că mama lui nu făcea cu uşurinţă orice şi că această relaţie era probabil importantă pentru ea. Vorbele lui o făcuseră pe Tatianna să plângă şi mai tare. Ea nu voia ca mama ei să se mărite cu cine ştie ce artist tânăr şi ridicol. Ar fi fost prea stânjenitor. Şi mai mult decât ar fi putut suporta ea. Voia ca mama ei să îl plângă pe tatăl ei pentru totdeauna, oricât de copilăresc ar fi sunat asta.

-Ţine de vreo şase luni. Am fost când împreună, când despărţiţi din ianuarie, zise Sasha nefericită.

Liam o asculta, întins lângă ea pe pat, şi decise să o lase singură să discute cu fiul ei. Se ridică şi merse jos să facă o cafea.

-Te vei mărita cu el? o întrebă Xavier.

—Dumnezeule... nu ştiu... încă îi mai spun întruna că nu este posibilă relaţia noastră. Cred că Tatianna a dovedit asta azi-noapte. Nu voi face nimic din ce m-ar putea înstrăina de oricare dintre voi doi. Eu şi Liam nu am stabilit încă până unde se va ajunge, dacă vom ajunge undeva. Este posibil să nu dureze.

-Nu te va îndepărta de noi, mamă. Nimic nu ar putea face asta. Te iubim. Ea va trece peste asta. A fost doar surprinsă. Vrem să fii fericită.

El vorbi în numele amândurora, ceea ce Sasha ştiu că nu era adevărat. Sau cel puţin pentru moment.

Ea gemu mâhnită atunci, amintindu-şi scena din noaptea dinainte, cu ea şi Liam goi, şi toţi ţipând unul la altul. Tatianna o descrisese destul de corect fratelui ei.

-A fost destul de îngrozitor. Noi am crezut că era un hoţ. Liam a ieşit în hol cu un vătrai şi fără haine pe el.

-Aşa mi-a spus şi ea, zise el generos. Era cu doi ani mai mare decât sora sa, ceea ce conta foarte mult. Iar Liam era prietenul lui, aşa că nu era un necunoscut pentru el. Relaţia mamei lui cu el îl surprinsese şi pe Xavier la început, dar măcar el ştia că era o persoană cumsecade. Tatianna nu ştia nimic despre el. Bine că nu a încercat pur şi simplu să dea o lovitură în întuneric.

—A aprins luminile, ceea ce a făcut lucrurile şi mai urâte, când ea ne-a văzut.

De data aceasta Xavier râse.

—Ei bine, mamă, ai fost prinsă. Dar dacă tu eşti fericită, asta e tot ce vreau să ştiu. Voi vorbi cu Tatianna mai târziu. I-am spus să ia un Valium şi să meargă la culcare.

—Ea ia Valium?

Sasha păru şocată. Nici unul dintre copiii ei nu folosise vreodată calmante, de asta măcar era sigură.

-Nu. Dar sunt sigur că cineva dintre cunoştinţele ei are câteva. Părea să aibă nevoie de calmante azi-noapte. Ar fi trebuit să o stropeşti pur şi simplu cu un furtun cu apă rece. Era aproape înnebunită când m-a sunat. Şi părea să fi şi băut ceva, era puţin cam ameţită. Era într-o stare îngrozitoare, iar el îi spusese să doarmă puţin şi să-l sune mai târziu. Pot să vorbesc cu Liam? Sasha merse şi-l găsi în bucătărie. El îi întinse o ceaşcă de cafea, iar ea îi dădu receptorul. Xavier chicoti de cum îi auzi vocea familiară. Deci trebuie să-ţi spun tati acum?

-Oricum sună mai bine decât cum m-a numit soră-ta. Hei, prietene, îmi pare rău. îmi pare rău cu adevărat. Nu am vrut să creez nenorocirea asta. Nu i-aş face asta mamei tale pentru nimic în lume sau ţie.

—Nu-ţi mai face griji din cauza asta. Se mai întâmplă.

Xavier îşi asumă atunci rolul de cap al familiei, apărând interesele mamei sale. O iubeşti? întrebă el serios.

Xavier spera să fie aşa, pentru că Liam era un tip de treabă, iar el voia să creadă că se comportase onorabil şi nu urmase un simplu impuls. Nu suporta să profite cineva de mama lui, şi mai ales dacă acel cineva era prietenul lui.

-Da, o iubesc, zise Liam tare şi clar, aruncându-i o privire Sashei, prăbuşită într-un scaun la masa din bucătărie, încă arătând supărată.

Ea se simți pur și simplu ruşinată.

—Este prea devreme să te întreb care sunt intențiile tale?

—Probabil că da. încă încercăm amândoi să ne dăm seama de asta. Este puțin cam devreme. Mi-a luat destul de mult timp să o conving pe mama ta că relația noastră e o idee bună. Nu cred că noaptea trecută a ajutat prea mult. Și divorțul meu încă nu s-a pronunțat. Apoi îl întrebă el pe Xavier ceva. Dacă am ajunge vreodată acolo, ai fi de acord?

Xavier ezită îndelung, gândindu-se la asta. Era ceva nou şi pentru el.

-Cred că da, dacă eşti sigur că vă puteți face fericiți unul pe celălalt. Nu este ceea ce mă aşteptam să fie, dar viața îți mai face şi surprize uneori. Poate că ar putea să meargă. Vă las pe voi doi să clarificați asta. între timp, am eu grijă de sora mea.

-îți sunt recunoscător pentru asta, spuse Liam cu vocea tremurând.

De fapt, era recunoscător pentru binecuvântarea prietenului lui privind relația lor, mai mult decât pentru

ajutorul dat cu sora înfuriată, cu toate că şi acesta era folositor şi însemna destul de mult pentru Sasha, care părea distrusă. Liam îi dădu înapoi telefonul şi merse afară pe verandă privind plaja. Era o zi ceţoasă, ce păru să se potrivească stării lor de spirit.

Xavier încercă să o calmeze pe mama sa când ea reveni Ia telefon. Ea plângea încet, iar lui îi fu milă de ea. îşi putea da seama uşor cât de îngrozitor fusese pentru ea.

-Mamă, încearcă să te relaxezi. Voi vorbi cu Tat. Doar încearcă să petreci un weekend cât se poate de liniştit. Ea va trece peste asta. Şi tu la fel. Liam spune că te iubeşte. Este tot ce aveam nevoie să ştiu,

—Şi eu îl iubesc, se smiorcăi ea, dar nu am de gând să-mi pierd copiii pentru el.

—Nu ţi-i vei pierde. Ea va ţipa şi va urla şi va face spectacol o vreme. Va fi o divă. Aşa este ea. Tu ai dreptul la relaţia asta, dacă este ceea ce îţi doreşti. Ai tot sprijinul meu. Şi dacă ţii la relaţia aceasta, şi va merge, îl vei primi şi pe al ei. Dacă nu, va fi o experienţă şi vom râde cu toţii despre asta într-o zi.

însă nimeni nu râdea încă. Xavier era incredibil de matur şi generos, mult mai mult decât sora lui.

Ea îi mulţumi mult şi mai vorbiră câteva minute, apoi merse pe verandă, după Liam. El privea spre mare, rămas pe gânduri, şi se întoarse spre ea când se aşeză pe leagăn lângă el.

-îmi pare rău, Sasha. Nu am vrut să provoc toată nenorocirea asta.

Părea sincer întristat de ceea ce se întâmplase.

-Nu ai creat-o tu. Pur şi simplu s-a întâmplat. Mai devreme sau mai târziu tot ar fi aflat. Şi ceilalţi la fel.

Doar că nu aşa voise ea să se afle despre relaţia lor. Şi nici el.

Petrecură restul weekendului în linişte şi se întoarseră în oraş duminică noaptea. Ea încercase să dea de Tatian- na de mai multe ori sunând pe mobilul ei şi îi răspunsese mereu

căsuța vocală. La apartamentul ei, îi răspunse doar robotul telefonic, iar ea lăsă mai multe mesaje pline de dragoste pentru fiica sa. Liam ura să o audă implorând, dar ştia cât de mult însemna fiica ei pentru ea. Se gândi că Tatianna merita o bătaie, dar nu-i spuse nimic Sashei. Modul în care voia să rezolve problema era alegerea ei.

Xavier îi lăsă şi el mai multe mesaje surorii sale, iar ea îl sună înapoi în Londra. însă fu intransigentă când el încercă să o facă să înțeleagă, şi furioasă pe el pentru că îl acceptase pe Liam.

-Eşti la fel de nebun ca şi ei. Pentru Dumnezeu, este cu douăzeci de ani mai tânăr decât ea. Cât de nebună este?

-Nu este nebună, Tat. Este singură. Şi el este doar cu opt sau nouă ani mai tânăr decât ea, zise Xavier încet, încercând în van să se înțeleagă cu ea.

-Arată ca un copil.

—în unele moduri, aşa şi este. Se comportă ca unul, dar nu este. Este un adult. Spune că o iubeşte, iar eu cred că şi ea îl iubeşte. Fie că ne place sau nu, ea are tot dreptul să fie cu cine vrea şi aş prefera să fie cu el decât cu vreun idiot înțepat pe care l-am urî cu adevărat, sau cu vreun tip care să nu-i vrea decât banii.

-Este o nebunie, Zav. Şi el probabil că umblă numai după banii ei.

-Nu cred. Lui îi pasă numai de artă. Este un tip de treabă care a fost căsătorit timp de douăzeci de ani şi are trei copii. Nu-i spuse că mariajul lui se destrămase pentru că el se culcase cu sora soției sale. Trebuie doar să ai încredere în mine de data asta. Poate că le va trece. Nu rănesc pe nimeni.

-Va arăta ca o proastă, şi la fel şi noi, dacă cineva află despre asta, sau dacă se afişează cu el.

—Eu am făcut altele mai rele decât asta, crede-mă. Şi la fel şi tu.

El îi cunoştea toate secretele şi existau câteva aventuri pe care nici ea n-ar fi vrut să le facă publice. Iar Sasha

cu siguranță nu făcuse publică relația ei cu Liam. Din contră, o păstrase secretă și se ascundea în Hamptons. Însă chiar și dacă oamenii aflau, nu exista nimic condamnabil în atitudinea lui Liam.

—Este mama noastră! Tatianna își aruncă iar furia asupra lui.

Nu avea de gând să dea înapoi nici măcar un pas în această poveste. Și când Tatianna se încăpățâna, aproape întotdeauna nimic nu o putea urni din loc. Cel puțin pentru o vreme.

-Tocmai de aceea. Mai las-o în pace, Tat. Fii bună cu ea. Are nevoie. A fost extrem de nefericită când a murit tata. Vreau să fie fericită.

-Nu cu el.

Tatianna le declarase război amândurora și intenționa să nu renunțe. Voia ca Liam să dispară din viața mamei ei, oricât ar fi costat-o. Era hotărâtă să o salveze pe mama ei de ea însăși, de dragul tatălui ei, dacă nu pentru altceva.

Se certară aproape o oră și nu fu chip ca Tatianna să se înduplece. Ea îi spuse lui Xavier că nu se va liniști până nu-l va vedea pe Liam plecat. Și din felul în care o spuse, Xavier o crezu. Se gândi că era păcat. Tot ce putea face acum era să spere că Liam era mai puternic și mai tenace decât sora lui. Tatianna era neobosită odată ce-și punea ceva în minte. Și de data aceasta era hotărâtă.

capitolul 14

Sasha arătă morbid de deprimată când ajunse la galerie, luni. Karen, managerul ei, observă, iar Marcie o întrebă cu grijă dacă totul era în regulă, când îi înmână Sashei câteva recenzii legate de expoziția din săptămâna anterioară.

—Te simți bine? întrebă ea cu atenție binevoitoare, în timp ce Sasha o privi cu lacrimi în ochi.

Tatianna nu-i răspunsese nici unui apel în acea dimineață, iar cei de la biroul ei îi spuseseră Sashei că nu era acolo. Nu voia să o hărțuiască, dar fiica ei nu voia pur și simplu să

vorbească cu ea.

-Am avut o problemă cu Tatianna în weekend, îi spuse ea criptic secretarei sale.

Nici nu putea să înceapă să-i descrie scena cu Liam stând în pragul uşii de la dormitor, gol, cu un vătrai în mână, în timp ce Tatianna ţipa insulte înspre amândoi. Când Sasha se gândea la asta, se încorda de ruşine şi începea din nou să plângă. Fusese prea îngrozitor.

-Se simte bine? Cu toate că ea nu avusese niciodată copii şi nici nu fusese măritată, Marcie era întruchiparea mamei iubitoare desăvârşite, acesta fiind unul dintre lucrurile pe care Sasha le iubea la ea. Nu numai că era profesionist în ceea ce făcea, ci mai era şi iubitoare şi bună, şi minunată cu Sasha.

-Nu ştiu. Nu vrea să vorbească cu mine. Am avut o ceartă îngrozitoare. Mai rău decât orice aş putea să-ţi descriu.

Marcie ştia că acest lucru nu fusese neobişnuit când Tatianna era mai tânără, dar, în ultimii ani, mama şi fiica păruseră să se înţeleagă mai bine. Până acum.

—Va trece peste asta, o linişti Marcie. întrebarea mea acum este: oare Sasha o va face?

-Nu sunt sigură că o va face, zise Sasha, şi îşi şterse nasul şi ochii cu una dintre batistele ei de dantelă. Se obişnuise de la mama ei să aibă mereu cu ea o batistă. Era una dintre amintirile dragi despre ea, pe care o preţuia. A fost groaznic, repetă Sasha în timp ce Marcie se agită în jurul ei şi veni cu o ceaşcă de ceai, un pahar cu apă şi câteva prăjituri, iar Sasha o privi şi îi zâmbi, îţi mulţumesc, Marcie. Secretara ei păru să ezite înainte de a pleca şi apoi o întrebă dacă mai putea face ceva să o ajute. Nu voia să-şi bage nasul în treburile ei, Mi-aş dori să poţi, dar nu este posibil, răspunse Sasha, iar apoi începu să plângă şi mai tare.

Marcie nu se putu abţine atunci, se întoarse în cameră şi o strânse pe şefa şi prietena ei într-o îmbrăţişare caldă.

-Orice ar fi se va rezolva, îţi promit eu, spuse Marcie, aproape izbucnind şi ea în plâns.

-Nu, nu va fi aşa. Sasha îşi şterse din nou nasul, lacrimile

continuând să-i curgă pe obraji. Este vorba de Liam, mărturisi ea într-un sfârşit, în timp ce Marcie se uită la ea, confuză.

-Liam? Ce avea el de-a face cu treaba asta? Marcie nu putea să-şi dea seama. îl cunoaşte? Cum de a ajuns el să se certe cu ea?

Totul era complet derutant. Mai mult decât şi-ar fi dorit ea noaptea trecută.

-El era cu mine în Southampton.

Deşi Marcie nu înţelegea mare lucru, o privi înţelegătoare pe Sasha care încerca să o pună în temă, cât de bine putea.

—Şi s-au certat?

-Ea l-a făcut pe el, şi pe mine, în toate felurile posibile. Târfă, curvă, gigolo, nenorocit. Acesta a fost doar începutul.

—Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Marcie arăta pur şi simplu şocată.

Sasha se uită la ea îndelung. Avea încredere în ea. O cunoştea de ani întregi şi o iubea. Nu-şi dorise să vorbească cu nimeni despre asta încă, dar ea trebuia să ştie.

—A dat peste noi în Southampton. Nu am avut nici o idee că ea va veni acolo. Eram în pat. Ea a intrat. Am crezut că era un hoţ. Liam a ieşit din dormitor gol-puşcă, cu un vătrai, şi aproape că a lovit-o în cap. După aceea, a urmat toată nenorocirea.

-Liam? Ce făcea Liam în dormitorul tău?

Marcie arăta nelămurită, iar Sasha aproape că râse printre lacrimi.

-Pentru numele lui Dumnezeu, Marcie, ce crezi tu că făcea el în dormitorul meu? Crede-mă, Tatianna şi-a dat seama imediat. Mai ales că el stătea acolo gol, iar ea avea pe cineva cu ea şi plănuia cu siguranţă să facă acelaşi lucru pe care-l făcuserăm şi noi, şi pe care-l tot facem de vreo şase luni, mai mult sau mai puţin. Ne-am mai despărţit o dată sau de două ori. Dar sunt sigură că asta nu va ajuta cu nimic.

—Tu şi Liam? Marcie arăta de parcă Sasha o lovise pe ea cu vătraiul în cap. Tu şi *Liam1*

-Sună atât de rău?

Sasha arăta din nou chinuită. Ultimele trei zile fuseseră cele mai umilitoare din viaţa ei. Şi acum Marcie arăta şocată, iar Sashei îi părea rău că-i spusese.

—Rău? Glumeşti? Dacă aş putea pune mâna pe un tip ca el, aş fi credincioasă pentru totdeauna. Este splendid, talentat şi drăguţ. Ce altceva mai vrei? Ce vrea ea? Poate că este geloasă.

-Nu este geloasă. II urăşte. Nu-i plac artiştii, a cunoscut atât de mulţi artişti nebuni de-a lungul timpului, crede că sunt toţi nişte ciudaţi, şi de cele mai multe ori are dreptate. Şi el este la fel uneori. Dar îl iubesc şi el spune că mă iubeşte. Şi acum Tatianna vrea să-l omoare, şi probabil că nu va mai vorbi cu mine niciodată.

-Bineînţeles că o va face. Oare cum de nu mi-am dat seamă

de asta? zise Marcie, simțindu-se prost. Cât de oarbă şi proastă sunt?

-Am tot încercat să ținem secretul, până aveam să ne dăm seama ce se întâmplă cu noi. De fapt ne merge chiar foarte bine din aprilie, dar sunt numai trei luni.

—De ce ți-e frică? o întrebă Marcie blând.

Sasha îi împărtăşise multe detalii intime înainte, iar ea îi dăduse întotdeauna şefei ei sfaturi înțelepte.

-Glumeşti? El are doisprezece ani. Iar eu arăt ca şi cum aş fi mama lui, şi nu vreau să fiu asta decât pentru copiii mei.

—In primul rând, nu arăți ca mama lui, nu arăți îndeajuns de bătrână nici să fii mama lui Xavier sau a Tatian- nei, şi în al doilea rând, toți bărbații sunt copii şi orice femeie din lume ajunge să le poarte de grijă. Dacă nu o faci tu, atunci fug cu altcineva care o va face.

-Sau cu o alta de doisprezece ani. Nu vreau să mă îndrăgostesc de un bărbat care va fugi cu una de doisprezece ani de-acum în zece ani. S-ar putea întâmpla.

—Aşa e el? Marcie păru îngrijorată.

—Cine ştie? Nu cred. A fost căsătorit timp de douăzeci de ani înainte de a strica totul într-un mod destul de stupid. Dar este de asemenea grozav de iresponsabil... Cum zice el, e un artist dus cu pluta. Cu toate că mai puțin în ultima vreme. Nu am crezut niciodată că mă voi îndrăgosti de un bărbat cu nouă ani mai tânăr decât mine, şi mai ales unul dintre artiştii mei. Asta e ca răzbunarea poetică sau ironia lui Dumnezeu, sau un fel de glumă. Am dus cea mai respectabilă viață din lume cu Arthur şi acum m-am îndrăgostit de un băiețaş prea mare şi întreaga viață mi s-a întors pe dos. Şi Tatianna poate că n-o să mai vorbească niciodată cu mine.

—Dacă n-o va face, îi dau eu o bătaie la fund pentru tine. Va trece peste asta. întreaga scenă a fost probabil doar un şoc. Pentru toată lumea.

Sasha zâmbi mâhnită privind-o pe prietena ei. Scena nu suporta descriere.

-Eram acolo goi amândoi, Liam cu vătraiul în mână, în

timp ce ea ţipa şi ne insulta, şi partenerul ei arăta de parcă îi venea să se ascundă sub covor, şi cine ar fi putut să-l condamne? Eu am plesnit-o, ea m-a plesnit înapoi. Nu am atins-o niciodată înainte şi nici nu o voi mai face vreodată. A fost ca o scenă dintr-un film prost. Iată-mă, cu amantul meu mai tânăr, în patul tatălui ei, şi mai suntem şi goi amândoi. Dumnezeule, Marcie, poate fi ceva mai rău de-atât?

-Nu cu mult, admise Marcie cu un zâmbet. Dar gân- deşte-te şi altfel. El ar putea fi bătrân, gras, chel, urât şi crizat, şi apoi mai gândeşte-te şi cum ar fi arătat el acolo gol, ţinând vătraiul în mână. Dacă mă întrebi pe mine, eşti al naibii de norocoasă că a fost el. Ascultă-mă, tu ai fost singură pentru aproximativ zece minute. Eu am fost singură toată viaţa mea, şi probabil că aşa voi rămâne, nu pentru că-mi place la nebunie să fiu aşa, ci pentru că nu am găsit pe nimeni pentru mine. Sunt ţipi fie divorţaţi şi înverşunaţi, care urăsc toate femeile pentru că trebuie să plătească pensie alimentară, văduvi terminaţi care cred că soţiile lor decedate erau perfecte şi au uitat cât de mult le urau când erau în viaţă, şi nici într-un milion de ani nu vei reuşi să te compari cu ele, mai sunt ţipi care au o fobie privind implicarea, beţivi, drogaţi, ţipi răi, care te bat, ţipi care urăsc femeile, ţipi care sunt homosexuali în secret, şi alţii — pe faţă şi vor să-ţi poarte rochiile, mai sunt cei plictisitori care nici măcar nu merită efortul, ţipi care miros urât, arată groaznic, sunt sub orice critică şi ţipi bătrâni cărora nu li se mai scoală nici cu Viagra. N-am reuşit în zece ani să găsesc un tip de care să mă îndrăgostesc, şi nu am mai făcut sex de trei. Am renunţat de mult la ideea de a fi îndrăgostită de tipii cu care mă culc sau ca ei să mă iubească pe mine. Şi pentru că ţin la principiile mele, care obişnuiau să fie atât de importante pentru mine, atunci sunt sigură că nu voi mai avea ocazia de a mă culca cu cineva şi poate că nici nu o voi mai face oricum. Cam aşa stă situaţia. Iar tu eşti îngrijorată de o diferenţă de vârstă de nouă ani între tine şi un tip splendid, talentat, drăguţ, pe care-l iubeşti şi care e nebun după tine? Spune-i Tatiannei să termine cu prostiile şi să treacă peste asta. Dacă nu o

vei face tu, o fac eu.

Fu un adevărat discurs, iar Sasha ştiu că venea din inimă. Marcie era o femeie minunată. Nu era frumoasă, dar arăta bine, se îmbrăca decent, avea vreo cinci kilograme în plus, dar acesta nu era un defect cu care nu te-ai fi putut împăca. Era inteligentă, bine educată şi bine plătită, şi una dintre cele mai drăguţe persoane pe care le cunoştea Sasha. Mai ştia de asemenea că Marcie nu mai avusese uri bărbat important în viaţa ei de ani de zile. Nu era nimic în neregulă cu ea, doar că nu putea găsi unul. Şi nici unul nu se chinuia sau măcar încerca să fie cu ea. Existau multe femei ca ea, amândouă ştiau asta, oriunde, la orice nivel social, şi de orice vârstă. Oamenii păreau să nu se mai găsească unul pe altul, motiv pentru care întâlnirile virtuale deveniseră atât de căutate. Sasha o încurajase de mai multe ori pe Marcie să încerce, dar ea se temea prea mult. Sasha nu era complet convinsă că nu avea dreptate. Să te întâlneşti cu nişte străini pe internet îi părea periculos. Ceea ce îi spunea ea Sashei era logic, iar ea ştia că îi dorea binele. O considera pe Sasha cea mai norocoasă femeie din lume că-l avea pe Liam, iar el era cel mai norocos bărbat pentru că o avea pe ea. Şi dacă Tatiannei nu-i plăcea asta, atunci foarte rău pentru ea. Marcie păru furioasă când auzi lucrurile pe care tânăra i le spusese mamei ei.

—Chiar nu ţi se pare scandalos că sunt mai în vârstă decât el cu nouă ani? întrebă Sasha precaută, încă arătând ruşinată.

Era recunoscătoare să ştie că Marcie aproba relaţia.

-Doar nu are douăzeci şi doi de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Este adult, matur. Are copii. Amândoi părenţi

de aceeaşi vârstă. Şi-apoi, zilele acestea o mulţime de oameni par să aibă relaţii de-astea. După o anumită vârstă, pare să fie în regulă. Tu ai avut o căsnicie respectabilă, ai avut copii. Acum nu mai cauţi aceleaşi lucruri pe care le căutai cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Tot ce ai nevoie este cineva cu care să te simţi bine, care te tratează corect, şi cu care să ai ceva în comun, oricare ar fi acel lucru. Şi voi doi aveţi, cu siguranţă. Nu trebuie să fiţi împreună în fiecare moment, nu trebuie să locuiţi împreună dacă nu vreţi asta. Sau puteţi, dacă vreţi. Puteţi avea propriile vieţi, propriii prieteni şi să vă bucuraţi la maxim de ceea ce trăiţi împreună. Mie mi se pare grozav. Şi ascultă, dacă nu-l vrei, îl iau eu. Este cu doar trei ani mai tânăr decât mine. Aş fi fericită să suport umilinţa de a ieşi cu el. De fapt, aş fi nespus de încântată.

Sasha nu mai plângea deja, ascultând-o pe ea. Zâmbea. Marcie o făcuse să simtă că totul era în regulă. O făcuse să-şi dea seama cât de norocoasă era că îl avea şi cât de puţin avea să-i scandalizeze, probabil, pe majoritatea oamenilor. Tot ceea ce spusese Marcie avea sens. La naiba cu cei nouă ani. Dacă el era un artist nebun de legat, ea putea accepta asta. Şi-apoi, el se comportase perfect în ultimele zile.

-Ce voi face cu Tatianna? o întrebă Sasha, arătând din nou serioasă.

-Nimic. Las-o doar să se calmeze. Este evident că s-a simţit ca şi cum i-ai fi trădat tatăl. Ştii cât de nebună a fost după el. In ochii ei, el mergea pe apă. Arthur a fost un bărbat minunat, dar să fim realiste, Sasha, nu mai este, oricât de tristă ar fi situaţia asta, şi nici nu se mai întoarce. Am sentimentul că el ar fi uşurat să ştie că eşti fericită, dacă eşti. A fost unul dintre cei mai de treabă bărbaţi pe care i-am cunoscut. Nu cred că ar fi vrut să rămâi singură. Tatianna trebuie pur şi simplu să se maturizeze şi să treacă peste asta. Lasă-i puţin spaţiu pentru o vreme, şi o va face. Nu poate duce această bătălie la nesfârşit.

Dar Sasha ştia că fiica ei era încăpăţânată şi că loialitatea faţă de tatăl său putea fi oarbă, feroce şi nelimitată. Aşa fusese în adolescenţă. Şi acum că el nu mai era, îl iubea chiar şi mai

mult. Era modul ei de a-l păstra aproape, însă ideea de a o lăsa în pace o vreme nu era rea.

—I-am lăsat un milion de mesaje. Nu vrea să mă sune înapoi sau să-mi răspundă la telefon.

-Atunci las-o în pace. Poate că este ruşinată de cele spuse. Aşa ar şi trebui să fie. Şi Liam cum a supravieţuit nebuniei?

-Excelent, răspunse Sasha. A fost foarte înţelegător. Tatianna l-a sunat pe Xavier, iar el ne-a sunat pe noi, duminică dimineaţa. A fost incredibil de drăguţ cu amândoi. îl iubeşte pe Liam, sunt prieteni, aşa l-am şi cunoscut de fapt pe Liam. El tot încearcă să o calmeze pe Tatianna. Xavier, nu Liam. Liam este speriat la culme de ea acum, ceea ce va complica şi mai mult lucrurile. Trebuie să fi fost un adevărat şoc pentru el.

-Fii drăguţă cu el şi va fi bine.

O jumătate de oră mai târziu, după ce terminaseră de vorbit, el veni la galerie, iar când Marcie îl văzu trecând pe lângă biroul ei, îl privi şi îi zâmbi. Voia ca măcar aici să se simtă bine-venit. Avusese un weekend dificil.

—Bună, Liam, îi spuse Marcie, făcându-i prietenoasă cu mâna.

El îi întoarse zâmbetul, recunoscător.

-Bună, Marcie, răspunse el, în timp ce intră în biroul Sashei şi închise uşa, cu o privire îngrijorată. Cum a mers astăzi? întrebă el, sărutând-o.

-Bine.

Nu-i spuse nimic despre discuţia avută cu Marcie. Fusese o discuţie între fete, dar o liniştise grozav de mult.

—Vreo veste de la Tatianna?

Fusese îngrijorat de asta toată ziua, deşi se întâlnise cu prietenii în Tribeca.

—Nu. Cred că am s-o las în pace să se calmeze pentru o vreme.

—Bună idee. Era impresionat de cât de raţională putea fi Sasha. Arăta mult mai calmă faţă de dimineaţă. Am luat bilete la baseball pentru seara aceasta. Cum ţi se pare?

Voia să o facă să se simtă mai bine, iar acesta era singurul lucru care-i trecuse prin cap să o distreze.

—Minunat.

Ea îl privi şi îi zâmbi. Ar fi mers mai degrabă la un film, sau ar fi luat o cină liniştită undeva împreună cu el, sau chiar şi una gălăgioasă la La Goulue, dar ştia cât de mult însemna baseballul pentru el şi era fericită să-l însoţească. După ce vorbise cu Marcie, era mai recunoscătoare ca niciodată să fie cu el şi să-l aibă în viaţa ei.

La patruzeci şi nouă de ani, ştia de la alte femei că nu prea mai erau mulţi bărbaţi liberi. Opţiunile pe care le descrisese Marcie, sau mai degrabă lipsa acestora, păruseră comice, dar erau reale. Liam era minunat şi un adevărat ac în carul cu fân, iar ea avea de gând să rămână cu el fie că-i plăcea fiicei sale sau nu.

capitolul 15

Liam şi Sasha petrecură weekendul de 4 Iulie în Southampton. Fură două zile călduroase şi însorite. Gătiră, cinară în oraş, făcură plajă, înotară şi în noaptea de 4 Iulie fură invitaţi la o petrecere importantă. Era vorba de un grătar în curtea unor cunoştinţe de-ale ei, şi amândoi fură de acord că ar fi fost distractiv să meargă. Ea acceptă şi ajunseră acolo pe la şase seara, în blugi, tricouri şi sandale, aşa cum specificase invitaţia. Ea cumpărase pentru amândoi bandane cu roşu, alb şi albastru, pe care şi le puseră în jurul gâtului. El îi zâmbi privind-o când ieşiră din casă şi îi spuse că nu mai fusese niciodată atât de fericit.

-Acum parcă suntem gemeni, comentă el, ceea ce era amuzant.

El era blond pe cât era ea de brunetă, era înalt, iar ea măruntă - şi Sasha începea să uite de diferenţa de vârstă dintre ei. Marcie şi Xavier îi ajutaseră amândoi destul de mult, oferindu-le aprobarea şi sprijinul lor. De la întâlnirea groaznică petrecută cu o săptămână înainte în Southampton nu mai primise nici o veste de la Tatianna, iar Sasha încă o mai lăsa să se calmeze.

La petrecere erau două sute de oameni, mese lungi pline de mâncare, un grătar imens, dansatori care să-i întreţină pe toţi şi un cort plin de atracţii de carnaval. Toată lumea se distra de minune, şi la fel şi ei.

Stăteau unul lângă celălalt pe un buştean, mâncând hamburgeri şi hotdogi, când Sasha îşi dădu seama pentru prima oară ca Liam era puţin ameţit. Nu foarte vizibil, dar îndeajuns să scape puţin de sub control. Pe la mijlocul cinei, el spuse că îi este cald, îşi scoase tricoul şi îl aruncă în foc, privind-o pe Sasha cu un zâmbet răutăcios. Puştiul

incontrolabil din el începea să iasă la suprafață şi, pe măsură ce trecură orele nopții, deveni şi mai rău. Mult mai rău. Ea încercă să-l convingă să meargă acasă, dar el insistă că se distra prea tare şi dori să rămână. La acel moment era deja prea beat ca să observe că ea nu se mai simțea deloc bine. El începuse cu un punci cu rom, băuse bere şi apoi vin la cină. După aceea cineva îi sugerase să încerce un mojito, iar ea îl privi îngrozită cum bea trei unul după celălalt, fără măcar să-şi tragă răsuflarea. Deja se îmbătase de tot şi, ce era şi mai rău, ea nu era nici măcar amețită. Era complet lucidă şi începea să se înfurie din ce în ce mai tare cu fiecare minut care trecea, fără ca el să observe nimic. Se distra prea tare.

Animatoarele se întoarseră, iar el sări pe ringul de dans şi o apucă pe una dintre ele, bineînțeles cea mai tânără şi mai drăguță dintre ele, şi începu să se unduiască languros cu ea pe ringul de dans, tânăra intrând în jocul lui şi desfăcându-i fermoarul blugilor. Nu mai făcură nimic ieşit din comun după aceea, dar fu de ajuns pentru Sasha. Deja putuse observa privirile amuzate şi dezaprobatoare din jurul ei, când el se întoarse la ea după aceea, îşi trase fermoarul la loc, o sărută puternic pe gură în fața tuturor şi o apucă de fund cu ambele mâini, ceea ce arătă tuturor fără umbră de îndoială relația pe care o aveau. înainte de acest episod ea îl prezentase tuturor ca fiind unul dintre artiştii ei, venit în vizită de la Londra.

-Ce se întâmplă, iubito? o întrebă el, părând confuz şi de-abia articulând cuvintele.

Ei îi venea pur şi simplu să-l omoare şi tot ceea ce-şi dorea era să plece. Nu pierduse din vedere că fata cu care dansase el arăta de parcă ar fi fost adolescentă şi nu avea probabil mai mult de douăzeci de ani — mai tânără decât fiica ei.

—Vreau să merg acasă, Liam, zise ea încet.

Nu voia să-şi piardă cumpătul cu el, dar nici nu dorea să mai rămână. El scăpase complet de sub control şi devenea din ce în ce mai rău pe măsură ce trecea timpul. îşi comandă un alt cocktail cu votcă şi suc de portocale,, iar ea îl luă de la chelner când acesta veni.

-Ce faci? o întrebă Liam, încercând să i-l ia din mână.

Dar pricepând ce înseamnă, chelnerul îl puse la loc pe tavă şi dispăru.

-Ai băut deja destul. Cred că este timpul să mergem acasă.

-Nu poţi să-mi spui ce să fac, spuse el, încordându-se şi stând în faţa ei. Aproape că-i căzu în braţe şi apoi încercă să devină iubitor. Ea îi aruncă o privire dezaprobatoare, însă era evident că nu putea să-l convingă să plece. Se distra prea bine. Nu sunt copilul tău, îi mai spuse el, punându-şi braţul pe umerii ei.

-Atunci nu te purta ca unul, zise ea cu jumătate de gură.

El se comporta ca un delincvent juvenil sau cel puţin ca un beţiv.

-Nu mă poţi controla, repetă el, iar ea încuviinţă, în timp ce invitaţii continuară să le arunce priviri furişe şi apoi să se uite în altă parte.

Ea îl auzi pe unul dintre bărbaţi comentând despre Liam că va avea o mahmureală de zile mari, stârnind râsul altuia. Ea îi cunoştea pe amândoi. Fuseseră prieteni cu Arthur, ceea ce nu ajuta prea mult.

-Liam, sunt obosită, vreau să merg acasă, spuse ea, încercând să-l convingă.

-Atunci, trage un pui de somn. Poţi să mă aştepţi în maşină. Eu vreau să petrec. Mă simt al naibii de bine. Se împletici iar şi, spre oroarea ei, dispăru în mulţime.

îl găsi din nou, stând călare pe calul pe care-l folosiseră pentru plimbările cu carul cu fân. Calul devenea din ce în ce mai nervos şi îngrijitorul lui îl ruga pe Liam să se dea jos, fără nici un rezultat. El oprise complet plimbările, în timp ce oamenii din jur îl priveau. Fu nevoie în final de trei bărbaţi din personalul de catering şi de gazdă ca să-l dea jos de acolo.

In timp ce lovea calul, el continua să strige „Diii, caluțule, diii!!!" Ei îi venea să-l omoare.

Gazda o ajută să-l ducă la maşină, unde el leşină pe bancheta din faţă, iar ea conduse până acasă. Când ajunseră nu-l putu trezi şi îl lăsă să doarmă în maşină. A doua zi dimineaţa pe la şapte îl simți urcându-se în pat lângă ea. Când se trezi pe la nouă, el încă mai dormea dus. Nu coborî până la prânz, când veni purtând ochelari de soare şi plângându-se de lumina prea puternică a soarelui. Ea nu-i spuse nimic, stând în bucătărie şi citind ziarul, în timp ce el îşi turnă o ceaşcă de cafea atât de necesară. Veni şi se aşeză lângă ea câteva minute mai târziu, iar Sasha îl privi în final şi îi spuse bună dimineaţa. Tonul ei era ca de gheaţă.

-A fost o adevărată petrecere azi-noapte, zise el, încercând să pară relaxat în timp ce ea se uită fix la el. Cred că am băut destul de mult, judecând după mahmureala pe care o am azi.

El râse. Ea nu.

—Da, aşa ai făcut, fu tot ce îi răspunse.

-Cât de rău a fost? întrebă el precaut.

Nu-şi mai amintea mare lucru din noaptea anterioară. Ea da.

-Foarte rău, răspunse ea, prezentându-i aventurile. Printre acestea, îi menţionă şi momentul în care el o apucase de fund, ceea ce îi dăduse de gol în faţa tuturor cunoştinţelor şi a prietenilor ei. Partea mea favorită a fost bineînţeles incidentul cu calul. Ai fost absolut fermecător, speriind calul şi copiii, jucându-te de-a cowboy-ul şi strigând „Diii, caluțule, diii!!!" Cred că toată lumea de-aici până-n Chicago te-a putut auzi.

Ea nu era amuzată, şi nici el. Nu voia să fie tratat ca un copil sau să fie mustrat de ea. Era un adult şi se putea comporta oricum voia sau, cel puțin, aşa spunea el. îi zise Sashei că se comportase cu maturitate de prea multă vreme şi acum simțise nevoia să se relaxeze puțin.

-Ți-am spus, Sasha. Nu mă poți controla. Familia mea a încercat, dar nu te voi lăsa să-mi faci asta. Fiecare dintre noi simte nevoia să se lase purtat de val câteodată. Aşa că de ce

naiba n-aş face-o?

Era extrem de defensiv şi se simţea îngrozitor.

-M-ai făcut de râs, zise ea, privindu-l. El începuse iar să încline balanţa spre imposibilul relaţiei dintre ei şi nu mergea prea bine. Ea era dispusă să rămână alături de el şi să iasă în lume cu el, chiar şi în lumea ei, dar nu atunci când se comporta astfel şi pretindea drepturi de libertate totală doar pentru că era un artist. Dacă nu voia să fie controlat, atunci trebuia să înveţe să se abţină. Nu am de gând să ies cu tine dacă te comporţi astfel, spuse ea trist, încă şi mai supărată pentru că el nu arăta nici măcar un pic de remuşcare.

—Atunci n-o face, răspunse el, rebel. Parcă eşti tatăl meu şi nu vreau să accept asta de la tine. Nu poţi să mă pedepseşti şi să mă laşi acasă pentru că beau câteva pahare la o petrecere.

-Ai băut câteva duzini de pahare şi ai avut grijă ca toată lumea de acolo care ne privea să ştie că suntem împreună.

-Am obosit să ţin secretul.

în timpul lunii petrecute la New York devenise din ce în ce mai puţin un secret. Bemard ştia dinainte. Marcie ştia. Tatianna ştia. Xavier ştia. Şi Dumnezeu mai ştie cine mai suspecta. Atâta timp cât el se comporta cum trebuie, ea era dispusă să iasă în lume cu el, dar nu dacă el continua aşa.

-Atunci comportă-te ca un adult şi nu va mai fi un secret.

-Dacă m-ai iubi, nu ai vrea să ţii relaţia aceasta secretă.

Ceea ce el spusese îi sună ca şi când ar fi fost un copil răsfăţat, şi chiar aşa se şi simţea. Dorea nespus aprobarea ei, şi ca ea să fie mândră de el, nicidecum stânjenită.

—Te iubesc, dar nu te voi lăsa să mă faci de ruşine. îmi este destul de greu din cauza diferenţei de vârstă dintre noi. Am nevoie de timp să mă obişnuiesc cu asta. Şi tu, se pare, ai nevoie de timp să te maturizezi.

-Pentru numele lui Dumnezeu, Sasha, nouă ani diferenţă nu înseamnă nimic. Dă-i încolo. Sunt un adult. Sunt un artist şi un spirit liber. Nu am de gând să mă las dresat ca un câine de circ pentru ca tu să-ţi impresionezi prietenii şi să o îmbunezi pe fiica ta. Fie mă iubeşti aşa cum sunt, fie nu.

—Despre asta este vorba de fapt? Despre Tatianna? Liam, ea are nevoie de timp să se calmeze. A fost un şoc imens pentru ea. Crede că i-am trădat tatăl. II adora. A fost o lovitură îngrozitoare pentru ea. Şi comportamentul tău sălbatic la petreceri nu va convinge pe nimeni că aceasta este o relaţie care poate merge, şi nici pe mine.

El nu-i mai spuse nici un cuvânt, doar ieşi din bucătărie şi trânti uşa. Ea îl văzu pe fereastra din sufragerie plimbându-se pe plajă. Erau amândoi supăraţi. Noaptea anterioară fusese îngrozitoare. Şi partea cea mai rea dintre toate era că a doua zi urmau să se întoarcă în Europa, ea la Paris, iar el la Londra. Nu mai aveau timp să împace lucrurile şi să repare răul dacă ar fi început să se certe în ultima lor zi.

El încă mai era îmbufnat când se întoarseră în oraş în acea noapte. Iar când ea se oferi să pregătească cina, îi spuse că nu-i era foame, după toată băutura din noaptea anterioară, şi ea bănuia că probabil spunea adevărul. Dar pregăti oricum nişte paste şi, stând împreună la masă, el începu în sfârşit să se relaxeze.

-îmi pare rău că m-am purtat ca un bădăran noaptea trecută. A fost o prostie. Nu ştiu, nu sunt obişnuit cu toate aceste responsabilităţi şi restricţii. Nu vreau să mă comport Intr-un anume fel doar pentru a obţine aprobarea ta şi a tuturor. Vreau doar să fiu eu însumi şi să ştiu că tu mă iubeşti

aşa. La naiba, Sasha, uneori îmi vine să mă duc să beau o bere cu portarul tău. Pare să fie un tip de treabă.

-Sunt sigură că aşa şi este. îmi pare rău că viaţa mea îţi pare atât de restrictivă. Părea să o întristeze acest lucru. Fusese temerea ei încă de la început, legată de fobia lui de a fi „controlat[11]. Orice fel de aşteptări sau comportament civilizat îl făceau să se simtă controlat. însă până la urmă aşa era viaţa ei. Nu putea să facă ceea ce voia. Şi dacă el era cu ea, nici el nu putea. Iar lui Liam îi venea foarte greu să trăiască astfel, după cum se temuse ea. Poate că relaţia aceasta nu era posibilă până la urmă. Nu ştiu ce să spun, Liam. Nu vreau să te fac nefericit. Dar nu-ţi poţi ieşi din minţi oricând vrei.

Din fericire, fusese singura dată când se întâmplase, deşi era un obstacol greu de trecut. Pentru amândoi. El încercase să dovedească ceva. Sau pur şi simplu îşi pierduse controlul, destul de mult de data aceasta.

-Ce se va întâmpla când ne vom întoarce? întrebă el, părând îngrijorat.

Nu dorea să o piardă din cauza comportamentului din noaptea anterioară. Dar nu voia nici ca ea să-i dicteze cum să se poarte. Cerea din partea ei dragoste şi acceptare necondiţionată şi îi tot repeta asta. însă, uneori, toate acestea erau greu de oferit între adulţi, în special atunci când costul era prea mare. Şi în opinia ei, aşa se întâmpla şi cu ei. Era o dilemă pentru amândoi, una serioasă. Pentru a-şi dovedi dragostea pentru el, ea trebuia să rişte. Dacă nu ar fi mers relaţia, ea ar fi rămas pentru totdeauna de râsul tuturor, sau cel puţin aşa i se părea. Şi asta o deranja mult. Voia ca relaţia să rămână discretă până când ar fi fost siguri de ea. Pe de altă parte, restricţiile care i se impuneau îl înnebuneau pe Liam şi îi răneau şi mai mult respectul de sine şi-aşa ştirbit. Dacă rămâneau împreună, el voia să ştie că va beneficia de libertate. în schimb, tot ceea ce voia ea era ca el să se maturizeze. Un lucru pe care el îl refuza din start. Şi în plus faţă de asta, mai era şi îngrijorarea Sashei privind reacţia fiicei ei în ceea ce-l privea. Fără nici o îndoială, Tatianna şi Liam o porniseră cu

stângul.

—Voi lucra în Paris pentru tot restul lunii iulie, zise ea, ca răspuns la întrebarea lui. Poți veni acolo oricând dorești. Voi pleca cu copiii pe întâi august.

-Şi apoi? întrebă el, şi ea păru confuză, neînțelegând la ce se referă. Ce se va întâmpla când vei pleca cu copiii?

—Ți-am spus. Mergem la St. Tropez şi am închiriat un iaht. Vom lipsi trei săptămâni. După aceea putem merge undeva împreună, dacă vrei. Mă voi întoarce la New York pentru aproximativ o săptămână, în septembrie. Poți veni şi tu, dacă îți face plăcere. Dar probabil ar fi mai bine să te pregăteşti pentru lansarea ta.

Ea vorbi ca o mamă şi ca reprezentantul lui, era poziția pe care o obliga să o adopte uneori, în loc să fie doar femeia pe care o iubea şi care-l iubea.

—Şi când vei sta cu copiii? Sunt şi eu bine-venit acolo? întrebă el, părând în acelaşi timp rănit şi pus pe harță din nou.

Discutaseră despre posibilitatea venirii lui pentru câteva zile pe vas, în special pentru că şi Xavier ar fi fost acolo, iar Liam ar fi putut fi invitat drept prietenul lui, dar ar fi putut face asta înainte. înainte ca Tatianna să îi găsească goi în Southampton, şi să înceapă toată nebunia. Acum copiii ştiau cine era el şi ce rol avea în viața ei.

—Liam, după tot ce s-a întâmplat cu Tatianna, nu te poți aştepta să vii cu noi. Este nevoie de timp pentru a se calma lucrurile.

Sasha încă nu vorbise cu Tatianna. Aceasta refuza să-i răspundă la telefon sau să o sune, iar ea îi trimisese în final un bilet, sperând să se împace. însă nu primise vreun răspuns. Din tot ce ştia Sasha acum, războiul încă mai

continua. Şi nici Xavier nu avea noutăţi. Vorbise cu el de câteva ori şi era de părere că sora lui se va calma, dar aceasta n-o făcuse încă. El îi spusese că se poartă copilăreşte şi este încăpăţânată şi o acuzase că este o puştoaică prea răsfăţată. Aşa că ea era supărată şi pe el acum.

-Poate că trebuie să iei atitudine în faţa ei şi să-i arăţi cine este şeful, zise Liam, părând iritat.

Era furios pe fiica Sashei, iar ea nu-l învinovăţea. Insă nu voia să rişte o ruptură permanentă de fiica ei din cauza lui.

-Trebuie să ajung să vorbesc cu ea mai întâi, pentru a-i putea explica lucrurile.

-Şi vei face asta? Eşti dispusă să mă aperi sau o s-o laşi pur şi simplu să facă ce vrea cu mine în timp ce tu o linguşeşti?

-Liam, nu este corect, zise Sasha, începând să plângă. Este fiica mea. Nu am de gând să o pierd din cauza aceasta, nici măcar de dragul tău. Trebuie să mă împac întâi cu ea. Şi mai trebuie să vedem dacă relaţia asta va merge. Dacă va fi aşa, voi rezolva şi situaţia cu ea. Insă deocamdată nimic nu este sigur.

Ştia şi el acest lucru, dar nu voia să recunoască în faţa ei.

—Cât timp ai de gând să mă testezi? spuse el, ridicân- du-se şi privind-o, şi ea îl privi la rându-i.

—Nu te testez. Doar încercăm amândoi să vedem dacă putem fi împreună. Sunt multe diferenţe între noi. Nu este o potrivire perfectă.

—Eu aşa credeam, zise el şi ieşi din bucătărie.

îşi împachetă lucrurile din camera de oaspeţi în timp ce şi ea îşi făcea bagajele. Se întrebă dacă va dormi cu ea în acea noapte şi fu uşurată când el veni. Nu făcură dragoste, ci doar se ţinură în braţe. Sasha adormi, iar Liam rămase treaz aproape toată noaptea, cu ochii aţintiţi în tavan şi o privire mâhnită. I se rupea inima să ştie că ea nu era dispusă să-i ţină partea sau să-l apere în faţa Tatiannei.

El îi promisese în aprilie că va ţine relaţia secretă, cel puţin pentru o vreme. Insă atunci când o făcuse nici măcar nu bănuise cât de mult îl va durea acest lucru. Stând întins în pat

în acea noapte şi gândindu-se la toate acestea, agonia lui fu extremă.

capitolul 16

Sasha şi Liam luară avioane separate spre Europa, ea spre Paris, iar el spre Londra. Ajunseră aproximativ la aceleaşi ore şi ea îl sună în acea noapte. El îi păru distant. Vorbiră o vreme, iar el îi promise să vină la Paris în acel weekend. Ea se întrebă dacă într-adevăr o va face, pentru că îi părea nefericit cu ea acum. Tatianna îl răni se, afectând serios şi relaţia lor. Ea îşi îndurerase foarte tare şi mama. Dar Sasha nu era dispusă să pornească un război împotriva fiicei ei de dragul lui Liam. Fiica ei avea un drept din naştere la dragostea necondiţionată pe care Liam o dorea de la ea. Liam nu avea acest drept.

în acea săptămână, el luă cina cu Xavier şi discutară situaţia, însă Xavier avusese o copilărie şi o adolescenţă mai uşoare decât el. Avusese părinţi minunaţi despre care ştiuse că îl iubeau. Pentru Liam nu fusese aşa şi avea şi cicatricile care să o dovedească. Iar acestea o afectau acum pe Sasha, în aceeaşi măsură în care cicatricile ei din tinereţe îl afectau inevitabil pe el. Nici diferenţele dintre ei în ceea ce privea vârsta şi stilurile de viaţă nu îi ajutau în nici un fel. Sasha începea din nou să se întrebe dacă dragostea lor era posibilă. Ea voia să fie aşa, dar nu şi dacă ar fi trebuit să facă front comun împotriva fiicei sale. Pentru ea acesta era un preţ prea mare de plătit pentru a-l iubi pe Liam.

El veni cu maşina la Paris vineri noaptea şi petTecură un weekend liniştit împreună. Rămase şi de 14 Iulie şi priviră amândoi parada de pe Champs Elysees. I se păru distractivă, dar spuse că îi era dor de Yankees. Şi îi mai era dor şi de copiii lui. înainte de a pleca din State încercase să-i mai vadă încă o dată, dar ei plecaseră deja

în excursie cu Beth, iar el le promisese să-i viziteze din nou în septembrie.

Atmosfera de la galerie era întotdeauna mai liniştită în iulie, iar Sasha de-abia aştepta vacanţa pe care urma să o petreacă împreună cu copiii ei. Vorbi cât mai puţin posibil despre asta cu Liam, pentru a nu-i turna sare pe rană pentru că nu fusese invitat. Tatianna vorbea cu ea din nou în sfârşit, deşi foarte rar. Sasha se sfătuise şi cu Xavier, iar el fusese de acord că era probabil o idee mai bună ca Liam să nu vină cu ei în vacanţă. Mai mult decât probabil, ar fi înfuriat-o din nou la culme pe Tatianna şi rezultatul ar fi fost o nouă confruntare. Ii explicase şi lui Liam, aducându-i vorba despre asta şi mamei lui. Tatianna nu era rezonabilă şi doar timpul ar fi rezolvat situaţia. Era obsedată de faptul că existenţa lui Liam în viaţa Sashei ar fi însemnat o lipsă de respect faţă de tatăl ei.

In ultimul lor weekend înainte de vacanţă, plimbân- du-se prin Bois de Boulogne cu câinele, Liam se întoarse spre Sasha.

-Ce vei face până la urmă referitor la vacanţă?

întrebarea o luă prin surprindere. Credea că lucrurile se clarificaseră deja, cu toate că nici unuia dintre ei nu-i convenea sacrificiul pe care trebuiau să-l facă. Şi ea îşi dorea ca el să îi însoţească, dar nu era posibil. După cum se vedea, el tot aşteptase ca ea să-şi schimbe părerea, sau să o convingă pe Tatianna. Iar faptul că ea nu o făcuse reprezenta pentru el cea mai mare trădare din partea Sashei. Nu reuşise să-l apere şi să fie de partea lui. Deşi ei îi părea un motiv copilăresc şi iraţional, pentru el însemna totul.

-Ce vrei să spui? La ce te referi? Parcă am căzut de acord că anul acesta nu va fi posibil. Dacă rămâneau împreună, şi ea spera să fie aşa, urmau multe alte vacanţe. Doar că aceasta nu avea să fie una dintre ele. Avea nevoie de timp pentru a clarifica lucrurile cu Tatianna.

-Nu ai de gând să o înfrunţi, nu-i aşa?

Sasha oftă şi se uită la el. Era întunecat la faţă.

-Nu acum. O voi face mai târziu, dacă voi fi nevoită. Sper să nu trebuiască să fac asta. Până la urmă, ea se va obişnui cu

existența relației noastre. Uneori până și adulților le este greu să se obișnuiască cu ideea că părinții lor se întâlnesc cu alte persoane.

Sasha preferă să lege șocul fiicei ei de acest motiv și nu de scena îngrozitoare din Southampton, care fusese cu siguranță un mod neplăcut de a-l prezenta Tatiannei.

—Ea nu mă va accepta niciodată dacă tu nu o obligi, replică el încăpățânat.

-Abia a început să vorbească cu mine săptămâna trecută, zise Sasha tristă. Cineva urma să piardă în situația aceasta, iar ea nu voia să fie ei aceia. Nu pot să-i bag asta pe gât, Liam. Are nevoie de timp.

-Se comportă ca o răsfățată, spuse el, nu fără să aibă dreptate, dar cu răutate.

Și Sasha știa asta. Dar Tatianna rămânea fiica ei. Iar el vorbise pe un ton răutăcios, care o irită.

-Și la fel faci și tu, răspunse ea încet.

El se îndepărtă de ea atunci, mergând să se joace cu câinele. Pe drumul spre casă, în mașină, nu mai spuse nimic. Păru bosumflat și mâniat, un băiețel furios pe mama lui. Un bărbat trădat de iubita lui.

Ea pregătea cina pentru amândoi, când el coborî cu rucsacul în mână și intră în bucătărie.

—Ce faci? întrebă ea, înfiorându-se.

Deși știu înainte ca el să-i răspundă.

-Plec. Nu-ți voi permite să mă tratezi ca pe un secret murdar și nici fiicei tale să mă umilească.

-Liam, te rog... spuse ea, deja simțindu-i-se panica în voce. Dă-ne o șansă. Am știut de la început că vom avea nevoie de timp. Și nu ești un secret.

Problema era, de fapt, că Tatianna știa.

—Nu, sunt un motiv de ruşine. Ție îți este ruşine cu mine. Când el spuse asta, amândoi se gândiră la petrecerea de 4 Iulie și Sasha nu răspunse.

-Nu îmi este ruşine cu tine. Te iubesc. Insă tu îmi ceri să aleg între tine și unul dintre copiii mei. Nu este corect. Nu-mi

cere să fac asta, spuse ea cu lacrimi în ochi.

El îi cerea să facă imposibilul pentru el, iar dacă ea refuza, la naiba cu ei doi.

-Câteodată este nevoie de asta. Am nevoie să mă iubeşti şi să mă respecți. Iar tu nu faci asta.

—Dacă tu m-ai fi iubit şi m-ai fi respectat, nu mi-ai fi cerut să aleg între tine şi fiica mea.

El rămase în picioare, privind-o, şi nu spuse nimic. Şi apoi vorbi în sfârşit, ridicându-şi rucsacul.

-S-a terminat, Sasha. Eu am terminat. Am epuizat amândoi toate resursele. Ai avut dreptate de la început. Este imposibil. Cred că aşa a fost dintotdeauna. Am crezut că am putea fi împreună. Eu m-am înşelat şi tu ai avut dreptate.

Ea nu voia să aibă dreptate. Voia să se înşele. II voia mai mult ca niciodată. Simțise ca şi cum, de data aceasta, în sfârşit făcuseră lucrurile să meargă. Până ce el îi ceruse să facă această alegere îngrozitoare.

încercă să se apropie de el, dar Liam întinse mâna să o oprească.

-Nu! Te iubesc. Mă întorc la Londra. Nu mă suna. S-a terminat. Şi apoi, ca o ultimă lovitură: Transmite-i salutările mele Tatiannei. Spune-i că a câştigat.

Fără nici un cuvânt, plecă, închizând uşa încet de această dată. La puțin timp după aceea, auzi închizân- du-se cu zgomot uşa exterioară de bronz, şi rămase singură în bucătărie, uitându-se după el, la locul unde el stătuse cu câteva momente înainte, în timp ce lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji. Nu se mai simțise atât de îngrozitor de când îl pierduse pe Arthur.

Se aşează pe podeaua bucătăriei, alături de câine şi îi mângâie blana suspinând. Socks era tot ceea ce-i mai rămăsese de la el acum. El nu mai era, se întorsese la viața lui, iar ea ştiu că era serios de data aceasta.

Rămase acolo plângând pentru multă vreme, în bucătăria întunecoasă. Nu se mai obosi să aprindă luminile, ci doar stătu acolo, plângând, şi şopti un singur cuvânt în întuneric: „Imposibil[11]. în acel moment Liam era deja în drum spre Londra, convins de acelaşi lucru.

capitolul 17

La St. Tropez s-ar fi simțit de minune, dacă inima nu ar fi durut-o atât de tare când ajunse acolo. Xavier îşi dădu seama imediat când o întâlni la Byblos Hotel, unde stăteau, că se întâmplase ceva groaznic. Nu o mai văzuse arătând aşa de când murise tatăl lui, cu douăzeci şi două de luni înainte. Xavier suspectase ceva de când îl găsise pe Liam în pub, cu o noapte înainte de a pleca, cu o tânără frumoasă. Liam o săruta şi era foarte beat. Xavier îşi simțise inima căzând ca o piatră în stomac. Ştiuse că relația dintre Liam şi mama sa trebuia să se fi terminat. Cu excepția singurei greşeli care condusese la divorțul lui, Liam nu era genul de bărbat care să înşele. Dacă ieşise cu o altă femeie, fără să se ferească, se terminase cu Sasha.

-V-ați certat? o întrebă Xavier încet, în timp ce beau Pemod pe terasă.

-Voia să am o confruntare cu Tatianna, dar i-am spus că este prea devreme. Ar fi vrut să vină cu noi în vacanță. Şi poate că are dreptate. Dar nu sunt dispusă să îmi pun în pericol relația cu ea. El voia prea mult şi prea devreme. Iar eu nu am putut s-o fac, Tatianna nu e pregătită... Cred că are legătură cu viața pe care a avut-o cu familia lui. Toată viața, ei i-au spus că nu era îndeajuns de bun şi l-au dat la o parte. Şi a crezut că făceam şi eu acelaşi lucru. Doar că nu era aşa. Voiam doar puțin timp pentru ca Tați să se calmeze după episodul din Southampton. Şi această vacanță a venit prea devreme.

El se comporta ca un copil uneori şi amândoi ştiau asta. într-un fel, era un copil. Un copil excepțional, talentat, care se dădea în spectacol când se simțea respins. Partea cea mai rea era că ea ştia că-l iubea. Dar îşi iubea fiica mai mult.

-A fost o prostie din partea lui, zise Xavier, părând

supărat. La douăzeci şi şase de ani, erâ mult mai matur decât Liam. I-am spus acelaşi lucru ca şi tine. Tot ceea ce trebuia să facă era să se relaxeze şi să aştepte.

-Presupun că nu a putut.

Ecourile trecutului lui erau încă prea puternice şi poate aşa aveau să fie întotdeauna. La o anumită vârstă, oamenii care se iubeau trebuiau să se obişnuiască cu trecutul fiecăruia, şi dacă nu puteau face asta, relaţia lor nu putea să funcţioneze. Nu mersese nici pentru Liam.

Fără să se gândească, Xavier îi aruncă atunci o privire mamei sale.

-L-am văzut cu o noapte înainte de a pleca din Londra. Era în pub, beat mort. Nu mi s-a părut a fi un moment potrivit pentru a-i pune întrebări, dar am ştiut că s-a întâmplat ceva.

Modul în care o spuse lăsă să se înţeleagă mai mult decât intenţionase. Şi ea, privindu-şi fiul în ochi, îi puse întrebarea care i-ar fi spus tot ceea ce voia să ştie:

—Era singur?

De-abia putu articula cuvintele. Simţi ca şi cum o menghină îi strângea pieptul, iar Xavier nu răspunse imediat, făcu o pauză care parcă ţinu o eternitate şi, într-un târziu, scutură din cap.

—Era cu o necunoscută prostuţă. Probabil că a întâlnit-o în pub. Nu înseamnă nimic, mamă. Era beat. Sunt sigur că nu o cunoştea.

Xavier nu-i spuse că Liam o săruta şi că părea să aibă în jur de douăzeci şi doi de ani. Însă chiar şi puţinul pe care-l dezvăluise fu ca un cuţit în inima Sashei. Se terminase într-adevăr. După această discuţie, restul vacanţei fu o agonie pentru ea. Dar aşa ar fi fost oricum. Nu era vina lui Xavier. Liam nu mai era, şi acesta era singurul gând din mintea ei.

Petrecură la St. Tropez două săptămâni, vizitând prieteni, mergând la plajă, iar seara la restaurante. Luară prânzul la Club 55, băură ceva la Gorilla Bar şi, de îndată ce ajunse şi Tatianna, porniră amândouă să cutreiere magazinele. Sasha arătă în agonie de dimineaţa până seara, dar Tatianna păru să nu observe. Nici una dintre ele nu menţionă numele lui Liam, iar Xavier nu îndrăzni să aducă vorba din nou. El putea vedea în privirea ei cât de nefericită era, chiar şi atunci când încerca să-şi ascundă durerea, aşa cum făcea în marea parte a timpului. Iar când mergea în camera ei, noaptea, plângea până adormea, îi era nespus de dor de Liam. Ştia că nu mai putea face nimic ca să-l aducă înapoi. Nu-i mai rămânea decât să accepte situaţia. Nu ar fi putut să-l sune şi să-l invite la St. Tropez. Tatianna ar fi plecat imediat, iar Sasha nu voia să rişte asta.

De câteva ori fură invitaţi în oraş de prieteni, iar ea acceptă să meargă când aceştia aveau copii de aceeaşi vârstă cu ai ei sau erau clienţi ai galeriei. însă îi venea pur şi simplu să dispară când era nevoită să stea acolo şi să vorbească cu oamenii. Nu se mai simţise niciodată astfel până atunci. După moartea lui Arthur, se izolase timp de luni întregi. Acum ieşise în lume, pretinzând că se simte bine, ceea ce era aproape de nesuportat. Nimic din ceea ce făcea nu îi dădea vreun sentiment de uşurare. Zi şi noapte suferea din cauza lui Liam, ştiind că nu-l putea avea. Nu-l sună şi nici el nu o mai sună niciodată. în fiecare noapte, ea şi-l imagină în baruri, urmărind femei tinere. Când ajunseră pe iahtul pe ca- re-l închiriaseră, era deja aproape înnebunită de durere. Fu o uşurare când ridicară ancora, părăsiră St. Tropez şi se îndreptară spre larg.

La sugestia ei, Xavier şi Tatianna invitaseră amândoi câţiva prieteni. Cu toţii se simţeau bine. Ea nu era nevoită să îi distreze, ci putea să stea lungită pe punte, cu ochii închişi, aproape de proră, gândindu-se la Liam şi suferind în tăcere. Rămase pe vas când tineretul merse pe mal, noaptea. Spuse că nu voia să le strice distracţia. De fapt, pur şi simplu nu avea

tăria de a sta de vorbă cu nimeni. Avea nevoie de timp pentru a jeli.

Ajunseră la Portofino şi atunci coborî şi ea pe mal pentru scurt timp. Luau cina la Splendido, iar ea fusese de acord să-i însoţească de acea dată. Insă, în ciuda eforturilor sale, păru atât de nefericită încât, după ce se întoarse pe vas spunând că o doare capul, Tatianna îl întrebă pe fratele ei ce se întâmpla cu ea.

—Mama este bolnavă? întrebă Tatianna, nedându-şi seama de răul pe care-l cauzase sau purtându-se de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Xavier nu era sigur care variantă era adevărată.

-Nu, zise el trist, este nefericită. Nu am mai văzut-o aşa de când a murit tata. Tatianna nu răspunse, în timp ce Xavier o privi acuzator. Ai îngreunat extrem de mult lucrurile pentru ea, Tat. Nu o merita. Ea şi Liam s-au despărţit înainte ca ea să vină la St. Tropez.

Era trist pentru amândoi şi îşi dădea seama că se iubeau cu adevărat, indiferent de vârsta lor. Şi Liam îi păruse nebun de durere în seara în care-l văzuse. El doar se manifesta diferit faţă de Sasha. El se exterioriza, în timp ce ea ţinea toată durerea în interior. Tatianna nu arătă nici un fel de remuşcare când îl auzi.

— Ii e mai bine singură. Era un nenorocit, spuse ea, iar lui Xavier îi veni să-i tragă o palmă.

—Este îngrozitor ceea ce spui. De ce ai vrea să fie nefericită? Era furios pe sora lui. Ţi-am spus, este un tip de treabă şi o iubeşte. Şi evident şi ea îl iubeşte. Ce ai de gând să faci acum? Să stai şi să-i ţii companie? Nu, la naiba! Tu ai viaţa proprie. Şi la fel şi eu, iar ea e singură din nou.

Xavier era livid şi suferea pentru mama lui.

-Ea îl iubeşte pe tati, zise Tatianna cu încăpăţânare.

-L-a iubit. Acum îl iubeşte pe Liam.

-Se făcea de râs, iar el probabil îşi batea joc de ea oricum. Şi-apoi, cum putea să-i facă lucrul ăsta groaznic lui tati?

-Ea nu-i făcea nimic lui tati. E mort, Tat. Nu se mai

întoarce. Ea are dreptul să aibă o viață, fie că o aprobi tu sau nu. Motivul pentru care s-au despărțit este că ea nu a vrut să te supere şi să-l invite şi pe el aici. Ii datorezi scuze. Poate că nu e prea târziu să repare lucrurile. Se iubesc unul pe celălalt. Au dreptul la asta. Şi tu nu ai nici un drept să te bagi între ei.

-Nu vreau ca ea să le repare, spuse Tatianna, aproape devastată.

—După tot ceea ce face pentru noi, cum poți fi atât de egoistă?!

Ar fi vrut să o strângă de gât pe sora sa pentru atitudinea ei şi pentru lipsa de compasiune față de mama lor, care suferea evident extrem de mult după Liam, Xavier convingându-se şi mai mult de intensitatea sentimentelor ei pentru prietenul lui.

-Poate că i-am făcut o favoare.

—Ar trebui să primeşti o bătaie zdravănă. El are dreptate, eşti o obraznică răsfățată.

-Asta a spus?! Ea arătă din nou furioasă când îl auzi. Când el a stat acolo, în fața mea, în fundul gol, gata să mă plesnească cu vătraiul, după ce tocmai făcuse sex cu mama noastră? zise ea considerând că avea tot dreptul să fie scandalizată.

Xavier se gândi doar că era josnică, şi chiar îi spuse asta, ceea ce o înfurie şi mai tare.

-Eşti dezgustătoare. Poate ar fi fost mai bine să te lovească. O meriți din plin, îi spuse Xavier nervos.

Tatianna îl părăsi cu țâfnă după aceea, iar Sasha observă a doua zi că ei nu-şi vorbeau unul altuia. Nu avea nici o idee de ce. Nici măcar o clipă nu-i trecu prin minte că se certaseră din cauza ei şi a lui Liam. Xavier fu şi mai drăguț cu mama lui după aceea, iar Tatianna se purtă mai frumos. Era uşurată să ştie că Liam dispăruse din viața mamei ei, considerând plecarea lui o binecuvântare. Nu-i spuse nimic mamei sale despre el, iar Sasha decise să nu-l pomenească pentru a nu o mai supăra. Acum nici nu mai avea rost. El plecase şi o durea prea tare să vorbească despre asta.

In ciuda nefericirii Sashei, se simțiră bine pe vas, iar când acostară în portul din Monaco le păru tuturor rău că se terminase. Luară ultima cină pe vas. Tinerii merse- ră la cazinou în acea noapte, iar Sasha se culcă devreme. A doua zi dimineață, plecară cu toții. Tatianna zbură înapoi la New York, Xavier la Londra, cu promisiunea că o va vizita pe mama lui la Paris în curând, iar Sasha prinse un zbor spre Paris, după ce tinerii plecară. Fuseseră trei săptămâni lungi pentru ea. Ii plăcuse să petreacă timpul împreună cu copiii ei, dar era ușurată să meargă acasă și să se strecoare în pat împreună cu Socks. Când se întoarse, casa din Paris îi păru incredibil de tăcută și de singuratică.

Nu mai avea la ce să spere, cu excepția lucrului la galerie, care o ținuse pe linia de plutire și înainte, după ce murise Arthur. Dar de data aceasta părea să fie mai greu. Când Arthur murise, ea nu avusese altă soluție decât să accepte situația și să se obișnuiască cu ea, oricât de greu ar fi fost. Altă opțiune nu mai exista. Acum, știind că Liam era în viață și sănătos, lucrând în studioul lui și probabil umblând cu femei tinere, era și mai greu. Exista mereu posibilitatea, oricât de mică ar fi fost, ca el să o sune, sau să se întoarcă la ea, deși ea știa că el nu o va face. Era prea încăpățânat, iar ea știa cât de trădat se simțise de refuzul ei de a-și înfrunta fiica. Deschisese prea multe răni vechi pentru el, legate de abandon și trădare, și știa că nu va trece peste asta. II cunoștea mai bine de-atât, și avea dreptate.

în prima zi de lucru îi menționă lui Bernard că ar fi vrut ca el să se ocupe de Liam în locul ei, în cazul în care avea să sune. Nu avea de gând să-i răspundă la telefon. Știa

că el ar putea suna la galerie în orice moment în legătură cu viitoarea lansare, iar ea nu avea puterea de a vorbi cu el. Era prea dureros.

-S-a întâmplat ceva? întrebă Bemard, îngrijorat.

Ea nu arăta prea bine, în ciuda vacanței prelungite. Sub bronzul căpătat pe vas, el putu vedea cearcănele de sub ochi şi tensiunea din corp. Părea să fi pierdut şi din greutate.

-Nu. începu să găsească o scuză şi apoi decise să fie sinceră. S-a terminat.

Ochii ei erau trişti.

-Oh! El nu ştiu ce să spună şi doar o privi. Putea vedea cât de nefericită era. Suferința ei era invers proporțională cu fericirea pe care o simțise cu câteva luni înainte pe când era cu Liam. încă mai organizăm expoziția lui la New York? întrebă Bemard.

—Bineînțeles. Suntem reprezentații lui, spuse ea, părând o profesionistă adevărată, şi apoi intră în tăcere în biroul ei, închizând uşa.

Subiectul Liam era la fel de închis ca şi acea uşă.

Şi Eugenie observă cât de tăcută era. Când Sasha merse la New York în septembrie, pentru a organiza o expoziție, Marcie se arătă îngrijorată din cauza ei. Sasha de-abia se abținu să nu plângă când îi spuse că totul se sfârşise între ea şi Liam. Trecuseră două luni de-acum. Se simțea ca şi cum din iulie i se strecuraseră în stomac bucăți de sârmă ghimpată. Acum arăta obosită, mai ales că şi bronzul se estompase. Marcie se gândi că arăta îngrozitor, şi de fapt aşa se şi simțea. Totul îi amintea de el, totul părea pustiu fără el. Patul ei din Paris era prea mare. Cel din New York era o adevărată tortură. Portarul o întrebă ce mai face el. Oricât de grijulii fuseseră să nu spună nimănui, toată lumea întreba de el acum. Toată lumea îl iubea. Şi ce era şi mai rău, la fel şi ea. Doar Tatianna nu o făcea. Nici măcar nu recunoscu măcar o dată că ştia că Liam nu mai făcea parte din viața mamei sale. în schimb, Xavier o sunase des şi îi plăcuse întotdeauna să stea de vorbă cu fiul ei.

Xavier îl văzuse pe Liam de câteva ori, dar nu-i spuse mamei sale. Nici măcar nu-i menționă numele lui. De fiecare dată când îl văzuse, acesta era cu o altă femeie. Parcă voia să recupereze timpul pierdut și vorbea mult despre divorțul lui. Nu pronunță niciodată numele Sashei, ceea ce îl făcu pe Xavier să bănuiască că și el mai era încă îndrăgostit. Faptul că nu pomenise deloc de ea părea ciudat.

în octombrie, Xavier petrecu cu ea un weekend la Paris. Vremea era minunată și luară cina la Le Voltaire, restaurantul pe care-l iubeau amândoi. Deja în octombrie ea arăta mai bine. Tocmai se întorsese de la Amsterdam, unde semnase contracte cu doi noi artiști. Nu-i spuse lui Xavier, dar se îmbărbăta să meargă la New York cu ocazia expoziției lui Liam. Mai erau încă șase săptămâni. Știa că avea șase săptămâni pentru a deveni îndeajuns de puternică să-l vadă și să nu reacționeze în nici un fel, indiferent cum s-ar fi simțit. Decisese să se poarte cât mai profesionist posibil legat de asta pentru că, până la urmă, era reprezentantul lui. Xavier îi văzuse ultimele lucrări și spuse că erau foarte bune. Și Bemard mersese la Londra pentru a-i vedea noile tablouri. Fu foarte mulțumit și se gândi că și Sasha ar fi la fel.

Expoziția urma să fie pe întâi decembrie. Sasha și copiii fură de acord să se întâlnească la New York pentru a sărbători Ziua Recunoștinței, pentru că ea trebuia să fie la galerie în lunea următoare. Urma să se ocupe de organizarea expoziției în cursul weekendului. Ziua Recunoștinței nu avusese niciodată sens la Paris. Ar fi fost mai frumos pentru toți să o celebreze la New York.

Xavier îl întâlni pe Liam înainte de a pleca la New York. Se opri pe la studioul lui și îl găsi împreună cu o tânără. Nu știa dacă era noua lui prietenă sau nu. Arăta de vreo douăzeci și cinci de ani, iar Xavier se rugă în gând ca Liam să nu o ia cu el la New York. Ar fi omorât-o pe mama lui dacă ar fi făcut asta, iar el speră ca Liam să aibă bunul-simț să nu îi facă asta, cu toate că amândoi aveau tot dreptul acum să-și trăiască viața oricum ar fi fost mai bine pentru fiecare. însă Xavier știa cât de

dureros ar fi fost pentru mama lui să-l vadă pe Liam cu o altă femeie. Ea nu se întâlnea cu nimeni. Xavier o întrebase în timpul cinei de la Le Voltaire, iar ochii ei se umpluseră de lacrimi şi apoi doar clătinase din cap. După aceea, el nu mâi menţionă acest subiect din nou. Avu sentimentul înfricoşător că ea renunţase pur şi simplu, ceea ce lui i se păru o pierdere îngrozitoare. La patruzeci şi nouă de ani, se închisese în sine, trăind numai atunci când muncea. Galeria părea a fi singurul lucru care îi mai putea distrage atenţia acum, iar el era recunoscător pentru asta.

—Ne vedem la New York! îi strigase Liam fericit, când Xavier plecase.

Era emoţionat la gândul expoziţiei lui. Nu pomenise numele Sashei nici măcar o dată.

Sasha şi copiii petrecură Ziua Recunoştinţei la apartament. Ea şi Xavier merseră apoi la film, în timp ce Tatian- na plecă în oraş cu prietenii. Era a treia Zi a Recunoştinţei fără Arthur, şi cea mai puţin dureroasă de până atunci. Pentru restul weekendului, Sasha fu ocupată cu expoziţia lui Liam.

Când le scoaseră din lăzi, descoperiră că lucrările erau absolut minunate. Sasha stătu la distanţă şi le privi, fiind mândră de el. Făcuse o treabă fantastică pregătindu-se pentru expoziţie. Toate sosiseră în cele mai bune condiţii, iar ea începu să le sprijine de pereţii galeriei, încercând să decidă unde să le atârne pe fiecare. Duminica noaptea, târziu, ea încă mai era acolo, fiind nehotărâtă pe care dintre două tablouri spectaculoase să îl atârne la intrarea în galerie, astfel încât oamenii să îl vadă imediat ce intrau. Nici nu-l auzi venind. Uşa galeriei fusese descuiată. Xavier trecuse puţin pe acolo şi Sasha uitase să încuie după el. Fusese prea ocupată să atârne tablourile lui Liam.

Se uita fix la două dintre cele mai mari dintre ele, când auzi o voce familiară care-i făcu inima să bată cu putere. Era Liam, care abia venise de la aeroport, îmbrăcat cu un pulover negru pe gât şi blugi, obişnuita şapcă de baseball, cizme de motociclist şi o geacă din piele neagră, uzată. Coada blondă,

lungă, îi atârna pe spate. Semăna cu James Dean mai mult ca niciodată. Şi nu mai era al ei. îşi spuse asta întorcându'Se să-i vorbească cu o voce extrem de calmă, şi îi întâlni ochii într-o atitudine fermă. Nu-i arătă, dar o costă mult să se prefacă.

—Ai făcut o treabă grozavă, zise ea încet. Acum era reprezentantul lui, îşi reaminti sieşi, şi nimic mai mult. Ochii li se întâlniră şi rămaseră aşa uitându-se unul la altul de la distanţă. El nu se apropie de ea să o sărute pe obraz. Doar stătu în colţul celălalt al galeriei şi o privi, iar ea făcu la fel. Vremurile se schimbaseră. El părea serios, şi trist, şi obosit, însă mai frumos ca niciodată. Ai pictat incredibil de multe tablouri.

Era impresionant.

—Am fost ocupat, răspunse el încet.

-Am bănuit că vei fi, spuse ea, şi apoi se urî pe sine pentru comentariu. Ceea ce făcea acum cu timpul lui liber nu mai era treaba ei. Păru stânjenită când îi vorbi din nou. Care-ţi place mai mult pentru intrare? Stau aici de o oră, încercând să decid.

—Acela, zise el, arătând spre cel mai mare şi mai intens dintre cele două, fără ezitare. Nu crezi?

încă îi preţuia opinia legată de arta lui. Ochiul ei era infailibil, iar el avea cel mai mare respect pentru ceea ce făcea ea şi pentru cât de bine se descurca.

-Da, sunt de acord. Ai dreptate. Am stat aici ca o proastă, încurcată. Dar ai dreptate. Ea cără tabloul până în locul unde voia să-l atârne, iar el sări să o ajute. Pictura era prea mare pentru ca ea să o ducă singură, dar n-o deranja. Deseori muncea până târziu în noapte, atârnând tablourile singură, luptându-se cu ele, cu scara, cu ruleta,

cu nivela, cuiele şi ciocanul. El zâmbi când ea bătu cuiul în perete şi apoi apucă pictura în timp ce el o ridică pentru ea. Era la fel de încăpăţânată şi de hotărâtă ca întotdeauna. Nimic nu se schimbase. El încă mai zâmbea când ea coborî să-şi admire opera. Uau! Arată perfect!

El încuviinţă, uitându-se cu ochiul critic al artistului, dar şi el era mulţumit.

—Da, aşa este.

Se uită în jur apoi, fiind încântat de felul în care ea pregătise expoziţia. Ştiuse că aşa va fi. In timp ce ea rămase acolo în picioare, uitându-se la el, fu perfect conştientă că nu-l văzuse de patru luni şi câteva zile. încercă să nu se gândească la asta când trecu pe lângă el pentru a pune toate uneltele la locul lor. Doar să-i simtă prezenţa în aceeaşi cameră cu ea i se părea dificil. încă mai simţea acelaşi curent electric ca întotdeauna străbătându-i trupul, dar trebui să-l ignore acum, de dragul amândurora. El păru să nu mai simtă nimic pentru ea, ceea ce era deprimant, dar ea îşi spuse că era probabil mai bine aşa. Doar aşa putea fi.

Stinse luminile în galerie, după ce el văzu toate lucrările şi felul în care ea le poziţionase, iar când ieşiră din clădire ea fu surprinsă să vadă că ningea. Fusese în galerie toată ziua şi toată seara, lucrând la expoziţia lui.

—Unde stai? întrebă ea pe un ton obişnuit, în timp ce setă alarma şi încuie uşa.

El o urmă afară, observând cât de obosită arăta şi cât de slabă era. Privindu-l şi cunoscând vârsta femeilor cu care probabil că ieşise, ea se simţi de o sută de ani. El se gândi că ea arăta frumoasă, dar extenuată, şi speră să nu fie bolnavă.

-Stau cu prietenii în Tribeca. Fu vag în mod intenţionat. Nu voia să-i dea prea multe detalii personale. Merg să-mi văd copiii în Vermont săptămâna viitoare, după expoziţie. Beth se mărită în noaptea de revelion.

Nu ştia de ce-i spusese toate acestea, dar se bucura să o vadă din nou. Era frumos, dar straniu, pentru amândoi. Era aşa de ciudat să se fi iubit aşa cum se iubiseră ei, iar acum să

nu mai fie nici măcar prieteni. Doar un artist şi reprezentantul lui. După această expoziţie, ea habar n-avea când îl va mai vedea.

—Ce mai fac copiii? întrebă ea, în timp ce aşteptau amândoi taxiurile.

Zăpada se aştemea pe pământ, se adunaseră deja câţiva centimetri şi nu mai venea nici un taxi. Şi apoi, în sfârşit, veni unul.

—Copiii sunt bine, îi răspunse el.

Intenţiona să o lase pe ea să ia taxiul. Mergeau în direcţii opuse şi nu puteau împărţi cursa. Sasha nu voia oricum să meargă cu el în acelaşi taxi. Doar să fie atât de aproape de el i-ar fi fost prea greu. Dar apoi îşi dădu seama că putea trece încă o oră până când el ar fi găsit un alt taxi. Chiar şi pentru acela aşteptaseră aproape douăzeci de minute.

-Vrei să mă duci pe mine întâi şi apoi să mergi tu mai departe? Ai putea aştepta aici ore întregi, se oferi ea generoasă.

Ninsoarea era din ce în ce mai puternică, iar zăpada se aştemea din ce în ce mai mult. Dacă n-ar fi fost atât de rece şi de ud, ar fi fost frumos de privit. El ezită, dar apoi încuviinţă. Ceea ce sugerase ea era adevărat, aşa că urcară amândoi în taxi.

Ea îi dădu şoferului adresa şi rămaseră amândoi în tăcere.

—Sper să nu vină vreun viscol, ar fi o bătaie de cap pentru oamenii care participă la lansare, zise Sasha, ui- tându-se gânditoare afară.

—îmi place New Yorkul aşa, spuse el, zâmbind, privind cum zăpada forma vârtejuri în jurul lor. Arăta mai mult ca niciodată ca un copil, ceea ce nu era neobişnuit pentru el. Cum a fost Ziua Recunoştinţei? întrebă el politicos.

-A fost în regulă. Sărbătorile nu mai sunt ca înainte. Dar a fost mai bine decât anul trecut şi decât anul dinainte, răspunse ea, referindu-se la Arthur. Fusese mult mai rău în alte moduri, din cauza lui. Şi în acel moment ajunseră la ea acasă, portarul îi deschise uşa, iar ea coborî din taxi şi îi mulţumi lui Liam pentru cursă. Ne vedem mâine. După asta vei fi o vedetă, îi spuse ea, zâmbindu-i. Şi apoi adăugă: Oricum, eşti deja. Mult noroc mâine.

—Mulţumesc, Sasha.

El îi era recunoscător, chiar dacă lucrurile nu merseseră bine între ei doi.

Taxiul se îndepărtă şi, în timpul acesta, Sasha aproape că se lovi de Tatianna, care venea să împrumute o rochie pe care mama ei i-o promisese pentru o petrecere în săptămâna aceea. Sasha o văzu că aruncase o privire în taxi şi recunoscuse pasagerul. în lift, nu spuse nimic, dar de îndată ce intră în apartament împreună cu mama ei, tânăra păru iritată.

-Cine era? întrebă ea pe un ton neplăcut, care o înfurie imediat pe Sasha.

îşi promisese să nu reacţioneze sau să muşte momeala pe care Tatianna o aruncase în calea ei. Nu mai discutaseră de asta din iulie, cu cinci luni în urmă.

-Ştii cine era, răspunse ea calm. Expoziţia lui este mâine.

-Sunteţi din nou împreună?

Tatianna o privi critic pe mama ei, de parcă ar fi fost o proastă în ochii fiicei ei dacă lucrurile ar fi stat aşa, ceea ce o irită şi mai mult pe Sasha. Tatianna făcuse destul rău, Nu mai avea de gând să o laSe să facă şi mai mult.

-Nu, nu suntem.

Dar îşi dorea să fi fost. Era prea târziu pentru asta însă.

-El iese probabil cu fete care au jumătate din vârsta ta, îi aruncă Tatianna răutăcioasă, iar Sasha îşi pierdu cumpătul.

-De-ajuns! spuse ea ferm, cu un ton ce o uimi pe Tatianna. Ce face el nu este treaba ta sau a mea.

-încă îl mai iubeşti, nu-i aşa? o acuză Tatianna, iar Sasha se întoarse spre ea şi o privi fix.

-Da, aşa este.

-Eşti patetică.

-Singurul lucru patetic este faptul că tu eşti îndeajuns de rea să spui asta, să continui **Cu** răzbunarea asta şi să încerci să îi dai un sens onorabil în numele tatălui tău. Povestea asta nu are nimic de-a face cu el, sau cu tine, şi nici măcar cu mine în acest moment. Liam este un bărbat decent, Tatianna. Nu a mers relaţia noastră şi îmi pare nespus de rău. Dar dacă vrei să-mi pui sare pe rană, eşti liberă să pleci acum. Viaţa mea este destul de dificilă, şi de singură, şi de nefericită aşa cum este, fără ca tu să o înrăutăţeşti.

în ochii Sashei erau lacrimi, în timp ce Tatianna o privea, uimită de puterea reacţiei mamei sale. Xavier îi spusese că mama lor era îndrăgostită de el, dar ea nu voise să-l creadă. Crezuse că era vorba doar de sex. Acum vedea că fusese mult mai mult de-atât şi nu se aşteptase ca Sasha să pună atât de multă furie şi energie în asta.

-îmi pare rău, mamă, spuse ea încet. Nu mi-am dat seama că ţineai atât de mult la el.

Ea înţelesese dintr-odată ceea ce făcuse şi cât o costase pe mama ei. Pentru prima oară se simţi vinovată.

-Ţin la el atât de mult... nu că mi-ar folosi la ceva în acest moment, zise Sasha sinceră şi îşi şterse lacrimile, scoţându-şi paltonul.

Pentru prima oară de la acea noapte fatidică din Hamptons, Tatiannei îi păru nespus de rău pentru ea. Nu se gândise niciodată cât de singură era mama ei. Tot ceea ce avusese în minte era cât de mult îi era dor de tatăl ei, şi nu cât de singură sau nefericită era mama ei.

-Voiam doar ca tu să fii cu cineva ca tata, spuse Tatianna încet, părându-i rău pentru comentariile ei acum, dar apoi admise adevărul pentru prima oară şi ochii i se umplură de lacrimi: Nu este adevărat. Se corectă singură. Nu mai voiam să fii cu nimeni în afară de tata.

-Ştiu, zise Sasha plângând şi ea şi trăgând-o pe Ta- tianna în braţele ei. Şi mie îmi lipseşte, draga mea, am crezut că voi

muri şi eu când s-a dus el. Şi nu m-am aşteptat să mă îndrăgostesc de Liam. Pur şi simplu s-a întâmplat. N-am vrut, dar s-a întâmplat. îşi închise ochii în timp ce rămaseră îmbrăţişate. Nu mai contează acum. S-a terminat.

Şi lacrimile i se rostogoliră pe obraji când spuse asta.

—Poate că se va întoarce, spuse Tatianna, părându-i rău pentru ea şi căindu-se sincer.

îi trebuise mult, mult timp să-şi dea seama de asta.

-Nu. Este imposibil, răspunse Sasha încet, în timp ce Tatianna plângea în braţele ei. Nu eşti tu de vină, Taţi. Dacă m-ar fi iubit cu adevărat ar fi fost încă aici. S-ar fi terminat oricum. A fost o relaţie imposibilă de la bun început. Ai avut dreptate. Sasha îi zâmbi trist. Sunt prea bătrână pentru el. Am nevoie de un bărbat adult, oricât de ciudat ar suna.

-Taţi era matur, zise Tatianna, arătând la fel de tristă ca şi mama ei.

Se simţea responsabilă pentru ce se întâmplase.

—Da, aşa era. Nu sunt mulţi ca el prin preajmă.

îşi aminti discursul lui Marcie din vară, despre rataţii şi nenorociţii de care e plină lumea. O credea. în cei doi ani de văduvie se întâlnise şi ea cu câţiva. Cel puţin Liam fusese sincer şi onest şi o iubise, chiar dacă era imatur şi copilăros uneori. în lipsă de orice altceva, el era decent şi bun. Cei pe care îi cunoscuse ea în lume nu erau aşa. Ştia că exista probabil un tip de treabă pe undeva, dar nu mai avea energia sau inima să-l găsească sau să mai aibă încredere în el. Era prea dificil. Nu mai voia pe nimeni acum. Avea doi bărbaţi de plâns - Arthur şi Liam.

La puţin timp după aceea Tatianna o sămtă de noapte bună şi plecă cu rochia pe care o împrumutase, în timp ce Sasha medită la ce se întâmplase între ele două în acea noapte. Tatianna începuse din nou cu dădăceala referitoare la Liam, şi de data aceasta ea o înfruntase. Fusese ceea ce Liam voise de la ea în iulie, iar ea nu putuse să o facă. Fusese o idee bună, însă nu la timpul potrivit. Ii datorase să o pună în aplicare, însă atunci când voise el fusese pur şi simplu prea devreme.

Din nefericire pentru ea şi Liam, acum era prea târziu. Însă oricum era bucuroasă că o făcuse. Tatianna avusese nevoie să audă asta. Şi ea simţise nevoia să o spună. Ca un ultim dar pentru el şi pentru ea însăşi, clarificase în sfârşit lucrurile pentru el. Acum nu mai conta, dar trebuia să o facă de mult şi se simţise bine să îi spună Tatiannei cât de mult îl iubea. Era ultimul ei dar pentru el.

capitolul 18

Ninsoarea se opri dimineaţă, străzile fură curăţate, iar seara, când Sasha se îmbrăcă pentru lansarea lui Liam, totul în oraş era curat. Doar vremea era geroasă. Cum făcea întotdeauna, ea îşi puse ceva negru şi simplu. De această dată o rochie de seară complet neagră, fără cute sau volane. Voia ca atenţia să fie îndreptată spre tablouri şi nu spre ea.

Marcie îi spusese lui Liam să fie acolo pe la cinci şi jumătate, pentru a vorbi cu un critic de artă. Voiau să facă şi o fotografie cu el şi tablourile lui. Oaspeţii care primiseră invitaţii urmau să ajungă la ora şase.

Sasha o lăsă pe Marcie să se ocupe de Liam şi de criticul de artă şi, când ieşi din biroul ei, punctuală pentru lansare, criticul şi fotograful tocmai plecaseră. Liam stătea în galerie, nervos, purtând un costum negru şi o cămaşă albă, o cravată roşu-închis, pantofi negri. Avea părul prins într-o coadă la spate, iar Sasha zâmbi când văzu că purta şosete negre. Arăta impecabil, îngrijit şi îmbrăcat elegant, şi, în ciuda stăpânirii pe care o afişa, inima începu să-i bată puternic. Nimic din ceea ce simţea pentru el nu se văzu în expresia feţei. Era un deâler de artă profesionist, aşteptând să-l îndrume în cadrul primei lui expoziţii importante.

-Arăţi minunat, Liam, spuse ea politicos, în timp ce ochii lui o admirară din cap până în picioare în rochia neagră din mătase.

-Şi tu la fel, îi întoarse el complimentul. Un ospătar le oferi un pahar de şampanie, iar el luă unul şi apoi se uită ştrengăreşte la ea. Nu te îngrijora, voi fi cuminte.

-Nu am nici o îndoială că va fi aşa.

îi zâmbi sfioasă.

-Fără plimbări cu carul cu fân în noaptea asta, sper, zise el,

referindu-se la grătarul unde se îmbătase criță şi se comportase atât de scandalos.

-Nu, şi îi făcu cu ochiul. M-am gândit că poate vom face nişte plimbări cu sania după spectacol.

El clătină din cap şi gemu cu gândul la vaga amintire de pe 4 Iulie.

—Atenție la cal!

Ea râse, nu spuse nimic, şi ciocni cu el.

-Pentru succesul primei tale expoziții la Galeriile Suvery.

—Mulțumesc, Sasha. Pentru reprezentantul meu!

El toastă cu ea tocmai când primii oaspeți începură să sosească. După aceea urmă un haos foarte bine organizat. Sute de oameni se plimbară prin galerie, pentru a-i vedea lucrările, sporovăind, discutând, râzând, întâlnindu-se şi salutându-se unii pe alții. Prezentări, întrebări, liste de prețuri, critici, curioşi şi colecționari, adunați împreună pentru a-i admira talentul. Sasha nu mai avu nici o ocazie să discute cu el toată noaptea. O avu pe Marcie care îl prezentă oamenilor, avu grijă să fie fericit şi să se comporte decent, dacă era cazul.

Nu fură probleme, nici accidente, şi nici surprize. Singura surpriză, deşi nu pentru Sasha, fu faptul că vândură aproape toate tablourile, în afară de două. Lui nu-i venea să creadă, rămânând cu ochii la Sasha când ea îi spuse veştile bune, şi aproape că îi veni să plângă.

-Foarte impresionant, Liam. Asta se întâmplă destul de rar când nu este vorba de nume cu adevărat mari. înseamnă că ți-au înțeles şi ți-au apreciat munca. Ar trebui să fii foarte mândru de tine. Şi apoi adăugă: Eu sunt foarte mândră de tine.

Fără a spune un cuvânt, el o îmbrățişă şi apoi păru ruşinat. Era copleşit.

-Aşa că, acum nu eşti numai un artist talentat, ci vei deveni şi unul bogat în viitonxl cel mai apropiat. Foarte apropiat. Ea decisese deja să crească prețurile tablourilor lui după lansare. Cred că acum ar trebui să ai o expoziție şi în Paris. Piața de acolo nu este la fel de animată, dar odată ce ai avut succes la

New York, de obicei merge foarte bine şi acolo. Vom vorbi despre asta înainte să pleci.

Lui încă nu-i venea să creadă şi păru şocat de-a dreptul în drumul lor spre La Goulue. Sasha îl trimise înainte cu Karen şi Marcie, în timp ce ea avu grijă de ceilalţi invitaţi. Unele dintre persoanele pe care le invitase la cină erau prieteni de-ai lui, alţii erau clienţi cărora voia să-l prezinte şi care îi cumpăraseră tablourile în acea noapte. Rezervase o masă de douăzeci de persoane în acea noapte, cu Liam într-un cap al mesei, iar ea în celălalt capăt, îl înconjurase de prietenii lui. Pentru Sasha era straniu să fie acolo împreună cu el, dar trebuia să-şi ducă munca la bun sfârşit, şi să o facă bine, orice ar fi simţit pentru el. Unii dintre artiştii pe care el o rugase să-i invite erau femei. Ea se întâlnise cu mare parte dintre ele înainte, şi la acel moment erau doar prieteni. Acum habar n-avea cu cine ieşea el, şi nici nu voia să ştie. Singurii oameni de vârsta ei de la masă erau clienţii. Restul invitaţilor erau considerabil mai tineri decât Liam. Unele lucruri nu se schimbau niciodată. Nici nu mai exista vreun motiv acum pentru care să se întâmple asta. El se întorsese în lumea lui familiară. Nu mai avea nevoie să facă schimbări pentru ea sau să se comporte civilizat. Dar în acea noapte el fu foarte precaut, fie pentru că aşa voia, fie din respect pentru ea. Era o noapte importantă şi o victorie imensă pentru el.

Sasha avu de făcut un anunţ la cină. Unul dintre clienţii aşezaţi lângă ea tocmai se hotărâse să cumpere şi ultimele două picturi rămase. In noaptea lansării, îi vânduseră toate tablourile. Stând în capătul ei de masă, împărtăşind

veştile cu toată lumea, ea toasta pentru Liam din nou. Iar de această dată el doar stătu la locul lui şi o privi.

Ţinu şi el un toast bâlbâit în numele ei şi al clientului, şi spuse că nu ştia ce altceva să zică decât să mulţumească tuturor, în special Sashei, lui Karen, lui Marcie şi clienţilor care îi cumpăraseră lucrările. Arăta sincer emoţionat, iar Sashei i se încălzi inima.

Ea îi zâmbi o dată sau de două ori din capătul ei de masă, dar fără nici un înţeles adânc în priviri. Era doar fericită pentru el şi pentru că expoziţia se dovedise un succes. Acesta fusese scopul alianţei lor încă de la început. Restul fusese doar un bonus şi niciodată o motivaţie pentru ca ea să semneze contractul cu el. Obţinuseră exact ceea ce ea îşi dorise pentru el: succesul.

Cina se prelungi până după miezul nopţii şi, aşa cum făcea întotdeauna, Sasha rămase până când plecă şi ultimul oaspete. Plăti consumaţia, mulţumi restaurantului şi ieşi împreună cu Liam în noaptea geroasă şi senină de decembrie. Era atât de rece, încât atunci când inspira simţea ace de-a lungul plămânilor.

—Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, zise Liam, părând extaziat.

Vinurile pe care le comandase ea fuseseră excelente, dar era evident că nu băuse prea mult. Se comportase exemplar toată noaptea şi, într-un fel ciudat, părea să se fi maturizat.

-Nu trebuie să-mi mulţumeşti, spuse Sasha simplu, asta este datoria mea. Să introduc artiştii contemporani în lume. în acea noapte, Liam îşi făcuse cu siguranţă un nume. In plus, eu câştig jumătate din bani. Eu ar trebui să-ţi mulţumesc.

-Iţi mulţumesc că ai crezut în mine şi mi-ai dat o şansă. De-abia aştept să le spun copiilor, zise el, zâmbind şi apoi o privi din nou pe Sasha. Cu cizmele ei de iarnă fără toc, stând în picioare lângă Liam, arăta extrem de mică. Pot să te invit undeva să bem ceva?

Ea intenţionase să refuze, apoi însă încuviinţă. Era probabil ultima ei şansă. Nu avea ce să se întâmple. Trecuseră

peste asta.

Se hotărâră să meargă la barul de la Carlyle şi sporovăi- ră în taxi despre expoziţie. Liam voia să ştie fiecare detaliu şi ce spusese fiecare. Sasha îi povesti tot ce ştia, ce îi spusese toată lumea. El îi sorbi fiecare cuvânt.

Când ajunseră la Carlyle el comandă un coniac, iar ea o ceaşcă de ceai. Băuse destul vin la cină şi ultimul lucru pe care-l dorea era să bea prea mult în compania lui. Nu voia să-şi piardă controlul cu el. După această seară avea să fie mai uşor, însă aceasta fusese prima oară când îl văzuse după relaţia lor toridă. Trebuia să găsească o nouă modalitate de a-l vedea şi de a lucra cu el. Relaţia lor strict profesională era încă nouă pentru ea.

Discutară o vreme despre nimicuri şi apoi îl surprinse şi pe el, şi în acelaşi timp şi pe sine, povestindu-i despre conversaţia pe care o avusese cu o noapte înainte cu Tatianna. Nu intenţionase să-i spună, dar cumva, înainte de a se putea opri, o făcuse deja.

—Nu ştiu de ce ţi-am povestit despre asta, recunoscu ea, părând stânjenită. Poate că voiam să ştii că până la urmă te-am apărat. Deşi este prea târziu pentru noi, dar nu este prea târziu pentru tine. Cel mai stupid lucru a fost că Tatianna a dat înapoi imediat ce am fost mai fermă cu ea. Se uită la Liam parcă cerându-şi scuze. Pur şi simplu nu eram pregătită să o fac în iulie. Deşi poate că ar fi trebuit. Şi ştiu că este ceea ce aveai nevoie de la mine. Insă măcar acum am făcut-o.

Ea nu-i spunea toate acestea pentru a-l impresiona, voia doar să ştie că în final îi apărase onoarea, şi la fel şi pe a ei.

-Este în regulă, Sasha, zise el blând. înţeleg. Erai într-o poziţie dificilă. Amândoi eram. Este amuzant cum se întâmplă câteodată lucrurile. Totul se prăbuşeşte dintr-odată, trecutul, prezentul şi viitorul. Oameni noi, oameni vechi. Eu confund câteodată familia cu alţi oameni. Pur şi simplu situaţia aceea a deschis prea multe răni pentru mine. Ea este doar un copil şi este copilul tău. Ar fi trebuit să înţeleg asta. Acum îmi dau seama. Dar mi-a trebuit mult timp pentru asta. Prea mult, zise

el trist.

-Iți mulțumesc că eşti atât de drăguț, spuse ea cu un zâmbet. Ştiu că a fost îngrozitor pentru tine. A fost greu şi pentru mine, dar ai dreptate. Ea este copilul meu şi adevărul e că, în ceea ce te priveşte, este un adult şi nu s-a comportat ca atare. Poate că ne purtăm copilăreşte cu toții câteodată.

-Eu mai mult decât alții, spuse el cu un zâmbet mâhnit şi râseră amândoi. De fapt, mă mândresc cu asta. Mi-am făcut o carieră din a fi imatur.

—Ce-i cu tine de recunoşti asta atât de uşor? întrebă ea, părând amuzată. El era amuzant câteodată. Privindu-1, îşi dădu seama cât de mult îi lipsise în ultimele patru luni şi cât de mult îi vă lipsi mereu.

—Bătrânețea, cred. Mai am puțin şi fac patruzeci şi unu de ani.

Ascultându-1, ea gemu.

—Te rog, nu-mi mai spune mie poveştile tale triste. Eu împlinesc cincizeci în mai. La naiba, când am îmbătrânit atât?

„Şi când m-am prostit atât", ar fi vrut să adauge. Dintr-odată îşi dori să o fi înfruntat pe Tatianna în iulie, însă momentul nu fusese potrivit pentru ea şi nu ar fi fost bine atunci.

-Nu eşti bătrână, Sasha. Eşti încă tânără şi frumoasă. Nu ştiu de ce toată lumea devine atât de maniacă când vine vorba de vârstă. Şi eu fac la fel. îmi tot doresc să pretind că sunt un copil, dar nu sunt. îmbătrânesc, oricât aş urî să o recunosc. Nu ştiu de ce credeam că tinerețea este atât de minunată. Dacă mi-o amintesc bine pe a mea,

a fost îngrozitoare, şi la fel şi judecata mea de atunci. Lucrurile stau mai bine acum.

-Aş vrea să pot spune acelaşi lucru. Ea se sprijini cu spatele de banchetă şi îl privi. Era straniu. Din iubiţi ajunseseră dealer de artă şi artist, şi poate acum, la sfârşit, vor putea fi prieteni. Ea putea vorbi cu el mult mai uşor şi mai bine decât cu orice altă persoană pe care o ştia. Poate doar cu excepţia lui Xavier. Dar el era fiul ei şi erau unele lucruri pe care le putea recunoaşte în faţa lui Liam, dar pe care lui nu ar fi putut să i le spună niciodată. Uneori cred că ştiu din ce în ce mai puţine pe măsură ce îmbătrânesc.

—Ştii multe. Eşti cea mai deşteaptă persoană pe care o cunosc, în multe domenii. Şi cel mai bun dealer de artă din lume.

-Facem o echipă bună, zise ea, şi apoi îşi dădu seama ce spusese, simţindu-se ruşinată. Nu voia ca el să creadă că umbla după el. Nu făcea asta. Făcea eforturi mari să nu-l dorească, ceea ce nu era uşor. Mă refer la artă.

—Nu ne-am descurcat prea rău nici în alte privinţe. In mare parte a timpului. Doar că ne-am purtat nebuneşte uneori.

Era o afirmaţie blândă, din punctul de vedere al Sashei. Din cele unsprezece luni de când se cunoşteau, fuseseră despărţiţi de două ori, în total pentru şase luni, ceea ce însemna că, în mare parte a timpului, nu se înţeleseseră atât de bine.

-Eşti generos, zise ea şi apoi îşi termină ceaiul.

Stătuseră în barul de la Carlyle timp de două ore. Era timpul să meargă acasă. Nu mai puteau rămâne mult timp, şi barul se închidea.

Portarul le chemă un taxi, iar el o conduse acasă. Ei i-ar fi plăcut să-l poftească la ea, dar ştia că nu putea. Ar fi dorit mai mult şi nu avea rost. Acea parte a experienţei lor împreună se terminase, de data aceasta pentru totdeauna, şi ştiau amândoi acest lucru. Nu mai aveau unde să se ascundă acum. Nu vârsta le stătuse în cale, ci viaţa şi valorile, şi stilurile de viaţă,

şi Tatianna. Destinul. Nu a fost să fie, oricât de mult ar fi fost atraşi unul de celălalt, şi în mod evident încă mai erau.

El o privi pentru un moment înainte ca ea să coboare.

—Îți mulțumesc pentru o lansare fantastică. Ezită şi o atinse pe mână. Plec în Vermont vineri. Nu ştia cât timp va mai rămâne ea în oraş. Pot să te scot la cină mâine, Sasha? Pentru a-ți mulțumi pentru seara aceasta şi de dragul timpurilor trecute?

Ea nici măcar nu ştia dacă el avea vreo iubită în acel moment. Credea că voia sincer să o scoată în oraş ca prieten.

-Sunt sigură că nu este o idee aşa de grozavă. întotdeauna intrăm în încurcături când facem asta, spuse ea sincer, iar el râse.

-Poți să ai încredere în mine. Voi fi cuminte. Promit.

-In mine nu am încredere.

Ea era sinceră cu el, întotdeauna fusese, încă de la început.

—Iată un gând interesant. Artist în plin avânt, sedus de dealerul de artă, îl dă în judecată pentru hărțuire sexuală. Am încredere în tine şi, dacă îmi faci avansuri, am să strig viol. De ce nu vrei să încercăm?

El reuşi să îndepărteze orice fel de tensiune din invitația sa, iar ea încuviință. îi plăcea să petreacă timpul cu el şi să discute împreună.

—Voi încerca să mă controlez, zise ea cu un zâmbet neastâmpărat.

El de-abia se mai putea abține să n-o sărute în acea seară, dar n-o făcu. Nu voia să strice totul între ei acum şi putea vedea că ei îi era frică. Şi el se temea.

—Te voi lua de la galerie la şase. Vreau să vin şi să-mi admir lucrările, mai ales acum că s-au vândut toate.

Ea râse, coborî din taxi şi îi făcu cu mâna în timp ce intra în clădirea ei. El îi făcu cu mâna pe când taxiul se îndepărta.

Ea intră în apartamentul tăcut, gândindu-se la vremurile când el era acolo împreună cu ea. Locul îi părea plin de fantome acum. Arthur. Liam. Chiar şi copiii plecaseră. Era singură, aceasta era realitatea vieții ei acum şi probabil avea să

fie pentru totdeauna. Singurul lucru pe care nu-l putea face, îşi aminti sieşi în timp ce-şi scotea paltonul, era să îşi permită să se îndrăgostească din nou de Liam, oricât de tentant şi de fermecător era el. îşi dovediseră de două ori că era imposibil. Nu mai aveau nevoie să o facă încă o dată.

capitolul 19

Liam veni să o ia de la galerie la ora şase fix, aşa cum promisese. Aruncă o privire spre picturile lui înainte de a pleca. Ii crea un sentiment ciudat să ştie că nu le va mai vedea niciodată. Era ca şi cum şi-ar fi dat copiii spre adopţie. Le dăduse naştere şi acum trebuia să-i lase să plece. Se simţi nostalgic în timp ce mergeau cu taxiul spre centrul oraşului. Făcuse o rezervare pentru ei la Da Silva- no. Mai merseseră acolo deseori în iulie. Era un restaurant italian popular din centru, cu ospătari care, din când în când, cântau, şi unde mâncarea era bună.

Vorbiră despre artă, ca de obicei, despre oameni pe care îi cunoşteau, prieteni de-ai lui pe care ea îi întâlnise, despre copiii ei şi ai lui. El spuse că Tom se descurca bine la colegiu şi că şi ceilalţi erau bine. într-un final, vorbi şi despre Beth. Recunoscu totuşi că avea un sentiment ciudat la gândul că ea urma să se recăsătorească. Divorţul lor se finaliza de Crăciun. Ea încă nu-l iertase pentru Becky, iar el ştia că nu o va face niciodată.

-Credeam că măcar vom rămâne prieteni. Dar se pare că nu putem face nici asta. Măcar noi doi părem să fi găsit drumul înapoi spre prietenie, ceea ce înseamnă mult.

Dar amândoi ştiau că întotdeauna va mai exista ceva între ei. Atracţia reciprocă era prea puternică. Sasha era chiar îngrijorată din cauza aceasta în acea noapte, când stătură unul în faţa celuilalt la masă, mâncând paste şi bând vin roşu ieftin.

Vorbiră despre excursia din Italia. Fusese magică pentru amândoi. Şi apoi, fără să se gândească, el aruncă o privire spre încheietura mâinii ei şi văzu brăţara pe care i-o cumpărase el. încă o mai purta. Chiar şi după ce se terminase totul între ei, nu o dăduse jos de Ia mână. Când îl văzu că observase, ea se

simți stânjenită.

-Este o prostie din partea mea. Sunt întotdeauna sentimentală cu lucruri de genul acesta.

-Şi eu sunt la fel, spuse el şi nu mai comentă nimic.

-Şi ce faci de Crăciun, Liam?

-Nu ştiu. Mă întorc la Londra după ce o să-i văd pe copii. Petrec doar weekendul în Vermont. Stăm la un motel, cabana de pe lac nu este încălzită pentru iarnă. Ea încuviință, gândindu-se la copiii lui. Nu-i întâlnise niciodată şi îşi dorea să o fi făcut. Poate că avea să se întâmple într-o zi. Poate că el îi va aduce la galerie la una dintre expozițiile lui. Va mai dura un an până la următoarea, poate chiar doi. Avea de gând să-i organizeze următoarea expoziție la Paris. Şi după aceea, încă una în New York, în anul următor. Ca dealer, avea planuri mari pentru el. Ca femeie, nu avea nici unul. După tot ceea ce trăiseră împreună, se învățase minte. Şi tu? Crăciunul la Paris?

-Nu sunt sigură. Tatianna pleacă cu prietenii anul acesta. Xavier are o nouă prietenă cu care doreşte să petreacă ceva timp. Cred că voi sta aici pentru câteva săptămâni. Mă voi întoarce la Paris până de Crăciun. Mă gândeam să-l las pe Xavier să vină cu prietena. Timpul trece.

Ea zâmbi, încercând să pară curajoasă. Dar inima ei încă se întrista când se gândea la Crăciun, în special fără Arthur, şi acum şi fără el.

Reuşiră să termine cina fără a-şi răni unul altuia sentimentele sau fără a pomeni de amintiri dureroase. Le ocoliră pe toate cu grijă, ca pe un câmp minat, şi în ansamblu seara fu un succes. El se oferi să o ducă cu taxiul acasă, iar ea fu de părere că era o prostie. El trebuia să ajungă în Tribeca, şi era foarte aproape de acolo. Ea trebuia să meargă până în zona cartierelor rezidențiale pentru a ajunge la apartamentul ei, adică în direcția opusă.

-Nu mă deranjează, insistă el.

Dar oricum ar fi procedat era rău pentru ea. Dacă ar fi fost doar prietenos, ea ştia că s-ar fi simțit respinsă. Şi dacă el încerca din nou să se apropie de ea ca femeie, ea ştia că ar fi

regretat-o amândoi. Era timpul să renunțe.

II îmbrățișă strâns şi îl sărută pe obraz, mulțumindu-i pentru cină şi urcă în taxi singură. Plânse tot drumul spre casă, simțindu-se ca o proastă. îşi reaminti că oricât de tentante păreau lucrurile, pur şi simplu nu trebuiau să fie împreună. Şi acesta fusese unul dintre acele momente tentante. Fusese norocoasă doar pentru că-l avusese în viața ei. Amândoi însemnaseră o binecuvântare în viața celuilalt, pentru un scurt timp. Insă, puse cap la cap, petrecuseră doar cinci luni împreună. Nu însemna nimic prin comparație cu o viață întreagă, şi cu siguranță nu se comparau cu cei douăzeci şi cinci de ani de căsnicie cu Arthur. Relația ei cu Liam fusese scurtă şi minunată, emoționantă şi pasională, plină de tunete şi fulgere. Pentru viitor, ea ştia că avea nevoie de ceva mai simplu, mai uşor, mai liniştit şi mult mai rezistent. Iar Liam era departe de a fi uşor sau liniştit. Şi nici despre ea nu putea spune acelaşi lucru.

Aprinse luminile când ajunse acasă, îşi puse cămaşa de noapte, se spălă pe dinți şi merse la culcare. Abia stinsese lumina când sună interfonul. Era portarul. Ea nu-şi putea imagina de ce suna şi se dădu jos din pat să răspundă, îi spuse că avea un oaspete.

-Nu, nu se poate. Nu aştept pe nimeni, zise ea, părând confuză. Cine este?

El îi înmână telefonul oaspetelui.

—Eu sunt, zise el, părând ridicol. Pot să urc?

Era Liam

-Nu! aproape că strigă ea în telefon. Nu poți. Sunt în pat. Ce faci aici?

Era o prostie, iar ea aproape că era furioasă pe el. Nu voia să fie tentată, cu toate că de fapt voia. Dar nu-i putea permite să-i facă asta din nou. Nu din nou.

-Vreau să vorbesc cu tine, spuse el încet, conştient că portarul îl asculta. Era unul nou, pe care nu-l cunoştea.

Era unul nou pe care el nu-l cunoştea.

—Eu nu vreau să vorbesc cu tine. Sună-mă dimineaţă.

—Voi fi sus în câteva minute, zise el zâmbindu-i portarului şi puse receptorul în furcă.

Se îndreptă spre lift fără ezitare şi era evident că ştia drumul. Portarul nu-l opri când Liam îi făcu cu mâna în semn de mulţumire. Două minute mai târziu, sună la uşa ei. Ea îl auzi, dar nu-i răspunse. Nu avusese curajul să-l cheme pe portar ca să-l arunce afară, dar ar fi făcut-o şi îi spuse asta de dincolo de uşă.

—Pleacă!

-Nu plec, răspunse el calm.

—Nu voi deschide uşa.

-Bine. Putem vorbi şi aşa. Sunt sigur că vecinii tăi vor fi fascinaţi, zise el, complet liniştit, în timp ce ea se sprijini de uşă, îşi încrucişă braţele pe piept şi închise ochii.

-Nu face asta, Liam. Nu avem nimic să ne spunem.

—Vorbeşte în numele tău. Eu am multe de spus.

El începu atunci să cânte, iar ea ştiu că vecinii ei aveau să se enerveze şi să-i atragă atenţia. Aşa că nu avu altă soluţie decât să deschidă uşa. Şi o făcu, aruncându-i o privire ce nu prevestea nimic bun.

—Dacă mă atingi, chem poliţia şi te acuz de viol.

-Perfect. îmi va creşte reputaţia incomensurabil. Dacă tu mă atingi, le voi spune că tu m-ai violat.

-Nu-ţi face griji. N-o voi face.

El trecu repede pe lângă ea ca şi cum încă mai locuia acolo, iar ea îl urmă, îmbrăcată în cămaşa de noapte. Intră în bucătărie şi deschise congelatorul.

—Perfect. Rocky Road.

Se arătă încântat şi scoase cutia din congelator, luă un castron şi îşi puse o porţie enormă, după care o întrebă şi pe ea dacă doreşte. Ea clătină din cap şi expresia ei spunea că mai degrabă l-ar fi lovit cu ceva. Şi ar fi facut-o dacă ar fi îndrăznit.

El se aşează, părând complet relaxat, îşi aruncase paltonul pe un scaun în hol şi încă mai purta puloverul negru şi pantalonii largi negri cu care fusese îmbrăcat la cină. Şi şosete. Era frig afară. Până şi el purta şosete iama. Dar el era încă Liam. Imposibil de stăpânit şi de controlat. Artistul ei dus cu pluta favorit.

-Nu mânca aia. Probabil că e expirată. Este acolo de când ai plecat.

-Nu mă deranjează, spuse el, mâncând îngheţata şi aruncându-i câte o privire.

-Deci, ce-ai de zis?

Ea încă mai arăta fioroasă, iar el zâmbi.

-Voiam să-ţi spun că te iubesc. M-am gândit că ar trebui să ştii.

-Şi eu te iubesc. însă nu mai înseamnă nimic. Ne-am înnebunit unul pe celălalt. Ne-am rănit. Tu mi-ai frânt inima. Ai plecat. Este imposibil. Ştim asta. Nu mai avem nevoie să o mai dovedim încă o dată. Am făcut asta deja de două ori. Este mai mult decât suficient pentru mine. Trecuseră patra luni, iar ea încă îl mai iubea. Dacă el ar fi plecat din nou, de data asta ar fi durat şi mai mult să-l uite. Fusese suficient să-l piardă de două ori. Nu avea de gând să încerce din nou, oricât de irezistibil era el. Avea de gând să asculte raţiunea de data aceasta şi nu inima. Inima ei o mai băgase în bucluc cu el înainte. De fiecare dată.

—A treia oară este cu noroc, zise el, în timp ce termină îngheţata, clăti castronul şi îl puse în maşina de spălat vase. Uite cât de bine dresat sunt. De ce să pierzi din nou timpul cu altcineva?

—Tu doar pari dresat. Eşti unul dintre acei câini mari neîngrijiţi, care scutură din coadă, fac aport şi se fac că ascultă. Dar nu eşti încă domesticit complet, şi o ştii.

—Şi nici tu nu eşti. Ne meritäm unul pe celälalt, zise el cu încredere.

-Ba da, eu sunt. Sunt extrem de civilizată. în orice privinţă.

Ea îşi îndreptă spatele şi se ridică pe vârfuri pentru a părea

amenințătoare, dar eşuă teribil. Liam nu fu impresionat, sau amenințat. El o iubea, nu-i era frică de ea.

-Da, eşti civilizată, recunosc asta. Dar mai eşti şi cea mai încăpățânată femeie pe care o cunosc.

-Ai făcut vreun sondaj ? întrebă ea, părând suspicioasă. Xavier a spus că te-a întâlnit în compania unei femei, mai tânără decât Tați.

-Au fost mai multe tinere de când am fost suficient de prost să te părăsesc. M-au plictisit la culme. Sasha, nu ştiu ce mi-ai făcut când ne-am întâlnit, dar nu mai pot trăi fără tine. Vreau să mă întorc la tine. Te iubesc. Promit să fiu cuminte de data asta.

-Ai fost cuminte şi ultima oară, spuse ea, privindu-l tristă. Ai fost fantastic. Am fost fericită cu tine. Şi eu te iubesc. Dar nu mă pot descurca cu prostiile tale de artist nebun. De fiecare dată când mă aştept să fii respectabil tu crezi că încerc să te controlez. Te simți rănit dacă te simți criticat cât de puțin şi crezi că te ostracizez asemenea tatălui tău. Şi nu fac asta, dar nu pot face întotdeauna doar ce vrei tu. Şi pentru tine asta înseamnă dezastrul de la Hiroshima de fiecare dată când se întâmplă. De fiecare dată când te simți insultat, pleci.

—Mi s-a părut că sunt dat la o parte, explică el, de parcă ar fi avut vreo importanță.

însă rezultatul era încă faptul că el pusese capăt relației şi plecase. Iar acum trecuseră deja patru luni. Era prea târziu pentru ea, sau cel puțin aşa voia să-l facă să creadă.

-Ştiu că te-ai simțit respins. Şi viața mea a fost un calvar fără tine. Dar nu am vrut să-mi pierd fiica pentru totdeauna dacă ți-aş fi luat apărarea. Era prea devreme.

-înțeleg asta acum. Mi-a luat ceva timp să înțeleg, dar acum ştiu.

El stătea aşezat la masa din bucătărie de parcă aştepta să semneze un contract cu ea.

-Ce vrei de la mine, Liam? întrebă Sasha, arătând speriată şi frustrată. Mă înnebuneşti complet.

-Suntem nebuni. Amândoi. Nebuni din dragoste unul pentru celălalt. Poate că este o boală. Nu ştiu. Poate că ar trebui să ne tratăm pentru asta. Tot ce ştiu este că de fiecare dată când te văd, ştiu că nu pot trăi fără tine. Şi nu-mi spune că nu simţi acelaşi lucru. Ştiu că şi tu simţi la fel. Eşti doar mai politicoasă decât mine şi mai matură, sau ceva de genul ăsta. Aş fi vrut să mă strecor cu tine în acel taxi în seara asta, dar nu m-ai invitat aşa că am luat un alt taxi şi am venit aici să te văd. Ai fi putut măcar să mă inviţi să beau ceva cu tine aici, zise el, părând insultat, dar nu era aşa. Doar o tachina, iar ea ştia asta. M-am oferit să te conduc acasă şi am vorbit serios.

-Şi-apoi? Facem ceva prostesc? Şi ce se mai întâmplă după aceea? Avem o lună minunată, sau două, sau trei şi apoi tu o să mă părăseşti din nou data viitoare când o să-ţi rănesc sentimentele. Liam, nu vreau să o fac.

—Ei bine, nu plec până nu spui da. Vreau să petrec Crăciunul cu tine. De fapt, vreau să-mi petrec viaţa întreagă împreună cu tine. Am nevoie de tine. Eşti singura femeie din lume care mă înţelege, şi care ţine cu adevărat la mine, şi care are grijă de mine.

—Nu vreau să fiu mama ta, Liam, îi răspunse ea sever, oricât de bătrână aş fi.

—Toţi bărbaţii vor să fie dădăciţi. Stă în natura firii. Altcineva îi spusese asta, iar ea nu-şi putu aminti cine. încercă să se gândească, dar nu mai conta. Ceea ce spunea el era o nebunie, oricât de frumos şi de atrăgător era, sau cât de sexi. îmi place că eşti mai în vârstă decât mine. Tu eşti mult mai raţională decât mine.

—Asta pentru că nu vrei să te maturizezi.

—Tu poţi fi suficient de matură pentru amândoi. îţi dau eu permisiunea.

El arăta de parcă credea că rezolvase problema, dar n-o

făcuse, cel puţin nu pentru ea.

—Şi tu trebuie să creşti.

—Urăsc partea asta, spuse el, pocnind din degete. Chiar nu pot fi un artist nebun până la optzeci de ani? La vârsta aia, ai putea spune oamenilor că surit pur şi simplu senil.

-Poţi fi un artist nebun şi acum, numai că nu tot timpul. Cu toate că nici înainte nu fusese tot timpul. Doar din când în când, ca atunci la grătar, unde se purtase complet scandalos, nu doar nebuneşte. Nimeni nu avea să uite seara aceea, şi mai cu seamă ea. Nu are importanţă în ce privinţe cădem de acord, Liam. Tot nu va merge. Nu va merge şi gata. Nu a mers. Este pur şi simplu imposibil.

-Asta e o prostie. Este posibil. Doar tu nu vrei să fie.

-De ce n-aş vrea să fie posibil? De ce n-aş vrea să fiu cu tine dacă te iubesc? Nu am încetat niciodată să te iubesc. Tu eşti cel care a plecat. Nu eu. Tu eşti cel care a făcut să fie imposibil, şi a dovedit-o. Tu m-ai convins. Eu credeam că era posibil atunci, până ce tu ai înnebunit din cauza lui Taţi, cu toate că, recunosc, s-a purtat îngrozitor cu tine.

-Şi ea, şi eu am fost doi proşti. Nu ştiu, Sasha. Ce pot să-ţi spun? In afara lui Beth, tu eşti singura femeie pe care am iubit-o vreodată. Poate că învăţ mai greu, sau sunt dislexic, sau ceva de genul ăsta. Tot ce ştiu este că înţeleg acum.

-Este prea târziu, spuse ea trist. Nu voia să fie aşa, dar era. Pentru amândoi. Nu puteau să facă asta încă o dată, oricât de tentant ar fi fost.

-Ba nu este, insistă el.

—Ba este.

Şi ea era la fel de încăpăţânată ca şi el. Mai mult, de această dată.

—Am să mă îmbăt în câteva minute dacă nu încetezi să te cerţi cu mine. Nu-mi dai nici o altă opţiune.

Pentru un minut, ea crezu că el fusese serios.

—Vrei ceva de băut?

—Nu, te vreau pe tine.

El se aşeză în genunchi în bucătărie. încă nu ieşiseră de

acolo, iar ea izbucni în râs.

-Arăți ridicol, încetează! Ridică-te, pentru numele lui Dumnezeu!

-Nu mă voi ridica până nu vei fi de acord să mai încercăm o dată. La naiba, Sasha, ce avem de pierdut?

-Sănătatea noastră mintală. A mea cel puțin. Aproape că mi-am pierdut-o ultima oară.

-Nu voi mai face asta încă o dată. Promit.

-Vei face altceva şi mai rău. Ştiu asta.

-Şi ce dacă? O să ne certăm pentru o vreme şi apoi vom vedea ce vom face. E un proces de învățare. Sunt un învățăcel mai leneş, dar Dumnezeule, femeie, te iubesc!

-Eşti imposibil!

-Poate că sunt. Dar această relație nu este. El se apropie de ea atunci şi făcu ceea ce-şi dorise toată seara, şi noaptea dinainte, şi nu îndrăznise. O sărută şi îşi puse brațele în jurul ei. Nu se opri până când nu rămaseră amândoi fără suflare. Te iubesc, zise el răguşit.

—Şi eu te iubesc, şopti ea. Te rog, Liam... nu-mi face asta.

Era absolut incapabilă să-i reziste şi ştia asta. îl dorea atât de mult.

-Te rog, Sash, dă-ne o şansă... îi şopti el înapoi.

Ea îl privi lung şi apoi, ca şi cum altcineva în locul ei ar fi făcut asta, total lipsită de control, încuviință şi închise ochii.

Cu un singur gest, el o ridică în brațe, merse în dormitorul ei şi o puse pe patul pe care-l împărțiseră toată vara. Ea rămase întinsă privindu-l în timp ce el se dezbrăcă, întrebându-se dacă era ceva normal în ceea ce făceau, dar fiind profund incapabilă să-i reziste.

-Cred că sunt posedată, spuse ea, privindu-l cum îşi scoate pantofii şi apoi pantalonii. Am nevoie de un exorcist.

-Eu am nevoie de tine, zise el şi îşi lăsă pantalonii pe podea, şi apoi şi cămaşa. Ea aproape că leşină privindu-1, iar el stinse lumina. Tot ce am nevoie eşti tu, spuse el şi veni lângă ea în pat.

—Te iubesc, Liam... am face bine să meargă de data asta, îl avertiză ea când el începu să facă dragoste cu ea.

-O vom face, Sash, îți promit.

Făcură dragoste ca şi când ar fi fost dependenți unul de celălalt. Ceea ce ei împărtăşeau depăşea rațiunea, promisiunile, cuvintele. Tot ceea ce ştiau, stând întinşi unul lângă altul, era că amândoi credeau din nou că era posibil.

capitolul 20

Sasha se trezi dimineață, întinsă lângă Liam, şi tot ce putu face de data aceasta fu să râdă.

-Spune-mi că visez. Trebuie să fi luat ceva droguri... suntem amândoi nebuni să încercăm asta din nou.

-Da, spuse el, rostogolindu-se pe spate cu un zâmbet larg, suntem şi îmi place. Gândeşte-te cât de plictisitoare ar fi viața altfel.

-Da, şi poate chiar şi sănătoasă. Numai Dumnezeu ştie cum ar fi acea viață. Eu nu-mi mai pot aminti.

-Ce e sănătos este plictisitor, zise el, zâmbindu-i.

-Oh, Dumnezeule... nu-mi spune asta...

-Ce facem azi?

-Nu ştiu ce vei face tu, Sir Artist Nebun. In ceea ce mă priveşte, eu trebuie să muncesc ca să-mi câştig existența. Am copii şi artişti de întreținut.

-Nu şi eu. Eu am vândut tot, spuse el cu o privire plină de încântare, întorcându-se şi sărutând-o. Erau fericiți din nou. Viața era frumoasă. Mă voi întoarce aici după călătoria în Vermont. Plănuise să ia avionul până la Londra de la Boston, dar acum, într-o singură secundă, toate planurile lui se schimbaseră. Pot lua avionul până la Paris cu tine dacă vrei. Nu vreau să vă deranjez pe tine şi pe Xavier de Crăciun. Pot să mă întorc la Londra pentru câteva zile.

—Nu, zise ea ferm, vreau să fii acolo. Lui Xavier o să-i placă enorm. Tatianna oricum nu avea să fie acolo de Crăciun. De când murise tatăl ei, i se părea prea deprimant să petreacă Crăciunul doar cu mama şi fratele ei. însă Xavier îi fusese întotdeauna loial mamei lui şi nu ar fi lăsat-o singură. Liam, spuse ea, serioasă, ridicându-se în şezut. Arăta de parcă avea un anunț important de făcut. Nu am de gând să te mai pierd

de data asta. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cât va dura. Nu mai vreau să distrugem relaţia asta încă o dată. Şi dacă vei pleca iar, vin cu tine. Vreau să ştii asta. Fie vom depune amândoi eforturi să meargă, fie ne vom omorî unul pe celălalt încercând. Dar să fiu blestemată dacă am de gând să te mai pierd încă o dată!

-Da, să trăiţi! salută el şi mărşălui până la duş.

Era bine să-l vadă din nou acolo, cu trupul lui gol înalt, splendid, şi părul lui blond lung.

-Am vorbit serios! strigă ea după el când el pomi duşul. Şi îi voi spune Tatiannei astăzi.

O spusese în aceeaşi măsură pentru sine, cât şi pentm el. Ştia că Tatianna va fi de acord de această dată. Şi că, oricum, aceasta era viaţa ei şi nu a copiilor ei.

—Te iubesc, strigă el din duş ca răspuns la orice ar fi spus ea.

Pentru el asta însemna totul.

Ea pregăti şuncă, ouă şi brioşe englezeşti pentru amândoi. O oră mai târziu, el citea ziarul, înapoi în pat, iar ea era gata să plece la lucru. El arăta ca şi cum nu ar fi plecat niciodată, şi aşa se şi simţea.

—Menajera vine la prânz, îi reaminti ea, zâmbindu-i, cu servieta în mână.

—Ştiu. îmi aduc aminte. Mă voi ridica din pat până atunci. Arăţi foarte matură astăzi, comentă el, amuzat.

-Aşa şi sunt.

-Nu, nu eşti. Pe mine nu mă minţi, Sasha. Nu eşti mai matură decât mine. Dacă ai fi, noi n-am face asta. Ea era fericită că o făceau. Foarte fericită. Şi la fel era şi el. De fapt era extaziat. Ea simţea ca şi cum îşi primise viaţa înapoi, iar ceea ce primise era el. Adevăml era că ea îl determinase să se maturizeze, iar el o făcuse să se simtă tânără. Undeva la mijloc se afla tărâmul posibilităţilor pe care ei îl căutaserâ de un an, şi pe care se părea

că îl găsiseră. Secretul era să şi rămână acolo. Ea era gata pentru provocare, şi la fel şi el. Amândoi ştiau că nu va fi uşor, dar considerau că merita efortul. Putem lua prânzul? Ea încuviinţă. Vin să te iau la unu. Trebuie să fac nişte drumuri mai întâi. Vreau să fac nişte cumpărături de Crăciun pentru copii. Ce crezi că vor?

—Nici măcar nu-i cunosc, Liam, spuse ea, râzând.

El se mutase înapoi la ea şi stătea acolo în patul ei ca un rege.

—Vreau să schimbăm asta cât mai Curând. Hai să mergem în Vermont împreună data viitoare când vii la New York.

—în regulă.

Acum relaţia lor nu mai era un secret pentru nimeni. Dacă aveau de gând să o ia de la capăt, ea ştia că trebuiau să o facă de-adevăratelea, fără nici o oprelişte. Era pregătită acum, şi la fel şi el. Le trebuise un an să se sincronizeze, ceea ce nu era chiar aşa de rău. Faptul că-l pierduse pentru patru luni îi dovedise doar cât de mult însemna pentru ea. Iar el descoperise acelaşi lucru. îl sărută înainte de a pleca, iar el se ridică din pat imediat după aceea. Voia să-i cumpere şi ei un cadou de Crăciun. Voia să facă asta în acea după-amiază. Şi de această dată nu voia doar o brăţară de aur, ci ceva mai deosebit. Câştigase o grămadă de bani în acea săptămână şi de-abia aştepta să cheltuiască o parte din ei pentru ea.

O luă de la galerie la ora unu. Merseră la Gino's pentru prânz şi apoi veniră pe jos până la galerie, înainte ca el să meargă să-şi termine cumpărăturile. Se întoarse acolo mai târziu, în acea după-amiază, şi stătu mai mult prin preajma lui Marcie, în timp ce Sasha termină o întâlnire cu un client. Ea i-l prezentă acestuia pe Liam înainte de a pleca şi spuse că era cel mai promiţător tânăr artist. Apoi îl sărută pe Liam pe obraz şi fu evident că pentru ea el era mai mult decât atât. Şi nu mai era un secret pentru nimeni. Când plecară de la galerie, el radia.

—*A* fost drăguţ ceea ce tocmai ai făcut acolo.

—Ce anume? Că te-am prezentat unui client?

Ştia la ce se referea şi era fericită că îi plăcuse. Ştia ce însemna pentru el acum să fie acceptat şi uneori lăudat. Avea nevoie de asta şi, dacă aşa putea să-l facă fericit, ea era dispusă să o facă. Mai mult decât dispusă. Ea dorea să facă acest lucru deoarece îl iubea şi ştia că şi el o iubea.

Era uimitor pentru amândoi cât de repede îşi reluaseră lucrurile cursul lor obişnuit, de parcă n-ar fi fost despărţiţi niciodată. El se mută de la prietenii lui din Tribeca în apartamentul ei. Sasha îi spuse Tatiannei, iar ea îl sună pe Xavier la Londra. Dar nu mai făcu un scandal din asta de această dată. încă era suspicioasă în legătură cu Liam, dar accepta decizia mamei ei şi era chiar dispusă să îi dea o şansă. îşi dădea seama acum cât de mult îl iubea mama ei.

Totul era la fel ca înainte, ba chiar mai bine decât fusese vreodată. Era ca şi cum, de fiecare dată când se regăseau după ce fuseseră despărţiţi, legătura lor se consolida, iar ei erau mai apropiaţi ca oricând. Ea se simţea aproape ca şi când ar fi fost măritată cu el de această dată, şi comentă şi el acest lucru. Ea se întrebă dacă aveau să se căsătorească vreodată, dar nu-i păru ceva foarte important. Tot ce conta era faptul că erau din nou împreună. Relaţia lor nu păruse niciodată mai posibilă ca în acel moment, iar ea se simţea absolut sigură că de această dată ei vor reuşi şi vor rămâne împreună. Chiar îi spuse asta lui Marcie în acea dimineaţă, şi aceasta se bucură nespus pentru ea.

Următoarele două zile, ei luară prânzurile şi cinele împreună, merseră la cumpărături, el petrecu ceva timp Ia galerie când ea fu ocupată, iar apoi reluară ritmul lor obişnuit de a face dragoste în fiecare noapte şi dimineaţă, şi din când în când încă o dată între ele. A doua zi dimineaţă Liam pleca în Vermont, cadourile pentru copiii lui erau împachetate. Şi avea un cadou şi pentru Sasha, ascuns într-un sertar în camera lui Xavier. Ii cumpărase de această dată o brăţară îngustă cu diamante, asemănătoare cu cea din aur pe care i-o dăduse înainte, însă aceasta strălucea şi era mult mai „matură". Acum şi-o putea permite. In mai nu ar fi putut să o cumpere. Totul

se schimbase după lansarea lui. Acum avea în sfârşit ceva bani, reali, şi era nerăbdător să înceapă munca din nou.

Mobilul lui sună târziu în noapte, după ce merseseră la culcare, şi la început nu-l auziră. Era în încărcătorul pe care Liam îl pusese în baie, dar sună atât de lung, încât într-un final Sasha îl auzi şi îl trezi pe Liam. Dar el era deja treaz. Se împletici până în baie pentru a-l lua, întrebându-se cine putea fi. Era Beth. Şi câteva secunde mai târziu, el era complet treaz şi se uita cu ochii mari la Sasha, panicat.

—Cât de rău este? întrebă el şi tăcu îndelung în timp ce primi explicaţiile.

Sasha încă nu ştia cine era. Dar nimic din ce auzea nu era de bine, iar faţa lui era palidă. Când în final închise telefonul, avea lacrimi în ochi.

—Ce s-a întâmplat?

Sasha arăta îngrijorată. Apelurile la astfel de ore, cu acest gen de întrebări, nu erau niciodată de bine. Ea simţise imediat că era vorba de unul dintre copiii lui.

—Este Charlotte. A fost Beth la telefon. Au mers să vadă noua casă pe care viitorul ei soţ o construieşte pentru ea; nu este terminată încă. Charlotte a călcat peste o prelată care acoperea o gaură şi a căzut de la etaj într-o grămadă de materiale de construcţii aşezate pe ciment.

—O, Dumnezeule!

Sasha fu la fel de îngrozită ca şi el. Mâna lui tremură când puse telefonul jos şi se întinse să cuprindă palma ei. O strânse atât de tare, încât o duru, în timp ce îi povesti restul.

-Şi-a rupt spatele şi încă nu ştiu cât de rău este. Este posibil să meargă din nou, sau ar putea rămâne paralizată de la gât în jos. încă nu se ştie. Are o rană la cap, dar

nu este la fel de gravă precum coloana. Este conştientă acum, şi suferă îngrozitor.

începu să plângă în timp ce Sasha îl ţinu în braţe. Trebuia să plece imediat. Nu mai putea aştepta până dimineaţă. Ea sună să-i închirieze o maşină şi îşi dori să meargă cu el, dar se gândi că i-ar fi mai greu lui Beth şi celorlalţi copii să vadă un străin acolo. însă îşi dori să poată fi acolo pentru Liam. Ştia că avea nevoie de ea.

Ieşiră din casă în mai puţin de zece minute. El avea geanta cu el, şi luară un taxi spre firma de închirieri pe care o sunase ea. O jumătate de oră mai târziu, el era gata să pornească la drum spre Vermont.

-Mi-aş dori să pot merge cu tine, spuse ea vorbind serios, dar şi el fu de acord că prezenţa ei acolo ar fi fost prea ciudată.

Ei urmau să stea la căpătâiul lui Charlotte în Secţia de traumatologie, iar el ştia că Beth ar fi fost supărată dacă Sasha l-ar fi însoţit.

-Te voi suna de îndată ce aflu ceva, spuse el şi o ţinu strâns în braţe pentru ultima oară.

Avea nevoie de toată forţa pe care ea putea să i-o transmită. Era unu dimineaţa, iar el urma să conducă timp de şase ore, poate mai puţin dacă vremea ţinea cu el, sau mai mult, dacă nu. Beth îi spusese că acolo ningea.

—Mă voi gândi la tine în fiecare minut, zise ea şi îi trimise un sărut prin geam.

îi făcu cu mâna, iar el se îndepărtă. Un moment mai târziu, ea luă un taxi înapoi spre apartament. Avea cu ea mobilul, iar el o sună încă înainte să ajungă acasă. Era foarte emoţionat şi plânse când îi vorbi.

—Te iubesc, Sasha... mulţumesc că eşti aici pentru mine când am nevoie de tine...

-Sunt aici, iubitul meu. Voi fi aici în fiecare clipă, rugându-mă pentru voi toţi. Biata Charlotte! Era un miracol că nu murise. Sasha spera, la fel ca şi el, ca răul să nu fie atât de mare pe cât se temuseră. Ai grijă cum conduci, iubitul meu... şi sună-mă când ajungi acolo, dacă poţi.

El o sună de mai multe ori în acea noapte, cu noutățile pe care le afla de la Beth despre Charlotte. Fetița era în stare foarte gravă, dar rezista. Aveau să o opereze în dimineața în care ajungea el acolo. Sashei îi veni rău gân- dindu-se prin ce treceau cu toții. Era un coşmar. Ea nu se putea gândi la nimic altceva decât că nu există nimic mai rău pe lume decât un copil grav rănit. Liam ajunse la nouă dimineața, în timp ce Sasha aştepta veşti de la el. Rămăsese trează toată noaptea, cu el. Vorbiseră din oră în oră, toată noaptea. Nu-l lăsase singur nici măcar un minut. Şi când el n-o sunase, îl sunase ea. Era recunoscătoare că erau din nou împreună, astfel că putea măcar să îl ajute să facă față întregii nenorociri.

Nu mai primi nici o veste de la el până la prânz, timp în care Charlotte fu în operație. Doctorii spuseseră că avea să țină până seara. Şi Liam nu putu să facă altceva decât să o sune şi să-i relateze, printre suspine, starea ei. Sasha plânse şi ea stând în biroul ei şi aşteptând veşti. Rezultatele operației părură promițătoare. Nu era chiar atât de grav pe cât se temuseră, dar era destul de rău. Şi când avură ocazia să vorbească despre asta Liam îi povesti că bărbatul cu care trebuia să se mărite Beth era distrus de durere şi de sentimentul de vinovăție. Charlotte fusese cu el, uitându-se unde urma să fie camera ei, iar când el se întorsese cu spatele la ea pentru un minut ca să-i arate ceva, ea căzuse. Liam spuse că Beth dădea vina pe el, dar nu mai mult decât o făcea singur. Părea o scenă extrem de dureroasă pentru toți. Tom, fiul mai mare al lui Liam venea acasă cu avionul de la colegiu pentru a fi cu sora lui. Cel puțin familia era împreună, sau avea să fie în curând. Sashei îi părea doar rău că nu putea fi acolo cu ei. Se gândi să ia avionul şi să stea la un hotel în apropiere de spital, pentru a-l putea sprijini pe Liam, dar el spuse că dormeau în camera lui Charlotte şi pe băncile de pe holurile spitalului. Oricum, nu ar fi avut timp să o vadă. Aşa că ea rămase la New York şi ținu mobilul în mână în permanență.

Plecă de la galerie la ora şapte şi stătu aproape de

telefonul din apartamentul ei. El sună de câteva ori în acea noapte. Veştile se îmbunătăţiră spre dimineaţă, după încă o noapte nedormită pentru toţi, în aceeaşi măsură şi pentru Sasha ca şi pentru Liam. El spuse că Beth era încordată, dar politicoasă cu el, că era aproape înnebunită de durere. Trebuiseră să amâne căsătoria programată să aibă loc în trei săptămâni. O amânau pentru luna ianuarie, până când aveau să ştie cum se va simţi Charlotte. Viaţa tuturor era dintr-odată dată peste cap, iar cea a lui Charlotte stătea încă în balanţă. Mai avea încă de aşteptat până trecea de faza critică.

Zilele trecură monoton, interminabile, şi spre sfârşitul săptămânii, aflară că fetiţa nu va fi paralizată de la gât în jos, dar încă nu erau siguri dacă va merge vreodată. Totul depindea de modul în care i se refăcea coloana vertebrală. Exista posibilitatea ca ea să meargă din nou, dar nimic nu era sigur, şi dacă ar fi făcut-o, ar fi durat luni sau chiar ani până când ar fi putut sta în picioare din nou, şi mai avea de suportat şi numeroase operaţii pentru asta. Sasha nu putu să întrebe, dar fu uşurată să afle că beneficiau de o asigurare bună de sănătate, altfel ar fi fost în acelaşi timp şi o catastrofa financiară pentru ei. Aveau de aşteptat ani buni, iar însănătoşirea micuţei avea să îi coste o mică avere; iar Charlotte, la rândul ei, avea de înfruntat vremuri grele, şi la fel şi Beth, care trebuia să aibă grijă de ea. Liam parcă se simţea vinovat când vorbiră la telefon despre asta. Însă cineva trebuia să aibă grijă de Charlotte, iar el nu putea fi acolo. El trăia în Londra, şi avea să fie cu Sasha la Paris. Era îngrijorat că nu va putea petrece Crăciunul cu ea, dar asta era cea mai mică dintre problemele lor acum. Ascultându-l, Sasha decise să rămână la New York. Dacă exista măcar o şansă cât de mică pentru ca el să poată pleca măcar o zi să petreacă Crăciunul cu ea, i-ar fi fost mult mai uşor să ajungă acolo decât la Paris, unde plănuiseră să sărbătorească înainte. Iar cei de la galeria din Paris se puteau descurca foarte bine fără ea, o făcuseră întotdeauna, mulţumită lui Bemard.

Ea îl sună pe Xavier şi îi spuse ce se întâmplase, iar lui îi

păru nespus de rău pentru Liam, la fel ca şi ei. Xavier o cunoştea pe Charlotte, o întâlnise de mai multe ori înainte ca Beth să plece. I se rupea inima să o ştie paralizată şi spera să nu fie aşa. Ii spuse mamei sale să-i transmită toate cele bune lui Liam şi că va merge la biserică pentru a se ruga pentru micuţă. Sasha aprinse o lumânare pentru ea în acea dimineaţă şi trecu pe la slujbă pentru a se ruga pentru ea, ceea ce nu făcea deseori.

Xavier se oferi să vină la New York să petreacă împreună cu ea Crăciunul; dar era evident că îşi dorea să stea în Londra cu noua lui prietenă, care îl invitase să meargă amândoi la schi, aşa că Sasha îl iertă de această dată. Era evident că s-ar fi distrat mai mult acolo. El îi spuse că aprecia cu adevărat sacrificiul ei şi promise să petreacă mai mult timp cu ea anul următor. Cu ceva speranţă, până atunci aveau să fie cu ei şi Tatianna, şi Liam. Dar se întâmplau prea multe în prezent ca să-şi facă griji pentru Crăciunul de anul viitor.

în următoarele două săptămâni continuă să primească veşti de la Liam şi mai rămăseseră doar câteva zile până la Crăciun. Pentru cei de la spital Crăciunul încetase să mai existe, facându-şi cu toţii griji în legătură cu Charlotte şi aşteptând prognosticurile medicilor, ce se îmbunătăţeau pe zi ce trecea, dar nu erau niciodată complet sigure. Trăiau cu toţii într-o încordare permanentă. Liam era atât de obosit încât începuse să fie iritabil când vorbea cu ea şi suna din ce în ce mai rar, pentru că rămânea cu Charlotte în schimburi de opt ore în continuu pentru a o mai lăsa şi pe Beth să se odihnească. După aceea, uneori adormea

pe o banchetă pe hol, înainte de a mai apuca să sune. Sasha înţelese tensiunea în care trăia, sau cel puţin încerca. Era deja sătulă să audă toate acestea de la distanţă, îşi putea doar imagina cum se simţeau cu toţii, stând în spital zi şi noapte, susţinând moralul micuţei. Liam îi spuse că avea dureri, iar el înnebunea numai gândindu-se la asta. Era un coşmar pentru toţi. Inima o durea de fiecare dată când vorbea cu Liam. El tot îi promitea că avea să vină la New York să o vadă cât mai curând posibil. Dar ea nu-şi putea nici măcar imagina când ar fi fost posibil, şi nici nu întrebă. Voia doar să-i uşureze greutăţile, nu să mai adauge şi altele.

Cu două zile înainte de Crăciun, doctorii îi făcură lui Charlotte şi familiei ei cel mai frumos cadou. Le spuseră că va dura mult, mult timp, dar ea va merge din nou. Poate puţin mai greoi sau cu un mic şchiopătat, sau cu un aparat ortodontic fix, dar va merge. Coloana vertebrală nu-i fusese distrusă total, cu toate că ea nu avea să scape din asta complet neatinsă. Aveau de înfruntat o perioadă lungă şi grea, dar era mult mai bine decât soarta de care se temuseră cu toţii. Urma să mai stea în spital încă trei luni, poate mai mult, dar credeau că se va recupera bine în final şi nu va avea nici probleme mintale. Trebuia să fie curajoasă ca să treacă peste toate operaţiile, dar erau optimişti. în aceeaşi zi o şterseră şi de pe lista bolnavilor critici. Când Liam o sună să îi spună, plângea. Iar Sa- sha plânse împreună cu el. Situaţia rămânea totuşi foarte grea, dar veştile aduceau o uşurare teribilă. Ar fi putut fi şi mai rău, mult mai rău, şi, timp de săptămâni întregi, aşa şi păruse să fie. .....

—Vreau să vin să te văd, spuse el, părând extenuat.

-De ce să nu vin eu acolo cu maşina? Nu vreau să conduci în starea în care eşti.

—Sunt bine, zise el, ceea ce ei nu-i păru o evaluare corectă.

El era întro stare de extenuare totală, aproape de colaps, de mai mult de două săptămâni. Iar ei nu-i plăcea să-l ştie pe drumuri. Dar Liam insistă să vină să o vadă a doua zi, pentru a petrece Ajunul Crăciunului cu ea, şi apoi să se întoarcă în

Vermont. încă mai stăteau cu rândul cu Charlotte, când el, când Beth sau Becky, ceea ce i se păru ciudat Sashei. însă în momente de criză, nu aveau cum să procedeze altfel. în permanență unul dintre ei trebuia să fie cu ea, iar bunicii ajutau cât de mult puteau, ca și logodnicul lui Beth. Charlotte avea o armată întreagă de suporteri iubitori, și de asemenea și rugăciunile Sashei și ale lui Xavier. îi menționase și Tatiannei întâmplarea, iar aceasta rămăsese îngrozită, spunându-i să-i transmită lui Liam cât de rău îi părea. Sasha transmise mesajul, iar el admise că se simțise înduioșat și îi mulțumi. Tatianna era răsfățată și dificilă, dar avea o inimă bună.

Sasha fu îngrijorată pentru Liam tot drumul din Vermont spre sud. îl sună din oră în oră, iar el îi păru alert și în regulă. Avusese grijă să doarmă puțin cu o noapte în urmă. Ea de-abia aștepta să-l vadă și era recunoscătoare că venea să petreacă Ajunul cu ea, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase.

Cât timp fusese plecat, ea adusese un brad și îl decorase pentru el. Pusese sub pom și câteva lucruri pentru el: o cămașă haioasă, o nouă șapcă de baseball, o carte despre artă care îi aparținuse tatălui ei și un ceas Cartier. îl aștepta nerăbdătoare când el ajunse, la șase seara. Nu condusese prea multe ore, mai ales că de data asta șoselele erau curate.

în momentul în care îl văzu, Sasha izbucni în lacrimi. Arăta atât de obosit și de chinuit și, în timp ce ea îl ținea strâns, el suspină în brațele ei. Se simțea ca și cum s-ar fi înecat în ultimele două săptămâni. Nu mai trecuse niciodată în viața lui prin emoții atât de înspăimântătoare. Pentru ea, nu mai arăta deloc ca un puști, se transformase într-un bărbat, mai bătrân decât vârsta sa, peste noapte.

Arăta de parcă îmbătrânise cu zece ani în ultimele săptămâni şi o durea să-l vadă aşa. Era atâta încordare şi tristeţe în ochii lui. El încercă să-i descrie cum fusese. Doar auzind ce se întâmplase o făcu să i se întoarcă stomacul pe dos. Fusese îngrozitor, dar măcar acum Charlotte se simţea mai bine şi avea speranţe pentru viitor.

-Cum se simte Beth?

Sasha era îngrijorată până şi pentru ea.

-A fost minunată. Nu pleacă niciodată din spital. George a stat cu nişte prieteni. Iar Tom a făcut cu schimbul cu noi.

întreaga familie se adunase împreună, chiar şi Becky, pe care Liam n-o menţionă prea mult. încă se mai simţea ciudat în ceea ce o privea şi probabil că aşa avea să fie întotdeauna. Sasha nu era îngrijorată din pricina ei, fusese o aventură prostească de o noapte, pentru care el plătise un preţ colosal. Sasha era bucuroasă că el putuse să stea la spital cu Charlotte. Era unul dintre acele lucruri pe care un copil nu le putea uita niciodată, şi nici el, şi nici măcar Sasha.

Găti pentru el o cină minunată de Crăciun, îi pregăti baia şi apoi îl înveli în pat. El rămase acolo întins mult timp, privind-o în tăcere, şi ţinând-o de mână. Era atât de extenuat încât îi spuse prea puţine lucruri. Nu-şi luă ochii de la ea nici măcar o clipă şi, la miezul nopţii, îşi împărţiră cadourile. Ea le aduse pe ale lui în pat şi apoi el se ridică şi merse în camera de oaspeţi pentru a-l aduce pe al ei. Ea rămase fără replică când văzu brăţara cu diamante pe care i-o cumpărase şi i-o puse la mână.

-Este atât de frumoasă. Mă răsfeţi.

îl sărută, atât de recunoscătoare să fie acolo cu el. Şi lui îi plăcură toate cadourile ei, în special ceasul şi cartea ce-i aparţinuse tatălui ei.

Când ea merse la culcare, el se întinse în pat, privind tavanul. Nu făcu nici un gest să facă dragoste cu ea, şi nici ea. După tot ce se întâmplase, ea se gândi că ar fi fost
de prost gust. El arăta pur şi simplu fără vlagă. Sexul era ultimul lucru în mintea lor. Voiau amândoi doar să fie

împreună şi rămaseră acolo, în tăcere, ţinându-se de mână.

Era aproape unu dimineaţa când el se întoarse spre ea şi o privi. Fusese prea obosit pentru a merge Ia slujba de la miezul nopţii, iar ea nici măcar nu-i mai sugerase asta. Era sigură că Dumnezeu înţelegea.

-Arăţi atât de obosit, iubirea mea. De ce nu încerci să dormi puţin?

Ar fi vrut să-l legene ca pe un copil. El avea nevoie de asta atât de mult, şi mai avea încă multe de înfruntat. Urma să se întoarcă a doua zi dimineaţă înapoi la datorie. Aceea era singura lui noapte de repâus, iar el condusese aproape şapte ore pentru a ajunge acolo.

-Nu vreau să dorm. Vreau doar să fiu cu tine în noaptea asta şi să profit de fiecare minut. Avea nevoie să-i ajungă pentru mult timp.

-Sunt aici. Trebuie să dormi. Vei fi prea obosit să conduci mâine. El voia să fie cu copiii lui de Crăciun înainte de a veni noaptea sau chiar mai devreme dacă s-ar fi putut. Voia să plece la şapte dimineaţa. Nu mai aveau decât şase ore împreună. Când lucrurile se vor mai linişti puţin, voi veni cu maşina să te văd.

Era încă prea devreme pentru a-i deranja, dar Liam nu părea să ştie exact cât timp urma să rămână acolo. Sasha aştepta răbdătoare.

-Trebuie să vorbesc cu tine, Sash, spuse el, ridicân- du-se într-un cot.

-Despre ce anume?

Pentru o clipă, ea se întrebă dacă el avea de gând să o ceară în căsătorie, dar îi păru un moment prea ciudat pentru a face aşa ceva. Emoţiile erau extreme. Ii zâmbi şi se uită la el fără să ridice capul de pe pernă. Era aşa de bucuroasă că el era acolo, şi la fel şi el. Dar chiar şi fiind departe de oroarea de la spital, tot era trist. Trăise prea muhe temeri şi prea multă durere pentru a le lăsa deoparte cu uşurinţă. Mai trebuia să treacă mult timp pentru a uita toate acestea, şi nu numai pentru Charlotte. întreaga familie fusese traumatizată de

accidentul ei.

—Nici nu ştiu cum să încep, spuse el şi închise ochii. Când îi deschise din nou, Sasha se uita fix la el. Părea important, iar ea îi acorda întreaga atenţie. Charlotte va avea nevoie de o cantitate incredibilă de îngrijire, tratamente, reabilitare, terapie de toate felurile. Va trebui să stea în spital luni întregi şi apoi poate vom face o parte din reabilitare acasă pentru că este atât de tânără, sau poate va trebui să stea într-un centru. Au unul în Burlington.

Ea înţelese atunci de ce era el îngrijorat. Nu avea nici cea mai mică îndoială. Ar fi făcut orice să-l ajute şi ar fi vrut să-i spună mai devreme, dar nu dorise să îl deranjeze sau să pară că voia să-şi bage nasul în treburile altora.

-Răspunsul este da, spuse ea simplu, aplecându-se spre el şi sărutându-1.

Liam păru surprins.

-Da pentru ce?

Ea îl zăpăcise puţin. Era greu şi-aşa să-i spună ce voia.

—Da, dacă ai nevoie de un avans. Un accident ca acesta trebuie să necesite o avere. Voi face tot ce pot pentru a te ajuta. Galeria o va face, şi la fel şi eu. Ochii lui se umplură de lacrimi.

—Te iubesc. Nu trebuie să faci asta.

—Dar vreau să o fac.

Era simplu ca bună ziua.

-Ne descurcăm. Asigurarea este grozavă. Mulţumesc Domnului că Beth a fost întotdeauna o maniacă în ceea ce priveşte asigurările. Doar Dumnezeu ştie că eu nu am fost aşa. Mă gândeam mereu că era stupid să plătim poliţele pe care le plăteam. Slavă Domnului că am făcut-o. Acum avem nevoie. Cred că părinţii lui Beth se vor ocupa de restul. Au economisit o grămadă de bani de-a lungul anilor. Şi logodnicul lui Beth vrea să ajute. Nu cred că el ar trebui să o facă. Se simte responsabil pentru ce s-a întâmplat. Dar vom clarifica asta mai târziu, încă n-am văzut nici o factură până acum. Dar îţi mulţumesc pentru ofertă.

-Bun, şi-atunci ce vrei să mă întrebi? zise Sasha, zâmbindu-i, iar el trase adânc aer în piept.

-Nu există nici o întrebare, Sasha. Voiam să-ți spun ceva, nu să te rog ceva. De aceea am venit până aici. Pentru a-ți spune.

în ochii lui erau lacrimi.

-Să-mi spui ce anume?

El îşi închise ochii pentru un minut şi apoi îi deschise, spunând cuvintele pe nerăsuflate. Se simțea ca un criminal spunându-i asta. Dar nu avea nici o altă soluție.

-Mă întorc la Beth.

Sasha se uită la el îndelung, ca şi cum nu înțelesese.

-Mă întorc la Beth, repetă el cuvintele, iar ea sări din- trodată din pat, arătând de parcă fusese împuşcată.

—Vrei să spui, în Vermont, mâine, nu?

Ea nu putea să respire şi se agăța de orice speranță. El clătină din cap.

-Vreau să spun, la căsnicia noastră. Ea nu poate face toate astea singură. Vor trece luni sau ani până ce Charlotte se va pune pe picioare, la propriu, şi este posibil să nu o mai poată face niciodată. încă nu ştim sigur. Se ridicase şi el acum. N-am fost niciodată alături de Beth înainte. Trebuie să fac asta acum. Iar ea mă vrea înapoi, doar Dumnezeu ştie de ce. Cred că este nebună. Am fost un soț groaznic pentru ea timp de douăzeci de ani. Am fost prea ocupat să joc rolul artistului nebun şi să pictez în loc să o ajut cu adevărat. Dar acum trebuie să fac asta. Nu o pot lăsa singură cu toate astea, Sash. Pur şi simplu nu pot. S-a despărțit de logodnicul ei imediat ce a avut loc accidentul. A spus că nu crede că-l poate ierta vreodată. Şi m-a rugat să mă întorc.

El rămase acolo uitându-se la Sasha, cu lacrimile rotogolindu-i-se pe obraji. O iubea. Dar îşi iubea şi soția.

Iar ea avea nevoie de el mai mult decât avusese vreodată, însăşi decenţa care-l făcea să fie cine era, şi care-o făcea pe Sasha să-l iubească, era cea care-l determina acum să o părăsească.

-Acesta nu este un motiv pentru care să te întorci într-o căsnicie. Stai acolo şase luni dacă trebuie. Un an, dacă de atât este nevoie. Dar nu te întoarce într-o căsnicie doar pentru a îngriji un copil bolnav. Ce se va întâmpla când se va face bine? Rămâi cu mariajul şi cu Beth pentru tot restul vieţii.

—Nu eu am părăsit-o, Sasha, îi reaminti el. Ea m-a părăsit şi am meritat-o. Eu n-aş fi părăsit-o niciodată pe ea sau pe copii.

-O! Dumnezeule! Nu-mi vine să cred. Abia se împăcasem, iar el era în pat cu ea. Dar nu o atinsese nici măcar o clipă toată noaptea. Venise doar să mai fie încă o dată cu ea, pentru ultima oară, şi să-i spună personal că o părăsea, de data asta pentru totdeauna. Nu cred că gândeşti destul de clar pentru a lua această decizie acum. Nici unul dintre voi doi. Ea lupta pentru viaţa ei. Dar vă- zându-i faţa, ştiu că deja pierduse. De data aceasta nu avea cum să câştige. Se terminase. Era într-adevăr imposibil, dar din motive cu totul şi cu totul diferite. Iar ea nu avea cu ce arme să lupte pentru el. Beth avea deja douăzeci de ani de căsnicie de partea ei şi trei copii, dintre care unul grav bolnav. Sasha nu avea nici o şansă. Nu poţi aştepta să iei o astfel de decizie până când veţi fi cu toţii puţin mai zdraveni şi veţi fi dormit puţin?

-Nu e nici o decizie de luat aici, Sasha. Nu o pot lăsa pe Beth să se descurce cu toate astea şi nu-mi pot părăsi copiii. El se maturizase şi devenise responsabil, şi acum nu o mai voia pe ea. Şi nici nu putea să se certe cu el. Pentru că ştia că tot ceea ce făcea el era corect, pentru toată lumea. Mai puţin pentru ea. Se simţea de parcă el ar fi lovit-o cu un buldozer, şi asta şi făcuse. Liam o luă în braţe, iar ea plânse suspinând adânc, şi la fel făcu şi el.

îmi pare rău, Sasha. Te iubesc. Voiam să fiu cu tine. Voiam să meargă relaţia noastră... dar trebuie să mă întorc. Iţi jur că m-

aş fi căsătorit cu tine dacă nu se întâmpla asta. Voiam să o fac. Dar acum nu pot.

Era o tragedie pentru amândoi. Dar el o iubea şi pe Beth, iar Sasha o ştia. Ea putea vedea asta în ochii lui. Era complet absurd, dar real - le iubea pe amândouă. Şi îi datora mai multe lui Beth. Sasha trebuia să piardă. Ea era sacrificiul uman pe care el simţea că trebuia să-l facă pentru copilul lui.

Stătură acolo plângând unul în braţele celuilalt, ore întregi, jelindu-se unul pe celălalt şi dorindu-şi ca lucrurile să stea altfel. Ea voia să fie mânioasă, furioasă chiar, voia să-l urască, dar nu putea. Nu era mânioasă, doar distrusă. Ceea ce trăia acum era la fel de rău, sau chiar mai rău decât atunci când îl pierduse pe Arthur. Pentru că odată ce Liam se întorcea la Beth, avea să fie mort pentru ea. De această dată nu avea să se mai întoarcă, şi amândoi ştiau asta.

-Mă voi retrage de la galerie, dacă aşa doreşti. Nu vreau să-ţi fie şi mai greu decât este deja.

—Nu trebuie să faci asta. Nu este corect faţă de tine. Poţi ţine legătura cu Karen şi cu Bemard.

Ea ştia că nu va mai putea să-l vadă şi nici măcar să-i vorbească de atunci înainte. Dacă ar fi făcut-o, asta ar fi distrus-o complet. Ea nu mai trecuse niciodată printr-o durere sufletească atât de puternică, sau cel puţin nu de când murise Arthur.

Pe la şase încă se mai ţineau în braţe, şi pe la şase şi jumătate el se dădu jos din pat. Amândoi arătau de parcă fuseseră bătuţi. Ea ştia că el făcea lucrul corect, şi asta era cel mai rău. Această decizie nu fusese luată de artistul nebun. Era decizia unui bărbat bun şi nobil, care ştia că datora familiei şi soţiei sale multe şi era dispus să îşi respecte obligaţiile faţă de ei. La bine şi la greu. Pentru

ceea ce facea el acum ea nu putea decât să-l iubească şi mai mult.

-Şi dacă nu merge? întrebă Sasha în timp ce el se îmbrăca. Ce se va întâmpla dacă, atunci când se va însănătoşi Charlotte, voi doi nu vă puteţi suporta unul pe celălalt? Atunci ce veţi face?

-Nu ştiu, zise el sincer, privind-o.

Amândoi arătau răvăşiţi.

-Ceva probabil că nu mai mergea, dacă te-ai culcat cu Becky. Bărbaţii nu fac lucruri din acestea decât dacă sunt nefericiţi cu soţiile lor.

-Poate că nu. Cred că ne plictisiserăm unul de celălalt. Beth obosise să mai fie săracă. Eu mă simţeam câteodată copleşit de copii. Era o responsabilitate prea mare pentru mine, mai mult decât eram dispus să accept sau eram pregătit să am. La naiba, m-am însurat cu ea la nouăsprezece ani.

-Şi tocmai la asta te şi întorci, zise Sasha sumbru. Gândeşte-te înainte de a o face. Poţi avea grijă de Charlotte cât timp doreşti, fără a te întoarce la Beth.

—Sasha, s-a terminat, spuse el, şi pentru ea fu ca o condamnare la moarte. Trebuie să o fac. Ea are nevoie de mine. M-a rugat să o fac. Nu se poate descurca singură. Nu este atât de puternică. Sasha încuviinţă. Nu mai avea ce argumente să aducă. Le epuizase pe toate şi pierduse. Şi nu mai avea puterea de a încerca să-l convingă să nu facă ceea ce ştia ea însăşi că era greşit. El era conştient că trebuia să se întoarcă la Beth doar pentru că voia asta, nu pentru că ea îl rugase. Probabil că se gândise singur la asta. Sasha îl cunoştea destul de bine acum ca să-şi dea seama. Cu tot comportamentul lui scandalos, era totuşi un bărbat bun şi decent.

Se oferi să-i pregătească micul dejun, dar el clătină din cap. Nu putea mânca. Nici nu dormiseră. El se simţea de parcă renunţa la întreaga lui viaţă, părăsind-o pe ea. îşi dorise atât de mult să aibă o viaţă cu ea, iar soarta le luase dreptul acesta, şi acum nu mai era vina nici unuia dintre ei. Era mâna lui

Dumnezeu. Destinul. Toate visurile lor fuseseră distruse şi renunţaseră la ele. Dar era rândul lui Beth acum, şi al lui Charlotte şi al copiilor. El le aparţinea. Făcuse un jurământ în faţa lui Beth cu douăzeci şi doi de ani înainte, iar acum trebuia să se ţină de cuvânt. Simţea că nu are altă soluţie. Sasha era visul lui, iar Beth era viaţa lui.

El puse cadourile ei în rucsacul pe care-l adusese cu el, şi ea se uită la brăţară şi apoi înapoi la el.

-Nu o voi scoate niciodată. Te voi iubi pentru totdeauna, Liam.

—Nu face asta, zise el, şi lacrimile i se rostogoliră pe obraji, căzând pe obrajii ei când o sărută pentru ultima oară. Uită-mă. Uită de noi doi. Ascunde-ne undeva în inima ta şi la fel voi face şi eu. Tu vei fi mereu aici cu mine.

El arătă spre inima lui, iar Sasha încuviinţă.

Se agăţă de el de parcă ar fi murit în clipa în care el pleca, şi chiar se gândi că aşa se va întâmpla. Acesta era un rămas-bun pe care nu avusese ocazia să i-l spună lui Arthur. In acea noapte cu Liam, ei spuseseră totul. El o părăsea, iubind-o la fel de mult cum o iubise în ultimul an, de fapt mai mult decât o iubise vreodată.

Ea se împletici mergând spre lift cu el, iar el apăsă butonul pentru a-l chema. Ea stătu în picioarele goale, în cămaşa de noapte, cu părul lung şi negru atâmându-i pe spate, ca al unui copil. Liftul veni, iar el o privi, intră în lift şi ochii li se întâlniră, apoi uşa se închise şi el dispăru. Când se întoarse în apartament, ea îşi dădu seama că era dimineaţa de Crăciun.

capitolul 21

Crăciunul trecu ca prin ceaţă pentru ea, un coşmar dincolo de orice imaginaţie. Xavier şi Tatianna o sunară să-i ureze Crăciun fericit şi să vadă ce face, iar ea îi asigură că era bine, cu toate că lui Xavier i se păru stranie şi o sună din nou în acea noapte. O întrebă dacă Liam era acolo, iar ea îi spuse că fusese, dar că se întorsese în Vermont. Suferea prea mult pentru a împărtăşi veştile cu oricine. Durerea era prea

puternică, iar ea stătu în fotoliu întreaga zi şi de-abia se mişcă. Rămase acolo, privind în gol. Era în stare de şoc.

A doua zi după Crăciun, Sasha merse la galerie la ora zece, aşa cum făcea întotdeauna, şi când Marcie ajunse acolo o găsi stând la birou. Avea părul lăsat pe spate, nu se machiase şi era lividă. Făcea ordine printre hârtiile de pe birou şi avea o atitudine rigidă, ca şi cum ar fi fost încă în stare de şoc. Şi când Marcie o privi şi îi văzu ochii, fu sigură că Charlotte murise. De fapt, doar Sasha murise.

-Oh, Dumnezeule, s-a întâmplat ceva cu... şi Marcie îşi duse repede mâna la gură. Putea vedea că se întâmplase ceva groaznic. Sasha arăta ca o fantomă, clătinând din cap şi uitându-se în altă parte. In ultimele trei ore plânsese încontinuu, incapabilă să se consoleze. Ştia că nu-i va mai auzi vocea din nou. înainte de a pleca, îşi promiseseră să nu se mai sune unul pe celălalt. Ar fi fost crud să facă asta, pentru amândoi. Ea nu făcuse niciodată în viaţa ei ceva atât de dificil. Şi o făcea din dragoste pentru el. Ştiuse întotdeauna că îl iubea, dar până atunci nu ştiuse cât de mult. Sasha, te simţi bine?

Privind-o, Marcie se sperie. Vocea Sashei fu inexpresivă când îi vorbi, evitând s-o privească în ochi.

—Sunt bine.

Ea îi înmâna câteva hârtii pe care abia le semnase. Acum începea restul vieţii ei. Şi îi părea doar un imens câmp pustiu şi plin de durere. Se simţea de parcă fiecare părticică din ea, fiecare fibră, fiecare gram din trupul ei muriseră.

Marcie ieşi din cameră fără să spună un cuvânt şi apoi îi povesti şi lui Karen, care se opri discret în biroul Sashei să vadă ce mai face şi apoi se întoarse repede la Marcie.

-Trebuie să se fi întâmplat ceva groaznic. Ai încercat s-o întrebi?

—Nu vrea să vorbească.

Amândouă căzură de acord că arăta foarte rău, mult mai rău decât atunci când murise Arthur. Insă trecuseră doi ani de atunci şi aceasta era a doua mare pierdere pe care o suferise,

ceea ce amplifica impactul. Două mari pierderi se contopiseră într-una singură. Tot ce trăise când murise Arthur îi revenea în minte şi, în plus, acum mai era şi pierderea lui Liam. De această dată pentru totdeauna. Nu aveau să mai existe reluări, iar ea ştia asta. El nu avea să se mai întoarcă niciodată. Nu în viaţa ei oricum, aşa că era ca şi mort pentru ea.

Nici una dintre femei nu rezolvă misterul, iar Sasha nu le spuse nimic întreaga zi. Nu mâncă. Nu bău nimic. Nu se mişcă, doar stătu acolo răsfoind hârtiile de pe biroul ei. Se gândi să se sinucidă, dar ştia că nu le putea face asta lui Xavier şi Tatiannei. Fusese condamnată să trăiască, ceea ce în cazul ei acum părea o condamnare mai rea decât moartea. Primise sentinţa de a trăi o eternitate fără el.

Pe drum spre Vermont, şi el simţi acelaşi lucru. Dar nu o sună. Ştia că nu va mai putea face asta niciodată. Trebuia să o lase în mâinile destinului, aşa cum făcuse şi cu el însuşi. Tot ce putea face de acum înainte era să ştie că exista o femeie pe care nu o va mai putea vedea niciodată, şi pe care o iubise cândva cu toată fiinţa lui.

Sasha îi spuse lui Marcie în acea după-amiază că pleca la Paris a doua zi dimineaţă şi o rugă să facă rezervările pentru avion. Marcie îi răspunse afirmativ şi apoi se opri din nou să vorbească cu Sasha.

—Eşti sigură că te simţi bine? Sasha încuviinţă şi Mar- cie se întrebă dacă nu cumva se întâmplase ceva cu Liam. Poate că se certaseră şi se despărţiseră încă o dată. Unde este Liam?

Fu tot ce putu să o întrebe. Sasha răspunse că era în Vermont şi că era bine. Simţea că vor trece luni sau ani până când se va simţi în stare să spună cuiva ce se întâmplase. Golul pe care-l lăsase el la plecare era umplut acum de prea multă suferinţă. Marcie plecă şi făcu rezervările de avion. Şi apoi făcu ceva ce nu făcuse nici când murise Arthur. II sună pe Xavier şi îi spuse că era îngrijorată pentru ea. El afirmă că şi lui i se păruse ciudată când vorbiseră la telefon de Crăciun.

-Arată îngrozitor, admise Marcie, deşi nu-i plăcea să-l îngrijoreze, dar nu ştiuse pe cine altcineva să sune. Tatianna era plecată, şi nici unul dintre ei nu avea nici o idee despre unde ar fi putut fi.

-Poate voi merge la Paris să o văd în weekendul acesta, spuse el, gândindu-se la asta.

Nu era înnebunit după acest plan, pentru că venea revelionul, dar era îngrijorat pentru ea. Ceva se întâmplase şi, orice ar fi fost, ea nu voia să vorbească despre asta cu nimeni.

Xavier o sună acasă în acea noapte, dar ea nu răspunse la telefon. Stătu pur şi simplu în întuneric, în pat, gândindu-se la Liam, întrebându-se ce făcea, cum se simţea Charlotte şi ce îi spusese el lui Beth. Nici măcar nu ştia dacă Beth aflase ceva despre ea. Peste noapte devenise femeia uitată. Se simţi invizibilă, de neatins, neiubită şi complet izolată de restul lumii. De-abia dacă le spusese la revedere lui Marcie şi lui Karen când plecase. Le zisese doar noapte bună, aşa cum făcea mereu şi ieşise în stradă.

Mersese pe jos spre casă şi era deja la jumătatea drumului când observase că începuse să plouă. Când ajunsese acasă era udă până la piele. Oricum nu mai conta. Nimic nu mai conta

acum.

A doua zi luă avionul spre Paris, nu vorbi cu nimeni în timpul zborului, nu mâncă, nu privi nici un film şi adormi într-un final. Fu un zbor relativ scurt şi, când ajunse acasă, îşi dădu seama că nu mâncase nimic de zile întregi. Nu-i mai păsa nici de asta acum.

Când Xavier ajunse la Paris sâmbătă, împreună cu prietena lui, fu şocat să o vadă. Pierduse în greutate, ochii îi erau sticloşi, iar pielea aproape că îi devenise gri. Reuşi să o facă să mănânce puţin. Când o întrebă despre Liam, ea fu oarecum vagă. Tot ce îi spuse fu că era cu Beth şi copiii în Vermont.

O săptămână mai târziu, întrebându-se cum îi mergea şi lui, Xavier îl sună pe mobil. Nu-i spuse nimic despre starea mamei lui, pentru a nu-l îngrijora. Liam avea destul de îndurat cu Charlotte. Xavier îl întrebă din întâmplare când avea de gând să se întoarcă la Londra.

-Nu mă mai întorc, răspunse Liam încet. Şi vocea lui sună atât de sumbru încât îl sperie şi pe Xavier. Semăna cu tonul plat pe care-l auzea, mai nou, de fiecare dată când o suna pe Sasha.

-Ce vrei să spui? Xavier păru confuz. Vei rămâne în Vermont pentru mai mult timp?

-Pentru totdeauna, cred, răspunse Liam criptic. Va trebui să mă întorc la Londra la un moment dat pentru a-mi închide studioul. Ii spuse că Charlotte urma să stea în spital pentru mai multe luni şi după aceea, probabil, într-o clinică de reabilitare.

-Este al naibii de decent din partea ta să fii acolo cu ea, îl lăudă Xavier şi urmă o tăcere lungă din partea lui Liam.

Ştiu atunci că trebuia să-i spună. Habar n-avea ce îi spusese Sasha, dar Xavier părea să nu ştie nimic din ce se întâmplase, ceea ce-I surprinse. Ştia cât de apropiat era de mama lui şi fusese sigur că ea îi spusese. Nu-şi putea imagina de ce n-o făcuse. Nu se gândi nici măcar o clipă că ea era încă în stare de şoc, şi prea devastată să-i împărtăşească durerea ei.

-M-am întors la Beth, îi dezvălui el, iar Xavier rămase mut

de uimire. A trebuit să o fac. Ea are nevoie de mine aici. Şi copiii. Te voi suna eu când mă voi întoarce să închid studioul.

Xavier îi ură mult noroc şi rămase privind în gol îndelung, gândindu-se la ce îi spusese Liam. Se simţi de parcă fusese scos prin zid de o ghiulea. De-abia îşi putea imagina cum se simţise mama lui când auzise aceleaşi cuvinte. Acum înţelegea totul.

capitolul 22

în mare parte din luna ianuarie Sasha trecu prin viaţă ca un robot. Merse la galerie, se întoarse acasă noaptea, vorbi puţin cu toată lumea şi îşi făcu treaba. Ii înmânase toate dosarele lui Liam lui Bemard fără a face nici un comentariu. Şi, oricum, pentru că el nu lucra în acel moment, având grijă de Charlotte, nu aveau mare lucru de făcut pentru el.

Avuseseră două cereri pentru Liam, la care el răspunsese că nu le putea face în următoarele şase luni. Aşa că tot ceea ce ţinea de Liam Allison era în aşteptare. Şi la fel şi viaţa Sashei.

Xavier se întoarse să o vadă de îndată ce află ce se întâmplase, dar ea refuză să vorbească despre asta. Se plimbară în parc cu câinele. El încercă să o scoată la cină, dar ea nu vru să meargă. Părea să nu mai facă absolut nimic zilele acelea. Eugenie spuse că refuzase sistematic orice invitaţie, iar ea făcu acelaşi lucru şi la New York, în februarie. Oprise totul în viaţa ei, cu excepţia muncii.

Xavier avu o discuţie lungă cu Tatianna despre asta, iar ea petrecu noaptea în apartament, cu mama ei. Dar nimic nu părea să o poată scoate pe Sasha din apatie, şi trecu şi februarie şi veni martie, şi apoi aprilie, când ea se întoarse la Paris. Zbură apoi la New York să organizeze o expoziţie, şi Marcie fii uşurată să o vadă arătând mai bine. Era slabă şi palidă şi părea obosită, dar măcar aspectul de pe altă lume pe care-l avusese timp de luni întregi nu mai era. Arăta nefericită, dar cel puţin umană. Nu mai era un secret pentru nimeni care o cunoştea şi ţinea la ea că trecuse printr-o perioadă groaznică. îşi spuseseră unul altuia încet de ce, fără a discuta asta cu ea. Era evident că era un subiect despre care ea nu voia să vorbească deschis, cu nici unul dintre ei. Sasha se izolase complet de lume. Corpul ei era acolo, dar spiritul ei

nu.

Liam trebui să vină la Londra în martie, închise studioul şi trimise totul în Vermont. Ii lăsă un mesaj lui Xavier, dar când acesta îl sună înapoi descoperi că Liam părăsise deja oraşul. Nu fusese acolo decât două zile. Xavier presupuse corect că probabil nici Liam nu voia să-l vadă. întregul episod, accidentul lui Charlotte şi decizia lui Liam, fuseseră prea traumatizante pentru amândoi. Iar ei făcuseră tot ce putuseră mai bine pentru a nu se mai gândi şi a-şi reveni cum puteau mai bine. Xavier nu-i spuse nimic mamei sale despre venirea lui Liam în oraş. Se gândi că era mai bine să nu-l mai pomenească, aşa că nimeni n-o făcu.

Marcie nu ar fi numit recuperare ceea ce văzuse în aprilie, dar cel puțin hemoragia din sufletul Sashei părea să se fi oprit. Ea părea să fi atins nivelul cel mai de jos şi se ținea bine acolo, ceea ce era o mare îmbunătățire față de ce observaseră cu toții înainte. Plonjonul Sashei în disperare fusese îngrozitor de privit, dar ea insistase că se simte bine, ba chiar merse la casa din Hamptons când se întoarse la New York, în mai.

Ca orice lucru de acolo, totul era plin de amintiri cu Liam acum, însă orice ar fi gândit despre el atunci nu avea de gând să împărtăşească nimănui. Nimeni din galerie nu îl văzuse şi nu vorbise cu el de luni întregi. Tot ce ştiau de la Sasha şi din e-mailurile ocazionale de la el era că se afla cu familia în Vermont şi că spusese că Charlotte se simțea mai bine. Ea era deja într-un centru de reabilitare şi putea să stea în picioare. Şi Sasha era cam în aceeaşi stare. Spiritul ei părea să se țină bine, dar încă nu mergea. Copiii şi angajații ei erau nerăbdători să vadă din nou un semn de viață. Marcie aproape că sări în picioare şi chiui când o văzu zâmbind, în luna mai. Nu-şi putea aminti când o văzuse ultima oară zâmbind, pe la începutul lui decembrie, când ea şi Liam se împăcaseră pentru o perioadă scurtă, înainte ca el să o părăsească.

Xavier veni la New York să sărbătorească împreună cu ea a cincizecea aniversare. Tot ce-şi dorea ea era să petreacă o seară liniştită cu el şi cu Tatianna. Insistaseră să o scoată

măcar la un restaurant, iar ea alesese un mic restaurant italienesc din împrejurimi, despre care spusese că ar fi liniştit. Şi în ciuda lungilor luni în care-l jelise pe Liam, ea se simți bine împreună cu copiii.

-Nu-mi vine să cred că am cincizeci de ani, spuse ea, arătând mâhnită. Cum de am ajuns aşa de bătrână?

-Nu eşti bătrână, mamă, zise Xavier blând.

Ii cumpăraseră o broşă cu diamante cu două inimi unite, de la amândoi, iar ei îi plăcea la nebunie. încă mai purta brățara cu diamante pe care Liam i-o dăruise de Crăciun. Nu o dăduse niciodată jos de la mână.

Marcie şi Karen se oferiră sâ-i organizeze o mică petrecere, dar ea refuză. Singurele petreceri la care mai mergea erau expozițiile galeriei. în ultimele cinci luni, de când plecase Liam, pur şi simplu se izolase. Era ca un animal mic, obosit, care hiberna în timpul unei ierni grele. Toată lumea care o iubea aştepta un semn de primăvară. Orice ar fi fost, ea trebuia să-l uite pe Liam. Şi se părea că îi lua o veşnicie. Era ca şi cum sufletele lor fuseseră legate şi, fără cealaltă jumătate a ei, Sasha se ghemuise la pământ şi murise. întocmai ca gemenii siamezi. într-un singur an, ei deveniseră una şi aceeaşi persoană. Viața ei fără el era acum o tristețe continuă.

în weekendul de Ziua Memorială ea era încă la New York şi se hotărî să meargă în Southampton. Tatianna era plecată, iar Xavier era la Londra. Ea urma să se întoarcă la Paris în săptămâna următoare. Dar de-abia aştepta să petreacă ultimul ei weekend pe plajă înainte de a pleca. Era încă răcoare, dar se simțea aerul de primăvară, şi când plecă de la galerie vineri noaptea, Marcie se gândi că arăta mai bine. Sasha era urmărită constant acum, şi toți

observatorii ei iubitori se consultau unii cu alții legat de felul cum credeau ei că arată. Insistența ei constantă că se simțea bine nu convingea pe nimeni altcineva decât pe ea însăși.

Când conduse spre Southampton în acea vineri noapte, traficul de weekend îi prelungi foarte mult excursia. Și, în timpul opririlor, ea se gândi la Liam. Era un lux pe care și-l permitea rareori în ultima vreme. Pentru că, deși ceilalți nu puteau vedea asta, ea făcea eforturi să-și revină. Însă pentru ea însemna un privilegiu rar să stea pur și simplu și să se gândească la el. încă mai era în mintea ei când ajunse în casă, patru ore mai târziu. Deja trecuse de ora unsprezece și, când merse la culcare, era miezul nopții. Adormi, gândindu-se la el, și dimineață se simți mai bine. Era ca și cum faptul că-și permisese să se cufunde în amintiri pentru câteva ore mai eliberase ceva din presiune.

Se obișnuise să se afunde în suferință. Știa de când îl pierduse pe Arthur că atunci când pierzi pe cineva treci printr-un proces, nu renunți la tot dintr-odată, ci centimetru cu centimetru sau milimetru cu milimetru. Ii trebuise un an după moartea lui Arthur pentru a se simți iar ca o ființă umană. Și trecuseră deja cinci luni de când Liam plecase. Știa că într-una dintre aceste zile avea să se refacă și să se trezească într-o dimineață fără să se simtă ca și când ar fi avut o mare greutate pe suflet. încetul cu încetul, greutatea se micșora. Se întreba din când în când cum era pentru el, sau dacă nu o uitase deja. El avea alte lucruri acum care să-l țină ocupat, iar ea era fericită să audă de la Marcie că Charlotte se simțea mult mai bine. Nu se putu abține să nu se întrebe dacă era fericit cu Beth. Nu avea de unde ști și poate nici nu conta. El îi aparținea lui Beth acum, la bine sau la rău, oricum ar fi fost. Știa că el nu ar părăsi-o niciodată. El n-ar fi părăsit-o nici prima oară. Era genul de bărbat care rămânea pentru totdeauna, odată ce-și lua angajamentul. Cu ei fusese diferit pentru că, oricât de mult s-ar fi iubit unul pe celălalt, angajamentul fusese deja luat. Așa cum ea prezisese la

început, fusese o relaţie imposibilă pentru ei, doar că nu din motivele la care se aşteptase ea. Nu se gândise niciodată că el s-ar fi întors la Beth. Fără accidentul aproape fatal al lui Charlotte, ea ştia că nici el nu s-ar fi gândit. Dar soarta intervenise.

In acea noapte, la apus, când se plimbă pe plajă, se forţă din nou să şi-l scoată din minte. îşi lăsă gândurile să zboare spre alte lucruri, cum erau Arthur şi copiii lor. Tatianna avea un prieten serios din februarie, unul pe care Sasha chiar îl plăcea. Şi Xavier se gândea să se mute împreună cu tânăra cu care se întâlnea de la Crăciun, ceea ce însemna o schimbare enormă pentru el. Era timpul. Avea douăzeci şi şapte de ani.

Pentru prima oară după mult timp se simţi liniştită şi relaxată când se aşeză la adăpostul unui smoc de ierburi înalte pentru a privi apusul. Aerul era încă răcoros, dar soarele bătuse toată ziua. Se aşeză pe nisip, gândindu-se la copiii ei, la vremurile pe care le trăiseră împreună, la lucrurile pe care le realizase, la momentele minunate pe care le avuseseră cu toţii. In acea vară închiriase pentru ei un alt iaht. Dar momentele ei intime nu se desfăşurau decât acolo, pe plajă, şi le preţuia şi pe acestea la fel de mult. Erau momente potrivite pentru a se gândi şi pentru a fi recunoscătoare pentru viaţa ei, sentiment pe care începea să-l aibă din nou. Ştia că în ciuda tuturor pierderilor pe care le suferise, avusese parte şi de multe binecuvântări, şi era recunoscătoare pentru toate.

Privi soarele coborând repede şi se întrebă dacă ar putea vedea licărirea de smarald în momentul în care avea să atingă orizontul. Ii plăcea să urmărească asta şi, în timp ce stătu aşa, savură momentul. Nu voia nimic mai mult decât ce avea în acel moment. Nu avea nevoie de nimic, nu voia pe nimeni. Se simţi de parcă ar fi plutit în spaţiu, într-o stare de imponderabilitate, lipsită de poveri. Se simţi confortabil în pielea ei pentru prima oară din decembrie. în sfârşit, începea să se vindece şi aşteptase de mult momentul acesta.

Văzu strălufgerarea verde şi zâmbi când se întâmplă. Era ca o prevestire a lucrurilor bune ce urmau să vină. încă mai

vedea pete negre în faţa ochilor pentru că se uitase direct în soare când acesta apusese, şi ceea ce văzu atunci îi păru ca o viziune. Nu-l distinse clar, dar îi văzu forma şi conturul. Ştiu că şi-l imagina, poate avea chiar halucinaţii, dar apoi îi auzi vocea. Era Liam. Stătea chiar în faţa ei, cu spatele la apus, aproape ca într-un film. Şi ea stătea pur şi simplu întinsă acolo şi se uita la el, fără a spune ceva.

-Bună, Sasha.

Ea nu avea nici o idee de ce venise. Ultima oară când îl văzuse plânseseră amândoi. De această dată ea doar îl privi şi îi zâmbi. Trecuseră cinci luni.

—Priveam apusul.

—Te-am văzut de pe verandă.

—Cum se simte Charlotte?

Nu voia să ştie cum era Beth.

-Mult mai bine. Abia a început să meargă.

Ea nu-l invită să se aşeze. Doar încuviinţă din cap.

-De ce ai venit aici?

-Mă întorc. Voiam doar să vin şi să-mi iau rămas-bun.

-Ai făcut deja asta. Era o conversaţie ciudată, incoerentă, între doi oameni care se iubiseră şi se pierduseră unul pe celălalt. îşi spuseseră deja o dată la revedere cu cinci luni în urmă. Ce rost avea să vină şi să o mai facă încă o dată? Când te întorci? Era o întrebare fără rost. Nu mai conta când se întorcea. O făcuse deja, cu cinci luni înainte.

-Mâine, răspunse el, şi atunci se aşează în sfârşit pe nisip lângă ea. Se simţea straniu stând în picioare şi uitându-se la ea cum stătea întinsă acolo. Ea părea mai mică decât îşi amintea, şi mai palidă, iar părul ei părea şi mai negru, într-un contrast profund cu albul ivoriu al feţei. Era mai frumoasă decât îşi amintea şi se gândise la ea deseori. Ea îl bântuise, ca o persoană pe care ai ucis-o, şi fusese nevoit să trăiască pentru totdeauna cu viziunea chinuită a chipului ei aşa cum era ultima oară când o văzuse. Voiam să te mai văd încă o dată înainte de a mă întoarce.

—Credeam că nu vom mai face asta.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui şi rămaseră aşa un timp. El uitase cât de pătrunzătoare era privirea ei, şi în acelaşi timp tandră şi intensă. Ea se ţinuse de promisiune. Nu-l sunase niciodată. Şi spre deosebire de ceea ce făcea el acum, ea nu mersese niciodată pe nepusă masă în Vermont. Faptul că se întorsese doar pentru a o tortura pentru încă o ultimă dată îi păru incorect şi regretă că venise. Trebuia să încerce să se vindece încă o dată. Şi efortul pe care-l depusese până acum fusese îndeajuns de dificil pentru ea.

-Nu te-am sunat pentru că mi-a fost frică că nu vei dori să mă vezi.

-Ai dreptate. Nu aş fi acceptat. Un rămas-bun a fost suficient. Şi avuseseră mai multe în cursul anului petrecut împreună. De ce ai venit?

Ea ştia că mai avea un alt motiv pe care nu i-l dezvăluise încă. îl cunoştea deja mai bine decât se cunoştea el însuşi. însă putea vedea cât de mult se schimbase şi el în ultimele cinci luni. Pe chipul lui frumos nu mai rămăsese nimic copilăresc, expresia lui vădea doar bărbăţia. Avusese şi el propriul pelerinaj de suferinţă după ce plecase. Dar îi avusese pe cei trei copii şi o soţie care să-l acompanieze zilnic în călătoriile sale. Ea nu avusese pe nimeni decât pe sine, iar călătoria ei fusese mult mai grea.

—Mă urăşti? întrebă el.

Aşa ar fi trebuit. Dar ea era mai presus de asta şi nu ajunsese niciodată până acolo oricum. Ea clătină din cap. Nu era vina lui.

—Nu. Te iubesc. Probabil că te voi iubi mereu.

Ochii lui aruncară o privire spre mâna ei şi văzu ambele brăţări încă prinse la încheietură.

—Şi eu la fel. Soarele apusese şi se făcuse frig. Vrei să plec acum?

Ea fu sinceră cu el.

—încă nu.

Aceasta putea fi ultima oară când îl vedea. Voia să savureze momentul înainte ca el să plece.

—Trebuie să conduc până la New York în seara asta, spuse el, din lipsă de alt subiect.

Nici unul dintre lucrurile pe care dorea să i le spună nu păreau să aibă vreun sens acum. Ea devenise altcineva. Mai mare, mai bună, mai puternică, mai profundă. Proba de foc. O purificase într-un mod straniu.

-De ce New York?

-Pentru că mă întorc.

Era criptic şi o făcea să se simtă confuză.

-Unde? în Vermont?

El zâmbi şi clătină din cap. Ea înţelesese greşit.

-Nu. La Londra.

-De ce acolo?

Şi atunci el ştiu că trebuia să-i spună. Era motivul pentru care venise. îşi dăduse seama când o văzuse că îi cauzase deja prea multă suferinţă. Şi chiar dacă ea încă îl mai iubea, uşile erau închise. El putu vedea adevărul pe chipul ei.

-Am părăsit-o pe Beth. Nu a mers. Ne-am dat seama amândoi de asta după o lună, dar am încercat oricum, de dragul copiilor. însă nu merge aşa. Ne-am despărţit ca prieteni buni. El râse încet. Este fericită să scape de mine.

Sasha îl privea cu atenţie, încercând să absoarbă ceea ce el tocmai spusese. Ea se întrebă dintr-odată dacă nu cumva şi-l imaginase, şi mai ales conversaţia cu el. Poate că el nici nu era acolo. Ca o viziune pe care o chemi într-un vis. O halucinaţie ce părea atât de reală.

-Ce-ai spus acum?

-Am spus că eu şi Beth ne-am despărţit. Divorţul este final.

Mă întorc mâine la Londra. Voiam să te văd înainte de a pleca. Iți datorez scuze.

El știa că tot ceea ce-i făcuse în decembrie nu avusese nici o scuză. Dar o făcuse pentru soția și copiii lui. Era o scuză ieftină, dar la momentul respectiv i se păruse a fi cel mai corect lucru. Și Sasha știa asta.

-Nu-mi datorezi nici o scuză, spuse ea blând. Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

-Și aproape te-am omorât.

-Sunt încă aici. Ea se ridică în picioare încet. Sunt mai puternică decât crezi.

-Nu. Ești mai puternică decât crezi tu. Eu m-am gândit la tine în fiecare zi. Permanent.

îşi întinse mâna, iar ea văzu ceasul.

-Și eu, îi mărturisi ea. Și acum ce facem?

Ochii li se întâlniră, dar ei nu se apropiară unul de celălalt. Nu se atinseseră și poate că nu aveau să o facă niciodată.

-Imposibil sau posibil? Depinde de tine, zise el încet, și vântul trecu răcoros pe lângă ei, iar el veni mai aproape de ea. Aproape că se atingeau, dar nu încă. Ce părere ai?

-Nu am crezut niciodată că te vei întoarce, Liam, spuse ea trist.

îi era greu să creadă că el o făcuse sau să știe de ce o făcuse. O părăsise de atâtea ori, iar ea murise de atâtea ori din cauza lui.

■ -Nici eu n-am crezut. Nu am crezut că o voi face.

El voia să o sărute, dar acum decizia îi aparținea ei. Ultima oară fusese a lui. Acum era decizia ei. El avea să respecte orice avea să spună ea.

-Ce alegi?

Nu voia să o preseze, dar trebuia să știe.

-Nu știu. Ea rămase privind în larg și apoi se întoarse spre el și zâmbi. Sau poate că știu. Poate că nu mai contează. Viața îți dă un număr limitat de șanse și apoi, fără nici un motiv, mai primești încă una. Oamenii mor, oamenii pleacă, oamenii se întorc. Poate că nu mai contează, dacă oamenii se iubesc. Te

iubesc, Liam. Te-am iubit întotdeauna. Mai mult decât am ştiut vreodată.

-Mai mult decât am ştiut şi eu. Am crezut că voi muri când te-am părăsit, dar a trebuit să o fac.

-Ştiu.

Ea zâmbi din nou, iar el o sărută, tandru, precaut. Era ca şi cum ar fi atins o briză de vară. El nu uitase niciodată cum era să o sărute şi să o ţină în braţe. In final, el o luase cu el. Beth ştiuse asta înaintea lui şi, în bunătatea ei, îl trimisese înapoi.

El o sărută din nou şi o ţinu în braţe, iar ea şopti ceva la spatele lui. El mai mult o simţi decât o auzi şi o privi direct în faţă.

-Ce-ai spus?

—Posibil. Era ca o şoaptă, dar el o auzi de această dată. Posibil. Ea o repetă. Era tot ceea ce el voia să audă, cuvântul pentru care trăise în lunile în care fusese plecat. O trase în braţele lui atunci, iar ea îl privi direct în faţa care era o parte din ea, şi fusese încă de la început, şi râse. Posibil. De data asta sunt sigură.